

MudgalapurAna Khanda 4 Gajananacharitam

——
मुद्गलपुराणं भाऽः ४ गजाननचरितम्

——
Document Information

Text title : Mudgala Purana Khanda 4 Gajananacharitam

File name : mudgalapurANam4.itx

Category : purana, ganesha

Location : doc_purana

Proofread by : Yash Khasbage

Latest update : September 18-19, 2023 Ganeshachaturthi

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

September 18, 2023

sanskritdocuments.org

मुद्रलपुराणं भाऽः ४ गजाननचरितम्

॥ मुद्रलपुराणं भाऽः ४ ॥

॥ अथ श्रीमुद्रलपुराणे यतुर्थः भाऽः प्रारभ्यते ॥

(Page पं. ४ अ. १ पान १)

४.१ यतुर्थातपोवर्णनं नाम प्रथमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

शौनक उवाच ।

त्वया सूत मलाप्राज्ञ मलोदरचरित्रकम् ।

कथितं शान्तिदं मोलनाशकं संश्रुतं मया ॥ १ ॥

तथा तृप्तिं न याभ्येव पायं पायं सुधामिव ।

नानेन सदृशं किञ्चिच्छान्तिदं विद्यते द्विज ॥ २ ॥

अतो गजाननस्यापि चरित्रं वद विस्तरात् ।

सर्वज्ञस्त्वं मलाभाग मतोऽस्माभिर्न संशयः ॥ ३ ॥

मुद्रलस्य च दक्षस्य संवादं वद मानद ।

किं पृष्टं ब्रह्मपुत्रेण दक्षेणाग्रे सुबुद्धिना ॥ ४ ॥

सूत उवाच ।

शृणु भार्गव विप्रेन्द्र मलाज्ञानकरं प्रभो ।

गजाननस्य मालात्त्र्यं कथयामि यथा श्रुतम् ॥ ५ ॥

श्रुत्वा मलोदराप्यानं नानाप्यानसमन्वितम् ।

मोलनाशकरं दक्षो ऽर्षितो ल्यभवन् मुने ॥ ६ ॥

मुद्रलं पुनरप्याह योगीन्द्रं वेदपारगम् ।

विनयेन समायुक्तो गाणेशज्ञानलावसः ॥ ७ ॥

दक्ष उवाच ।

मडोदरस्य माडात्स्यं श्रुतं भक्तियुतेन भोः ।

तेनाऽऽनन्दसमायुक्तः कृतोऽलं योगिना त्वया ॥ ८ ॥

अधुना वद विप्रेश गजाननचरित्रकम् ।

कीदृशोऽवतरदेवः कीदृशं ब्रह्म तत्र य ॥ ९ ॥

किमर्थं देडधारी स बभूव मुनिसत्तम ।

किं कर्मा किं गुणैश्च वद सर्वं मडामते ॥ १० ॥

पूर्वपुण्यप्रभावेण सऽगतिस्ते प्रजायते ।

धन्योऽलं सर्वभावेन शृणोमि य कथां शुभाम् ॥ ११ ॥

सूत उवाच ।

दक्षेणैवं मडायोगी स पृष्टो बुद्धिशालिना ।

तं प्रत्युवाच भावज्ञो गाणपत्यपरायणः ॥ १२ ॥

मुद्रल उवाच ।

शृणु दक्ष मडाभाग धन्योऽस्यत्र न संशयः ।

कथां वर्धयसि प्राज्ञ गाणेशीं योगदां पराम् ॥ १३ ॥

तव भावेन सन्तुष्टो वदामि सकलं प्रभो ।

गजाननस्य माडात्स्यं योगशान्तिपदप्रदम् ॥ १४ ॥

साङ्ख्यं ब्रह्म विदेडाभ्यं कथितं योगिभिः परम् ।

तदेव गजवक्त्रं वै जनीडि त्वं प्रजापते ॥ १५ ॥

बिन्दुब्रह्मात्मको देडः सोऽलं वक्त्रं प्रकीर्तितम् ।

तयोरभेदको बोधो बभावेव स देडवान् ॥ १६ ॥

त्रिविधेषु स्थितो देवो तथापि तद्विवर्जितः ।

विदेडो गजवक्त्रश्च शोभत साङ्ख्यधारकः ॥ १७ ॥

बोधत्यागे मडाभाग कः साङ्ख्यं कुरुते वद ।

ब्रह्मणां तेन साङ्ख्यं तद्ब्रह्म वेदे प्रकाशितम् ॥ १८ ॥

लोभासुरविनाशाय प्रकटोऽबुद्धजाननः ।

देवैर्विप्रैः प्रजानाथ प्रार्थितो भक्तिवालसः ॥ १९ ॥

यतुर्थ्यां मध्यगे भानौ देडधारी समागतः ।

सा तिथिः परमा तस्य प्रीतिदा सम्भलूव वै ॥ २० ॥

सूत उवाच ।

धृति श्रुत्वा वयो रभ्यं दक्षो वृष्टमना मुने ।

जगाद मुद्रलं विप्रं यतुर्थीज्ञानसिद्धये ॥ २१ ॥

दक्ष उवाच ।

का यतुर्थी तिथिः प्रोक्ता शुक्ला कृष्णा वद प्रभो ।

गाणनाथप्रियाऽत्यन्तं भलूव कथमेव सा ॥ २२ ॥

पुनः पुनस्त्वया ब्रह्मन् कथितं तद् व्रतं शुभम् ।

अतो ब्रूहि यतुर्थ्यास्त्वं माडात्स्यं सकलं परम् ॥ २३ ॥

दक्षस्य वचनं श्रुत्वा उर्षयुक्तो मलामुनिः ।

मुद्रलस्तमथोवाच यतुर्थीसम्भवां कथाम् ॥ २४ ॥

(Page पं. ४ अ. १ पान २)

मुद्रल उवाच ।

सङ्क्षेपेण प्रवक्ष्यामि यतुर्थ्याश्च चरित्रकम् ।

गाणनाथप्रियं पूर्णं ज्ञास्यसि त्वं प्रजापते ॥ २५ ॥

पुरा सृष्टिं स सृष्ट्वा वै ब्रह्मा लोकपितामहः ।

स्थितानां तत्र जन्तूनां कालार्थं स दधे मनः ॥ २६ ॥

नानाकार्यप्रसिद्ध्यर्थं सञ्चिन्त्य गाणपं वृष्टि ।

अभवद्दधानमास्थाय संस्थितश्चिन्तयान्वितः ॥ २७ ॥

ततस्तस्य शरीराद्वै निःसृता प्रकृतिः परा ।

मलामाया तिथीनां सा जननी कामरूपिणी ॥ २८ ॥

यतुष्पदां तथा दक्ष यतुर्लुस्तां सुशोभनाम् ।

यतुर्भुभयुतां वीक्ष्य उर्षितोऽभूत् प्रजापतिः ॥ २९ ॥

ततः सा तं नमस्कृत्य तुष्टाय जगदीश्वरम् ।

नानास्तोत्रैः प्रसाधैनमुवाच धननिःस्वना ॥ ३० ॥

प्रकृतिरुवाच ।

तवाङ्गनिःसृतां मां त्वं विद्धि ब्रह्माण्डनायक ।

आज्ञां कुरु पितर्मां य कुर्वेऽहं भावयन्त्रिता ॥ ३१ ॥

स्थानं देहि तथा लक्ष्यं नानामोगादिकं प्रभो ।
 मध्यं देव दयासिन्धो नमस्ते परमेश्वर ॥ ३२ ॥
 तस्यास्तद्भयनं श्रुत्वा तां जगाद प्रजापतिः ।
 सृष्टिं गणेशं सञ्चिन्त्य विचित्रां कुरु मानदे ॥ ३३ ॥
 स तस्यै गणनाथस्य ददौ मन्त्रं षडक्षरम् ।
 सविधिं सा नमस्कृत्य ययौ तं वनमादरात् ॥ ३४ ॥
 तताप तप उग्रं सा नासाग्रनयना सती ।
 गणेशं लृष्टि सन्ध्याय जजाप मन्त्रमुत्तमम् ॥ ३५ ॥
 प्रजापते गते वर्षसहस्रे तु गजाननः ।
 आययौ तां मडाभागामगदद्भक्तवत्सलः ॥ ३६ ॥
 गणेश उवाच ।
 वरान् वृणु मडाभागे भूनु मनसि वाञ्छितान् ।
 निराडारेण सन्तुष्टो ददामि तपसा य ते ॥ ३७ ॥
 तस्य तद्भयनं श्रुत्वा लर्षिता प्राणनाम तम् ।
 गजाननं प्रसम्पूज्य तुष्टाव य कृताञ्जलिः ॥ ३८ ॥
 प्रकृतिरुवाच ।
 नमस्ते विघ्ननाथाय गणेशाय परात्मने ।
 अनाथाय विशेषेण सर्वनाथाय ते नमः ॥ ३९ ॥
 नमो मूषकवाढाय मूषकध्वजिने नमः ।
 स्वानन्दपतये तुभ्यं गणानां पतये नमः ॥ ४० ॥
 सिद्धिबुद्धिप्रदात्रे य सिद्धिबुद्धिविदारिणे ।
 योगेशाय सदा शान्तिप्रदात्रे योगिने नमः ॥ ४१ ॥
 सर्वादये सदा सर्वपूज्याय भक्तपालका ।
 ज्येष्ठराजाय ज्येष्ठानां पतये ते नमो नमः ॥ ४२ ॥
 ब्रह्मणे ब्रह्मदात्रे वै ब्रह्मणां पतये नमः ।
 सिद्धेश्वराय देवानां दैत्यानां पतये नमः ॥ ४३ ॥
 यतुर्भुजाय डेरम्भ परशोर्धारकाय ते ।
 अङ्कुशन्धारिणे तुभ्यं निरङ्कुश नमो नमः ॥ ४४ ॥

रजसा सृष्टिकर्त्रे ते पालने सात्त्विकाय ते ।
 तामसाय मडाडन्त्रे गुणेशाय नमो नमः ॥ ४५ ॥
 स्थावराय चरायैव चराचरमयाय ते ।
 चराचरविडीनाय बोधाय च नमो नमः ॥ ४६ ॥
 यतुर्विधस्वरुपाय यतुर्विधसुभप्रद ।
 यतुःसुभस्वरुपाय स्वसंवेधाय ते नमः ॥ ४७ ॥
 विनायकाय सर्वेषां नायकाय नमो नमः ।
 गजाननाय देवाय देवदेवेश ते नमः ॥ ४८ ॥
 किं स्तौमि त्वां गणार्थक्ष भ्रमणस्पतिरुपिणम् ।
 यं स्तोतुं न समर्थाश्च योगिनो वेदमुष्यकाः ॥ ४९ ॥
 तवदर्शनबोधेन तथापि संस्तुतो मया ।
 तेन तुष्टो भव स्वामिन् भक्तिं देहि दृढां त्वयि ॥ ५० ॥
 षति स्तुत्वा गणेशानं दण्डवत् प्रणामात् तम् ।
 तामुत्थाप्य गणार्थीश उवाच व्रतमातरम् ॥ ५१ ॥
 (Page पं. ४ अ. २ पान ३)
 गणेश उवाच ।
 वरं वृणु मडाभागे यं यमिच्छसि शोभने ।
 तं तं दास्यामि सुप्रीतो भक्त्या स्तोत्रेण तोषितः ॥ ५२ ॥
 त्वया कृतमिदं स्तोत्रं सर्वसिद्धिप्रदं भवेत् ।
 यः पठेच्छृणुयाद्देवि ष्षितं लभते नरः ॥ ५३ ॥
 अेककालं द्विकालं वा त्रिकालं लभते सदा ।
 अप्रती व्रतसाङ्कल्यं पठनात्रात्र संशयः ॥ ५४ ॥
 ब्रुवन्तं गणनाथं सोवाच गम्भीरनिःस्वना ।
 देवी प्रणाम्य भावेन साश्रुनेत्रा प्रणमते ॥ ५५ ॥
 देव्युवाच ।
 वरदोऽसि गणार्थीश तदा देहि त्वयि स्थिराम् ।
 भक्तिं मे च तथा कार्ये सामर्थ्यं करुणानिधे ॥ ५६ ॥
 सृष्टिसर्जनसामर्थ्यं देहि नाथ नमोऽस्तु ते ।

सदा तव प्रियत्वं मे वियोगो न य ते भवेत् ॥ ५७ ॥

ओमित्युक्त्वा गण्णाधीशो जगाद वदतां वरः ।

यतुर्विधप्रदा देवि प्रिया मम भविष्यसि ॥ ५८ ॥

तिथीनां मातृभावेन यतुर्था संज्ञिता भव ।

वामभागे सदा कृष्णा शुक्ला दक्षिणभागे ॥ ५९ ॥

मम जन्मतिथिस्त्वं वै भविष्यसि न संशयः ।

सदा तव व्रते संस्थान् पालयामि विशेषतः ॥ ६० ॥

मदीयव्रतज्ञा पुण्या तिथिस्त्वं य भविष्यसि ।

व्रतेषु त्वत्समं नैव दायकं कुत्र वर्तते ॥ ६१ ॥

अेवमुक्त्वा गणेशानोऽतर्धानं प्रयकार उ ।

व्रतमाता प्रजानाथाऽभवत्तत्रैव संस्थिता ॥ ६२ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

यतुर्थे भाऽः गजाननचरिते यतुर्थातपोवर्णनं नाम प्रथमोऽध्यायः ॥ ४.१

४.२ शुक्लकृष्णयतुर्थावरदानवर्णनं नाम द्वितीयोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

ततो देवी गण्णाध्यक्षं स्मृत्वा अष्टु मनो दधे ।

ततोऽकस्माद् द्विधा साऽभूद्भ्रामदक्षिणभागतः ॥ १ ॥

वामभागं कृष्णवर्णं दक्षिणार्णं तथा भवौ ।

शुक्लवर्णं मडाभाग ततः सा विस्मिताऽभवत् ॥ २ ॥

पुनर्गणपतिं ध्यात्वा अष्टु तत्रोपयकमे ।

ततस्तस्या भुजाभ्रोजात् प्रतिपन्निःसृता तिथिः ॥ ३ ॥

नासिकायां द्वितीया वै वक्षसश्च तृतीयिका ।

अङ्गुलीभ्यस्तथा दक्ष पञ्चमी याभवत्तिथिः ॥ ४ ॥

उत्पन्ना वृष्ट्यात् षष्ठी यक्षुषोः सप्तमी भवौ ।

अष्टमी बाहुदृशाश्च समुत्पन्ना मडातिथिः ॥ ५ ॥

नवमी तिथिरुत्पन्ना उदराश्च प्रजापते ।

दशमी कर्णदिशाद्वै कर्णस्थैकादशी मता ॥ ६ ॥

द्वादशी पादयोस्तस्याः समुत्पन्ना तथा विभो ।
स्तनात् त्रयोदशी तस्या अडङ्गाराख्यतुर्दशी ॥ ७ ॥

मनसः पूर्णिमा जाता अमावास्या तथाऽभवत् ।
जिह्वायाः सर्वभावेन तिथयो भिन्नतां दधुः ॥ ८ ॥

कृष्णा यतुर्था प्रोक्ता या तस्याः कृष्णाः प्रकीर्तिताः ।
तिथयोः दशपञ्चाभ्या ज्ञातव्या विभुधैः किल ॥ ९ ॥

शुक्लाः शुक्लयतुर्था द्वादश्यास्तुर्दश वै मताः ।
तिथयो विधिवत् सर्वा बभूवुः स्वस्वगुणान्विताः ॥ १० ॥

दिनांशाः पुरुषा जाता रात्रयः स्त्रीस्वरूपकाः ।
स्वस्वभावविदारणा बभूवुश्च छिते रताः ॥ ११ ॥

(Page पं. ४ अ. २ पान ४)

तिथिभिः सञ्चिता देवी यतुर्था तपसि स्थिता ।
गणेशमभजन्त्रित्यं मन्त्रध्यानपरायणा ॥ १२ ॥

वर्षेर्लौकेन विघ्नेशस्तां यथौ भक्तवत्सलः ।
शुक्लां मध्याह्नसमये कृष्णां चन्द्रोदये तथा ॥ १३ ॥

वरं भ्रूळि गणेशानस्तामुवाच विशेषतः ।
प्राण्य विघ्नपं पूजयित्वा स्तुत्वा जगाद सा ॥ १४ ॥

यतुर्थ्युवाच ।
त्वद्वेकनिलयां देव मां कुरुष्व गजानन ।
नान्यं याचे वरं स्वामिन् भक्तिमिच्छामि शाश्वतीम् ॥ १५ ॥

तस्यास्तद्भयनं श्रुत्वा तां जगाद गजाननः ।
प्राप्तं यतुर्थि मध्याह्ने मदीयं दर्शनं त्वया ॥ १६ ॥

अतो मध्याह्नकालेऽन्ये मां भजन्ते शिवालयः ।
यतुर्थ्यां शुक्लपक्षस्य स्थितायां सर्वदा जनाः ॥ १७ ॥

मदीयप्रतमुष्यत्वे भव त्वं सर्वभावतः ।
निराडारेण मां तत्र त्वद्युक्तं पर्युपासते ॥ १८ ॥

यतुर्विधं प्रदास्यामि नानाभावनिचन्द्रितम् ।

सञ्चितं नास्ति चेदेवि तथाप्यत्र न संशयः ॥ १९ ॥
सञ्चितं यास्ति चेद्वापि ददासि त्वं मलामते ।
अतस्ते नाम विभ्यातं वरदेति भविष्यति ॥ २० ॥
त्वां पूजयन्ति ये नैव मधुक्तां प्रतभावतः ।
तेषां प्रतानि सर्वाणि निष्फलानि भवन्तु वै ॥ २१ ॥
अेवमुक्त्वाऽतर्दधेऽसौ गणेशो देवनायकः ।
तदादि सा तिथिः भ्याता वरदा य प्रजापते ॥ २२ ॥
गणेशस्य प्रियाऽत्यन्तमिति जन्मतिथिः स्मृता ।
तस्यामुपोषणं कार्यं नरैरात्महितेषुभिः ॥ २३ ॥
पञ्चम्यां पारणं दक्ष कर्तव्यं द्विजसाक्षिकम् ।
यतुर्विधं कृलं तैश्च सम्प्राप्तं नात्र संशयः ॥ २४ ॥
यद्यद्विच्छति तत्तत् स लभते प्रतकारकः ।
अन्ते स्वानन्दगो भूत्वा सायुज्यं ब्रह्मणस्तथा ॥ २५ ॥
तत्र प्रते नराः पापा अन्नं भक्षन्ति येत् प्रियम् ।
नारकास्ते भविष्यन्ति लीना अन्नैः पुनर्जनौ ॥ २६ ॥
अेवं वरे यतुर्थ्यै स ददौ विघ्नविदारणः ।
सा तिथिः सर्वमान्या य बभूव प्रतमूलगा ॥ २७ ॥
ततः कृष्णां यतुर्थी स जगाद गणनायकः ।
वरं वृषु मलाभागे दास्यामि मनसीप्सितम् ॥ २८ ॥
श्रुत्वा सा तं प्रणम्याऽऽदौ पूजयित्वा गजाननम् ।
स्तुत्वा जगाद वाक्यं वै लर्षेण मलता युता ॥ २९ ॥
कृष्णयतुर्थ्युवाच ।
यदि प्रसन्नभावेन वरदोऽसि गजानन ।
तदा भक्तिं दृढां देहि त्वदीयां मे मलोदर ॥ ३० ॥
त्वत्प्रियत्वं सदा नाथ वियोगो न भवेथ्य मे ।
सर्वमान्यां कुरुष्व त्वदेकनिष्ठस्वभावतः ॥ ३१ ॥
तस्यास्तद्भयनं श्रुत्वा तां जगाद गजाननः ।
सदा मम प्रियाऽत्यन्तं भविष्यसि मलातिथे ॥ ३२ ॥

चन्द्रोदये त्वयाऽऽर्द्धं वै प्राप्तस्तेन यतुर्थिके ।
 तत् काले य प्रतं मुष्यं त्वद्युक्तं भवतु प्रियम् ॥ ३३ ॥
 न वियोगो भवेद्भक्ताः प्रियेऽन्नजलवर्जिताः ।
 उपासते य तेषां त्वं सङ्गुष्टदराणां कुरु ॥ ३४ ॥
 प्रदरान् पञ्च मद्भक्ताः प्रियेऽन्नजलवर्जिताः ।
 उपासते य तेषां त्वं सङ्गुष्टदराणां कुरु ॥ ३५ ॥
 यतुर्विधं स्वसङ्गुष्टं जन्म मृत्युश्च कर्मजम् ।
 प्रतिनां तद्दलं कर्म विद्यते न कदाचन ॥ ३६ ॥
 षत्यादि विविधं देवि विशेषेण यतुर्विधम् ।
 (Page भं. ४ अ. २ पान ५)
 सङ्गुष्टं उर त्वं वै मत्प्रसादाख्यतुर्थिके ॥ ३७ ॥
 न सङ्गुष्टं कदाचिद्द्वै प्रतकारि नरस्य य ।
 भवेन् मे भक्तियुक्तस्य पुनस्त्वद्युक्तसेविनः ॥ ३८ ॥
 षड् भुक्त्वाऽभिलान् भोगानन्ते स्वानन्दमाप्नुयात् ।
 सङ्गुष्टदरणी नाम भवेत्तव यतुर्थिके ॥ ३९ ॥
 न करोति यतुर्थी येन्नरो मद्भक्तिकारकः ।
 निष्कलं सकलं तस्य भजनं वै भविष्यति ॥ ४० ॥
 त्वां त्यक्त्वा ये नराः पापा प्रतमन्यस्य कुर्वते ।
 प्रतादिकं निष्कलकं तेषां सर्वं भविष्यति ॥ ४१ ॥
 वार्णाश्रमस्थको भूत्वा यतुर्थी न करोति येत् ।
 तस्य सर्वं स्वधर्मस्थं कर्म यन्निष्कलं भवेत् ॥ ४२ ॥
 यती रात्रौ निराडारयुक्तः सन् प्रतमाचरेत् ।
 सङ्गुष्टदराणां देवि स्वानन्दार्थं न संशयः ॥ ४३ ॥
 अन्यैश्च द्विजसंयुक्तैर्भोजनं द्विजसाक्षिकम् ।
 रात्रौ कर्तव्यमेतस्मिन् मां प्रपूज्य वरानने ॥ ४४ ॥
 श्रावणो लडुकान् भक्षेत् भाद्रके दधिभोजनम् ।
 निर्जलं त्वाग्निने प्रोक्तं दृग्धपानं य कार्तिके ॥ ४५ ॥

मार्गशीर्षे जलादारः पौषे गोमूत्रभक्षणम् ।
 माघे मासि तिलान् शुक्लान् कृत्वाग्ने घृतशर्कराम् ॥ ४६ ॥
 पञ्चगव्यं मधौ मासे वैशाखे पद्मबीजकम् ।
 ज्येष्ठे घृतं गवां भक्ष्यमाषाढे मधुभोजनम् ॥ ४७ ॥
 यतीनां सर्वदा ज्येष्ठत्वं प्रतं युक्तं प्रकीर्तितम् ।
 अन्येषां भोजने नैवानेन वा प्रतकं स्मृतम् ॥ ४८ ॥
 याममात्राऽवशिष्टायां रात्रावुत्थाय सत्वरम् ।
 प्रातःकृत्यं सुसङ्केपात् कर्तव्यं तत्ररेण वै ॥ ४९ ॥
 तथा माध्याह्निकं कर्म कर्तव्यं प्रातरेव य ।
 यतुर्घटिकरात्रौ सूर्योदयः स प्रकीर्तितः ॥ ५० ॥
 अत्रेव कर्माह्निकं कृत्वा मां सम्पूज्यात्पमन्त्रतः ।
 प्रत्यक्षोदयकाले वै सूर्योपस्थानमाचरेत् ॥ ५१ ॥
 यन्द्रोदयस्य पर्यन्तं शमीमूले जपं जपेत् ।
 मदीयं मौनिभावेन पश्चात् स्नानं समाचरेत् ॥ ५२ ॥
 सायाह्निकालजं कर्म तत्र कुर्यान्नरोत्तमः ।
 विधिना पूज्य मां पश्चादध्वानं समाचरेत् ॥ ५३ ॥
 आदौ तेऽध्वानं य ततो मेऽध्वानिवेदनम् ।
 ततः सप्तार्धदानं प्रती यन्द्राय समाचरेत् ॥ ५४ ॥
 ब्राह्मणैः पूजितैर्देवि नरः कुर्याद्य भोजनम् ।
 मोदकापूपलडूकपायसादिभिरादरात् ॥ ५५ ॥
 रात्रौ जागरणं कुर्यान् मदीयकथयान्वितः ।
 पञ्चम्यामुपचारैः सम्पूज्यन् मां प्रयत्नतः ॥ ५६ ॥
 अत्रेव प्रतं नरः कुर्यात् स वै सर्वार्थसिद्धिभाङ् ।
 भविष्यत्यमरैर्मान्योऽते ब्रह्मणि लयं प्रजेत् ॥ ५७ ॥
 यथाऽहं देवतादीनां पूज्यः सर्वाद्यभावतः ।
 तथा त्वं प्रतजतीनामाह्निपूज्या भविष्यसि ॥ ५८ ॥
 शुक्लां कृष्णां यतुर्थी ये करिष्यन्त्यमरादयः ।
 सर्वप्रतादि भावेषु तेषां सिद्धिर्भविष्यति ॥ ५९ ॥

એવમુક્તવાન્તર્દષેડસૌ ગણેશો બ્રહ્મનાયકઃ ।

ચતુર્થા ભક્તિસંયુક્તાડભવત્ત્રૈવ સંસ્થિતા ॥ ૬૦ ॥

॥ ઠં તત્સદિતિ શ્રીમદાન્ત્યે પુરાણોપનિષદિ શ્રીમન્મૌદ્રલે મહાપુરાણે

ચતુર્થે ખાણ્ડે ગજાનનચરિતે શુકલકૃષ્ણચતુર્થાવરદાનવર્ણનં નામ દ્વિતીયોડધ્યાયઃ ॥ ૪.૨

૪.૩ પ્રતિપદાદિવ્રતવર્ણનં નામ તૃતીયોડધ્યાયઃ

॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥

મુદ્ગલ ઉવાચ ।

તતો ગણપતિર્દક્ષ યયૌ સર્વતિથીઃ પ્રતિ ।

ઉવાચ વૃણુત પ્રાજ્ઞા વરં યં મનસીષ્ણિતમ્ ॥ ૧ ॥

શ્રુત્વા ગણપતેર્વાક્યં પ્રણમ્ય ગણનાયકમ્ ।

પૂજયિત્વા ચ તં સ્તુત્વા જગદુસ્તિથયઃ પરાઃ ॥ ૨ ॥

પ્રતિપદાદ્યા ઉચુઃ ।

યદિ વિદ્નેશ્ચર સ્વામિન્ વરદોડસિ ગજાનન ।

કિં કર્તવ્યં દયાસિન્ધો અસ્માભિર્વદ સામ્પ્રતમ્ ॥ ૩ ॥

સ્વસ્વલ્યાપારજ દેવં સામર્થ્યં દેહિ ચાદ્ભુતમ્ ।

ભક્તિં ત્વદીયપાદાબ્જે સર્વ માન્યં ત્વયા પ્રભો ॥ ૪ ॥

તાસાં વચનમાકર્ણ્ય જગાદ ગણનાયકઃ ।

તાઃ શૃણુ ત્વં પ્રજાનાથ સર્વેષાં હિતકારકમ્ ॥ ૫ ॥

ગણેશ ઉવાચ ।

મદીયા ભક્તિરત્યન્તં ભવિષ્યતિ ન સંશયઃ ।

ભવતીનાં મહાભાગાસ્તિથયઃ પુણ્યભાગિકાઃ ॥ ૬ ॥

મત્કલાંશસમુદ્ભૂતા દેવાસ્તાન્ પ્રીણયન્તુ વૈ ।

ભવતીભિર્યુતા દેવા નરાણાં પ્રીતિદાડસ્તુ ચ ॥ ૭ ॥

સદા વહ્નિં પ્રતિપદિ પૂજયિષ્યન્તિ ચે નરાઃ ।

હુતદ્રવ્યૈશ્ચ હુત્વા તં દુગ્ધાહારા પ્રતે રતાઃ ॥ ૮ ॥

ઉપોષણં કરિષ્યન્તિ તૈશ્ચ દેવાઃ સહેશ્ચરાઃ ।

तोषितास्ते सदा तेभ्यो दास्यन्ति मनसीप्सितम् ॥ ९ ॥

ते मृताः सङ्गमिष्यन्त्यग्निलोके भोगकारकाः ।

अग्निदुत्यप्रकाशेन विमानेन विडायसा ॥ १० ॥

थरिष्यन्ति न सन्देहः प्रतिपद्प्रतकारकाः ।

ब्रह्मार्पणस्वभावेन गमिष्यन्ति मदात्मनि ॥ ११ ॥

द्वितीयायां नरो यस्तु पूजयेदश्विनौ शुभौ ।

पत्रादारसमायुक्तो रूपवान् जायते किल ॥ १२ ॥

एतद् भुक्त्वाऽपिलान् भोगानन्ते तल्लोकमाप्नुयात् ।

द्वितीयाप्रतकारी स देवमान्यो भविष्यति ॥ १३ ॥

ब्रह्मार्पणस्वभावेन द्वितीयाप्रतमायरेत् ।

स स्वानन्दे मदीये वै लीनश्चैव भविष्यति ॥ १४ ॥

तृतीयायां मडाशक्तिं पूजयेद्भक्तिसंयुतः ।

सर्वैः सौभाग्यदैर्द्रव्यैर्लवणालारवर्जितः ॥ १५ ॥

स शक्तिलोकगो भूत्वा भोगयुक्तो भविष्यति ।

ब्रह्मार्पणतया सोऽपि मल्लोके यागमिष्यति ॥ १६ ॥

पञ्चम्यां नागमुष्यांश्च द्रुग्धेन स्नापयेन्नरः ।

पूजयेत्तान् प्रयत्नेन निरम्वाडारकारकः ॥ १७ ॥

स नागलोकगो भूत्वा भोगयुक्तश्चरिष्यति ।

निष्कामेन मदीये वै लोकेऽन्ते आगमिष्यति ॥ १८ ॥

षष्ठ्यां स्कन्दं कृत्वाऽरः पूजयेद्भक्तिसंयुतः ।

स्कन्दलोके यरेत् सोऽपि मडाभोगपरायणः ॥ १९ ॥

निष्कामभावयुक्तश्चेत् स्वानन्देऽन्ते गमिष्यति ।

शुक्लगत्याः ऋमेणैव सर्वभावनियन्त्रितः ॥ २० ॥

सप्तम्यामर्थयेत् सूर्यमुपोषणपरायणः ।

स सूर्यलोकमाश्रित्य प्रयरेद्भोगसंयुतः ॥ २१ ॥

निष्कामप्रतकारी येन् मडालयसमुत्थिते ।

स्वानन्दे मे सदेहो वै ब्रह्मभूतो भविष्यति ॥ २२ ॥

अष्टभ्यां मातृकानां यः पूजको भावसंयुतः ।
 भिल्वाछारसमायुक्तो मातृकालोकगो भवेत् ॥ २३ ॥
 मदर्पणस्वभावेन सदा व्रतपरायणः ।
 अष्टभ्यां सोऽपि मल्लोके गच्छेत् कमविनिश्चिते ॥ २४ ॥
 नवभ्यामेव दूर्गायाः पूजनं यः समाचरेत् ।
 पिष्टाशी भोगसंयुक्तोऽते तल्लोकमवाप्नुयात् ॥ २५ ॥
 (Page भं. ४ अ. ३ पान ७)
 ब्रह्मार्पणतया सोऽपि निजलोके गमिष्यति ।
 शुक्लगत्या मडाभागो ब्रह्मभूतो न संशयः ॥ २६ ॥
 दशभ्यां व्रतसंस्थो यो दधिभक्षणासंयुतः ।
 दिशां दिगीशकानां वै पूजकस्तत्प्रियो भवेत् ॥ २७ ॥
 षड् भुक्त्वाऽभिलात् भोगानन्ते तल्लोकमाप्नुयात् ।
 निष्कामव्रतभावेन ब्रह्मभूतो भविष्यति ॥ २८ ॥
 अकादश्यां नरो भक्षेद्भक्तिपक्वविवर्जितम् ।
 धनपं पूजयेच्चैव भक्तियुक्तेन येतसा ॥ २९ ॥
 स वै तस्य वसेल्लोके नानाभोगकरः सदा ।
 ब्रह्मार्पणतया तद्द्रव्यं कृत्वा सुभी भवेत् ॥ ३० ॥
 विष्णुं सम्पूजयेद्यो वै द्वादश्यां धृतभोजनः ।
 स विकुण्ठे वसेन्नित्यं नानाभोगपरायणः ॥ ३१ ॥
 ब्रह्मार्पणविधानेन व्रतं कुर्याद्यदा नरः ।
 मडालये मदीये स लोके ब्रह्ममयो भवेत् ॥ ३२ ॥
 धर्मं त्रयोदशीसंस्थं पूजयेत् क्षीरभोजनः ।
 स धर्मलोकगो भूत्वा भुञ्जत विविधं सुभम् ॥ ३३ ॥
 ब्रह्मार्पणतया येन साधिता येत् त्रयोदशी ।
 स स्वानन्दे समागम्य ब्रह्मभूतो भविष्यति ॥ ३४ ॥
 यतुर्दश्यां शिवं यश्च पूजयेद्भक्तिसंयुतः ।
 उपोषणसमायुक्तो गोधूमात्रेण पारणम् ॥ ३५ ॥
 कश्चित् यि वैलासे वासस्तस्य भविष्यति ।

निष्कामश्चेत्तदन्ते स मल्लोके मन्मथो भवेत् ॥ ३६ ॥

पूर्णिमायां देवगणान् देवांश्चद्रमसं तथा ।

पूजयेद्भक्तिभावेन यन्द्रलोकं स आप्नुयात् ॥ ३७ ॥

छलं भुक्त्वाऽभिलान् भोगानन्ते देवान् गमिष्यति ।

निष्कामनो मदीये स लोके ब्रह्ममयो भवेत् ॥ ३८ ॥

उपोषणसमायुक्तोऽर्घ्यदानं यः कश्चिद्यति ।

यन्द्राय निशिभुग्ं वाऽपि सर्वदेवपरायणः ॥ ३९ ॥

सर्वदेवमयी रम्या पूर्णिमा परिकीर्तिता ।

यान्द्री शैव तथा ज्ञेया तिथिः पुण्यप्रदा मता ॥ ४० ॥

अमायां तर्पयेद्यो वै पितृन् पितृपरायणः ।

उपोषणं वा कुर्वीत स सर्वार्थमवाप्नुयात् ॥ ४१ ॥

अन्ते पितृमये लोके वसतिस्तस्य सम्भवेत् ।

आगमिष्यति निष्कामश्चेत् स्वानन्दे स तल्लये ॥ ४२ ॥

कृष्णाः शुक्लाः सदा पूज्यास्तितथयो व्रतकारिणा ।

अेवं भावयुतेनैव स सर्वार्थमवाप्नुयात् ॥ ४३ ॥

मत्प्रियास्तितथयः सर्वा भविष्यथ न संशयः ।

मत्कलांशयुतैर्देवैः संयुक्ताः प्रभवेत वै ॥ ४४ ॥

यतुर्था ये न कुर्वन्ति तेषां सर्वं निरर्थकम् ।

भवदीयव्रते संस्थं भविष्यति न संशयः ॥ ४५ ॥

अतश्चतुर्थासंयुक्ताः सदा भवत मानदाः ।

तिथयः कालमानेन सर्वपूज्या भविष्यथ ॥ ४६ ॥

अेवमुक्त्वाऽतर्दधेऽसौ गणेशो गणवल्लभः ।

तथा जातं प्रजानाथ तिथियुक्तव्रतं सदा ॥ ४७ ॥

यतुर्थांश्च य माडात्स्यं तिथीनां यद्विशेषतः ।

शृणुयाधः पठेद्वाऽपि स सर्वार्थमवाप्नुयात् ॥ ४८ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

यतुर्थे भाऽः गजाननचरिते प्रतिपदाद्विप्रतवर्णनं नाम तृतीयोऽध्यायः ॥ ४.३

(Page भं. ४ अ. ४ पान ८)

४.४ दशरथव्रतोपदेशो नाम यतुर्थोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

अधुना शृणु दक्ष त्वं संवादं तं पुरातनम् ।
दशरथस्य राजर्षेर्वसिष्ठस्य महात्मनः ॥ १ ॥

येन त्वं तिथिमुष्यायाश्चतुर्थ्यां व्रतजे परे ।
महिम्नि निपुणोऽत्यन्तं सम्भवेर्ब्रह्मपुत्रक ॥ २ ॥

महायशा दशरथो वन्ध्यदोषभयार्दितः ।
वसिष्ठे शरणं गत्वा नत्वा पप्रच्छ तं मुनिम् ॥ ३ ॥

दशरथ उवाच ।

पुत्रप्राप्त्यर्थमेवं भो वदोपायं महामुने ।
शिष्यं मां शाधि भावज्ञा तारयस्व भवार्णवात् ॥ ४ ॥

ततस्तं मुनिशार्दूल उवाच नृपमुत्तमम् ।
कुलदेवं गणेशं ते भजस्व व्रतसंयुतः ॥ ५ ॥

वसिष्ठस्य वयः श्रुत्वा पुनस्तं प्राणनाम ह ।
पप्रच्छ विनयेनैव संयुतः स नृपोत्तमः ॥ ६ ॥

कीदृशं तद्व्रतं विप्र गणेशस्य महात्मनः ।
कृतं केन व्रतं तत्र भवेत् सिद्धिश्च कीदृशी ॥ ७ ॥

कस्मिन् काले व्रतं कार्यं पूजनं कीदृशं मुने ।
वद सर्वं विशेषेण कश्चिन्मां त्वदाज्ञया ॥ ८ ॥

वसिष्ठ उवाच ।

यतुर्था गणनाथस्य प्रियाऽत्यन्तं नृपोत्तम ।
शुक्ला कृष्णा समाभ्याता सर्वसिद्धिप्रदा भवेत् ॥ ९ ॥

चन्द्रोदये यदा प्राप्ता कृष्णा सैव यतुर्थिका ।
सा सङ्कष्टहरा प्रोक्ता यतुर्विधकृलप्रदा ॥ १० ॥

यतुर्विधं जगत् सर्वं जानीषि त्वं नृपात्मज ।
सङ्कष्टं तत् समाभ्यातं भन्धनेन विशेषतः ॥ ११ ॥

षड् भुक्त्वाऽभिलान् भोगान् सङ्गृहीकराणामृप ।
 सर्वसङ्कटहीनः स स्वानन्दे प्रगमिष्यति ॥ १२ ॥
 यदा यन्द्रोदये भूप यतुर्थी नैव लभ्यते ।
 प्रदोषव्यापिनी ग्राह्या सर्वसङ्कटमुक्तये ॥ १३ ॥
 उभये यन्द्रसंयुक्ता प्राप्ता सा व्रतधारिणी ।
 तदा स्वेच्छाविडारेण कर्तव्या यन्द्रव्यापिनी ॥ १४ ॥
 तृतीयायां प्रदोषाख्य यन्द्रस्थोदयगा भवेत् ।
 तदा सैव सदा ग्राह्या परां त्यक्त्वा विशेषतः ॥ १५ ॥
 शुक्ला सा वरदा प्रोक्ता यतुर्णां नात्र संशयः ।
 सञ्चिताऽसञ्चितानां वै व्रतकारिजनाय य ॥ १६ ॥
 धर्मार्थकाममोक्षाधाश्चत्वारो ये पदार्थकाः ।
 तान् ददाति गणेशस्य प्रीतिदा सा यतुर्थिका ॥ १७ ॥
 मध्याह्नव्यापिनी ग्राह्या सदा शुक्लयतुर्थिका ।
 उभयत्र यदा नामा पूर्वविद्धा मता तिथिः ॥ १८ ॥
 उभयत्र यदा प्राप्ता भवेत् प्रहरमानुगा ।
 तृतीया चेत्तदा साऽपि पूर्वविद्धा मता तिथिः ॥ १९ ॥
 प्रहरादूर्ध्वगा भूप तृतीया सूर्यसंयुता ।
 तदा पूर्वा परा वाऽपि कार्या सैव यतुर्थिका ॥ २० ॥
 यतुर्थीव्रतहीनस्य कृलहीनानि भूमिप ।
 व्रतानि सर्वकालेष्वधा कार्या सा ततः प्रभो ॥ २१ ॥
 अेतद्ग्रन्तं मडाभागं ब्रह्मणोऽऽचरितं पुरा ।
 व्रतस्यैव प्रभावेण निर्भमे सकलं जगत् ॥ २२ ॥
 विषणुना शङ्करेणैव कृतं व्रतमनुत्तमम् ।
 पालने हरणे देवौ समर्थौ तौ अबूवतुः ॥ २३ ॥
 योगिभिः शुकमुष्यैश्च कश्यपादिमुनीश्वरैः ।
 मुनिभिश्च कृतं पूर्वं स्वस्वकार्यार्थसिद्धये ॥ २४ ॥
 षड् भुक्त्वाऽभिलान् भोगानन्ते स्वानन्दगा भुः ।
 नानेन सदृशं विद्धि यतुर्णां साधकं नृप ॥ २५ ॥

अन्यैर्नानाविधैरेतत् कृतं वार्त्ताश्रमस्थितैः ।

(Page पं. ४ अ. ५ पान ९)

ते सर्वे ब्रह्मभूता वै ययुः स्वानन्दके पुरे ॥ २६ ॥

येतद् प्रतं मडीपाल कुरु त्वं भावसंयुतः ।

भविताऽसि सपुत्रश्च तथा स्वानन्दगो भवेः ॥ २७ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

यतुर्थे भाऽः गजाननचरिते दशरथप्रतोपदेशो नाम यतुर्थोऽध्यायः ॥ ४.४

४.५ यतुर्थीविवेकवार्त्तानं नाम पञ्चमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

दशरथ उवाच ।

ब्रह्मादिभिः कथं विप्र यतुर्थीगं प्रतं कृतम् ।

गणनाथप्रियं पूर्णं वद सर्वं प्रविस्तरात् ॥ १ ॥

दक्ष उवाच ।

वद मुद्रल माडात्स्यं यतुर्थ्यास्त्वं प्रविस्तरात् ।

श्रुत्वा कथां मडारभ्यां न तृप्यामि मुनीश्वर ॥ २ ॥

दक्षस्य भक्तिसंयुक्तं वाक्यं श्रुत्वा मडामुनिः ।

जगाद तं विशेषज्ञो मुद्रलः शृणु शौनक ॥ ३ ॥

वचनं नृपवर्यस्य श्रुत्वा दशरथस्य च ।

जगाद तं मुनिश्रेष्ठो वसिष्ठः सर्ववित् प्रभुः ॥ ४ ॥

वसिष्ठ उवाच ।

कदाचित् प्रलये वृत्ते नष्टं स्थावरजङ्गमम् ।

पञ्चभूतमयं सर्वं व्यवस्थासंयुतं पुरा ॥ ५ ॥

शून्यवत् सर्वभावैस्तद्धीनं ब्रह्ममयं बभौ ।

योगनिद्रा गणेशस्य सैव वेदे प्रकथ्यते ॥ ६ ॥

पुनः स कस्मिंश्चित्काले वेदवाग्भिः प्रबोधितः ।

गणेशो निर्ममे सर्वं तत्त्वैस्तत्त्वप्रधारकः ॥ ७ ॥

त्रिगुणोभ्यः समुत्पन्ना देवाः पञ्च नृपेश्वर ।
 ब्रह्मा विष्णुः शिवः शक्तिः सूर्यः सर्वधरा बभूवुः ॥ ८ ॥
 तैस्तपश्चरितं धोरमेकाक्षरविधानतः ।
 तपसा गणनाथस्तु प्रसन्नः प्रबभूवुः ॥ ९ ॥
 वृद्धये दर्शयामास स्वात्मानं सर्वदं परम् ।
 तेन ज्ञानयुता जाता देवाः पञ्च नरेश्वर ॥ १० ॥
 तैश्च सम्प्रार्थितो योगी भृशुण्डी सर्वपारगः ।
 तेन सम्प्रेषिता देवा आययुर्नगरे निजे ॥ ११ ॥
 कर्मभूमौ गणेशस्य क्षेत्रं स्वानन्दवायकम् ।
 वेदैः सन्दर्शितं स्थापयामासुस्तत्र विघ्नपम् ॥ १२ ॥
 यस्मिन् काले च देवेशैः स्थापिता मूर्तिरादरात् ।
 तस्मिन् काले यतुर्था सा भ्रात्री शुक्ला बभूवुः ॥ १३ ॥
 मध्याह्नसमये संस्था सा मुष्या प्रबभूवुः ॥
 तत आराधितस्तैः स गणराजो विशेषतः ॥ १४ ॥
 माघमासे सिते पक्षे यतुर्थ्या राजसत्तम ।
 प्रकटोऽभूत् पुरस्तेषां वरदाता गजाननः ॥ १५ ॥
 वरप्रसादेन तस्य निर्मितं सकलं जगत् ।
 देवेशैः सा तिथिर्मुष्या बभूवु वरदायिनी ॥ १६ ॥
 ब्रह्मादिभिश्च सर्वेभ्य उपदिष्टा यतुर्थिका ।
 आदौ काले तथा तत्र ज्येष्ठी मुष्या बभूवु सा ॥ १७ ॥
 ज्येष्ठशुद्धयतुर्थ्या तद्प्रतदानं कृतं पुरा ।
 तस्मिन् काले धृता सर्वैः सद्यः सा वरदायिनी ॥ १८ ॥
 अतो मुष्यत्वमापन्ना ज्येष्ठी माघी च भ्राद्रिका ।
 यतुर्थ्या नृपशार्दूल शुक्लपक्षेषु सर्वदा ॥ १९ ॥
 तत्र भ्राद्रपदे मासे यतुर्थ्या या मङ्गामते ।
 शुक्ला साऽत्यन्तभावेन मुष्या जाताऽद्य भावतः ॥ २० ॥
 (Page पं. ४ अ. ५ पान १०)
 यतुर्थ्या समभावेन न किञ्चिद्भर्तते प्रतम् ।

अतः किं वर्णनीयं वै तदौपम्यं तदेव च ॥ २१ ॥
 भाद्रे यतुर्थी या शुक्ला साधिता सा नरेण येत् ।
 स द्वादशयतुर्थीसम्भवं पुण्यं समाप्नुयात् ॥ २२ ॥
 अङ्गारकयुता भूप सा नरेण कृता भवेत् ।
 यतुर्थी षोडशभवं पुण्यं प्राप्तं न संशयः ॥ २३ ॥
 नरेण धीमता सा येद्यदि यन्द्रयुता कृता ।
 यतुर्थी विंशतिभवं कृत्वा प्राप्तं मडामते ॥ २४ ॥
 यदि स्वातियुता भूप यन्द्रवारेण येत्कृता ।
 प्राप्तं यतुर्विंशतियतुर्थीञ्च किल पुण्यकम् ॥ २५ ॥
 माघे शुक्लयतुर्थी सा कृता येन्नात्र संशयः ।
 अष्टानां च यतुर्थीनां कृत्वा प्राप्तं नरेण तत् ॥ २६ ॥
 अङ्गारकयुता येद्वै साधिता सा नरेण च ।
 द्वादशानां यतुर्थीनां पुण्यं प्राप्तं प्रतोद्भवम् ॥ २७ ॥
 ज्येष्ठे शुक्लयतुर्थी यः करोति प्रतधारकः ।
 यतुश्चतुर्थीञ्च पुण्यं लभते स नराधिप ॥ २८ ॥
 अङ्गारकयुता येद् द्वादशभिः समतां प्रजेत् ।
 नरेण सा प्रयत्नेन कर्तव्या सर्वदायिका ॥ २९ ॥
 अन्येषु श्रावणाद्येषु यतुर्थी वरदा कृता ।
 धर्मार्थकामभोग्क्षाणां दान्त्री शास्त्रेषु सम्मतम् ॥ ३० ॥
 तत्र श्रावणमासे या यतुर्थी वरदा मता ।
 द्वियतुर्थीभवं पुण्यं ददाति प्रतकारिणे ॥ ३१ ॥
 यतुर्थ्या मडिमाऽनन्तोऽशक्यो वर्णयितुं भवेत् ।
 यतुःपदप्रदा प्रोक्ता सा कथं वर्णयते मया ॥ ३२ ॥
 अधुना शृणु राजेन्द्र कृष्णपक्षे समागताम् ।
 यतुर्थी सर्वदां पुण्यां सङ्कष्टहरिणीं शुभाम् ॥ ३३ ॥
 यतुर्विधं च सङ्कष्टं प्राप्तं सर्वैर्नराधिप ।
 जन्ममृत्युव्यवस्थाभ्यं यतुर्थं कर्मञ्च कृत्वम् ॥ ३४ ॥

धत्यादिभडवो भेदाः कथनं नैव शक्यते ।
यतुर्विधं जगत् सर्वं पञ्चमं ब्रह्म उच्यते ॥ ३५ ॥

यतुर्विधं सुसङ्कुष्टं प्रतमात्रेण उन्ति या ।
सङ्कुष्टरिणी प्रोक्ता यतुर्था कृष्णपक्षगा ॥ ३६ ॥

तस्यापि मडिमानं कः क्षमो वार्णयितुं भवेत् ।
सर्वसिद्धिप्रदायास्तु प्रतायरणमात्रतः ॥ ३७ ॥

माघमासे कृताऽऽदौ य ब्रह्मणा विश्वयोनिना ।
अतः सा मुष्यतां प्राप्ताऽष्टयतुर्थप्रतैः समा ॥ ३८ ॥

अङ्गारकयुता तत्र विंशत्या समतां प्रजेत् ।
साधिता प्रतभावेन येन्नरेण नराधिप ॥ ३९ ॥

श्रावणे या समाप्याता यतुर्था कृष्णपक्षगा ।
यतुश्चतुर्थीतुल्या सा भवत्यत्र न संशयः ॥ ४० ॥

ब्रह्मणा योपदिष्टा वै श्रावणे सा ततोऽधिका ।
आदौ देवमुनीन्द्रेभ्यः सर्वसङ्कुष्टारिणी ॥ ४१ ॥

भाद्रमासे नराधीश यतुर्था कृष्णपक्षगा ।
यतुश्चतुर्थीतुल्या सा शृणु कारणमत्र वै ॥ ४२ ॥

देवानां गणनाथश्च वरदः सम्भ्रमूव उ ।
प्रतमात्रेण तस्मात् सा मुष्या जाता न संशयः ॥ ४३ ॥

अङ्गारकयुता कुत्र सम्प्राप्ता येत् सुसिद्धिदा ।
द्वादशप्रतजं पुण्यं ददाति प्रतकारिणे ॥ ४४ ॥

शुक्ला कृष्णा सदा कार्या यतुःपदसुसिद्धये ।
अन्यथा सिद्धिडीनानि प्रभवन्ति प्रतानि य ॥ ४५ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे
यतुर्थे भा०ऽऽ गजाननचरिते यतुर्थाविवेकवर्णनं नाम पञ्चमोऽध्यायः ॥ ४.५

(Page पं. ४ अ. ६ पान ११)

४.६ चन्द्रदर्शनदोषहरणचरितवर्णनं नाम षष्ठोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

दशरथ उवाच ।

अङ्गारकयुता स्वामिन् कथं श्रेष्ठा बभूव सा ।
तन्मे ब्रूहि विशेषेण संशयोऽत्र महांश्च मे ॥ १ ॥

वसिष्ठ उवाच ।

भरद्वाजात् समुत्पन्नः पृथ्व्यां भौमो मडामतिः ।
गणानां त्वेतिमन्त्रेण पूजयामास विघ्नपम् ॥ २ ॥

तताप स तपो रभ्यं ध्यात्वा देवं गजाननम् ।
पारिनेराख्य नगरात् पश्चिमे वनसंस्थितः ॥ ३ ॥

शतवर्षैर्गणार्धक्षः प्रसन्नस्तं ययौ नृप ।
वरं ब्रूहि मडाभाग भूमिपुत्रेति सोऽब्रवीत् ॥ ४ ॥

ततो भौमो गणाधीशं पूजयन् भक्तिभावतः ।
स्तुत्वा तं स जगादेति वरं सर्वसुभप्रदम् ॥ ५ ॥

नरदेहेन युक्तोऽहं तथापि गणनायक ।
छिन्नामि यामृतं पातुं ग्राहं मां कुरु मानद ॥ ६ ॥

तव भक्त्येकनिलयं नाम्ना मङ्गलसंज्ञकम् ।
ऋणहर्तारमेवं मां प्रभो कुरु धनप्रदम् ॥ ७ ॥

माघकृष्णचतुर्थ्यां चदर्शनं ते मया कृतम् ।
मया युक्ता ततो देवी मडापुण्यप्रदाऽस्तु सा ॥ ८ ॥

तथेति गणनाथेन कृतं सर्वं नराधिप ।
अतोऽगारयुता पुण्या यतुर्थ्यां मुष्यतां गता ॥ ९ ॥

अधुना येतिहासं ते कथयामि विशेषतः ।
भाद्रशुक्लचतुर्थ्यां वै न द्रष्टव्यो निशाकरः ॥ १० ॥

तत्र ते कारणं सर्वं कथयामि सविस्तरम् ।
येन दोषविहीनस्त्वं गणेशं भजसे नृप ॥ ११ ॥

ऐकदा देवसंयुक्तैर्भुनिभिश्चैव निश्चितम् ।
गणेशांशसमुद्भूताः पञ्च देवा न संशयः ॥ १२ ॥

ते गणेशशस्वद्वपाद्वै कदा भिन्ना भवन्ति न ।
 तेषां स्मरणमात्रेण सन्तुष्टो गणनायकः ॥ १३ ॥
 भविष्यति न सन्देहस्तस्मादाद्यौ मुनीश्वराः ।
 शिवादीन् पूजयत य तेन सिद्धिमवाप्स्यथ ॥ १४ ॥
 अयं ज्ञानभलेनाज्ञैः कृतं देवैः सदर्षिभिः ।
 पञ्चभिर्विष्णुमुष्यैस्तत्तथेति प्रतिपादितम् ॥ १५ ॥
 ततः सर्वे मुनिगणान्श्चक्रुस्ते तादृशीं क्रियाम् ।
 तथा सिद्धिविडीनास्ते भ्रान्ताः सर्वे बभूवुरे ॥ १६ ॥
 समागता देवगणैः ब्रह्माणं तुष्टुवुर्नृप ।
 वृत्तान्तं कथयामासुः सोऽपि चिन्तातुरोऽभवत् ॥ १७ ॥
 सस्मार शिवमुष्यांश्च ब्रह्माणं ते समाययुः ।
 विष्णुः शिवोऽर्यमा शक्तिस्तेऽपि श्रुत्वा सुविस्मिताः ॥ १८ ॥
 अतस्मिन्नन्तरे तत्र शब्दः सर्वभयङ्करः ।
 बभूव तीव्रघोषेण युक्तः प्रलयसूयकः ॥ १९ ॥
 शब्दं श्रुत्वा भयोद्विग्ना बभूवुः शम्भुमुष्यकाः ।
 ततोऽकस्मान् मडाभीमः पुरुषः प्रकटोऽभवत् ॥ २० ॥
 विकरालं य तं दृष्ट्वा मुमूर्च्छुः शङ्करादयः ।
 मुनयो देवताः केऽपि पलायन्त य मूर्च्छिताः ॥ २१ ॥
 मुहूर्तमात्रकाले वै गते ब्रह्मादयः सुराः ।
 सावधाना बभूवुस्तं ददृशुः पुरतः स्थितम् ॥ २२ ॥
 ततोऽतिभयसंयुक्तास्तुष्टुवुर्गणनायकम् ।
 ध्यात्वा हृदि मडद्वीपं गजवङ्गनादिविहितम् ॥ २३ ॥
 ब्रह्माद्या उच्युः ।
 नमस्ते गणनाथाय विघ्नानां पतये नमः ।
 अनाथानां सुनाथाय नमो विघ्ननिवारण ॥ २४ ॥
 भक्तेभ्यः सर्वदात्रे ते निराकाराय साक्षिणे ।
 अमेयायाप्रतर्क्याय डेरम्भाय नमो नमः ॥ २५ ॥

गजाननाय देवाय शूर्पकर्णाय ते नमः ।
 मङ्गोदराय सर्वेषामादिपूज्याय वै नमः ॥ २६ ॥
 (Page पं. ४ अ. ६ पान १२)
 सर्वादये मङ्गोदत्रे सर्वपूज्याय वै नमः ।
 सर्वभावस्थितायैव ढुण्डिराजय ते नमः ॥ २७ ॥
 स्वानन्दवासिने तुभ्यं योगशान्तिमयाय य ।
 योगिभ्यो योगोदत्रे वै योगानां पतये नमः ॥ २८ ॥
 सृष्टिकर्त्रे य पात्रे ते सृष्टिकर्त्रे नमो नमः ।
 गणेशाय गुणानां वै चालकाय नमो नमः ॥ २९ ॥
 आत्मनेऽनात्मने यैव कारणानां प्रकाशिने ।
 ब्रह्मेशाय सदानाथ देवपालकुरुपिणे ॥ ३० ॥
 निवारय मङ्गोदत्रं सङ्गसा समुपस्थितम् ।
 अस्मिन्मति न येऽङ्गमस्मान् वै नात्र संशयः ॥ ३१ ॥
 त्वदीयपादपद्मस्य वयं दासा गजानन ।
 मरिच्यामो यदा नाथ यशस्तव गतं तदा ॥ ३२ ॥
 अधुना रक्ष देवेश न वयं द्रष्टुमुग्रकम् ।
 क्षमा गच्छन्ति नः प्राणा रक्ष विघ्नेश रक्ष भोः ॥ ३३ ॥
 अयं संस्तुवतां तेषां पुरः सोऽपि मङ्गोदरान् ।
 गणेशाकाररूपेण बभूव नृपसत्तम ॥ ३४ ॥
 ततस्ते तं प्रणोमुश्च पूजयामासुरादरात् ।
 मानसीं स्वसुतां तस्मै ददुः सर्वे शिवालयः ॥ ३५ ॥
 सरस्वतीं ददौ ब्रह्मा विष्णुः पुष्टिं च मानसीम् ।
 योगिनीं शङ्करश्चैव मोहिनीं जगदम्बिका ॥ ३६ ॥
 सञ्जुवनीं ददौ तस्मै भानुः सर्वप्रियङ्गुरः ।
 अयं सम्पूज्य विघ्नेशं प्रणतास्ते मङ्गीपते ॥ ३७ ॥
 उवाच तान् स उत्थाप्य विघ्नेशो भक्तिभावतः ।
 विष्णुमुभयान् मङ्गेशांश्च मेघगम्भीरनिःस्वनः ॥ ३८ ॥
 श्रीगणेश उवाच ।

शम्भुमुष्याः शृणुत य देवेन्द्रा मुनिमुष्यकाः ।
 मदीयांशा भवन्तोऽपि गर्व मा कुरुत प्रियाः ॥ ३९ ॥
 यरायरं मदीयांशं मद्रुतं न किञ्चन ।
 तेभ्यः सिद्धिप्रदानार्थं देवधारी भवाम्यहम् ॥ ४० ॥
 यद्वि ज्ञानेन मां त्यक्त्वा पूजयेत् तृणरूपकम् ।
 तेनाऽहं किं महेवाः पूजितो वदत प्रियाः ॥ ४१ ॥
 तत्रांशो वर्तते किञ्चिन् मदीयस्तत् समा य मे ।
 तृप्तिर्जाता न सन्देहः पूर्णस्तृप्तो भवामि न ॥ ४२ ॥
 भवन्तोऽपि तथा विप्रैः कलांशाः पूजिता यद्वि ।
 कलांशरूपा मे तृप्तिस्तेन जाता गुणात्मिका ॥ ४३ ॥
 ब्रह्माण्डे पूजिते पूर्णे न तृप्तोऽहं भवामि य ।
 अनन्तानि मदीयेषु ब्रह्माण्डानि स्वलोमसु ॥ ४४ ॥
 गजवङ्गत्रादिविहिन चिह्नितोऽहं महेश्वरः ।
 जगद्ब्रह्ममयस्तत्र तिष्ठामि योगशान्तिदः ॥ ४५ ॥
 तस्य पूजनमात्रेण जगद्ब्रह्म सुपूजितम् ।
 अहं तयोश्च योगे वै पूर्णः सम्पूजितो मतः ॥ ४६ ॥
 मां त्यक्त्वा ज्ञानमोहेन मोहिता मुनिदेवताः ।
 भवतां पूजनं यङ्कुः सर्वाद्यै विघ्नसंयुताः ॥ ४७ ॥
 तत्रापि मद्दसंयुक्ता भवन्तस्तादृशात्मकाः ।
 सिद्धिहीनास्ततो जाताः पुनर्मा कुरुत त्विदम् ॥ ४८ ॥
 पूर्वस्मिंश्च भवद्भिर्वै सेवितो भक्तिसंयुतैः ।
 अतःसलामि देवेशा हतं वो दर्शनं मया ॥ ४९ ॥
 कलांशमात्रेण यद्वि सन्तुष्टोऽहं भवामि येत् ।
 तदा देवधरः कस्मात् स्थास्यामि वदत प्रियाः ॥ ५० ॥
 अथमुक्त्वा गणधीशो विरराम महीपते ।
 तेऽपि प्राणम्य विघ्नेशं स्वदोषं प्रक्षमापयन् ॥ ५१ ॥
 अतस्मिन्नन्तरे तत्र यन्द्रः शङ्करभालगः ।
 जहास विवृतैर्नैर्गणेशं रूपगर्वितः ॥ ५२ ॥

उवाच मोक्षितोऽत्यन्तं प्रशम्य गणनायकम् ।

(Page पं. ४ अ. ६ पान १३)

गजवक्त्रयुतं वृषं किं धृतं विकटं प्रभो ॥ ५३ ॥

पुनः पुनरुवायेदं वाक्यं ङास्यपरायणः ।

ततस्तं कुपितो देवः शशाप शशलाञ्छनम् ॥ ५४ ॥

ये त्वां विलोकयन्ते वै यन्द्र ते पापिनः सदा ।

भवन्तु विघ्नसंयुक्ता मद्वाक्यान्नात्र संशयः ॥ ५५ ॥

अेवमुक्त्वान्तर्दधेऽसौ गणेशो ब्रह्मनायकः ।

भार्याभिः सङ्घितो भूप यन्द्रश्च मलिनोऽभवत् ॥ ५६ ॥

अडङ्कारविडीनास्ते जाताः शम्भ्वाद्यः सुराः ।

तदारभ्य मङ्गलाग गाणपत्या विशेषतः ॥ ५७ ॥

वेदज्ञाऽडङ्कृतिः पूर्णा ब्रह्मणो हृदि संस्थिता ।

तथा मद्युतो ब्रह्मा भवत्येवं पुनः पुनः ॥ ५८ ॥

सरस्वती सा दत्ता वै गणेशाय मङ्गलम्ने ।

तथा युक्तः सदा रेमे ब्रह्मणो हृदि विघ्नपः ॥ ५९ ॥

हृदि स्थिते गणेशे स कथं मोडयुतो भवेत् ।

सदा तं भजते भक्त्या गाणपत्यस्वभावतः ॥ ६० ॥

सर्वपोषणता तद्ब्रह्मणोर्हृदि समास्थिता ।

तत् सामर्थ्यविमोडेन गर्वं गच्छति केशवः ॥ ६१ ॥

तां ददौ विघ्नराजाय पुष्टिं विश्वस्य पोषिणीम् ।

तथा युक्तो गणेशानो रेमे विष्णोः सदा हृदि ॥ ६२ ॥

सोऽपि तं भजते नित्यं गाणपत्यविचारवित् ।

हृदिस्थे स कथं मोडं प्राप्नोति नृप विघ्नपे ॥ ६३ ॥

योगेन मोडलीनत्वं सदा शम्भोर्हृदि प्रभो ।

तेनाडङ्कारभावेन मन्यते किं न शङ्करः ॥ ६४ ॥

तामेव योगिनीं देवीं हृदिस्थां प्रददौ शिवः ।

गणेशस्तु तथा युक्तो रेमे शम्भोर्हृदि स्थितः ॥ ६५ ॥

गाणेशे लृटि संस्थे स मोलं नैव प्रपद्यते ।
 सदा गाणेशको भूत्वा भजते गाणनायकम् ॥ ६६ ॥
 वृष्ट्या दानप्रदाने वै करोति स द्विवाकरः ।
 सर्वेषां ज्वनं तेन धृतं कर्ममयं नृप ॥ ६७ ॥
 तदेव लृटये तस्य वर्ततेऽडंस्वभावतः ।
 तां सञ्ज्वनिकां सूर्या ददौ विघ्नेश्वराय च ॥ ६८ ॥
 तथा युक्तो गाणाधीशः सदा लृटि स भेलति ।
 भानोस्तेन रविस्तं स भजतेऽनन्ययेतसा ॥ ६९ ॥
 शक्तिर्लृटयगां देवीं मोहिनीं सर्वमोहिनीम् ।
 ददौ विघ्नेश्वरायैव शक्तिभावसमन्विताम् ॥ ७० ॥
 तथा युक्तो गाणेशानस्तस्या लृटि विशेषतः ।
 तेन भेलति सा देवी भजते गाणनायकम् ॥ ७१ ॥
 धृत्यलङ्कारनिर्मुक्ता देवेन्द्रास्ते बभूवुरे ।
 गाणपत्यप्रिया जाता भजन्ते विघ्ननायकम् ॥ ७२ ॥
 शित्ते शिन्तामणिः स्थित्वा प्रकृत्या भेलति प्रभुः ।
 मिथ्यालङ्कारभावेन बन्धनं प्रतिपद्यते ॥ ७३ ॥
 कर्ता कारयिता देवो गाणेशो नात्र संशयः ।
 लृटिस्थं तं समर्थैव स्वात्मानं सुभिनोऽभवन् ॥ ७४ ॥
 मुद्रल उवाच ।
 श्रुत्वा दशरथो राजा जगाद मुनिसत्तमम् ।
 यन्द्रस्य का गतिर्जाता तां मे वद मडामुने ॥ ७५ ॥
 वसिष्ठ उवाच ।
 गाणेशशापसंयुक्तश्चन्द्रः स स्वगृहे गतः ।
 अकान्ते दुःखसंयुक्तो विचारमकरोद्भृदि ॥ ७६ ॥
 सम्प्रज्ञातस्वरुपश्च देवो गाणपतेः स्मृतः ।
 असम्प्रज्ञातरूपं वै शिरस्तस्य मडात्मनः ॥ ७७ ॥
 तथोर्योगे गाणेशोऽयं भक्तानुग्रहकारणात् ।
 देवधारी स्वयं साक्षाद्भूवात्र न संशयः ॥ ७८ ॥

(Page पं. ४ अ. ६ पान १४)

वेदेषु कथितं ते यद्रूपं परमयोगदम् ।

तत्र ज्ञातं मया देव मोडेनैव गजानन ॥ ७९ ॥

अपराधं दयासिन्धो क्षम त्वं चित्तगं प्रभो ।

अेवं क्षमाप्य विघ्नेशं ध्यात्वा लीनो बभूव ७ ॥ ८० ॥

गङ्गातीरे समागम्य तताप तप उत्तमम् ।

अष्टादशाक्षरेणैव तोषयामास विघ्नपम् ॥ ८१ ॥

यन्त्रे लीने जगत् सर्वं दुःखयुक्तं बभूव ७ ।

सूर्यस्य तेजसा दग्धं रसहीनं यरायरम् ॥ ८२ ॥

ततो देवगणैः सर्वैर्भयभीतैः समन्ततः ।

शम्भुविष्णुमुभास्तत्र तपस्तेषुः सडेश्वराः ॥ ८३ ॥

षडक्षरविधानेन ध्यात्वा हृदि गजाननम् ।

भक्तियुक्ता नृपश्रेष्ठ तोषयामासुरादरात् ॥ ८४ ॥

वर्षाणां शतके तत्र गते यन्त्रं गणाधिपः ।

आययौ वरदानार्थं तपो बद्धो नृपोत्तम ॥ ८५ ॥

वर्षेणैकेन देवेशान् ययौ विघ्नाधिपो विभुः ।

समकाले य देवेशाश्चन्द्रस्तं तुष्टुवुर्विभुम् ॥ ८६ ॥

अथर्वशिरसा द्रुणिष्ठं तोषयामासुरादरात् ।

सन्तुष्टस्तानुवायेदं गणेशो ब्रह्मनायकः ॥ ८७ ॥

श्रीगणेश उवाच ।

वरं वृणुत देवेशाः सन्तुष्टोऽहं ददामि तम् ।

यं यमिच्छथ तं तं वै सकलं वः करोम्यहम् ॥ ८८ ॥

गणेशवचनं श्रुत्वा देवास्तं प्रणिपत्य ते ।

कृत्वा करपुटे सर्वे जगुः परमलर्षिताः ॥ ८९ ॥

देवा ङियुः ।

यदि प्रसन्नभावेन वरदोऽसि गजानन ।

तदा यन्त्रं सुनिर्दोषं कुरु नाथ नमोऽस्तु ते ॥ ९० ॥

स तानुवाच सर्वात्मा भक्त्या सन्तोषितः प्रभुः ।

भाद्रशुक्लयतुर्थ्या वै न द्रष्टव्यः सुधाकरः ॥ ९१ ॥
 छास्यं कृतं मदीयं वै तद् द्दिने तेन देवपाः ।
 दौषयुक्तो विधुस्तस्मान्नान्यथा मे वयो भवेत् ॥ ९२ ॥
 ततोऽतिडर्षिता देवास्तथेति प्रतिपाद्य ते ।
 ययुश्चन्द्रं तु सन्द्रष्टुं गणेशोऽतर्क्षिते नृप ॥ ९३ ॥
 चन्द्रो गणपतिं दृष्ट्वा ननाम दण्डवत् क्षितौ ।
 पूजयामास तं देवं तुष्टाय स कृताञ्जलिः ॥ ९४ ॥
 चन्द्र उवाच ।
 नमस्ते विघ्नपालाय गणेशाय परात्मने ।
 ब्रह्मेशाय स्वभक्तोभ्यो ब्रह्मभूयप्रदाय ते ॥ ९५ ॥
 अनामयाय सर्वादिपूजयाय तु नमो नमः ।
 शिवात्मजाय देवाय विष्णुपुत्राय ते नमः ॥ ९६ ॥
 ब्रह्मपुत्राय सूर्यस्य पुत्र ते विघ्नहारिणे ।
 शक्तिपुत्राय शेषस्य पुत्राय च नमो नमः ॥ ९७ ॥
 सर्वपुत्राय सर्वेषां मात्रे पित्रे नमो नमः ।
 सर्वेशाय परेशाय परात्परतराय ते ॥ ९८ ॥
 सिद्धिबुद्धिपते तुभ्यं सिद्धिबुद्धिप्रयालक ।
 उरम्भाय मडेशानां मडेशाय नमो नमः ॥ ९९ ॥
 अष्टे पात्रे च संदर्त्रे परमात्मस्वरूपिणे ।
 सर्वेभ्यो वरदात्रे तेऽनादिसिद्धाय भो नमः ॥ १०० ॥
 क्षमापराधं देवेश त्वन्मायामोहघारिणः ।
 शरणं ते प्रसन्नस्य रक्ष मां भक्तो भयात् ॥ १०१ ॥
 मां दृष्ट्वा उर्ध्वसम्पन्ना अबवन् देवतादयः ।
 अधुना मां निरीक्ष्यैव दौषयुक्ता भयातुराः ॥ १०२ ॥
 अतो मां नैव पश्यन्ति पापिनां पापवृषिणाम् ।
 निर्दोषं कुरु विघ्नेश करुणालय ते नमः ॥ १०३ ॥
 सर्वदा दर्शनं ते वै ममास्तां विघ्नवारण ।
 तेनाऽहं कृतकृत्यश्च भवेयं योगिसम्मतः ॥ १०४ ॥

ततोऽतिभक्तिसंयुक्तं नृत्यन्तं देवसन्निधौ ।
 रोमाञ्छाश्रुसमायुक्तं दृष्ट्वा दुःखिद्वेर्जगाद तम् ॥ १०५ ॥
 श्रीगणेश उवाच ।
 त्वया कृतमिदं स्तोत्रं मम प्रीतिविवर्धनम् ।
 अपराधाननन्तांश्च सखे तेऽनेन निश्चितम् ॥ १०६ ॥
 सर्वसिद्धिप्रदं पूर्णं भविष्यति विशेषतः ।
 पठतां शृण्वतां चैव नानासुभकारकं भवेत् ॥ १०७ ॥
 यथापूर्वं स्थितश्चन्द्र तादृशो भव नित्यदा ।
 यस्मिन् दिने कृतं डास्यं तत्र दौषयुतो भवेः ॥ १०८ ॥
 ललाटे भूषणं मे त्वं भव सेवापरायणः ।
 यतुर्थ्यां कृष्णपक्षस्य व्रते ते पूजनं भवेत् ॥ १०९ ॥
 मां पूजयित्वा तारेश अर्घ्यं यस्ते प्रदास्यति ।
 तस्य सिद्धिर्भवेत् पूर्णा प्रतजा नान्यथा क्वचित् ॥ ११० ॥
 द्वितीयायां य सायाह्ने त्वया प्रामोऽहमादरात् ।
 अतः शुक्लद्वितीयायां नमस्यो मानवैर्भव ॥ १११ ॥
 द्वितीयायां प्रयत्नेन त्वां नमस्यन्ति मानवाः ।
 मासगं दुःखमुत्सृज्य क्वचित् तिष्ठति नान्यथा ॥ ११२ ॥
 अवेमुक्त्वाऽतर्दधेऽसौ गणेशश्चन्द्रपूजितः ।
 तस्मिन् काले य देवेशा देवास्तत्र समाययुः ॥ ११३ ॥
 मानयामास सम्पूज्य चन्द्रस्तांस्तैः समन्वितः ।
 गणेशं ब्राह्मणैः सार्धं संस्थाप्यापूजयत् प्रभुम् ॥ ११४ ॥
 गणेशाभालसंस्थानं प्राप्तं चन्द्रेश यत्र वै ।
 भालचन्द्रं गणेशानं वदन्ति तत्र संस्थितम् ॥ ११५ ॥
 देवैः सम्पूजितस्तत्र ब्राह्मणैर्गणनायकः ।
 प्रगृह्य चन्द्रं निर्दोषं ततः स्वर्गं ययुः सुराः ॥ ११६ ॥
 चन्द्रः स्वांशस्वर्गेषु स्वर्गे तिष्ठति भूमिप ।
 पूर्णार्घ्येषु विघ्नेशं सेवते नित्यमादरात् ॥ ११७ ॥

गङ्गातीरे निवासं स यकारात्रिसमुद्भवः ।
 विधुश्च भालयन्द्रं तं सेवते भक्तितत्परः ॥ ११८ ॥
 अथ कस्मिंश्च समये देवैः सम्प्रार्थितो हरिः ।
 यादवेषु समुत्पन्नो वासुदेवो बभूव उ ॥ ११९ ॥
 अज्ञानेन विधोस्तेन दर्शनं प्रकृतं नृप ।
 भाद्रशुक्लयतुर्थ्यां तु सद्योषः स बभूव उ ॥ १२० ॥
 अन्तर्ज्ञानं गतं तस्य नरतुल्यो बभूव सः ।
 तथापि विघ्नसंयुक्तो हरिस्तच्छृणु भूमिप ॥ १२१ ॥
 सत्राजिन्नाम राजर्षिर्यादवेषु बभूव वै ।
 तेन सूर्यतपस्तप्तं दारुणं शतवत्सरम् ॥ १२२ ॥
 सूर्योऽपि स्वगले संस्थो मणिर्दत्तः स्थमन्तकः ।
 सत्राजिते स तद्रत्नं गले भक्त्या बभन्ध उ ॥ १२३ ॥
 नित्यं सुवर्णभाराणामष्टौ स्रवति सन्मणिः ।
 सूर्यतेजःसमानश्चाऽशोभयद्यदुनन्दनम् ॥ १२४ ॥
 द्वारकायां स्थितं तं स सूर्यभक्तिपरायणम् ।
 शुश्रिभावेन रत्नं सोऽपूजयत्तात्ररन्तरम् ॥ १२५ ॥
 ततो बभुवते काले कृष्णो दौषयुतोऽभवत् ।
 तस्य बुद्धिः समुत्पन्ना मणिः सङ्ग्रहणे नृप ॥ १२६ ॥
 सभायां संस्थितः कृष्णः स सत्राजितमाह्वयत् ।
 आगतं तमुवाचाऽसौ विनयेन समन्वितः ॥ १२७ ॥
 श्रीकृष्ण उवाच ।
 उग्रसेनश्च सर्वेषां यादवानां महामते ।
 राजाऽस्माभिः कृतस्तं ते यादवाः पूजयन्ति भोः ॥ १२८ ॥
 अस्माभिर्दिग्जये प्राप्तमुग्रसेनाय यादव ।
 दत्तं श्रेष्ठं तथा त्वं तं मणिं देहि स्थमन्तकम् ॥ १२९ ॥
 सुवर्णं मणिंसम्भूतं गृह्णाण त्वं तु नित्यदा ।
 (Page पं. ४ अ. ६ पान १६)
 शोभार्थं कण्ठगं तात मणिं कुरु नृपस्य तम् ॥ १३० ॥

अवेवमुक्तः स सत्राजित्तमुवाय समन्युना ।
 प्रसेनाय मया दत्तः स मे नैव ददाति तम् ॥ १३१ ॥
 अवेवमुक्त्वा गृहं गत्वा स्वानुजाय ददौ मणिम् ।
 प्रसेनाय स्ववृत्तान्तं कथयामास विस्तरात् ॥ १३२ ॥
 ततः कदाचित् कृष्णेन सखिता यद्गुनन्दनाः ।
 मृगयार्थं वने राजन् जग्मुर्दुर्षसमन्विताः ॥ १३३ ॥
 तत्राशुचिस्वभावेन प्रसेनस्तं मणिं परम् ।
 बभन्ध स्वगले सोऽपि तैः सः प्रययौ वनम् ॥ १३४ ॥
 अशुचित्वस्य दोषेण सिंहाकस्तं प्रसेनकम् ।
 साश्वं हत्वाऽऽगृह्य मणिं ययौ स्थानं स्वकं मडान् ॥ १३५ ॥
 ततस्तं जाम्बवान् हत्वा गृह्य सिंहां मणिं ययौ ।
 स्थानं पुत्र्या मणिं हस्ते तं ददौ स मडाबलः ॥ १३६ ॥
 तव भर्ता सुते यो वै भविष्यति मणिं परम् ।
 तस्मै दास्यामि भावेन त्वदीयोऽयं मणिः स्मृतः ॥ १३७ ॥
 सायाह्नि यादवाः सर्वे आगताः स्वस्वमन्दिरे ।
 प्रसेनेन विहीनास्ते सत्राजित् क्रोधमादधे ॥ १३८ ॥
 अहो कृष्णेन मे भ्राता संहतो नात्र संशयः ।
 मणिलोभवशेनाऽपि पापिना पापयेतसा ॥ १३९ ॥
 ततो लोकाः पुरे संस्थाः सत्यमामानयंस्तु ते ।
 उग्रसेनादयः सर्वे कृष्णं न्यभर्त्सयन्नुप ॥ १४० ॥
 ततः कृष्णश्च दुःभार्तः स ध्यानेनावलोकयन् ।
 नरवन्न भुबोधाऽपि स दोषो वसुदेवजः ॥ १४१ ॥
 ततोऽतिदुःभितो भूत्वा विचारं देवकीसुतः ।
 यकारान्तरञ्जं ज्ञानं क्व गतं मम साम्प्रतम् ॥ १४२ ॥
 नरतुल्यः कथं जातः कारणं नात्र वेद्मि वै ।
 देहत्यागं कश्चिन्मामि वृथा लाग्मनकारणात् ॥ १४३ ॥
 ततः सभां समागम्याऽऽगृह्य यादवमुष्यकान् ।
 वनं ययौ प्रसेनस्य निश्चयार्थं मडाद्युतिः ॥ १४४ ॥

पादमार्गं प्रसेनस्य ते सङ्गृह्य मडावने ।
 गतास्तत्र मृतं साश्वं प्रसेनं ददृशुर्नराः ॥ १४५ ॥
 सिंहेन संडतं दृष्ट्वा मण्डिनीं तु यादवाः ।
 पुरतस्ते ययुः सर्वे सिंढमार्गप्रधारिणः ॥ १४६ ॥
 ततो मडावने सिंढमृक्षेण प्रडतं पुनः ।
 ददृशुर्न मण्डिं तत्र लेभिरे भयसङ्कुलाः ॥ १४७ ॥
 ऋक्षपादं तथाऽऽगृह्य ययुर्यादवमुष्यकाः ।
 मडावने बिले धीरे गतमृक्षमलोकयन् ॥ १४८ ॥
 ततस्तांस्तत्र संस्थाप्य कृष्णः परपुरञ्जयः ।
 बिले सम्प्रविवेशाऽथ लाञ्छनस्यापनोदनात् ॥ १४९ ॥
 बिले योजनमात्रं स गत्वा तत्र ददर्श ह ।
 प्रकाशयुक्तं संस्थानं शोभमानं सुविस्तरम् ॥ १५० ॥
 दौलायां संस्थितं वीक्ष्य मण्डिं कृष्णो जलर्ष य ।
 तत्र सुप्तं शिशुं दृष्ट्वा शनैरागात् स यादवः ॥ १५१ ॥
 ततोऽकस्माज्जाम्भवतो बडिः पुत्री समाययौ ।
 अपूर्वं पुरुषं दृष्ट्वा युकोश भयसङ्कुला ॥ १५२ ॥
 ततो जाम्भवता राजन् श्रुतं पुत्र्याः प्ररोदनम् ।
 आययौ य स तं दृष्ट्वा युयुधे विष्णुना स्वयम् ॥ १५३ ॥
 गतास्तयोरेकविंशतिघस्रास्तु प्रयुध्यतोः ।
 यादवा जग्मिरे सर्वे बडिःस्था अष्टमे दिने ॥ १५४ ॥
 द्वारकायां स्ववृत्तान्तं कथयन्ति स्म विह्वलाः ।
 दिवसाः सप्त तत्रैव डिलास्माकं गता बडिः ॥ १५५ ॥
 (Page पं. ४ अ. ६ पान १७)
 तथापि विवरात् कृष्णो न बडिश्च समागतः ।
 मृतो वा जिवितो वा स ज्ञायते किं न यादवः ॥ १५६ ॥
 वसुदेवाद्यः श्रुत्वा सस्त्रीका नृप दुःषिताः ।
 उग्रसेनाद्यः सर्वे रुरुदुर्दुःषकर्षिताः ॥ १५७ ॥

परेऽस्माकं विशेषेण शत्रवः संस्थिता अहो ।
 जरासन्धाद्यश्चान्ये किं भविष्यति यादवाः ॥ १५८ ॥
 डीनाः कृष्णेन सञ्जाता अधुना नात्र संशयः ।
 द्विषद्भिः संडताः सर्वे मरिष्यामः सपक्षकाः ॥ १५९ ॥
 ततो रामेण ते सर्वे सान्त्विता बहुलोक्तिभिः ।
 निःश्वस्य संस्थिता भूप दुःभयुक्ता भयाऽऽतुराः ॥ १६० ॥
 सत्राजितं निनिन्दुस्ते व्यर्थवाञ्छनदं तदा ।
 सोऽपि दुःभसमायुक्तो बभूव भयसङ्कुलः ॥ १६१ ॥
 अथ तं जाम्भवान् कृष्णमुवाच धननिःस्वनः ।
 कस्त्वं वीर मडातेज योधयन्नसि मां वद ॥ १६२ ॥
 ततस्तं प्रत्युवायेदं कृष्णो वचनमुत्तमम् ।
 यद्वृवंशभवं कृष्णं मां जानीहि मडामते ॥ १६३ ॥
 श्रुत्वा भेदसमायुक्तो जाम्भवांस्तं ननाम वै ।
 रामेणोक्तं वयो रभ्यं स त्वं विष्णुः समागतः ॥ १६४ ॥
 अहं दासस्त्वदीयो वै क्षमस्व करुणानिधे ।
 अज्ञानाच्छक्तिर्गोषापराधं युद्धञ्च य मे ॥ १६५ ॥
 स्तुतः सम्पूजितस्तेन कृष्णो वृत्तान्तमादरात् ।
 अगदत्तं ततः श्रुत्वा कन्यायुक्तं मणिं ददौ ॥ १६६ ॥
 गृहीत्वा सस्त्रियं कृष्णो द्वारकायां समागतः ।
 आगतं कृष्णमालोक्य हर्षयुक्ता बभूविवरे ॥ १६७ ॥
 यादवैश्च ततः कृष्णः समानाथ्य मडामणिम् ।
 सत्राजिते ददौ तत्र सर्वेषां पश्यतां नृप ॥ १६८ ॥
 सत्राजिन् मनसाऽत्यन्तं निन्दयामास तां तनुम् ।
 भयभीतः स कृष्णस्य विरोधेन मडायशाः ॥ १६९ ॥
 सत्यभामां ददौ तस्मै मणियुक्तां मडात्मने ।
 कृष्णाय स उवायेदं श्वशुरो विनयान्वितः ॥ १७० ॥
 सूर्यभक्तियुतस्त्वं वै मणिं रक्ष मडामते ।
 दौडित्रास्ते भविष्यन्ति ग्रीहीष्यन्ति मणिं य ते ॥ १७१ ॥

तथेति यादवेनैव कृतं सत्राजिता नृप ।
 अेतस्मिन्नन्तरे तत्र वृत्तान्तो यादवैः श्रुतः ॥ १७२ ॥
 लाक्षागृहेषु सन्दग्धाः कुन्त्या युक्ताश्च पाऽऽवाः ।
 पुरोयनेन तज् ज्ञात्वा रुरुदुर्यादवा बभु ॥ १७३ ॥
 रामेण उस्तिनापुर्यां कृष्णः सद्यो जगाम उ ।
 धृतराष्ट्रादिभिः सोऽपि रुरोऽ शोकसङ्कुलः ॥ १७४ ॥
 शतधन्वा ततोऽङ्कुरः कृतवर्मा य यादवः ।
 मिलिताः क्रोधसंयुक्ता विचारं यङ्कुरादरात् ॥ १७५ ॥
 सत्राजिता वयं सर्वे कन्यार्थं संवृताः पुरा ।
 अस्मान् सन्त्यज्य कृष्णाय ददौ कन्यां सुउपिणीम् ॥ १७६ ॥
 कृष्णः पाऽऽवशोकार्तोऽभवत् तत्रैव संस्थितः ।
 स रामो निश्चयतः कार्यं कर्तव्यं तत् त्रिभिः डिल ॥ १७७ ॥
 उत्वा सत्राजितं सुमं मणिर्ग्राह्यो न संशयः ।
 अेवं निश्चित्य रात्रौ तं शतधन्वा जगाम उ ॥ १७८ ॥
 सत्राजितं स उत्वा वै मणिं जग्राह दारुणः ।
 संस्थाप्य तैलद्रोण्यां तं कृष्णं सत्यायथो ततः ॥ १७९ ॥
 श्वशुरं स उतं श्रुत्वा रामेण सडसा गतम् ।
 कृष्णं ज्ञात्वा रोषितं शतधन्वाऽङ्कुरमायथौ ॥ १८० ॥
 (Page पं. ४ अ. ६ पान १८)
 अङ्कुरेण समात्यक्तः कृतवर्माणामायथौ ।
 तेनापि न धृतः पक्षः पुनः सोऽङ्कुरमायथौ ॥ १८१ ॥
 मणिं तत्रैव निक्षिप्य पपाल भयसङ्कुलः ।
 शतथोजनगाऽश्विन्यां समारुह्य नृपात्मज ॥ १८२ ॥
 पलायमानं विज्ञाय कृष्णः सङ्घर्षणान्वितः ।
 रथमारुह्य वेगेन तमनु प्रयथौ तदा ॥ १८३ ॥
 योजनानां शतं गत्वा ममार उ पुरोऽश्विनी ।
 शतधन्वा भयैर्युक्तः पलायत पदा ततः ॥ १८४ ॥

पदातिनं य तं ज्ञात्वा कृष्णोऽधावत् सुसत्वरः ।
 पदातिर्बलभद्रे स रथं त्यक्त्वा मडाद्युतिः ॥ १८५ ॥
 ततश्चक्रेण कृष्णेन उतस्तत्र पपात उ ।
 शतधन्वा तेन तस्मिन् न दृष्टो मणिरुत्तमः ॥ १८६ ॥
 ततः शोकसमायुक्तो बलभद्रमुवाच उ ।
 शतधन्वा उतो डीनो मणिना तत्र मानद ॥ १८७ ॥
 उवाच कोपयुक्तस्तं स ततो रोडिणीसुतः ।
 मणिस्त्वया सुसङ्गुमो मिथ्या वाङ् त्वं मडाभल ॥ १८८ ॥
 अग्रजाय प्रदातव्यस्तदर्थं मणिरादरात् ।
 कृतं त्वया मडालोभिन् कर्म साधु जुगुप्सितम् ॥ १८९ ॥
 ततस्तं विनयेनैव सान्त्वयामास केशवः ।
 द्विजदेवगवां ते मे शपथो न कृतं मया ॥ १९० ॥
 तं तिरस्कृत्य वेगेन त्यक्त्वा रामो जगाम उ ।
 विदर्भ राजनीतिज्ञं स्वमित्रं नृपतिं तदा ॥ १९१ ॥
 ततोऽतिदुःखसंयुक्तः कृष्णः परमदारुणम् ।
 रुरोद बलभद्रं स स्मृत्वा स्मृत्वा विशेषतः ॥ १९२ ॥
 ज्ञानदृष्ट्या स कृष्णेन मणिर्नामो मडीपते ।
 ततोऽतिदुःखितो भूत्वा रुरोद य पुनः पुनः ॥ १९३ ॥
 अडो ज्ञानं मदीयं यद्रतं कुत्र विशेषतः ।
 नरतुल्यः कृतः केन धिः मे श्रुवितकं डिल ॥ १९४ ॥
 रथसंस्थः समायातो द्वारकायां मडायशाः ।
 लोकावृत्तान्तभुगं स कथयामास विस्तरात् ॥ १९५ ॥
 ततो यादवमुष्यैः स भर्त्सितोऽतिविशेषतः ।
 कृष्णः सत्राजितः कर्म यकारोत्तरकं नृप ॥ १९६ ॥
 देशे देशे नृपाद्याश्च जनाः कृष्णं विशेषतः ।
 निनिन्दुः कर्म कृष्णेन किं कृतं दृष्टबुद्धिना ॥ १९७ ॥
 समर्थं बलभद्रं योऽत्यज्जयेषं सुदुर्मतिः ।
 मणिलोभी मडापापी विश्वास्थो नैव केनचित् ॥ १९८ ॥

द्वारकायां जनाः सर्वे तं कृष्णं न प्रमेनिरे ।
 त्यक्तः सर्वैस्तथा कृष्णः शुशोय परमव्यथः ॥ १९९ ॥
 अस्थित्वयासमायुक्तं सदा स्वगृहसंस्थितम् ।
 नारदस्तं समालोख्यायथौ दृष्ट्वा सुविस्मितः ॥ २०० ॥
 तं प्राणम्य मडात्मानं कृष्णः परमदुःषितः ।
 उवाच भावभक्त्या वै कृताञ्जलिपुटः शनैः ॥ २०१ ॥
 श्रीकृष्ण उवाच ।
 सर्वैः सन्त्याजितो दुःखी गृहे नित्यं वसाम्यहम् ।
 तत्र ते दर्शनं स्वामिन्नभवत् भाग्ययोगतः ॥ २०२ ॥
 ततस्तं नारदः प्राह किमर्थं त्यज्यसे वद ।
 अवेन पृष्टः पुनः प्राह वृत्तान्तं सर्वमञ्जसा ॥ २०३ ॥
 श्रुत्वा वृत्तान्तमुग्रं वै ध्यानेनालोक्य नारदः ।
 देहत्यागे समुद्योगं कुर्वन्तं तमुवाच ह ॥ २०४ ॥
 नारद उवाच ।
 भाद्रशुक्लयतुर्थ्यां च त्वया चन्द्रो विलोकितः ।
 शमोऽसौ विघ्नराजेन तेन सन्दुःषितो भवान् ॥ २०५ ॥
 (Page पं. ४ अ. ६ पान १९)
 देहत्यागं मडाबुद्धे मा कुरुष्व विशेषतः ।
 गाणेशं भज भावेन सङ्गृहीप्रतसंयुतम् ॥ २०६ ॥
 मिथ्याऽपवाद्दशूच्यस्त्वं भविष्यसि न यान्यथा ।
 सङ्गानश्च समर्थेशस्तस्मात् तं शरणं प्रज ॥ २०७ ॥
 अवेमुक्त्वा मडायोगी नारदः प्रथयौ ततः ।
 गाणेशगानसंयुक्तो वीणावादनलालसः ॥ २०८ ॥
 ततः कृष्णः प्रदर्शेण युक्तो विघ्नेशमादरात् ।
 अलजद् ध्यानमार्गज्ञो ध्यानेनोग्रेण भूमिप ॥ २०९ ॥
 अेकाक्षरोण मन्त्रेणापूजयन्नित्यमेव तम् ।
 व्रतं यकार स ततः सङ्गृहीसंज्ञमुत्तमम् ॥ २१० ॥

रात्रावेकान्तसंस्थं तं ध्याननिष्ठं जनार्दनम् ।
 निश्चलं गणराजः स यथौ भक्तं सुभद्रः ॥ २११ ॥
 बोधयामास तं कृष्णं गणेशो ब्रह्मनाथकः ।
 तमुत्थाय ननामाऽसौ पूजयामास यादरात् ॥ २१२ ॥
 पुनः प्रणम्य तुष्टाव विघ्नेशं सामगेन सः ।
 स्तोत्रेणाष्टकसंज्ञेन नाम्ना तं प्रननर्त उ ॥ २१३ ॥
 सरोमाञ्चं गणेशानः कृष्णं दृष्ट्वा जगाद उ ।
 वरं वरय मत्तस्त्वं दास्यामि हृदि वाञ्छितम् ॥ २१४ ॥
 गणेशवचनं श्रुत्वा तं जगाद मलायशाः ।
 कृष्णो भक्त्या समायुक्तो वचनं भेदसंयुतः ॥ २१५ ॥
 श्रीकृष्ण उवाच ।
 यद्दि तुष्टोऽसि विघ्नेश वरदोऽसि विशेषतः ।
 तदा ते भक्तिमुग्धां मे देहि ह्यव्यभियारिणीम् ॥ २१६ ॥
 भाद्रशुक्लचतुर्थ्यां ये यन्द्रं पश्यति विघ्नप ।
 ते शापदुःखलीना वै भवन्तु कृपया य ते ॥ २१७ ॥
 अहं यासन्नमराणजनवज्रज्ञानवर्जितः ।
 प्रकृतोऽन्यस्य का वार्ता प्रार्थयामि ततः प्रभो ॥ २१८ ॥
 जगाद गणनाथः स ततस्तं भक्तिभोहितः ।
 मम भक्तिर्दृढा कृष्ण भविष्यति य तेऽनघ ॥ २१९ ॥
 स्थमन्तकस्य माहात्म्यं त्वदीयं लाञ्छनप्रदम् ।
 वरदानं मदीयं य यः शृणोति जनार्दन ॥ २२० ॥
 पठेत्तु भावयुक्तश्चेन् मां धृत्वा हृदये हरे ।
 स एव द्रोषसंलीनो भवत्वत्र न संशयः ॥ २२१ ॥
 अवेवमुक्त्वा गणेशानः कृष्णं भक्तिपरायणम् ।
 अन्तर्धानं यकाराऽसौ कृष्णस्तत्र समास्थितः ॥ २२२ ॥
 सम्पूर्णां जागरं कृत्वा पञ्चम्यां नियतः प्रभुः ।
 पूजयित्वा गणेशानं ददौ दानं विशेषतः ॥ २२३ ॥
 गणेशकृपया तस्यांऽतर्ज्ञानं सम्भूय उ ।

गडणं य मणोस्तेन ज्ञातमकूरकारितम् ॥ २२४ ॥

सभायां स समागम्याकूरं तत्राजुडाव य ।

तं प्राणम्य मडाभागमुवाय डास्यसंयुतः ॥ २२५ ॥

मणिश्व तात सन्त्यक्तो गेले ते शतधन्वना ।

बलभद्रार्थमद्य त्वं मणिं दर्शय मानद ॥ २२६ ॥

ततोऽकूरेण यानीतो मणिस्तत्र सुसंसदि ।

दृष्ट्वोग्रसेनमुष्यास्ते प्रशशंसुर्जनार्दनम् ॥ २२७ ॥

अकूरश्च विदुर्भ तं गत्वा डलधरं प्रभुम् ।

मणिं दत्त्वा समानीय सभायां संस्थितोऽभवत् ॥ २२८ ॥

समागतं मडावीरमनमत् केशवः पुनः ।

सर्वे डर्षयुता जाता द्वारकावासिनस्ततः ॥ २२९ ॥

निर्दोषं वासुदेवं ते मानयामासुरादरात् ।

राजानः सुडुदः सर्वे नानादेशनिवासिनः ॥ २३० ॥

(Page भं. ४ अ. ७ पान २०)

सर्वेषां डृदि संस्थोऽयं गणेशो बुद्धिनायकः ।

तस्यैव कृपया राजन् भवेत् किं किं सुदुर्लभम् ॥ २३१ ॥

अतो भाद्रयतुर्थ्यां वै न द्रष्टव्यः कदायन ।

यन्द्रः कदायित् दृष्टश्चेद्विदं श्रोतव्यमादरात् ॥ २३२ ॥

तेन दोषविडीनश्च जायते नात्र संशयः ।

अन्यथा भ्रष्टभावेन नारकी स नरो भवेत् ॥ २३३ ॥

स्यमन्तकमणेश्चित्रं यरितं कथितं परम् ।

यन्द्रदर्शनजं दोषं डरति श्रवणेन य ॥ २३४ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

यतुर्थ्ये भा३ः गजाननचरिते भाद्रशुक्लयतुर्थ्यां

यन्द्रदर्शनदोषडरण्यरितवर्णनं नाम षष्ठोऽध्यायः ॥ ४.६

४.७ भाद्रपदशुक्लचतुर्थीप्रतवर्णनं नाम सप्तमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

दशरथ उवाच ।

श्रुतं मया मलाप्यानं त्वत्तो वेदविदांवर ।
यतुर्थ्योरुभयोः सारं माहात्म्येन समन्वितम् ॥ १ ॥

तथापि वद मे ब्रह्मन् पृथक् प्रतसमुद्भवम् ।
यस्त्रिं विस्तरैर्लैव केन केन कृतं पुरा ॥ २ ॥

कीदृशी याऽभवत् सिद्धिः केन प्राप्तो गजाननः ।
श्रुत्वा प्रतस्य माहात्म्यं यामि नो तृप्तिमादरात् ॥ ३ ॥

मुद्रल उवाच ।

अेवं पृष्टो मलायोगी वसिष्ठः परमार्थवित् ।
जगाद तं प्रजनाथ शृणु तत् सुभदं परम् ॥ ४ ॥

वसिष्ठ उवाच ।

आदौ शम्भ्वादिभिश्चैतत् कृतं प्रतमनुत्तमम् ।
कृष्णशुक्लचतुर्थ्यां यदुपोषणपरायणैः ॥ ५ ॥

ततः स्वायम्भुवाद्यैश्च कृतं सर्वार्थसिद्धिदम् ।
ततो मुनिगणैः सर्वैरन्यैर्वास्थजन्तुभिः ॥ ६ ॥

अधुनाऽहं पृथक्त्वेन कथयामि प्रतोद्भवम् ।
माहात्म्यं सर्वदं पुण्यं सङ्क्षेपेण शृणुष्व तत् ॥ ७ ॥

पुरा दौष्यन्तिको नाम भरतः सम्भूव ल ।
तेजस्वी वीरमुष्येशः शस्त्रास्त्रज्ञः प्रतापवान् ॥ ८ ॥

जित्वा भूमण्डलं सर्वं सार्वभौमो बभूव ल ।
सप्तद्वीपवर्ती पृथ्वीमपालद्धर्मसंयुतः ॥ ९ ॥

तद्देशे दैवयोगेन ल्यनावृष्टिः सुदारुणा ।
बभूव सर्वलोकास्ते भयभीता बभूविरे ॥ १० ॥

यरायरं व्यथायुक्तं दृष्ट्वा राजा मलायशाः ।
कण्वं मुनिवरं शान्तं ययौ शरणमादरात् ॥ ११ ॥

तं प्रणम्य मलात्मानं पूजयामास भक्तितः ।

कृत्वा करपुटे तस्याऽऽग्ने स्थितो भरतोऽभवत् ॥ १२ ॥

तमुवाच मलायोगी गाणपत्यप्रियः सदा ।

कएवो वेदार्थसन्निष्ठो भरतं राजसत्तमम् ॥ १३ ॥

कएव उवाच ।

किमर्थमागतो राजन् कुशलं ते मलामते ।

अस्ति दृशादृशिवेषु तिष्ठ त्वं यासनीत्तमे ॥ १४ ॥

कएवस्य वयनं श्रुत्वा षर्षयुक्तो महीपतिः ।

मुनिदत्ते विवेशासावासने स कृताञ्जलिः ॥ १५ ॥

उवाच तं मलात्मानं कएवं वेदविदां वरम् ।

भरतो राजनीतिज्ञो भक्तियुक्तो विशेषतः ॥ १६ ॥

भरत उवाच ।

त्वत्प्रसादेन योगीन्द्र कुशलं मे प्रवर्तते ।

दैवयोगेन तदपि दुःषितोऽहं समागतः ॥ १७ ॥

(Page पं. ४ अ. ७ पान २१)

नित्यं स्वधर्मयुक्तेन मया सम्मालिता मही ।

देवव्रतातिथिप्राज्ञाप्रीत्यर्थं योगिसत्तम ॥ १८ ॥

वर्णाश्रमाचारयुता जनाः सर्वे भवन्ति य ।

तथापि पापजं दुःखं सम्प्राप्तं तन्न वेदम्यहम् ॥ १९ ॥

अनावृष्टिश्च सम्भूता प्रभो सर्वत्र दुःखदा ।

यरायरं भयोद्धिन्नं भलूव रसहीनतः ॥ २० ॥

तदर्थं त्वां मलायोगिन्नागतोऽहं विशेषतः ।

त्वदर्शनजपुण्येन सकृलो मे भवोऽभवत् ॥ २१ ॥

अधुना ब्रूहि पापस्य स्वरूपं तन्निहन्त्यहम् ।

येन वृष्टिर्भवित् पूर्णा तथा कुरुष्व मानद ॥ २२ ॥

ततस्तं नृपशार्दूलमुवाच मुनिसत्तमः ।

कएवः श्रुत्वा य वृत्तान्तं दयायुक्तः स्वभावतः ॥ २३ ॥

कएव उवाच ।

शृणु राजन् मडत् पापं तव राजये प्रवर्तितम् ।

तेनाऽवृष्टिभवं दुःखं प्रादुर्भूतं न संशयः ॥ २४ ॥

यतुःपदविडीनं ते राजयं भवति निश्चितम् ।

जनैः सर्वैः सुशीलैश्च पापं धोरे कृतं भङ्गत् ॥ २५ ॥

त्वं पापशीलभावेन वर्तसे जनवत्सल ।

धर्मार्थकाममोक्षैश्च डीनोऽसि पुरुषाधम ॥ २६ ॥

यतुर्थीसम्भवं तात प्रतं सर्वार्थसिद्धिदम् ।

कार्ष्णं शौकलं सुविभ्यातं भ्रष्टं राजयेऽभवन्नृप ॥ २७ ॥

यतुर्विधं जगत्सर्वं स्थूलसूक्ष्माद्विभेदतः ।

सङ्कुष्टं यत्तदेव त्वं जानीहि नृपनायक ॥ २८ ॥

यतुर्विधं य सङ्कुष्टं उरति प्रतकारिणः ।

सा सङ्कुष्टयतुर्था वै कृष्णा ते कथिता मया ॥ २९ ॥

यतुर्विधं या ददाति सा शुक्ला वरदा मता ।

सञ्चितं नास्ति येद्राजन् प्रतकारिजनाय वै ॥ ३० ॥

यतुर्थाञ्च स माडात्स्यं कथयामास विस्तरात् ।

कण्वस्तद्वृत्ततायैव स्वशिष्याय विशेषतः ॥ ३१ ॥

प्रतानि वै निष्कलानि यतुर्थाडीनकानि येत् ।

ज्ञात्वा प्रणम्य तं राजोवाय उर्षसमन्वितः ॥ ३२ ॥

भरत उवाच ।

स्वामिन् वद गणेशस्य माडात्स्यं सर्वसिद्धिदम् ।

येतादृशं प्रतं यस्य तं भञ्जिष्यामि नित्यदा ॥ ३३ ॥

कण्व उवाच ।

शृणु राजन् गणेशस्य माडात्स्यं सर्वदं परम् ।

कुतना कथितं मे यद्ब्रह्मपुत्रेण धीमता ॥ ३४ ॥

अेकदाऽहं तपोयुक्तस्तिष्ठामि स्वाश्रमे पुरा ।

वायुमात्राशनो भूत्वा तपामि स्म तपो भङ्गत् ॥ ३५ ॥

मदीयतपसा सर्वं व्याप्तमासीन्नराधिप ।

तथापि योगमास्थाय संस्थितोऽहं विशेषतः ॥ ३६ ॥

ततः प्रजापतिः साक्षादाश्रमे मे समागतः ।

ऋतुर्योगीन्द्रवन्दो यो गाणपत्यो मलायशाः ॥ ३७ ॥

तं प्रणम्य मलात्मानं पूजयित्वा पुरः स्थितम् ।

कृताञ्जलिं मामुवाच स तथा भक्तवत्सलः ॥ ३८ ॥

ऋतुरुवाच ।

वत्स तिष्ठस्व मे दत्त आसने किं मलामते ।

धृष्ट्या ते वद मां तात कश्चिदपि हि तं य ते ॥ ३९ ॥

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा लक्षितोऽहं नराधिप ।

आसने समुपावेश्यावदत्तं विनयान्वितः ॥ ४० ॥

कण्व उवाच ।

तव दर्शनमात्रेण कृतकृत्योऽस्मि साम्प्रतम् ।

तथापि शान्तिदं योगं वद पूर्णं दयानिधे ॥ ४१ ॥

ऋतुरुवाच ।

सम्यक् पृष्टं त्वया वत्स श्रेष्ठार्थेष्ठतमं भदत् ।

कथयामि मलाभागं ब्रह्मणः संश्रुतं मया ॥ ४२ ॥

(Page भं. ४ अ. ७ पान २२)

तपस्त्यक्त्वा पुरा तात योगमार्गपरायणः ।

न शान्तिं प्रलभे तत्र योगभूमिं प्रसाधयन् ॥ ४३ ॥

ततोऽहं पितरं गत्वा ब्रह्मणः सर्ववेदिनम् ।

वन्द्यं तं योगशान्तिप्रदं पृच्छं विनयान्वितः ॥ ४४ ॥

स्वामिन् शान्तिप्रदं ब्रह्म कीदृशं वद मे प्रभो ।

केन योगेन लभ्यं तत् प्रलभेत् कृपयान्वितः ॥ ४५ ॥

ब्रह्मोवाच ।

योगशान्तिप्रदं ब्रह्म गाणेशं विद्धि पुत्रक ।

मनोवाणीमयं सर्वं त्यज योगस्य सेवया ॥ ४६ ॥

मनोवाणीविहीनं यदेव तत्तादृशं मतम् ।

गाणेशोऽहं न भिन्नश्च ब्रह्मणः नायकः स्मृतः ॥ ४७ ॥

मनोवाणीमयः प्रोक्तो गकारो वेदवादतः ।

मनोवाणीविहीनश्च एकारः सर्वसम्मतः ॥ ४८ ॥

તયોઃ સ્વામી ગણેશાનો નામ્ના ગણપતેર્યદા ।
 ગકારસ્ય ણકારસ્ય યોગો વેદપ્રમાણતઃ ॥ ૪૯ ॥
 સમાધિના લભ્યતે ચચ્ચિત્તેન ચ મહામતે ।
 ગકારાક્ષરગં જ્ઞાનં જ્ઞાતવ્યં વેદવાદતઃ ॥ ૫૦ ॥
 ચિત્તેન યન્ન લભ્યેત ણકારં વિહ્વિ માનદ ।
 જ્ઞાનાજ્ઞાનમયં ચિત્તં ત્યક્ત્વા શાન્તિમવાપ્સ્યસિ ॥ ૫૧ ॥
 એતદેવ પરં ગુહ્યં શાન્તિદં કથિતં મયા ।
 તદર્થં ગણરાજં ત્વં ભજસ્વ ભાવસંયુતઃ ॥ ૫૨ ॥
 એકાક્ષરં મહામન્ત્રં ગૃહ્યાણ ત્વં મહામતે ।
 ધ્યાનયોગેન વિદ્વેશં પ્રાપ્સ્યસિ ત્વં ન સંશયઃ ॥ ૫૩ ॥
 એવમુક્ત્વા મહામન્ત્રં દદૌ મહ્યં વિધાનતઃ ।
 તં પ્રણમ્ય વને તાત ગતોડહં યોગકારણાત્ ॥ ૫૪ ॥
 ક્રમેણ ચિત્તભૂમીનાં યોગં ત્યક્ત્વા મયા પરમ્ ।
 ચિત્તં ચિન્તામણૌ પુત્ર ક્ષિપ્તં તદ્રૂપભાવતઃ ॥ ૫૫ ॥
 તતો યોગીન્દ્રવન્દ્યોડહં જાતસ્તદપિ નિત્યદા ।
 ગણેશધ્યાનસંયુક્તોડભવં તદ્ભક્તિકામ્યયા ॥ ૫૬ ॥
 તતો વિદ્વપતિઃ સાક્ષાદ્દર્શનં મે દદૌ મયા ।
 સ્તુતઃ સમ્પૂજિતઃ સોડપિ દદૌ સ્વભક્તિમુક્તમામ્ ॥ ૫૭ ॥
 તદાદિગાણપત્યોડહં જાતઃ સર્વૈશ્ચ વન્દિતઃ ।
 ભજસ્વ ગણરાજં તમતસ્ત્વં યોગકામ્યયા ॥ ૫૮ ॥
 કણ્વ ઉવાચ ।
 એવમુક્ત્વા મહાયોગી મહ્યં મન્ત્રં દદૌ તતઃ ।
 એકાક્ષરં યથાન્યાયમન્તર્ધાનં ચકાર હ ॥ ૫૯ ॥
 અહં તથા ગણેશાનં સાધયિત્વા વિશેષતઃ ।
 શાન્તિં પ્રાપ્તસ્તં તથાપિ ભજામ્યનન્યચેતસા ॥ ૬૦ ॥
 અતસ્ત્વમપિ રાજેન્દ્ર ભજ વિદ્વપતિં સદા ।
 ચતુર્થાપ્રતસંયુક્તો બ્રહ્મભૂતો ભવિષ્યસિ ॥ ૬૧ ॥
 તત એકાક્ષરં મન્ત્રં દદૌ તસ્મે મહામુનિઃ ।

कएवं प्रणाम्य राजर्षिर्यथौ स्वनगरे तदा ॥ ६२ ॥

तस्मिन् काले यतुर्था सा शुक्ला भाद्री समागता ।

कृता तेन सुभक्त्या वै नगरस्थजनैः सः ॥ ६३ ॥

ततः सर्वत्र सङ्घोषः कृतस्तेन मलीभृता ।

शुक्लां कृष्णां यतुर्था ये नाऽऽयश्चिन्ति नित्यदा ॥ ६४ ॥

ते दण्डैः पीडनीया वै ततः सर्वेऽभवन् जनाः ।

व्रतकारिण्ये तस्मात् पुण्यत् वृष्टिर्भूवः ॥ ६५ ॥

दृष्टपुष्टजनाः सर्वे तथा जाता नृपात्मज ।

रोगादिदोषहीनास्ते भजंस्तं गणनायकम् ॥ ६६ ॥

भरतः स्म मलाराजोऽभजत्सोऽनन्य येतसा ।

गणेशं भक्तिसंयुक्तो गाणपत्यप्रियोऽभवत् ॥ ६७ ॥

स पुत्रे राज्यमुग्रं तन्निक्षिप्य वनगोऽभवत् ।

(Page पं. ४ अ. ८ पान २३)

अन्ते स्वानन्दगो भूत्वा ब्रह्मभूतो बभूवः ॥ ६८ ॥

कुमेरा भूमिसंस्था येऽभवन् स्वानन्दगा जनाः ।

यतुर्था पुण्ययोगेन यथा योगपरायणाः ॥ ६९ ॥

स्पर्शनं भरतस्यैव जनाः कीटादिका नृप ।

पुण्यरूपा बभूवुस्तेऽथान्ते स्वानन्दगामिनः ॥ ७० ॥

येतादृशेन भूपेन पुण्यशालिजनाः कृताः ।

यज्ञैः सर्वा धरा येन चित्रिता पुण्यकारिणा ॥ ७१ ॥

भरतेन समो राजन् न कश्चित् प्रभूवः ॥ ७२ ॥

ज्ञानेन स्वभवेनाऽपि यशसा धर्मशालिना ॥ ७३ ॥

भाद्रशुक्लयतुर्थ्यास्तु मलिमा कथितो मया ।

यतुर्वर्गकृत्वैर्युक्तो ब्रह्मभूयपदप्रदः ॥ ७४ ॥

भाद्रशुक्लयतुर्थ्यां तु माडात्म्यं यः शृणोति येत् ।

पठेद्वा तस्य राजेन्द्र सर्वदं प्रभवेद् ध्रुवम् ॥ ७५ ॥

भाद्रशुक्लयतुर्थ्यां वै शङ्करस्य कृदि प्रभुः ।

प्रादुर्भूव मध्याह्ने ध्यानजः स सुतोऽभवत् ॥ ७६ ॥

तदादि सा तिथिर्मुष्या बभूव जन्मधारिणी ।
 गणेशस्य न सन्देशो ब्रह्मभूयपदप्रदा ॥ ७६ ॥
 सृष्ट्याद्यौ पञ्च देवेशैः स्थापिता मूर्तिरुत्तमा ।
 मयूरे गणनाथस्य मध्याह्ने भाद्रगे तिथौ ॥ ७७ ॥
 मयूरेशावतारो भाद्रपद्यो बभूव सः ।
 मध्याह्ने शङ्करगृहे यतुर्थ्यां शुक्लपक्षके ॥ ७८ ॥
 तस्यां ये मृन्मयीं मूर्तिं पूजयन्ति नरादयः ।
 देवाः शङ्करमुष्याश्च मङ्गोत्सवपरायणाः ॥ ७९ ॥
 ते सर्वे विघ्नहीनाश्च भवन्ति सुभभोगिनः ।
 अन्ते स्वानन्दगा भूप ब्रह्मभूता भवन्ति य ॥ ८० ॥
 मध्याह्ने पूजनं प्रोक्तं गणेशस्य विशेषतः ।
 उपोषणसमायुक्तैश्चतुर्थ्यां प्रतकारिभिः ॥ ८१ ॥
 पञ्चम्यां पारणं कृत्वा द्विजैः सः सः मङ्गलमते ।
 मूर्तिं तां मृन्मयीं पूज्यां विसृज्य निनयेज्जलम् ॥ ८२ ॥
 यतुर्थ्यां मृन्मयीं मूर्तिं भाद्रे ये नार्ययन्ति येत् ।
 तेषां निष्कलरूपं वै कर्म सर्वं भविष्यति ॥ ८३ ॥
 न तेषां दर्शनं कार्यं नरैरात्महितेषुभिः ।
 पतितास्ते मताः शास्त्रे नारकाश्च भवन्त्यतः ॥ ८४ ॥
 षड्विंशत्युक्ता नानारोगप्रपीडिताः ।
 दारिद्र्यादिसमायुक्ता मङ्गलापाया मता नृप ॥ ८५ ॥
 यतुर्थ्यां सर्ववर्णस्थैर्भाद्रि पूज्यो गजाननः ।
 मृन्मयो विघ्नहीनास्ते भवन्ति सङ्कलङ्कियाः ॥ ८६ ॥
 षडं भाद्रपदे मासि यतुर्थ्यां शुक्लरूपिणी ।
 तस्याश्चरितमाद्यं ते कथितं स्वल्पभावातः ॥ ८७ ॥
 अत्र ते वर्णयिष्येऽहं षड्विंशत्युक्तासं पुरातनम् ।
 तच्छृणुष्व मङ्गलाग यतुर्थ्याप्रतजं मङ्गत् ॥ ८८ ॥
 द्वाविडे नगरे राज्ञाश्चाण्डालः कोऽपि पापकृत् ।

कुष्ठरोगयुतः पूर्णः परस्त्रीलम्पटोऽभवत् ॥ ८८ ॥
 यतुर्थ्यां भाद्रमासे स ज्वरयुक्तो बभूव ७ ।
 ज्वरस्य पीडयाऽत्यन्तं पीडितो राजसत्तम ॥ ८० ॥
 अत्रेन स जलेनाऽपि डीनोऽभूद्दैवयोगतः ।
 पञ्चम्यां मरणे प्राप्ते विमानेन जगाम ७ ॥ ८१ ॥
 तस्याङ्गस्पर्शतो वायुर्यमलोडे जगाम ७ ।
 तेन स्पृष्टा नरास्तत्र नरकस्थाः समन्ततः ॥ ८२ ॥
 ते सर्वे यानगा भूत्वा गताः स्वानन्दके पुरे ।
 दृष्ट्वा गणपतिं तैः स भ्रष्टमभूतो बभूव ७ ॥ ८३ ॥
 व्रतमज्ञानतश्चैवं क्लृप्तमिदं मतम् ।
 (Page भं. ४ अ. ८ पान २४)
 यथाविधि कृतं येन तत्र चित्रं किमप्यहो ॥ ८४ ॥
 यतुर्थ्यां मलिमाऽयं कथयितुं न प्रशक्यते ।
 पुरुषार्थाश्च यत्वारः प्राप्यन्ते व्रतमात्रतः ॥ ८५ ॥
 मुद्रल उवाच ।
 वसिष्ठवचनं श्रुत्वा दशरथस्तमब्रवीत् ।
 शृणु दक्ष महाभाग तां कथां पावनीं प्रभो ॥ ८६ ॥
 दशरथ उवाच ।
 याऽडालो गणनाथस्य पुपूज स न मृन्मयीम् ।
 मूर्तिं दोषी कथं स्वामिन् भ्रष्टमभूतो बभूव ७ ॥ ८७ ॥
 वसिष्ठ उवाच ।
 सम्यक् पृष्टं त्वया राजन् शृणु संशयनाशनम् ।
 ज्ञानं ते कथयिष्यामि भवेत्लोकोपकारदम् ॥ ८८ ॥
 याऽडालस्य यतुर्थ्यास्तु ज्ञानं नाऽभूद् दुरात्मनः ।
 पूजनं य तथा तस्योल्लङ्घनं न ततोऽभवत् ॥ ८९ ॥
 अतोऽयं दोषहीनश्च स्वानन्दस्थो बभूव ७ ।
 पूजनोल्लङ्घनाभ्यां स वर्जितो ज्ञानभावातः ॥ ९० ॥
 अयं नानाजनाश्चैव लुक्त्वा तु विविधं सुभम् ।

अन्ते स्वानन्दगा राजन् बभूवुर्गतमात्रतः ॥ १०१ ॥

तत्रैकं कथितं प्रोक्तुं नालं वर्षायुतैरपि ।

पूर्णां भवति माडात्म्यं सङ्क्षेपोऽ निरूपितम् ॥ १०२ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

यतुर्थे भाऽः गजाननचरिते भाद्रपदशुक्लयतुर्थीप्रतवर्णनं नाम सप्तमोऽध्यायः ॥ ४.७

४.८ प्रतवर्णनं नामाष्टमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

वसिष्ठ उवाच ।

आश्विने वरदात्री या यतुर्थी शुक्लपक्षगा ।

तां शृणुष्व मडाभाग सप्रतां सर्वदायिनीम् ॥ १ ॥

ठतिडासं प्रवक्ष्यामि पुरातनभवं नृप ।

प्रतसंयुक्तमाडात्म्यं भवेत् सर्वार्थसाधकम् ॥ २ ॥

रैवतान्तरगो राजा कीर्तिमांश्च बभूव उ ।

मतो नाम्ना धर्मधरः पूर्णशस्त्रास्त्रपारगः ॥ ३ ॥

देवविप्रातिथिप्रभ्सुः पञ्चयज्ञपरायणः ।

नीतिज्ञः पुत्रवल्लोकान् पालयन् स्वछिते रतः ॥ ४ ॥

भार्या तस्याऽभवत् साऽपि पातिप्रत्यगुणान्विता ।

सर्वलक्षणसंयुक्ता विप्रदेवातिथिप्रिया ॥ ५ ॥

गजानां च डयानां वै पदातीनां मडीपतेः ।

स्थानां नैव सङ्ख्याऽस्ति धानुष्काणां विशेषतः ॥ ६ ॥

सप्तद्वीपवतीं पृथ्वीं पालयन् स नराधिपः ।

देवादीनां च सङ्ग्रामे ङ्यजेयः परवीरडा ॥ ७ ॥

तस्य वन्ध्यत्वदोषेण नृप पुत्रो बभूव नो ।

नानायत्नपरो राजा पुत्रार्थे प्रबभूव उ ॥ ८ ॥

तीर्थयानादिकं सर्वं यकार विधिवन्नृपः ।

अनुष्ठानप्रतादीनि देवानां पूजनं तथा ॥ ९ ॥

अेवं नानाविधैः पुण्यैर्न बभूव सुतस्ततः ।

પૂર્વજન્મકૃતં પાપં જ્ઞાયતે નૈવ ચેતસા ॥ ૨૩ ॥

કથયસ્વ મહોગ્રં મે પાપં સર્વવિદાં વર ।

યોગીન્દ્રોડસિ મહાતેજઃ સાક્ષાદ્બ્રહ્મતનોર્ધરઃ ॥ ૨૪ ॥

વસિષ્ઠ ઉવાચ ।

એવં વિનયયુક્તેન રાજા પૃથો મહામુનિઃ ।

સૌભરિસ્તં જગાદેદં વચનં ગણપપ્રિયઃ ॥ ૨૫ ॥

સૌભરિરુવાચ ।

કૃતં ત્વયા મહત્પાપં મહારાજ વિશેષતઃ ।

પૂર્વજન્મકૃતં નૈવ પાપં તે વિદ્યતેડધમ ॥ ૨૬ ॥

તવ રાજ્યે મહામૂર્ખં ચતુર્થાપ્રતમુત્તમમ્ ।

લયં પ્રાપ્તં વિશેષેણ પ્રતાદૌ કલદં મતમ્ ॥ ૨૭ ॥

ચતુર્થાપ્રતમાદ્યં ચન્માનવેન નરાધમ ।

ન કૃતં ચેદ્ગ્રતાનીહ નિષ્કલાનિ ભવન્તિ ચ ॥ ૨૮ ॥

વિશેષતસ્ત્વયા કર્મ નાનાપુણ્યાદિકં કૃતમ્ ।

ચતુર્થાહીનભાવેન નિષ્કલં તદ્ભૂવ હ ॥ ૨૯ ॥

ચતુર્વિધપદાર્થાનાં દાત્રી સા વરદા મતા ।

ચતુર્વિધં તુ સકુષ્ટં હરન્તી સકુટી મતા ॥ ૩૦ ॥

ભુનક્તિ રાજા પાપં રાષ્ટ્રકૃતં શાસ્ત્રસમ્મતમ્ ।

જનાનાં પ્રતહીનાનાં પાપભાગી ભવાન્ મતઃ ॥ ૩૧ ॥

અતઃ પાપમયી મૂર્તિસ્ત્વમેવાત્ર ન સંશયઃ ।

તેન વન્ધ્યત્વમાપન્નો નરાધમ ન બુદ્ધ્યસે ॥ ૩૨ ॥

સૌભરેર્વચનં શ્રુત્વા કીર્તિમાંસ્તં જગાદ હ ।

વિનયેન સમાયુક્તો ભયભીતશ્ચ પાર્થિવઃ ॥ ૩૩ ॥

કીર્તિમાનુવાચ ।

અજ્ઞાનેન કૃતં કર્મ મયા સ્વામિન્ સુપાપિના ।

કીદૃશં તદ્ગ્રતં વિપ્ર મહ્યં વદ વિધાનતઃ ॥ ૩૪ ॥

પુત્રપ્રાપ્ત્યર્થમેવં મે વદોપાયં મહામતે ।

યેન પાપવિહીનોડહં ભવામિ પુત્રવાન્ સુખી ॥ ૩૫ ॥

सौभरिश्वाय ।

यतुर्थाप्रतमाद्यं त्वं कुरुष्व नृप नित्यदा ।

जनैः सर्वैस्तदा सर्वपापहीनो भविष्यसि ॥ ३६ ॥

अज्ञानेन करोषि स्म पापं ज्ञात्वाऽनुतापवान् ।

प्रतायरणमात्रेण निष्पापः पुण्यभाग् भवेः ॥ ३७ ॥

धृत्युक्त्वा प्रतमाडात्म्यं कथयामास विस्तरात् ।

ततः सोऽपि मडाबुद्धिः पप्रच्छ विनयान्वितः ॥ ३८ ॥

कीर्तिमानुवाय ।

(Page भं. ४ अ. ८ पान २६)

कीदृशोऽयं गणाधीशो प्रतं यस्य यतुःपदम् ।

ब्रह्मभूयकरं प्रोक्तं भजिष्यामि विशेषतः ॥ ३९ ॥

ततस्तं मुनिशार्दूलः सौभरिः पुनरब्रवीत् ।

माडात्म्यं गणनाथस्य शान्तियोगपदप्रदम् ॥ ४० ॥

सौभरिश्वाय ।

पुराऽहं तपसा युक्तो नानाछन्दपरायणः ।

अभवं तत्र देवा वै भयभीता बभूवुरे ॥ ४१ ॥

अहो तपःप्रभावेण जित्वा सर्वं द्विजोत्तमः ।

किमिच्छति पदं श्रेष्ठं ज्ञायतेऽस्माभिरेव न ॥ ४२ ॥

प्रेषयामास सस्त्रीकं ततः कामं सुराधिपः ।

तपोभङ्गार्थमेवं मे कामस्तत्र समागतः ॥ ४३ ॥

उर्वशीसखिताभिश्चाप्सरोभिर्भधुना तथा ।

आत्तबाणः स्वयं कामः पीडयामास मां शरैः ॥ ४४ ॥

अहं तपःप्रभावेण जित्वा कामं सह स्त्रिया ।

मोहहीनस्तपस्तत्राऽतपं सुदृढनिश्चयः ॥ ४५ ॥

ततो मे तपसोत्रेण दाडयुक्तो बभूव ह ।

कामः पलाय्य सर्वैस्तं मधवन्तं जगाद सः ॥ ४६ ॥

ततोऽहं योगमार्गोऽहं तर्निष्ठश्चाभवन्नृप ।

जडोन्मत्तादिमार्गेषु संस्थितो योगकारणात् ॥ ४७ ॥

ततः शुको मढायोगी गाणपत्यः समागतः ।
 ममाश्रमे स मां दृष्ट्वा जगादेष्यसि किं मुने ॥ ४८ ॥
 ततस्तं प्रणतो भूत्वा कृताञ्जलिः पुरः प्रभोः ।
 स्थित्वाऽवदं सुवाक्यं तच्छृणु राजन् सुसिद्धिदम् ॥ ४९ ॥
 मम श्रेष्ठेन भाग्येन त्वं प्राप्नोऽसि मढायशाः ।
 शान्तिं वद मढायोगिन् यथा शान्तो भवाम्यहम् ॥ ५० ॥
 श्रीशुक उवाच ।
 चित्तं पञ्चविधं त्यक्त्वा चित्तं कृत्वा य तन्मयम् ।
 निरोधेनैव भूमीनां शान्तिं प्राप्स्यसि निश्चितम् ॥ ५१ ॥
 चिन्तामणिं भजस्व त्वं मन्त्रैर्लौकाक्षरेण य ।
 तेन चिन्तामणौ विप्र सञ्चितः सुभविष्यसि ॥ ५२ ॥
 त्यक्त्वा जडादिकं मार्गं शमदमपरायणः ।
 गणनाथं मढाभाग भज यत्नेन नित्यदा ॥ ५३ ॥
 अवेमुक्त्वा शुको योगी यथौ स्वेच्छापरायणः ।
 गणेशनाम सङ्कीर्त्यं जपञ्चैव विशेषतः ॥ ५४ ॥
 अहं गणपतिं भक्त्याऽभजं सम्भक्तिसंयुतः ।
 अेकाक्षरविधानेनाऽऽस्थाप्य मूर्तिं पुरो नृप ॥ ५५ ॥
 ततः स्वल्पेन कालेन शान्तिं प्राप्नोऽहमादरात् ।
 तथापि पूजने सक्तोऽभजं तं गणनाथकम् ॥ ५६ ॥
 दशवर्षे गते काले विघ्नेशो मां समागतः ।
 मया सम्पूजितो राजन् स्तुतश्च विविधैः स्तवैः ॥ ५७ ॥
 गाणपत्यपदं दत्त्वा गतः स्वानन्दके पुरे ।
 तदादि गाणपत्योऽहं भजामि ब्रह्मनाथकम् ॥ ५८ ॥
 अवेमुक्त्वा स राजानं ददौ मन्त्रं विधानतः ।
 षडक्षरं स राजर्षिस्तं प्राणम्य यथौ पुरम् ॥ ५९ ॥
 स आश्विन्यां द्वितीयायां शुक्लायां तु गृहे गतः ।
 तस्मिन् मासे यतुर्थ्यां च शुक्लायां व्रतमारभत् ॥ ६० ॥
 जनैः सर्वैः समायुक्त उपोषणपरायणः ।

मध्याह्ने गाणपं तत्र प्रपूज्य विधिवन्नृपः ॥ ६१ ॥

रात्रौ जागरणं यञ्जे बालवृद्धसमन्वितः ।

नरैः स्त्रीभिस्तद्ग्रतं य कृतं सर्वैर्यथातथम् ॥ ६२ ॥

शुक्लां कृष्णां यतुर्थी ये न कुर्वन्ति नराधमाः ।

ताऽनीयाः प्रयत्नेन पृथिव्यां यत्र तत्र सः ॥ ६३ ॥

(Page भं. ४ अ. ८ पान २७)

घोषेण घोषयामास ततः सर्वे तथाऽभवन् ।

ग्रतं ततो वै बभूव प्रशस्तं भूमिमाऽले ॥ ६४ ॥

अेवं भूमाऽले राज्यं कृत्वा पुत्रे निवेद्य सः ।

वने गत्वा गणेशानं सस्त्रीको नृप आभजन् ॥ ६५ ॥

अन्ते स्वानन्दगो भूत्वा ब्रह्मभूतो बभूव उ ।

तस्य राज्ये स्थिता लोकाः सर्वे स्वानन्दगा बभुः ॥ ६६ ॥

अेवमन्यं दशरथ शृणुष्व त्वं प्रतोद्भवम् ।

ठतिडासं प्रवक्ष्यामि याश्चिन्त्यां परमाद्भुतम् ॥ ६७ ॥

भीमो नाम मडाव्याधः पापकर्मपरायणः ।

मार्गे जनान् निडत्वाऽगृह्य धनं स तुतोष उ ॥ ६८ ॥

अेकदा वनमध्ये स ब्राह्मणं उन्तुमुद्यतः ।

पलायत द्विजस्तत्र वने भयसमाकुलः ॥ ६९ ॥

अेतस्मिन्नन्तरे तत्राश्रयः शस्त्रधरः पुमान् ।

धावंश्च ब्राह्मणं दृष्ट्वा भीमं धृत्वा गतः पुरे ॥ ७० ॥

ततो द्विजः सुभेनैव स्वाश्रमं प्रजगाम उ ।

पुरुषो भीमव्याधं तं राज्ञे दृष्टं न्यवेदयत् ॥ ७१ ॥

तत्र सोऽपि क्षुधाविष्टो व्याधः संस्थापितोऽभवत् ।

राज्ञाऽऽश्विन्त्यां यतुर्थ्यां वै शुक्लायां दैवयोगतः ॥ ७२ ॥

पञ्चम्यां तं जघानैव ततो व्याधं गजाननः ।

यतुर्थ्यां क्षुधितत्वात् स ब्रह्मभूतं यकार उ ॥ ७३ ॥

अेवं नानाजना राजन् यतुर्थ्यां प्रतयोगतः ।

स्वानन्दस्था भवन्तीड मया वक्तुं न शक्यते ॥ ७४ ॥

यतुर्थाजमिदं चित्रं चरितं कथितं मया ।

शुक्लाऽऽश्विन्यां समुद्भूतं श्रवणात् सर्वसिद्धिदम् ॥ ७५ ॥

शृणुयाथः पठेद्वाऽपि भुक्तिं मुक्तिं लभेन्नरः ।

पुत्रपौत्रादिसंयुक्तः सुदुर्भिर्नृपसत्तम ॥ ७६ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले महापुराणे

यतुर्थे भाऽः गजाननचरिते शुक्लाऽऽश्विनी यतुर्था

व्रतवर्णनं नामाष्टमोऽध्यायः ॥ ४.८

४.८ कार्तिकशुक्लयतुर्थावर्णनं नाम नवमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

वसिष्ठ उवाच ।

कार्तिके मासि शुक्ला या यतुर्था सर्वसिद्धिदा ।

तां शृणुष्व मलाभागे षतिहाससमन्विताम् ॥ १ ॥

सूर्यवंशोद्भवो राजा सुधन्वा नीतिसंयुतः ।

शस्त्रास्त्रबलसंयुक्तो बभूव परमद्युतिः ॥ २ ॥

धर्मशीलो वदान्यश्च सत्यवाङ् साधुसम्मतः ।

देवविप्रातिथिप्राज्ञपञ्चयज्ञपरायणः ॥ ३ ॥

भार्या कलावती तस्य बभूवे रुपशालिनी ।

पतिव्रता मखोदारा धर्मशीला विशेषतः ॥ ४ ॥

जित्वा भूमण्डलं सर्वं राजा तेजस्विनां वरः ।

पालयामास पृथ्वीं स नित्यं धर्मपरायणः ॥ ५ ॥

सामन्ता वशगा यस्य सैन्यं स्म गणनातिगम् ।

सम्पद्य धनदेनैव तुल्या सर्वत्र सम्बलौ ॥ ६ ॥

अर्धायुषा समायुक्तो बभूव नृपसत्तमः ।

अकस्मात् कुष्ठसंयुक्तः कीटैः सम्पीडितोऽभवत् ॥ ७ ॥

पूयशोषितधर्मोद्वैर्थासो दुर्गन्धिसंयुतः ।

न याऽलभत् सुभं किञ्चिच्छूलप्रोतो यथा नरः ॥ ८ ॥

औषधानि विशेषेण सिषेवे यत्तसंयुतः ।
 नानामन्त्रप्रयोगादि कारयामास मानवैः ॥ ८ ॥
 अनुष्ठानं द्विजैः सोऽपि वेदमन्त्रैः सुभप्रदैः ।
 अकारयत्तथा तेभ्यो न क्वलं चाऽभवत् कदा ॥ १० ॥
 ततस्तीर्थानि बल्लाम स्नानदानपरायणः ।
 तथापि रोगसंयुक्तोऽधिकं राजा बल्लव उ ॥ ११ ॥
 ततो निवृत्तिमापन्नो जगाद सखिवानृपः ।
 राजयं मे परिपाल्यं वै यावदागमनं पुनः ॥ १२ ॥
 सान्त्वयित्वा स सस्त्रीकः सुलुदुः सर्वनागरान् ।
 वनं ययौ नृपश्रेष्ठो बल्लाम यत्र तत्र य ॥ १३ ॥
 ततो गणपतिं राजा सस्मार दुःखसंयुतः ।
 विघ्नहीनार्थमेवं स तत्र चित्रं बल्लव उ ॥ १४ ॥
 अकस्मान् मुनिशार्दूलः पुलस्त्यस्तत्र याययौ ।
 तं दृष्ट्वा लर्षसंयुक्तो ननाम प्रियया सः ॥ १५ ॥
 कृत्वा करपुटं राजोवाच तं मुनिनायकम् ।
 किं पुण्यं मे पुरा सीर्षा येन दृष्टो भवान् मुने ॥ १६ ॥
 धन्यं जन्म तथा ज्ञानं जनको जननी य मे ।
 तपो धर्मादिकं सर्वं त्वदङ्घ्रियुगदर्शनात् ॥ १७ ॥
 अेवं विवदमानं तं जगाद मुनिसत्तमः ।
 किमर्थं राजनीतिज्ञ वने त्वं य समागतः ॥ १८ ॥
 अेवं पृष्ट्वा स राजानं वृक्षच्छायासमाश्रितः ।
 पुलस्त्य उपविश्याथ तभुपावेश्य सम्बलौ ॥ १९ ॥
 ततो राज्ञा स्वकीयो वै वृत्तान्तः कथितोऽभवत् ।
 जगाद प्रणानामैवं पुनस्तं लर्षसंयुतः ॥ २० ॥
 सुधन्वोवाच ।
 दयाकराश्च योगीन्द्राः पुराणेषु वदन्ति यत् ।
 तदेव सत्यमभवत् त्वां दृष्ट्वा दयया युतम् ॥ २१ ॥
 दुःभितं मां विदित्वा त्वं संस्थितो मुनिसत्तम ।

साक्षात् प्रजापतिः प्रोक्तः पुलस्त्यो ब्रह्मणः सुतः ॥ २२ ॥

सर्वज्ञस्त्वं मलायोगिन् न्यायं मे वद मानद ।

धर्मयुक्ततया राज्यं करोमि स्म निरन्तरम् ॥ २३ ॥

पूर्वजन्मकृतं मे किं मलापापं समागतम् ।

येनाऽऽहं कुष्ठसंयुक्तोऽभवं पश्य दयायुतः ॥ २४ ॥

वसिष्ठ उवाच ।

सुधन्वनो वयः श्रुत्वा तमुवाच मलामुनिः ।

अत्यन्तं पीडितं दृष्ट्वा करुणायुतयेतसा ॥ २५ ॥

पुलस्त्य उवाच ।

छलजन्मकृतं पापं भुङ्क्ष्यसे न नराधम ।

तेन कुष्ठयुतो जातः शृणु तत्ते वदाम्यहम् ॥ २६ ॥

तव राज्ये नृपश्रेष्ठ व्रतं गाणेश्वरं भदत् ।

नष्टं यतुर्थीसंज्ञं यत् सर्वसिद्धिप्रदं परम् ॥ २७ ॥

यतुर्णां पुरुषार्थानां साधनं सर्वसम्मतम् ।

तेन प्रोक्ता यतुर्थी सा वरदा सङ्घटा मता ॥ २८ ॥

सर्वादौ न कृतं येद्वै भवेत् सर्वं सुनिष्कलम् ।

कृतं कर्म नरेणाऽपि यतुर्वर्गविडीनकम् ॥ २९ ॥

वर्णैः सर्वैः कृतं पापं राजानभुपतिष्ठति ।

तेन त्वं कुष्ठसंयुक्तोऽधुना जातो नराधम ॥ ३० ॥

मरिष्यसि यदा राजंस्तदा ते नरके गतिः ।

भविष्यति न सन्देहश्चतुर्वर्गविडीनता ॥ ३१ ॥

पुलस्त्यवचनं श्रुत्वा द्युभयुक्तो महीपतिः ।

उवाच तं मलाप्राज्ञं कृताञ्जलिपुटोऽभवत् ॥ ३२ ॥

सुधन्वोवाच ।

भगवन् सर्वतत्त्वज्ञ त्वया यत् कथितं वयः ।

तदेव सत्यञ्च वै मया ज्ञातं न संशयः ॥ ३३ ॥

(Page पं. ४ अ. ९ पान २९)

अधुना तद्व्रतं ब्रूहि कीदृशं कस्य पूजनम् ।

कस्मिन् काले प्रकर्तव्यं सर्वसिद्धिप्रदायकम् ॥ ३४ ॥

कुष्ठनाशार्थमेवं मे वदोपायं मलाप्रभो ।

प्रायश्चित्तं कश्चिन्मामि प्रतलोपप्रदोषदृत् ॥ ३५ ॥

अेवं पृष्टो मलायोगी पुलस्त्यो ऽर्षसंयुतः ।

तं जगाद गणेशाय नम इत्युपसंस्मरन् ॥ ३६ ॥

पुलस्त्य उवाच ।

अज्ञानेन कृतं दोषं प्रायश्चित्तेन ऽन्ति तम् ।

नरस्तस्मात्त्वमेवाशु प्रतं कुरु जनैः सः ॥ ३७ ॥

तेन कुष्ठविडीनस्त्वं सुरूपः प्रभविष्यसि ।

अनुतापाश्रय ते राजन् पापं नष्टं न संशयः ॥ ३८ ॥

इत्युक्त्वा तं ततो योगी जगाद प्रतसम्भवाम् ।

कथां सर्वां स संश्रुत्य ऽर्षयुक्तो नृपोऽभवत् ॥ ३९ ॥

उवाच तं मुनिश्रेष्ठे प्रणम्य य पुनः पुनः ।

धन्यं मे जन्म भो नाथ श्रुतं येन मद्द्वप्रतम् ॥ ४० ॥

नानेन सदृशं किञ्चिन् मया ज्ञातं मलाभते ।

त्वत्तो वद मलाप्राज्ञ गणेशस्य स्वरूपकम् ॥ ४१ ॥

तज्ज्ञात्वा सर्वभावेन भजिष्यामि मलामुने ।

नित्यं भक्तिसमायुक्तो देवदेवेशमादरात् ॥ ४२ ॥

अेवं पृष्टः स राजानं वचनं प्रजगाद ह ।

पुलस्त्यः सर्वभावज्ञो गाणपत्यो मलायशाः ॥ ४३ ॥

पुलस्त्य उवाच ।

सुधन्वञ्छृणु मे वाक्यं गणेशज्ञानकारकम् ।

ब्रह्मभूयमयं पूर्णं योगाकारं विशेषतः ॥ ४४ ॥

पुराऽऽलं योगशान्त्यर्थं नानायोगपरायणः ।

असाधयञ्छमेनैव दमेन मनसो जयात् ॥ ४५ ॥

तथापि शान्तिडीनोऽऽलं शरणां शङ्करं गतः ।

तं प्राणम्य मलात्मानमपृच्छं योगमुत्तमम् ॥ ४६ ॥

ततस्तेन समाख्यातं तच्छृणुष्व नराधिप ।

येन त्वं गाणपत्यश्च साधनेन भविष्यसि ॥ ४७ ॥

श्रीशिव उवाच ।

योगशान्तिमयं विद्धि गणेशं भज भावतः ।

मनोवाणीविहीनं तं मनोवाणीमयं न च ॥ ४८ ॥

मनोवाणीमयं सर्वं सम्प्रज्ञातसमुद्भवम् ।

गकाराक्षरगं विद्धि पश्य वेदे मडामते ॥ ४९ ॥

मनोवाणीविहीनं यदसम्प्रज्ञातगं मतम् ।

एकाराक्षरसम्भूतं नाम्नो गाणपतेर्यदि ॥ ५० ॥

तयोः स्वामी गणेशानः शान्त्या योगेन लभ्यते ।

चित्तभूमिनिरोधेन तं भजस्व विनायकम् ॥ ५१ ॥

अेवमुक्त्वा मडादेवो विरराम विशेषवित् ।

तं प्राणम्य वनं गत्वाऽसाधयं तं सुयत्नतः ॥ ५२ ॥

अष्टाक्षरेण मन्त्रेण ध्यात्वा गाणपतिं नृप ।

अतोषयं विशेषेण चित्तनिग्रहभावतः ॥ ५३ ॥

ततः स्वल्पेन कालेन शान्तिं प्राप्नोऽहमात्मनि ।

तथापि मन्त्रराजं तमजपं पूजने रतः ॥ ५४ ॥

अेकविंशतिवर्षेषु गतेषु स विनायकः ।

आययौ मे वरं द्दातुं भक्तानुग्रहकारकः ॥ ५५ ॥

तं दृष्ट्वा प्राणतो भूत्वाऽपूजयं तु यथाविधि ।

स्तौमि नामाष्टकेन स्म कौथुमेन मडाप्रभुम् ॥ ५६ ॥

गाणपत्यं स मां कृत्वा ययौ स्वानन्दके पुरे ।

तदारभ्याहमत्यन्तं भजामि गाणनायकम् ॥ ५७ ॥

अेवमुक्त्वा मडीपालं तथा दशरथ स्वयम् ।

मन्त्रमष्टाक्षरं तस्मै ददौ विधिसमन्वितम् ॥ ५८ ॥

तेन स्तुतो मडायोगी पुलस्त्योऽतर्दधे प्रभुः ।

राजा स्वनगरे गत्वा कार्तिके उर्षितोऽभवत् ॥ ५९ ॥

जनैः सर्वैर्मडाभागश्चकार व्रतमुत्तमम् ।

कार्तिके शुक्लपक्षस्य यतुर्थ्यां गाणं स्मरन् ॥ ६० ॥

पञ्चम्यां पारणं यके राजाऽसौ जनसंयुतः ।
 ब्राह्मणोभ्यो ददौ दानं सर्वान् अन्रैस्त्वतोषयत् ॥ ६१ ॥
 ततः कुष्ठविहीनश्च बभूव स जनाधिपः ।
 सुरुपः कामदेवेन समः शोभाधरो बभौ ॥ ६२ ॥
 लोका वन्ध्यत्वदोषेण रोगादिभिः प्रपीडिताः ।
 ते सर्वे दुःखहीनाश्च बभूवुर्नृत्तसेवनात् ॥ ६३ ॥
 ततस्तेन नृपेणाऽथ सर्वत्र भूमिमाऽऽले ।
 प्रकाशितं प्रयत्नेन व्रतं गाणेश्वरं नृप ॥ ६४ ॥
 ततः शुक्लां तथा कृष्णां यतुर्थां यङ्किरे जनाः ।
 तेनाऽऽनन्दसमायुक्ता बुभुजुर्विविधं सुभम् ॥ ६५ ॥
 ततः सुधन्वा स्थाप्य स्वं पुत्रं राज्ञ्ये मडामतिः ।
 ओकान्ते संस्थितो भूत्वाऽऽमजत्तं गाणं सदा ॥ ६६ ॥
 अन्ते स्वानन्दगो भूत्वा ब्रह्मभूतो बभूव उ ।
 तथा जनाश्च सर्वे ते स्वानन्दस्था बभूविरे ॥ ६७ ॥
 अेवं ते कथितं राजन्नथो शृणु मडामते ।
 मडिमानं व्रतस्यैव सर्वसिद्धिकरस्य उ ॥ ६८ ॥
 माडिष्मत्यां य याऽऽलो वसन् कः पापकारकः ।
 प्राप्य कार्तिकगां शुक्लां यतुर्थां स वने गतः ॥ ६९ ॥
 तत्र व्याघ्रेण सन्दृष्टः पलायन् वृक्षमारुढत् ।
 व्याघ्रो वृक्षतले तत्र संस्थितस्तं प्रतीक्षयन् ॥ ७० ॥
 तत्र रात्रिर्गता तस्य याऽऽलस्य प्रजागरः ।
 सम्पूर्णश्चाभवद्भूप पुनश्चित्रं बभूव उ ॥ ७१ ॥
 समागतो मडासर्पो वनस्थो वृक्षमारुढत् ।
 पपात भयभीतः स तं दृष्ट्वा कम्पवेगतः ॥ ७२ ॥
 व्याघ्रेण सङ्गृहीतः स पञ्चम्यां भक्षितोऽभवत् ।
 स विमानं समारुढ्य ययौ स्वानन्दकं पुरम् ॥ ७३ ॥
 अज्ञातव्रतज्ञेनैव पुण्येन गाणं गतः ।

दृष्ट्वा योगपरो भूत्वा ब्रह्मभूतो बभूव सः ॥ ७४ ॥

अेवं नृप अपारा वै यतुर्वर्गकृत्वैर्युताः ।

ब्रह्मभूताश्च सञ्जाताश्चतुर्थीप्रतकारकाः ॥ ७५ ॥

कार्तिके शुक्लपक्षस्य यतुर्थ्या मङ्गिमा मया ।

कथितो लेशतो भूप श्रोतुमिच्छसि किं पुनः ॥ ७६ ॥

शृणुयाथः पठेद्वाऽपि स वै सर्वार्थसिद्धिभाक् ।

पुत्रपौत्रादिसंयुक्तः प्रभवेद्गणपप्रियः ॥ ७७ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मङ्गपुराणे

यतुर्थे भा.३ गजाननचरिते कार्तिकशुक्लयतुर्थीवर्णनं नाम नवमोऽध्यायः ॥ ४.९

(Page पं. ४ अ. १० पान ३१)

४.१० मार्गशीर्षशुक्लयतुर्थीवर्णनं नाम दशमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

दशरथ उवाच ।

गणेशस्य कथां श्रुत्वा लर्षश्चेतसि जायते ।

मार्गशीर्षे य या शुक्ला तां मे वद मुने यतः ॥ १ ॥

वसिष्ठ उवाच ।

अत्र ते वर्णयिष्येऽहमितिहासं पुरातनम् ।

मार्गशीर्षे यतुर्थ्या यः शुक्लायामभवन्नृप ॥ २ ॥

काशीपतिः पुरा राजा पुण्यकीर्तिर्बभूव ह ।

अजातशत्रुको नाम सर्वशास्त्रविशारदः ॥ ३ ॥

द्वेद्विजातिधिप्रैप्सुर्नानाधर्मपरायणः ।

प्रजानां पालने सक्तो यथाशास्त्रेण मानदः ॥ ४ ॥

तत्रैव नारदोऽकस्मान्नृपं द्रष्टुं समागतः ।

तं प्रणम्य मङ्गात्मानं पूजयामास भक्तितः ॥ ५ ॥

स्वयं पादस्य संवाहं यकार नृपसत्तमः ।

उवाच तं प्रलर्षेण नारदं सर्वगं परम् ॥ ६ ॥

अजातशत्रुरुवाच ।

धन्यं मे जन्म पुत्रादि राज्यं निहतकष्टकम् ।
 धन्यौ य जन्कौ ज्ञानं त्वदङ्घ्रियुगदर्शनात् ॥ ७ ॥
 सर्वसारं वदस्व त्वं योगशान्तिप्रदायकम् ।
 येन संसारदुःखेभ्यो मुच्यते मानवः क्षणात् ॥ ८ ॥
 ततस्तं नारदो योगी गाणपत्याग्रणीर्नृप ।
 जगाद उर्षसंयुक्तो वाक्यं सारमयं उसन् ॥ ९ ॥
 नारद उवाच ।
 सम्यक् पृष्टं त्वया राजन् सर्वेभ्यो ब्रह्मदं परम् ।
 शृणु ते कथयिष्यामि योगं शान्तिप्रदायकम् ॥ १० ॥
 ब्रह्म नानाविधं वेदे वर्णितं पात्रभेदतः ।
 न मुष्यं ब्रह्मभूतत्वं तदेव भवति प्रभो ॥ ११ ॥
 ब्रह्मणस्पतिनामानं गाणेशं भज भावतः ।
 चित्तवृत्तिनिरोधेन चिन्तामणिर्भविष्यसि ॥ १२ ॥
 गाणेशोऽहं न सन्देहो मम तत्र कथं भवेत् ।
 संयोगायोगकं राजन् तेन शान्तिमवाप्स्यसि ॥ १३ ॥
 तस्य प्रतं मडाभाग यतुर्थीसंज्ञकं मडत् ।
 राज्ये नष्टे य तेन त्वं नारकी प्रभविष्यसि ॥ १४ ॥
 धर्मार्थकाममोक्षाणां प्रदं पूर्णं प्रकीर्तितम् ।
 यतुर्थीसंज्ञकं राजन् वरदं सङ्कटं मतम् ॥ १५ ॥
 नानाकर्माणि कुर्वन्ति नराः सर्वार्थसिद्धये ।
 यतुर्थीप्रतडीनाश्चेन्निष्कलाः प्रभवन्ति ते ॥ १६ ॥
 धृत्युक्त्वा तं मडायोगी नारदः करुणायुतः ।
 माडात्स्यं कथयामास यतुर्थीसम्भवं नृप ॥ १७ ॥
 ततस्तं नृपवर्यः स प्रणम्य भावसंयुतः ।
 पप्रच्छ सर्वमार्गज्ञं गाणेशोपासनं पुनः ॥ १८ ॥
 अजितशत्रुरुवाच ।
 ब्रह्मणस्पतिमाडात्स्यं श्रुतं मया मडामते ।
 तस्योपासनमार्गं मे वद सर्वज्ञ ते नमः ॥ १९ ॥

नारद उवाच ।

ऐकाक्षरविधानेन भज द्रुष्टिद्वे विनायकम् ।
तेन साध्यो गणेशस्ते प्रत्यक्षश्च भविष्यति ॥ २० ॥

तस्मै स विधिना सर्वं गणेशोपासनं ददौ ।
मन्त्रमेकाक्षरं साङ्गं ततश्चान्तर्हितोऽभवत् ॥ २१ ॥

तत्राऽऽदौ मार्गशीर्षस्था सम्प्राप्ता शुक्लगा नृप ।
यतुर्था सा कृता तेनोपोषणेन यथाविधि ॥ २२ ॥

जनैः सर्वैस्तथा राजन् कृता सर्वप्रदायिनी ।
ततस्तेन य सर्वत्र प्रशस्ता सुकृताऽभवत् ॥ २३ ॥

शुक्लां कृष्णां यतुर्था ये न कुर्वन्ति नराधमाः ।
स्त्रियश्चेत्ताऽनीयास्ते मडापापिन एव य ॥ २४ ॥

द्रुष्टिद्वेराजं नृपाध्यक्षो नित्यं सम्पूज्य यत्नतः ।
भक्त्याऽभजत् सम्भभूव योगीन्द्रो योगिसम्मतः ॥ २५ ॥

(Page पं. ४ अ. १० पान ३२)

ततो भद्रुगते काले प्रत्यक्षः स गजाननः ।
भभूव तस्य भूपस्य वरं भ्रूडि तमभ्रवीत् ॥ २६ ॥

स्तुतः सम्पूजितस्तेन द्रुष्टिद्वेराजस्तुतोष ७ ।
गाणपत्यं यकाराऽसौ नृपं याजातशनुकम् ॥ २७ ॥

ऽप्सितं तं वरं दत्त्वा तत्रैवान्तरधीयत ।
द्रुष्टिद्वेराजं तमभजत् राजेन्द्रोऽनन्ययेतसा ॥ २८ ॥

अन्ते नागरसंयुक्तो जगाम गणपं नृपः ।
सर्वैर्भभूव य भ्रूमभूतो वै योगिसम्मतः ॥ २९ ॥

एवं शुक्लयतुर्था ते मार्गशीर्षेऽभवन् मडत् ।
मडात्स्यं कथितं राजन् सङ्क्षेपेण न संशयः ॥ ३० ॥

अन्यत् कथान्तरं भूप शृणु सर्वभयापडम् ।
वेश्याया व्रतसंयोगाद्भ्रूमभूयकरं मडत् ॥ ३१ ॥

मिथिलायां कदाचित् का वेश्या नरविमोहिनी ।
आगता तां निरीक्ष्यैव मोहिताः सकला नराः ॥ ३२ ॥

राज्ञा सम्मानिताऽत्यन्तं तत्र वासमरोचयत् ।
कदाचित्तीर्थगा सा वै सन्दृष्टा रक्षसा पुरः ॥ ३३ ॥

तां सङ्गृह्य ययौ रक्षः स्ववासं छर्षसंयुतः ।
सा तं दृष्ट्वा भयोद्विग्ना विललाप भृशातुरा ॥ ३४ ॥

रक्षसा सान्निवता तत्र न शोकं साऽत्यजत् कदा ।
तस्मिन् काले यतुर्था वै शुक्ला मार्गं समागता ॥ ३५ ॥

अतिशोकतया राजन्न भ्रमक्ष जलादिकम् ।
पञ्चम्यां सा मृता तत्र भययुक्तेन येतसा ॥ ३६ ॥

ततो गणेशदूतेन नीता स्वानन्दके पुरे ।
ब्रह्मभूता य सा जाता व्रतपुण्यप्रभावतः ॥ ३७ ॥

अज्ञानेन कृतं यैतत् वरदाभ्यं व्रतं भङ्गत् ।
ब्रह्मसायुज्यदं प्रोक्तं किं पुनर्ज्ञानभावतः ॥ ३८ ॥

मार्गशीर्षगतायाश्च शुक्लायाः कुरुते नरः ।
यतुर्थ्या लभते सोऽपि सर्वार्थं संशृणोति यः ॥ ३९ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे
यतुर्थे भा३ः गजाननचरिते मार्गशीर्षशुक्लयतुर्थीवर्णनं नाम दशमोऽध्यायः ॥ ४.१०

४.११ पौषशुक्लयतुर्थीमाडात्म्यवर्णनं नामैकादशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

दशरथ उवाच ।
श्रुतं यन् मार्गशुक्लयतुर्थी संज्ञितं मया ।
व्रतं तेन मडाभाग सन्तृप्तो गुरुसत्तम ॥ १ ॥

अधुना पौषमासे या यतुर्थी वरदायिनी ।
तस्या माडात्म्यमेवं मे भूढि त्वं मुनिसत्तम ॥ २ ॥

वसिष्ठ उवाच ।
शृणु राजंश्च माडात्म्यं सङ्क्षेपेण वदाम्यहम् ।
विस्तरेण तु को वक्तुं समर्थः प्रभवेद्भुवि ॥ ३ ॥

अवन्तीनगरीमध्येऽवसत्तु ब्राह्मणोत्तमः ।

सुदन्तं छति विख्यातः सर्वशास्त्रविशारदः ॥ ४ ॥

राज्ञः पुरोहितः श्रेष्ठः सदा नीतिपरायणः ।

धर्मशास्त्रानुसारेण राजानमप्यबोधयत् ॥ ५ ॥

राजा बृहद्रथो नाम तदाज्ञावशगोऽभवत् ।

पालयामास भूमिं स नानाधर्मकरः परः ॥ ६ ॥

(Page भं. ४ अ. ११ पान ३३)

सुदन्तस्याऽभवद्भार्या नाम्ना ज्येष्ठा विलासिनी ।

अभूव कर्मदोषेण वन्ध्या सा वै पतिव्रता ॥ ७ ॥

अपत्यं सुषुवे सा यज्जतमात्रं मृतं भवेत् ।

तदर्थं व्रतदानादिधर्मं यके य स द्विजः ॥ ८ ॥

नाऽभवत्तस्य तदपि पुत्रः परमसौम्यदः ।

विप्रोऽतिदुःभितः सस्त्रीको जगाम वनं ततः ॥ ९ ॥

अभ्राम भ्रान्तचित्तोऽसौ यत्र तत्र मडामतिः ।

मरणे निश्चयं कृत्वा तपोयुक्तो अभूव छ ॥ १० ॥

तत्राऽऽजगाम योगीन्द्रो वामदेवः प्रतापवान् ।

यदृच्छाविचरंस्तेन दृष्टः सन्नमितोऽभवत् ॥ ११ ॥

पूजयित्वा मडामानं वामदेवं कृताञ्जलिः ।

जगाद भेदसंयुक्तः सुदन्तो योगिसत्तमम् ॥ १२ ॥

सुदन्त उवाच ।

वामदेव य मे धन्यं दुःभितस्य तपो वयः ।

ज्ञानादिकं विशेषेण त्वत्पादपद्मदर्शनात् ॥ १३ ॥

वन्धोऽलं मुनिशार्दूल का गतिर्मे भविष्यति ।

मृतस्य स्वर्गडीनस्य वद योगीन्द्रसत्तम ॥ १४ ॥

वामदेव उवाच ।

शुशु द्विज मडामाग त्वं सदा धर्मसंयुतः ।

तथापि पापयारी त्वं येन जातः शृणुष्व तत् ॥ १५ ॥

अवन्तीपुरपालस्य आदरात्त्वं पुरोहितः ।

राज्ञा कृतं मडत्पापं यत्तदेव त्वया कृतम् ॥ १६ ॥

यतुर्थाप्रतलोपश्च बभूवे भूमिमण्डले ।
 यतुर्वर्गकृत्वैर्दीना जाता भूवासिनो जनाः ॥ १७ ॥
 धर्मस्थाऽऽयराणं पूर्णा कृतं राज्ञा तथा त्वया ।
 निष्कलं प्रतलोपेन तेन त्वं द्युःभितोऽधुना ॥ १८ ॥
 अेवं श्रुत्वा वयो रभ्यं वामदेवस्य धीमतः ।
 विस्मितस्तं सुदन्तोऽसौ जगाद विनयान्वितः ॥ १९ ॥
 सुदन्त उवाच ।
 कीदृशं तद्प्रतं तात वद मे छितकारकम् ।
 यतुर्णां पुरुषार्थानां साधकं कथमाभवत् ॥ २० ॥
 तेन धीनो नरो यस्तु स कथं कृलङ्घिनकः ।
 कर्मणस्तत् समायक्ष्व दयासागर मानद ॥ २१ ॥
 वसिष्ठ उवाच ।
 अेवं पृष्टो मलायोगी तज्जगाद सविस्तरम् ।
 मालात्म्यं सकलं तस्मै स श्रुत्वा विस्मितोऽभवत् ॥ २२ ॥
 पुनः पप्रच्छ तं विप्रो ऽर्षयुक्तेन येतसा ।
 गाणेशज्ञानबोधार्थं गाणपत्यं मलामुनिम् ॥ २३ ॥
 सुदन्त उवाच ।
 कीदृशोऽयं गाणाधीशो वद तस्य स्वरूपकम् ।
 ज्ञात्वा तं प्रभजिष्यामि नित्यं भक्तिसमन्वितः ॥ २४ ॥
 अेवं पृष्टो मलायोगी वामदेवस्तमब्रवीत् ।
 गाणेशबोधदाने स कुशलः सर्वपारगः ॥ २५ ॥
 वामदेव उवाच ।
 सुदन्त शृणु विप्रर्षे गाणेशं ज्ञानमुत्तमम् ।
 गाणपत्यो येन भक्तिभावितो भविताऽसि भोः ॥ २६ ॥
 अहं पुरा तपोनिष्ठस्त्वभवं यत्रसंयुतः ।
 तपसा मे मलाभाग व्याप्तं सर्वं यरायरम् ॥ २७ ॥
 ततो मया तपस्त्यक्तं योगार्थं ब्राह्मणोत्तम ।
 शमे दमे परेणान्तर्निष्ठेन मनसो जयात् ॥ २८ ॥

योगभूमिः कमेणाऽलं कालेन मडता द्विज ।
सडजे संस्थितो भूत्वा यत्र तत्राऽयं तु य ॥ २९ ॥
सडजं मोडडीनं यत् स्वाधीनत्वसमायुतम् ।
दृष्ट्वा शान्त्यर्थमत्यन्तं तत् त्यक्तं य मया ततः ॥ ३० ॥
सन्धुतं मनसि ब्रह्म मनोवाणीविवर्जितम् ।
कथं स्वाधीनता तत्र निर्मोडश्च प्रवर्तते ॥ ३१ ॥

(Page पं. ४ अ. ११ पान ३४)

अधुना किं मया कार्यं विचार्य शरणां गतः ।
शङ्करं योगिवन्द्यं तं शैवोऽलं प्राणतोऽभवम् ॥ ३२ ॥
शैवमार्गे रतं नित्यं दृष्ट्वा ढर्षसमन्वितः ।
शम्भुः प्रोवाय मां विप्र स्थीयतां मुनिसत्तम ॥ ३३ ॥

किमर्थमागतस्तात वामदेव मडामते ।
वद मे सकलं वृत्तं कश्चिद्यामि प्रियं य ते ॥ ३४ ॥
शिवस्य वयनं श्रुत्वा संस्थितोऽलं कृताञ्जलिः ।
अवदं तं मडदेवं भक्तवाञ्छासुरद्रुमम् ॥ ३५ ॥
सडजं यत्परं ब्रह्म शैवं स्वेच्छामयं प्रभो ।
तस्मात् परं न विद्यैत तथापि नुद संशयम् ॥ ३६ ॥
ब्रह्मणि ब्रह्मभूतस्य स्वेच्छा तत्र कुतो भवेत् ।
स्वाधीनता दोषयुक्तं सडजं न परं मतम् ॥ ३७ ॥
अतः शान्त्यर्थमेव त्वामलं प्रष्टुं समागतः ।
योगशान्तिप्रदं पूर्णं वद मां करुणानिधे ॥ ३८ ॥

वसिष्ठ उवाच ।
वामदेववयः श्रुत्वा ढर्षितः शङ्करोऽब्रवीत् ।
तं पुनः सर्वयोगज्ञो गाणपत्यस्वभाववान् ॥ ३९ ॥

श्रीशिव उवाच ।
योगशान्तिप्रदं पूर्णं गाणेशं विद्धि भो मुने ।
जानीडि न परं ब्रह्म सडजं योगसेवया ॥ ४० ॥

स्वानन्दाधत् समुत्पन्नमसत्यं सत्यरुपकम् ।

समं च सडजं विद्धि यतुर्धाऽसौ विभज्यते ॥ ४१ ॥

यतुर्धामत्र संयोगे स्वानन्दः परिकीर्तितः ।

अयोगे नैव संयोगः केषाञ्चिद्भ्रमणं भवेत् ॥ ४२ ॥

गकाराक्षरं ज्ञानं विद्धि तन्निजबोधतः ।

एकाराक्षरं ज्ञानं निवृत्त्या लभ्यते जनैः ॥ ४३ ॥

तयोः स्वामी गणेशानो योगरूपः प्रकीर्तितः ।

शान्त्याऽसौ लभ्यते विप्र शान्तिभ्यः शान्तिदायकः ॥ ४४ ॥

चित्तं पञ्चविधं विद्धि बुद्धिरूपं न संशयः ।

चित्ते मोहात्मिका सिद्धिर्माथे ते परिकीर्तिते ॥ ४५ ॥

तयोर्बिम्बं गणेशश्च बिम्बिभावं त्यज प्रभो ।

अधुना गणनाथस्त्वं भविष्यसि न संशयः ॥ ४६ ॥

अेवमुक्त्वा मडादेवस्तस्मै मन्त्रं ददौ पुनः ।

अेकाक्षरं गणेशस्य सविधिं करुणायुतः ॥ ४७ ॥

तं प्रणम्य मडेशानं वने यातोऽडमादरात् ।

तत्रैव गणनाथं तमभजं भक्तिसंयुतः ॥ ४८ ॥

अेकाक्षरविधानेन सन्तुष्टो गणनाथकः ।

योगशान्तिं ददौ पूर्णां भक्तवात्सल्यकारणात् ॥ ४९ ॥

ततोऽहं योगिवन्धश्च जातः सर्वत्र सम्मतः ।

तथापि विघ्नदहनमभजं नित्यमादरात् ॥ ५० ॥

गतेषु दशवर्षेषु गणाधीशः समाययौ ।

ममाश्रमं वरं दातुमुवाय धननिःस्वनः ॥ ५१ ॥

गणेश उवाच ।

वामदेव मडाभाग वरं वृशु लृटीप्सितम् ।

तव दास्यामि भक्त्याऽहं सन्तुष्टो योगिसत्तम ॥ ५२ ॥

गणेशस्य वयः श्रुत्वा त्यक्त्वा ध्यानं समुत्थितः ।

प्रणम्य तं गणेशं सम्पूज्य स्तोतुं प्रयङ्गमे ॥ ५३ ॥

वामदेव उवाच ।

गणेशाय नमस्तुभ्यं सदा स्वानन्दवासिने ।

सिद्धिबुद्धिपते तुभ्यं विद्मेशाय नमो नमः ॥ ५४ ॥

मूषकाङ्गुष्ठ उरम्भ भक्तवाञ्छाप्रपूरक ।

द्वुष्टिराजाय ते देव रक्ष मां ते नमो नमः ॥ ५५ ॥

आदिमध्यान्तलीनाय लम्बोदर नमोऽस्तु ते ।

आदिमध्यान्तङ्गपाय शङ्करप्रियसूनवे ॥ ५६ ॥

नानामायाधरायैव मायिभ्यो मोहदायिने ।

(Page पं. ४ अ. ११ पान ३५)

मायामायिकभेदैस्त्वं क्रीडसे ते नमो नमः ॥ ५७ ॥

विष्णुपुत्राय शेषस्य पुत्राय ब्राह्मणाय ते ।

ब्रह्मपुत्राय सर्वेश सर्वपुत्राय ते नमः ॥ ५८ ॥

सर्वेषां यैव पित्रे ते मात्रे सर्वात्मकाय ते ।

महोदराय देवेन्द्रपाय ज्येष्ठाय वै नमः ॥ ५९ ॥

महोग्राय महेशाय विष्णवे प्रभविष्णवे ।

अमृताय तु सूर्याय नानाशक्तिस्वरूपिणे ॥ ६० ॥

पुरुषाय प्रकृतये गुणेशाय गुणात्मने ।

अेकानेकात्मकायैव विघ्नकर्त्रे नमो नमः ॥ ६१ ॥

भक्तेभ्यः सर्वदात्रे ते ब्रह्मणां पतये नमः ।

योगाय योगनाथाय योगिनां पतये नमः ॥ ६२ ॥

स्तौमि किं त्वां गणेशान मनोवाणीविहीनकम् ।

मनोवाणीमयं नैवातस्ते देव नमोऽस्तु ते ॥ ६३ ॥

सहस्रैवं संस्तुवतस्तस्य भक्तिरसेन य ।

रोमोद्गमः प्रादुरासीत् कण्ठरोधो भ्रूवुः ॥ ६४ ॥

उवाच वामदेवं स नृत्यन्तं विघ्ननायकः ।

वरं वृणु मडाभाग यत्ते चित्ते स्थितं परम् ॥ ६५ ॥

त्वया कृतमिदं स्तोत्रं सर्वसिद्धिकरं परम् ।

शृणोति यः पठति येत्तस्मै योगप्रदं तथा ॥ ६६ ॥

भक्तिदं भक्तियुक्तेभ्यः पुत्रपौत्रादिकप्रदम् ।

धनधान्यप्रदं प्रोक्तं मयि प्रीतिविवर्धनम् ॥ ६७ ॥

गाणेशवचनं श्रुत्वा तं जगाद मलामुनिः ।
 वामदेवः प्रसन्नात्मा ब्रह्मेशं ब्रह्मभाषितः ॥ ६८ ॥
 भक्तिं देहि गाणाधीश गाणपत्यां विशेषतः ।
 नान्यं याचे वरं देव यदि तुष्टोऽसि विद्मप ॥ ६९ ॥
 तथेति तमुवाचैव गाणेशोऽतर्द्धे स्वयम् ।
 वामदेवः प्रसन्नात्मा गाणपत्यो बभूव च ॥ ७० ॥
 तदादि शान्तिमापन्नस्त्वलं विप्र मलामते ।
 अतस्त्वं गाणराजं तं भज शान्तिमवाप्स्यसि ॥ ७१ ॥
 ओकाक्षरं मलामन्त्रं सुदन्ताय ददौ ततः ।
 सविधिं वामदेवः सोऽतर्धानमकरोन् मुनिः ॥ ७२ ॥
 सुदन्तो विस्मितो भूत्वा यथौ स्वस्थानमुत्तमम् ।
 राज्ञा सम्मानितः सोऽप्यभजत्तं गाणनायकम् ॥ ७३ ॥
 बृहद्रथाय वृत्तान्तं कथयामास भो नृप ।
 तदाज्ञया नृपः सद्यो घोषयामास तद्प्रतम् ॥ ७४ ॥
 तत्राद्यौ पौषमासे या यतुर्था शुक्लगाऽऽगता ।
 तां यकार द्विजः सद्यो जनै राज्ञा पुरः स्थितैः ॥ ७५ ॥
 प्रतायराणामात्रेण गर्भयुक्ता बभूव च ।
 मुनिपत्नी सुतं लेले ज्ञानयुक्तं चिरायुषम् ॥ ७६ ॥
 ततो भूमितले सर्वे यङ्कुर्तमनुत्तमम् ।
 शौक्लं काष्णं विशेषेण यतुर्थासंज्ञितं नृप ॥ ७७ ॥
 सर्वे रोगादिभिर्लीना जाताः पुत्रादिसंयुताः ।
 धनधान्यादिभिर्युक्ता अन्ते स्वानन्दगा बभुः ॥ ७८ ॥
 सुदन्तो योगिवन्धश्च बभूवे योगसेवया ।
 राजाऽपि ज्ञानसंयुक्तो गाणपत्यो बभूव च ॥ ७९ ॥
 पौषशुक्लयतुर्थाजमेतत्ते कथितं प्रतम् ।
 राजन् सर्वार्थदं पूर्णं पुनस्त्वं शृणु मानद ॥ ८० ॥
 वैश्यो मार्गे स्थितः सोऽपि श्रमयुक्तो धनप्रियः ।

तत्र योरैः समायातैर्लुण्ठितं तैर्धनं मलत् ॥ ८१ ॥

तेषां शस्त्राभिघातेन पपात धरणीतले ।

वैश्यो वने द्युःपितश्च विललाप भृशातुरः ॥ ८२ ॥

द्वैवयोगेन सा देवी यतुर्था शुक्लगा गता ।

(Page पं. ४ अ. १२ पान ३६)

पौषी तस्यां जलाद्यैश्च डीनस्तत्र बभूव सः ॥ ८३ ॥

रात्रौ जागराणं तस्य सञ्जातं पीडया तदा ।

पञ्चम्यां स मृतः पापी धनलुब्धो मलामते ॥ ८४ ॥

अज्ञातव्रतजेनैव मलिम्ना सोऽपि भूपते ।

स्वानन्दे गणपं दृष्ट्वा ब्रह्मभूतो बभूव च ॥ ८५ ॥

अवेवं जना प्रतेनैव मुक्ताः संसारसागरात् ।

एतं भुक्त्वाऽभिलान् भोगान् वर्णितुं तत्र शक्यते ॥ ८६ ॥

एतं पौषयतुर्थ्यास्तु माहात्म्यं यः शृणोति येत् ।

पठेद्दे तस्य भो राजन् सर्वदं प्रभविष्यति ॥ ८७ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मलापुराणे

यतुर्थे भाऽः गजाननचरिते पौषशुक्लयतुर्थांमाहात्म्यवर्णनं नामैकादशोऽध्यायः ॥ ४.११

४.१२ माघशुक्लयतुर्थांमाहात्म्यवर्णनं नाम द्वादशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

दशरथ उवाच ।

यतुर्था मलिमानं य श्रुत्वा लर्षः प्रवर्धते ।

न तृप्यामि मलयोगिन्नमृतादधिकं मतम् ॥ १ ॥

माघे शुक्लयतुर्था या तस्या माहात्म्यमुत्तमम् ।

वद येन जनाः सर्वे भवन्ति सुभोगिनः ॥ २ ॥

वसिष्ठ उवाच ।

माघी शुक्ला यतुर्था या तस्यां जातो विनायकः ।

कश्यपस्य गृहे साक्षाद्गारक्युता नृप ॥ ३ ॥

मुद्रल उवाच ।

अवेमुक्त्वा वसिष्ठस्तं विनायकचरित्रकम् ।
 कथयामास भो दक्ष देवान्तकवधाम्ब्रितम् ॥ ४ ॥
 श्रुत्वा सोऽपि मुदा युक्तो बभूवाजस्य नन्दनः ।
 पुनस्तं प्रेरयामास प्रतार्थं मुनिमादरात् ॥ ५ ॥
 तस्यादरं स विज्ञाय वसिष्ठस्तमुवाच ७ ।
 उर्षेण मडता युक्तो गाणपत्येन्द्रसत्तमः ॥ ६ ॥
 वसिष्ठ उवाच ।
 अत्र ते वर्णयिष्येऽहमितिहासं पुरातनम् ।
 श्रुतश्चेत् सर्वदः पूर्णो भविष्यति नरोत्तम ॥ ७ ॥
 कर्णाटे भानुपुर्यां च राजा परमधार्मिकः ।
 देवविप्रातिथिप्रेप्सुर्नीत्या राजवं चकार सः ॥ ८ ॥
 शस्त्रास्त्रज्ञो विशेषेण नाम्ना सोमश्च वीर्यवान् ।
 जित्वा भूमण्डलं सर्वं यके सौराज्यमुत्तमम् ॥ ९ ॥
 भार्या यशोवती तस्य नाम्ना पूर्णपतिव्रता ।
 धर्मशीला रता दाने बभूवे रुपशालिनी ॥ १० ॥
 तस्याऽपि दीर्घकालेन कुर्वतो राज्यमुत्तमम् ।
 अनावृष्टिभवं दुःखं प्राप्तं परमदारुणम् ॥ ११ ॥
 स तु शौनकनामानं मुनिं सर्वार्थकोविदम् ।
 ययौ दुःखनिवृत्त्यर्थं गाणपत्यं वने पुरात् ॥ १२ ॥
 मडावनं समासाद्य तं ननाम मडामुनिम् ।
 साष्टाङ्गं च पुरस्तस्य कृताञ्जलिपुटोऽभवत् ॥ १३ ॥
 उवाच तं मुनिश्रेष्ठे सोमो विनयसंयुतः ।
 धन्यं मे जन्म कर्माद्यं येन दृष्टो भवान् मुने ॥ १४ ॥
 वदन्तमेवं राजानमुवाच शौनको मुनिः ।
 सर्वशास्त्रार्थतत्त्वज्ञो न्यस्तस्वपरविलभः ॥ १५ ॥
 शौनक उवाच ।
 पुरा राजन् मडाभागे वद मां सकलं तव ।
 येष्टितं यद्गने कस्मादागतो दुर्गमे च मे ॥ १६ ॥

अेवं पृष्टो मुनीन्द्रेण सोमस्तं प्रत्युवाच ७ ।
 उर्षयुक्तेन चित्तेन मुनिं वेदज्ञमुत्तमम् ॥ १७ ॥
 सोम उवाच ।
 कण्ठाटे भानुपुर्यां मे वसतिर्धर्ममिच्छतः ।
 (Page पं. ४ अ. १२ पान ३७)
 अनावृष्टिभवं दुःखं प्राप्तं तत्र मडामुने ॥ १८ ॥
 धर्मोऽण नीतियुक्तेन मया राज्यं प्रपावितम् ।
 तथापि पापयोगेन दुःखं प्राप्तं जनैः सड ॥ १९ ॥
 तत्रोपायं वदस्व त्वं साक्षाधोगीश्वरो भवान् ।
 राज्यं त्यक्त्वा वने तेऽथ शरणं यागतो नृपः ॥ २० ॥
 श्रुत्वा तस्य वयो रभ्यं तं जगाद मडीपतिम् ।
 शौनको मुनिशार्दूलो विनयेन समन्वितम् ॥ २१ ॥
 शौनक उवाच ।
 शृणु राजन् मडत् पापं तव राज्ये बभूव ७ ।
 तेन रोगयुता लोका वन्ध्यतादोषसंयुताः ॥ २२ ॥
 तत्रापि यन् मडद् दुःखमनावृष्टिसमुद्भवम् ।
 सम्प्राप्तं कारणं तत्र वदामि त्वां नृपाधम ॥ २३ ॥
 यतुर्थीसंज्ञकं राजन् प्रतं नष्टे विशेषतः ।
 शौकलं कार्ष्णं तदर्थं त्वं यत्नयुक्तो भवाधुना ॥ २४ ॥
 नो येद्दर्षसडस्रैस्त्वं सुभं न लभसे कदा ।
 अतः सर्वत्र विभ्यातं तद्ग्रतं कुरु मानद ॥ २५ ॥
 धृत्युक्त्वा प्रतमाडात्स्यं कथयामास विस्तरात् ।
 नृपाय सोऽपि संश्रुत्य विस्मितो मानसेऽभवत् ॥ २६ ॥
 पुनः पप्रच्छ भावेन शौनकं मुनिसत्तमम् ।
 वद ब्रह्मन् गाणेशस्य स्वर्णं शान्तिदं पशम् ॥ २७ ॥
 शौनक उवाच ।
 पुराऽऽलं तपसा युक्तो नृपाऽतिष्ठ स्वाश्रमे ।
 अन्तर्निष्ठस्वभावेन ब्रह्मचिन्तनतत्परः ॥ २८ ॥

ततोऽकस्मान् मलायोगी भृगुरस्माकमेव सः ।

भीजभूतः समायात आश्रमेऽनुग्रहाय मे ॥ २९ ॥

तं दृष्ट्वा सखसोत्थाय प्राणतोऽहं मलामुनिम् ।

आसने समुपावेश्याऽपूजयं य स्वभक्तिः ॥ ३० ॥

कृताञ्जलिपुटे नम्रं पुरस्तस्य मलात्मनः ।

संस्थितं मां ततो दृष्ट्वा सुविनीतमुवाच सः ॥ ३१ ॥

भृगुरुवाच ।

तात किं योगनिष्ठस्त्वं शान्तिं प्राप्नो वदस्व माम् ।

किमिच्छसि मलाभाग वद तेऽहं ददामि तत् ॥ ३२ ॥

अस्मत्कुले मलाभाग भवान् साधुगुणान्वितः ।

तेनाऽहं तृप्तिमायातः पूरयिष्यामि वाञ्छितम् ॥ ३३ ॥

अेवं ब्रुवन्तमाद्यं तं मुनिमानम्य शौनकः ।

जगाद उर्धसंयुक्तो भृगुं योगतपोनिधिम् ॥ ३४ ॥

शौनक उवाच ।

योगशान्तिप्रदं पूर्णं ब्रूहि योगं मलामुने ।

तेनाऽहं तृप्तिमत्यन्तं यास्यामि त्वदनुग्रहात् ॥ ३५ ॥

भृगुरुवाच ।

योगशान्तिमयं विद्धि गणेशं ब्रह्मनायकम् ।

तं भजस्व विधानेन तेन शान्तो भविष्यसि ॥ ३६ ॥

चित्तं पञ्चविधं तात तत्र चिन्तामणिः स्थितः ।

तं ज्ञात्वा ब्रह्मभूताश्चाऽभवन् ब्रह्मादयः सुत ॥ ३७ ॥

चित्तेन ज्ञायते यद्वै तत्र मोहः प्रवर्तते ।

मोहं चित्तं परित्यज्य भव चिन्तामणिः स्वयम् ॥ ३८ ॥

मनोवाणीमयं चित्तं मनोवाणीविवर्जितम् ।

चित्तं जानीहि पुत्र त्वं तत्त्यज्त्वा य सुभी भव ॥ ३९ ॥

अेवमुक्त्वा गणेशस्य गणानां त्वा मनुं ददौ ।

शौनकाय मलायोगी भृगुश्चान्तर्हितोऽभवत् ॥ ४० ॥

शौनक उवाच ।

भृगुशैवमलं राजन् उपदिष्टोऽलमं परम् ।
गाणेशं योगभावेन चित्तनिग्रहणै रतः ॥ ४१ ॥

कृमेण योगिवन्द्योऽलं जातस्तस्य मलात्मनः ।
कृपया गाणराजस्य तथापि स्म भजामि तम् ॥ ४२ ॥

(Page पं. ४ अ. १२ पान ३८)

ततो मे वरदो जातो गाणेशो भक्तवत्सलः ।
गाणपत्यं यकाराऽसौ तदलात् गाणपोऽलवम् ॥ ४३ ॥

अेवमुक्त्वा स राजेन्द्रं गाणानां त्वा मनुं ददौ ।
शौनको मुनिशार्दूलो विधियुक्तं विधानवित् ॥ ४४ ॥

शौनकं प्रणानामाऽऽज्ञां गृहीत्वा राजसत्तमः ।
आययौ स्वगृहे तत्र प्रधानैरभिनन्दितः ॥ ४५ ॥

नागरैः सल सोमश्च माघे शुक्लयतुर्थिका ।
सम्प्राप्ता साऽऽदिकाले स यकार प्रतमुत्तमम् ॥ ४६ ॥

ततस्तेन प्रविष्यातं कृतं भूमितले नृप ।
शुक्लकृष्णयतुर्थीं प्रतं यङ्कुर्ना भुवि ॥ ४७ ॥

प्रतायराणपुण्येन वृष्टिस्तत्र अबूव य ।
सर्वे लर्षयुता लोका गाणेशलजने रताः ॥ ४८ ॥

गाणेशलजनं सोमश्चकार प्रेमसंयुतः ।
गाणेशप्रीतये तत्राऽकरोद्वालयं तथा ॥ ४९ ॥

मलाभौल्यं नृपाध्यक्षः स्थापयामास विघ्नपम् ।
गाणेशं वरदाभ्यं सोऽपूजयन्नित्यमादरात् ॥ ५० ॥

पुत्रपौत्रयुतो राजा स यके राजयमुत्तमम् ।
लोकाः सर्वे सुभे मग्ना रोगवन्धत्ववर्जिताः ॥ ५१ ॥

स्वधर्मनिरता नित्यमलजन् गाणनायकम् ।
न गाणेशसमं किञ्चिद्धारयामासुरादरात् ॥ ५२ ॥

सोमश्चान्ते गाणेशानं यथौ लोकसमन्वितः ।
स्वानन्दे तं प्रणम्याऽसौ ब्रह्मभूतो अबूव ल ॥ ५३ ॥

अेततो कथितं भूप तथाऽन्यच्छृणु सुन्दरम् ।

यस्त्रिं व्रतसम्भूतं सर्वपापप्राणाशनम् ॥ ५४ ॥

कोऽध्यन्त्यजो विदर्भे वै कौण्डिन्ये नगरेऽवसत् ।

भानुनामा मलापापी दृष्टकर्मपरायणः ॥ ५५ ॥

परस्त्रीलम्पटोऽत्यन्तं मधुधूतरतः सदा ।

मार्गे जनान् जघानाऽसौ द्रव्यलोभी विशेषतः ॥ ५६ ॥

शुवं दृष्ट्वा दृष्टकर्मा जघान स य भूमिप ।

कार्यहीनतया पापी ब्राह्मणानां वधे रतः ॥ ५७ ॥

धत्यादिदोषबाहुल्ययुक्तः परमदारुणः ।

कदाचिदैवयोगेन वने बभ्राम सोंऽत्यजः ॥ ५८ ॥

तस्मिन् दिने समायाता माधी शौकली यतुर्थिका ।

तत्रात्रजलहीनोऽयं पर्वतान्तरगोऽभवत् ॥ ५९ ॥

न प्रामवान् वने किञ्चिद् दृष्टस्तेन सुदुःषितः ।

क्षुधार्तस्तृष्णया युक्तस्तत्रैव निशि संस्थितः ॥ ६० ॥

प्रभाते विमले सधः समुत्थाय गृहागतः ।

तृषितः स जलं तत्र पपावत्यन्तमादरात् ॥ ६१ ॥

ततोऽकस्मात् सुदुःषेन वमित्वा तज्जलं नृप ।

ममार तं गृहीत्वा ते गाणेशा गाणपं ययुः ॥ ६२ ॥

गाणेशदृशनिनैव निष्पापो ज्ञानसंयुतः ।

सायुज्यं गणनाथस्य लेभे वै तत्राभावतः ॥ ६३ ॥

अज्ञानप्रतजेनैव पुण्येनान्त्यजजातिजः ।

ब्रह्मभूतो मलापापी बभूवे सूर्यवंशज ॥ ६४ ॥

येतादृशी मलापुण्या यतुर्था शुक्लगा मता ।

माधी तस्याश्च माहात्म्यं कथितुं न क्षमो भवेत् ॥ ६५ ॥

येवं नाना जना भूप ब्रह्मभूता बभूविरे ।

कथितुं न प्रशक्यं यच्चरित्रं तत्समुद्भवम् ॥ ६६ ॥

माधे शुक्लयतुर्थ्या यो मडिमानं शृणोति चेत् ।

पठेद्वा तस्य भो राजन् सिद्धिर्द सुभविष्यति ॥ ६७ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे
यतुर्थे भा.३ गजाननचरिते माघशुकलयतुर्थांमाडात्म्यवर्णनं नाम द्वादशोऽध्यायः ॥ ४.१२
(Page पं. ४ अ. १३ पान ३८)

४.१३ कृत्वागुनशुकलयतुर्थांयस्त्रिवर्णनं नाम त्रयोदशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

दशरथ उवाच ।

अधुना ब्रूहि मे विप्र माडात्म्यं कृत्वागुनोद्भवम् ।

पुण्यं शुकलयतुर्थां न तृप्यामि कथामृतात् ॥ १ ॥

वसिष्ठ उवाच ।

कृत्वागुने शुकलपक्षे या यतुर्था वरदा भवेत् ।

तस्या माडात्म्यमाद्यं ते सङ्क्षेपेण ब्रवीम्यहम् ॥ २ ॥

मालवे नगरे प्यातं सर्वशोभासमन्वितम् ।

भारकं सर्वधर्मज्ञैर्लोकैस्तत् सङ्कुलं बभौ ॥ ३ ॥

तत्र डेमाङ्गदो राजा यकार राज्यमुत्तमम् ।

जित्वा भूमाङ्गलं सर्वं शस्त्रास्त्रज्ञो विचक्षणः ॥ ४ ॥

प्रधाने राजभिः सर्वैर्मान्योऽभूत् सर्वसम्मतः ।

पुत्रैस्तेजोयुतेर्युक्तो द्विजदेवातिथिप्रियः ॥ ५ ॥

ततोऽकस्मात् स राजर्षिः शूलयुक्तो बभूव ह ।

उदरे शस्त्रसम्पातैरिव युक्तो रुरोह ह ॥ ६ ॥

नानायत्नाः कृताः सर्वैः शूलनाशार्थमादरात् ।

मन्त्रैश्चौषधिभिः शूलं पिपीडातितरां नृपम् ॥ ७ ॥

तीर्थदेवादिकं सोऽपि ब्राह्मणैर्वेदपारगैः ।

असेवत ततस्तस्य शूलमुग्रं बभूव वै ॥ ८ ॥

ततः शूलेन राजाऽतिपीडितो दारुणेन वै ।

विषादिभिर्मतिं यक्ते द्देलत्यागे विशेषतः ॥ ९ ॥

ततोऽकस्मान् मडायोगी पर्वतः सखसाऽऽगतः ।

तस्य गेहे तं ननाम स राजा दुःखसंयुतः ॥ १० ॥

ब्राह्मणैः पूजयामास तं सर्वज्ञं विशेषतः ।
 उवाच द्युःखसंयुक्तः शूलपीडां नियम्य सः ॥ ११ ॥

उमाङ्गद उवाच ।
 धन्यं मे जन्म दानादि पिता माता कुलादिकम् ।
 स्वधर्मपुत्रदारादि त्वदङ्घ्रियुगदर्शनात् ॥ १२ ॥

ततोऽतिपीडया युक्तः पपात धरणीतले ।
 रुरोद दारुणं राजा तत् दृष्ट्वा विस्मितो द्विजः ॥ १३ ॥

पप्रच्छ सखिवान् विप्रो मुनीनां पर्वतो वरः ।
 किमिदं द्युःखमुग्रं वै राजा प्राप्तं प्रकथ्यताम् ॥ १४ ॥

सखिवा उच्युः ।
 शूलमुग्रं बभूवास्यानिवार्यं त्वौषधादिभिः ।
 तीर्थमन्त्रप्रयोगैश्च नानायत्नैर्भङ्गामुने ॥ १५ ॥

श्रुत्वा तेषां वयः कुरं पर्वतो ध्यानमास्थितः ।
 ज्ञात्वा पापं भङ्गायोगी राज्ञः सर्वानुवाच उ ॥ १६ ॥

पर्वत उवाच ।
 शृणु राजंस्त्वदीये यद्गजये पापं सुदारुणम् ।
 वर्तते त्वं ततः पूर्णशूलयुक्तोऽसि साम्प्रतम् ॥ १७ ॥

यतुर्थ्यास्ते व्रतं मुष्यं राजये नष्टं विशेषतः ।
 तेन दोषसमूहेन सजनस्त्वं सुदुःखितः ॥ १८ ॥

पर्वतस्य वयः श्रुत्वा राजा तं लर्षितोऽवदत् ।
 कृत्वा करपुटे भूप विनयावनतो वयः ॥ १९ ॥

उमाङ्गद उवाच ।
 कीदृशं तद्भ्रतं स्वामिन् केन सञ्चरितं पुरा ।
 कस्यैव पूजनं तत्र वद मे सर्वमञ्जसा ॥ २० ॥

पर्वत उवाच ।
 सर्वसिद्धिकरं राजन् व्रतं गाणेश्वरं परम् ।
 यतुर्णां पुरुषार्थानां साधनं सर्वसम्मतम् ॥ २१ ॥

ततश्चतुर्थ्यामाहात्म्यं कथयामास विस्तरात् ।

तेन संदर्षितो राजा श्रुत्वा तं पुनरब्रवीत् ॥ २२ ॥

कीदृशोऽयं गण्णाधीशो वद तस्य स्वरूपकम् ।

ज्ञात्वा तं देवदेवेशं भजिष्यामि विशेषतः ॥ २३ ॥

पर्वत उवाच ।

पुरा वृत्तं गणेशस्य यस्मिन् यन्मया श्रुतम् ।

तदेव कथयिष्यामि निदाघात् सर्वदं परम् ॥ २४ ॥

अहं तपसि सन्तिष्ठन्नानायत्नपरायणः ।

(Page पं. ४ अ. १३ पान ४०)

संव्याप्तं तपसा सर्वं मदीयेन मलामते ॥ २५ ॥

छन्दः प्रक्षुभितोऽत्यन्तं काममप्सरसा युतम् ।

प्रेषयामास विद्यार्थं तपसो मे मदान्वितः ॥ २६ ॥

ततः सोऽपि भयोद्भिन्नः कामो दालसमन्वितः ।

तपसस्तेजसा सत्यं पलायत स सैनिकः ॥ २७ ॥

ततोऽहं तपसा युक्तोऽतर्निष्ठश्चाऽभवन् नृप ।

तपस्यक्त्वा मलाबाहो शमदमपरायणः ॥ २८ ॥

नानाभूमिपरो जातस्ततोऽतिभाग्य गौशवात् ।

निदाघः सलसा तत्राऽऽगतोऽवधूतमार्गवित् ॥ २९ ॥

दृष्ट्वा तं योगिनं पूर्णं प्रणतोऽहं विशेषतः ।

अपूजयं विधानेन ततस्तं स्म वदामि वै ॥ ३० ॥

धन्यो मे जनको माता तपो धन्यं जनुस्तथा ।

ब्रह्मभूयप्रदस्याऽपि पादपद्मस्य दर्शनात् ॥ ३१ ॥

अधुना वद मे नाथ योगं शान्तिप्रदायकम् ।

येनाऽहं योगिवन्धश्च भवेयं साधनान् मुने ॥ ३२ ॥

वसिष्ठ उवाच ।

इति पृष्टो मलातेजा निदाघस्तमुवाच ह ।

पर्वतं तपसा शुद्धं प्रलृष्टेनान्तरात्मना ॥ ३३ ॥

निदाघ उवाच ।

शृणु वृत्तं मदीयं ते कथयामि पुरातनम् ।

येन योगीन्द्र वन्द्यश्च जातोऽहं योगसेवया ॥ ३४ ॥

अहं योगार्थमत्यन्तं योगभूमिपरायणः ।

असाधयं महायोगं ब्रह्मभूयकरं परम् ॥ ३५ ॥

ततोऽतेऽहं सदानन्दे समः स्वानन्दकेऽभवम् ।

संस्थितस्तत्र भो राजन् दृष्टमानन्दरूपकम् ॥ ३६ ॥

द्वन्द्वैः सर्वत्र संव्याप्तं द्वन्द्वे तद् योगरूपि य ।

तेन शान्तिर्गता मेऽभूत्ततो विष्णुं गतोऽभवम् ॥ ३७ ॥

तं प्राणम्य महात्मानमवदं वद शान्तिदम् ।

योगं विष्णो महायोगिन् येन शान्तो भवाम्यहम् ॥ ३८ ॥

विष्णुरुवाच ।

योगशान्तिप्रदं तात गणेशं विद्धि मानद ।

तं ज्ञात्वा शान्तिमापन्ना वयं सर्वे य योगिनः ॥ ३९ ॥

मनोवाणीमयं विद्धि गकारं य तयोः परम् ।

मनोवाणीविहीनं तं एकारं योगिसम्मतम् ॥ ४० ॥

तयोः स्वामी गणधीशस्तं भजस्व विधानतः ।

ततः शान्तिं महाभाग लभसे नाऽत्र संशयः ॥ ४१ ॥

अेवमुक्त्वा महाविष्णुर्विरराम स्वयं ततः ।

तं प्राणम्य वने गत्वा योगाभ्यासपरोऽभवम् ॥ ४२ ॥

अेकाक्षरस्य मन्त्रस्य सन्तुष्टोऽभूद्गजाननः ।

गतेषु दश वर्षेषु जपेन सहसाऽऽगतः ॥ ४३ ॥

ध्यानस्थं मां समालोक्य जगाद वृषु वाञ्छितम् ।

ततोऽहं तं प्राणम्यैवापूज्य स्तोत्रं प्रयुक्त्वा ॥ ४४ ॥

स्तोत्रं यत् सामवेदीकृतं तच्छ्रुत्वा तुष्टिमागतः ।

योगशान्तिं गणेशानो दत्त्वा मे प्रजगाम ह ॥ ४५ ॥

तदादि गाणपत्योऽहं जातस्तं प्रभजामि वै ।

भजस्व गणराजं त्वमतस्तं शान्तिदं परम् ॥ ४६ ॥

अेवमुक्त्वा निदाघः सं ददौ तस्मै महामनुम् ।

अेकाक्षरं विधानेन ततः सोऽतर्हितोऽभवत् ॥ ४७ ॥

पर्वत उवाच ।

भजामि गणनाथं स्म ततोऽलं नित्यमादरात् ।
तेनोक्तविधिना राजन् शान्तिं प्राप्नो विशेषतः ॥ ४८ ॥

अपूज्यं हि गणपं ततो नित्यं तपोन्वितः ।
ततो मां दर्शयामास रूपं योगमयं प्रभुः ॥ ४९ ॥

स्तुतः सम्पूजितो मे स भक्तिं दत्त्वा मढामते ।
स्वानन्दे स गतो राजन् भक्तानन्दविवर्धनः ॥ ५० ॥

(Page भं. ४ अ. १३ पान ४१)

अेवमुक्त्वा पर्वतस्तं ददौ मन्त्रं दशाक्षरम् ।
गणेशस्य मढाराज ततश्चान्तर्हितोऽभवत् ॥ ५१ ॥

राजा सर्वजनैरादौ प्रतं यके स उर्षितः ।
द्वाल्गुने भूप शुक्लस्थयतुर्थीसंज्ञकं परम् ॥ ५२ ॥

ततो राज्ञाऽपि सर्वत्र कृतो घोषो जनैर्नृप ।
शौकलं कर्षुं प्रतं भूमौ क्रियतां भावसंयुतैः ॥ ५३ ॥

ततः शुलव्यथाडीनी बभूवे राजसत्तमः ।
दुःखडीना जनाः सर्वे जाता प्रतप्रभावतः ॥ ५४ ॥

पुत्रपौत्रादिसंयुक्ता रोगाद्यभिविर्जिताः ।
धनधान्यादिभिः सर्वे मुमुदुर्भूमिमाऽऽले ॥ ५५ ॥

ततो हेमाङ्गदो राजा भक्त्या विघ्नेशमुत्तमैः ।
उपचारैः प्रपूज्याऽपि सिषेवे नित्यमादरात् ॥ ५६ ॥

पुत्रं राजये निघायाऽसौ सस्त्रीकः शान्तिसंयुतः ।
गणेशं सर्वभावेनान्ते य तन्मयतामयात् ॥ ५७ ॥

कमेण भूमिसंस्था ये नराः स्वानन्दगा बभुः ।
भुक्त्वा भोगान् विशेषेण प्रतपुण्यप्रभावतः ॥ ५८ ॥

अधुना शृणु यान्यत्वं माढात्थं प्रतसंश्रितम् ।
भाकरे नगरे विप्रो वसद्वै जातिदूषणः ॥ ५९ ॥

बाव्यात्प्रभृति तेनैव कृतं कर्म सुदुःखदम् ।

छिंसादिसंयुतं राजन् यौर्यं क्लेशविवर्धनम् ॥ ६० ॥

परस्त्रीलम्पटो नित्यं यौवने सोऽतिदारुणः ।

पतिप्रता उठेनैव प्रतल्लष्टाश्चकार उ ॥ ६१ ॥

शस्त्रधारी वने गत्वा जन्तून् जग्ने स नित्यशः ।

द्विजादीन् द्रव्यलुब्धश्च मानवान् मनुजप्रिय ॥ ६२ ॥

अेवं पापसमाचारो वने कस्मिन् दिने स्थितः ।

वैश्यं दृष्ट्वा य तं लन्तुमधावत् स वधप्रियः ॥ ६३ ॥

पलता वैश्यपुत्रेण नादस्तत्र कृतो मडान् ।

तं श्रुत्वा मार्गसंस्थाश्च यत्वारः पुरुषाऽऽययुः ॥ ६४ ॥

ते धृत्वा राजदूतास्तं ताऽयामासुरुल्बलाम् ।

राजानं दर्शयामासुश्चौरं बद्धं जनास्ततः ॥ ६५ ॥

राज्ञाऽऽज्ञप्ताश्च तं तत्राताऽयंस्ते द्विजाधमम् ।

नाविदन् ब्राह्मणं राजंश्चिक्षिपुर्निगडे द्विजम् ॥ ६६ ॥

ततः क्वाल्गुनसंस्था या यतुर्था शुक्लगाऽऽगता ।

बद्धस्तत्र निराहारो बभूवे स नराधमः ॥ ६७ ॥

पञ्चम्यां तं मृतं ज्ञात्वा ततो गाणेशकाऽऽययुः ।

दूता नेतुं द्विजं तत्र प्रतपुण्यप्रभावतः ॥ ६८ ॥

स स्वानन्दपुरे नीतो गाणपत्यैर्नृपात्मज ।

तत्र विद्वेश्वरं दृष्ट्वा ब्रह्मभूतो बभूव उ ॥ ६९ ॥

अेवं नाना जनाश्चैव ब्रह्मभूता बभूविरे ।

तेषां यस्त्रिकं सर्वं वक्तुं ते न प्रशक्यते ॥ ७० ॥

क्वाल्गुने वरदायास्तु यस्त्रिं यः शृणोति येत् ।

पठेद्वा तस्य विद्वेशः सर्वान् कामान् ददाति छि ॥ ७१ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

यतुर्थे भा३े गजाननचरिते क्वाल्गुनशुक्लयतुर्थयस्त्रिवर्णनं नाम त्रयोदशोऽध्यायः ॥ ४.१३

(Page पं. ४ अ. १४ पान ४२)

४.१४ चैत्रशुक्लचतुर्थीवर्णनं नाम चतुर्दशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

दशरथ उवाच ।

श्रुतं चरित्रं मुष्यं यच्चतुर्थ्याः कृत्वानुने मया ।
शुक्लायाः सर्वदं योगिन् न तृमोऽहं भवामि तु ॥ १ ॥

अतो मां चैत्रगाया यद्वरदायाश्चरित्रकम् ।
गुरो सुदयया ब्रूहि पावनं सर्वजन्मिनाम् ॥ २ ॥

वसिष्ठ उवाच ।

भङ्गालं नगरं प्यातं शोभाभद्राप्यमुत्तमम् ।
तत्र यन्द्रप्रियो राजा प्रयुके राज्यमुत्तमम् ॥ ३ ॥

शस्त्रास्त्रैः शत्रुसङ्घातान् जित्वा वीरश्रिया युतः ।
सागरान्तां धरित्रीं स चकार वशवर्तिनीम् ॥ ४ ॥

सामन्ता वशगाः सर्वे यद्गुः सेवादिकं नृपाः ।
तस्य राज्ये प्रजाः सर्वाः स्वस्वधर्मपरायणाः ॥ ५ ॥

स्वयं धर्मपरो राजा नीत्या वर्णश्रमादिषु ।
संस्थितान् रक्षयंश्चैव सदा डीनानदण्डयत् ॥ ६ ॥

यौराणां न भयं तत्र स्वस्वव्यापारकारिणाम् ।
तथापि रोगसंयुक्ता नरा नार्योऽभवन् छि वै ॥ ७ ॥

वन्ध्यादिदोषसंयुक्ता जनाः सर्वे समाययुः ।
राजानं सर्वनीतिज्ञं पप्रच्छुश्चेष्टितं महत् ॥ ८ ॥

नागरादय उच्युः ।
वयं राजन् स्वधर्मस्था त्वदाज्ञावशवर्तिनः ।
अपि त्वं धर्मसंयुक्तः प्रधानादिभिरादरात् ॥ ९ ॥

तथापि रोगदोषैश्च वन्ध्यदोषैर्विशेषतः ।
धनधान्यविडीनाश्च पीडिता वयमुत्कटम् ॥ १० ॥

पृथिवी रसडीना वै कृलडीना मडीरुडाः ।
गावो दृग्धविडीनाश्च तव राज्ये मडाभते ॥ ११ ॥

धर्मशीले नृपे राजन् सर्वे सुभयुता जनाः ।

विपरीतं मडाराज त्वयि राज्यं प्रशासति ॥ १२ ॥

अतोऽस्मान् रक्ष भूपाल रोगादिभिः प्रपीडितान् ।

अस्माकं बलमत्यन्तं त्वमेव परमं मतम् ॥ १३ ॥

वसिष्ठ उवाच ।

यन्द्रप्रियो वयः श्रुत्वा तेषामेवं सुदुःषितः ।

प्रधानेषु समाक्षिप्य राज्यं निहतकण्टकम् ॥ १४ ॥

वने गन्तुं मनश्चक्रे ततस्तत्राऽऽजगाम च ।

अष्टावक्रो मडारोगी तं दृष्ट्वा प्रणनाम सः ॥ १५ ॥

साम्भूज्य भोजयामास पादसंवाहने रतः ।

स्वयं स्थितो मडाविप्रमूयेऽसौ द्युःखसंयुतः ॥ १६ ॥

यन्द्रप्रिय उवाच ।

धन्यं मे जन्म कर्मादि पिता माता तपो यशः ।

दानं ज्ञानं तथा योगिन् त्वत्पादयुगदर्शनात् ॥ १७ ॥

ततः सर्वं स्वपृत्तान्तं कथयामास यत्नतः ।

अष्टावक्रश्च संश्रुत्य तं जगाद नराधिपम् ॥ १८ ॥

अष्टावक्र उवाच ।

राजन् राज्ये त्वदीये यत् मलत्पापं प्रवर्तते ।

तेन द्युःखयुता सर्वा प्रजा जाता न संशयः ॥ १९ ॥

यतुर्णां पुरुषार्थानां प्रापकं यन्मडाप्रतम् ।

यतुर्थीसंज्ञकं नष्टं तव राज्ये नृपाधम ॥ २० ॥

पुरुषार्थैर्नरास्तेन डीनाः सर्वेऽधुना परम् ।

अन्ते नरकगा राजन् भविष्यन्ति त्वया सह ॥ २१ ॥

अष्टावक्रवयः श्रुत्वा तं प्रणम्य मडीपतिः ।

उवाच द्युःखसंयुक्तो वयनं स्वछितप्रदम् ॥ २२ ॥

यन्द्रप्रिय उवाच ।

ब्रह्मन् दयानिधे स्वामिन् वद मे प्रतमुत्तमम् ।

डीदृशं कस्य देवस्य प्रियमित्यादिकं प्रभो ॥ २३ ॥

अष्टावक्र उवाच ।

कृष्णशुकलचतुर्थांशं व्रतं गाणेश्वरं नृप ।
 सर्वादीं तत् प्रकर्तव्यं धर्मकार्थमुक्तये ॥ २४ ॥
 एतु्युक्त्वा कथयामास यस्त्रिं सकलं द्विजः ।
 (Page पं. ४ अ. १४ पान ४३)
 यतुर्थासम्भवं तात श्रुत्वा राजा सुविस्मितः ॥ २५ ॥
 पुनः पप्रच्छ तं विप्रं विनयेन समन्वितः ।
 कीदृशो गाणराजोऽयं व्रतं यस्य मडाद्भुतम् ॥ २६ ॥
 वद तस्य स्वरूपं मे ज्ञात्वा तं सर्वभावतः ।
 व्रतयुक्तो भजिष्यामि गाणेशं सर्वसिद्धिदम् ॥ २७ ॥
 अष्टावक्र उवाच ।
 गाणेशस्य स्वरूपं तु मया वक्तुं न शक्यते ।
 तथापि शृणु भूपाल येन त्वं ज्ञास्यसि प्रभुम् ॥ २८ ॥
 पुराऽहं तपसि प्राज्ञ संस्थितो यत्नधारकः ।
 सुरूपका अप्सरसो याताश्चलयितुं ततः ॥ २९ ॥
 तासामत्याग्रहं दृष्ट्वा कुपितः स्म शपामि ताः ।
 मृत्युलोके पतध्वं वै यौरग्रस्ता भवेत हि ॥ ३० ॥
 एति मद्भिरमाकार्यं भयभीताः समन्ततः ।
 ता मां प्रसादयामासुस्ततोऽहं दयया युतः ॥ ३१ ॥
 अवदं तत्र विष्णुर्वै यादवेषु भविष्यति ।
 तस्य पत्न्यो भविष्यन्त्योऽते यौराणां भविष्यथ ॥ ३२ ॥
 गता अप्सरसो राज्ञस्ततोऽहं तप आचरम् ।
 प्रभावेणातितपसोऽतर्ज्ञानं मेऽभवत् परम् ॥ ३३ ॥
 ततोऽहं तप उत्सृज्य शमी दम्परोऽभवम् ।
 नानायोगविचारेश समाधिं साधयन्नुप ॥ ३४ ॥
 अेवमन्ते समानन्दे संस्थितोऽहं विशेषतः ।
 तत्र मोहं समालोक्य समरूपे सुविस्मितः ॥ ३५ ॥
 ततः शान्त्यर्थमत्यन्तं ज्वलश्यामि स्म मडाभते ।
 ततोऽहं स्मान् मडायोगी ऋभुस्तत्र समागतः ॥ ३६ ॥

वरुणमविडीनं तं दृष्ट्वा उर्ध्वसमन्वितः ।
 प्रणम्याऽऽलं विशेषेणपूज्योवाचं मलामुनिम् ॥ ३७ ॥
 धन्यं मे तप उग्रं यज्जन्म ज्ञानादिकं तथा ।
 तव पादस्य योगेन कृतकृत्योऽस्मि साम्प्रतम् ॥ ३८ ॥
 अयं मदीयं वाक्यं स श्रुत्वोवाच मलामुनिः ।
 किं वाञ्छसि मलाप्राज्ञ वदस्वाऽऽलं करोमि तत् ॥ ३९ ॥
 ततस्तं प्रणतो भूत्वा कृताञ्जलिपुटः पुनः ।
 अवदं योगशान्तिं मे वद योगीन्द्रसत्तम ॥ ४० ॥
 ऋभुरुवाच ।
 संयोगः पञ्चधा तात सदसत्समनेतितः ।
 स्वसंवेद्यमयेनैव मुने योगेन लभ्यते ॥ ४१ ॥
 अयोगः पञ्चभिर्दीनो निवृत्त्या लभ्यते जनैः ।
 तयोर्योगे भवेद्योगो लभ्यते शान्तिमार्गतः ॥ ४२ ॥
 तमेव गणराजं त्वं ज्ञात्वा भज मलामते ।
 तेन शान्तिभवं सौम्यं लभसे नान्यथा क्वचित् ॥ ४३ ॥
 संयोगो हि गकारश्च एकारोऽयोगवाचकः ।
 तयोः स्वामी गणेशानः पश्य वेदे मलामते ॥ ४४ ॥
 अलं पुरा युतो भ्रान्त्या नानायोगपरायणः ।
 अलवं तत्र भो विप्र सङ्ग्रेन समाश्रितः ॥ ४५ ॥
 स्वाधीनत्वमलो दृष्ट्वा तत्र तेन सुविस्मितः ।
 शरणं शङ्करस्यैव गतोऽलं योगकाम्यया ॥ ४६ ॥
 शङ्करेणोपदिष्टः स्म भजामि गणनायकम् ।
 ओकाक्षरविधानेन तेन शान्तिं गतोऽलवम् ॥ ४७ ॥
 अयमुक्त्वा गणेशस्य मलयं मन्त्रं ददौ ऋभुः ।
 ओकाक्षरस्य मन्त्रस्य जपैः शान्तिं गतोऽलवम् ॥ ४८ ॥
 अष्टावकः प्रसन्नात्मा योगिवन्द्यो मलयशाः ।
 तस्मै नृपाय मन्त्रं स ददौ द्वादशवर्णकम् ॥ ४९ ॥
 सविधिं मन्त्रराजं तं दत्त्वा यान्तर्हितोऽलवत् ।

(Page पं. ४ अ. १५ पान ४४)

राजा विघ्नेश्वरस्यैव भजने तत्परोऽभवत् ॥ ५० ॥

तत्राद्यै चैत्रमासे या नृप शुक्ला समागता ।

यतुर्था सा कृता तेन नागरैः स्वजनैः पुरा ॥ ५१ ॥

ततः स घोषयामास प्रतं जनपदेषु तत् ।

शौकलं काष्णं विशेषेण यक्षुः सर्वे जनास्तथा ॥ ५२ ॥

ततो रोगादिभिर्हीना बभूवुः पुत्रसंयुताः ।

नानादोषविहीनास्ते विडारं यद्गुरादरात् ॥ ५३ ॥

यन्द्रप्रियो गणेशानमभजन्नान्ययेतसा ।

पुत्रे राजयं निवेद्यैव सस्त्रीको वनगोऽभवत् ॥ ५४ ॥

ततः स्वल्पेन कालेन सस्त्रीको नृपसत्तमः ।

स्वानन्दे गणपं गत्वा ब्रह्मभूतो बभूव ७ ॥ ५५ ॥

कृमेण भूमिसंस्था ये प्रतपुण्यप्रभावतः ।

ब्रह्मभूता बभूवुस्ते दृष्ट्वा गणपतिं नृप ॥ ५६ ॥

अन्यत्वं शृणु यैत्रे वै शुक्लपक्षे यतुर्विका ।

तस्याश्चरित्रं पापघ्नं सर्वसिद्धिप्रदायकम् ॥ ५७ ॥

मालवे शूद्रजः पापी कोऽवसन् वनगोयरान् ।

जघान पथिकान् दृष्टो द्रव्यलोभी नराधमः ॥ ५८ ॥

तस्य पापस्य सङ्ख्यानं कर्तुं नैव भवाम्यडम् ।

समर्थो गणाना त्यक्त्वा ग्रन्थबाहुल्यदोषतः ॥ ५९ ॥

तं कदाचिद्गने संस्थं वृक्षाग्रे शस्त्रधारकम् ।

वञ्चयित्वा जनान् धन्तं तत्र सर्पो ददंश ७ ॥ ६० ॥

ततः सोऽपि भयोद्विग्नः स्वगृहं प्रत्यपद्यत ।

ततो विषेण राजेन्द्र पीडितो मूर्च्छितोऽभवत् ॥ ६१ ॥

दैवयोगेन तस्यापि यतुर्था शुक्लगा नृप ।

यैत्रे प्राप्ता य शूद्रोऽभूत् पीडयाऽन्नविवर्जितः ॥ ६२ ॥

पञ्चम्यां स मृतः पापी गतः स्वानन्दके पुरे ।

प्रतपुण्यप्रभावेणाऽऽज्ञानेनाऽपि नृपात्मज ॥ ६३ ॥

अेवं नानाविधा राजन् अलमभूता बभूवरे ।

तेषां चरित्रकं वक्तुं शक्यते न मया कदा ॥ ६४ ॥

०दं यैत्रयतुर्थ्यास्तु शुकुलायाः संशृणोति येत् ।

माडात्म्यं स लभेत् कामानीप्सितान् पठते यदा ॥ ६५ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

यतुर्थे भाऽः गजाननचरिते यैत्रशुकलयतुर्थावर्णनं नाम यतुर्दशोऽध्यायः ॥ ४.१४

४.१५ वैशाखशुकलयतुर्थाभाडात्म्यवर्णनं नाम पञ्चदशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

दशरथ उवाच ।

अधुना शुकुलगायास्तु वैशाखे चरितं वद ।

यतुर्थ्याः शुभदं पूर्णं न तृप्यामि कथामृतात् ॥ १ ॥

वसिष्ठ उवाच ।

गुर्जरे सर्वशोभाढ्यं नगरं लद्गं परम् ।

तत्र राज्यं चकारैव राजा अलमप्रियो मडान् ॥ २ ॥

सर्वशास्त्रार्थसम्पन्नो यजवा दानप्रियः सदा ।

देवद्विजातिधिप्रेषुः शस्त्रास्त्रे पारगोऽभवत् ॥ ३ ॥

सर्वान् राज्ञो वशे कृत्वा पृथिवीमाऽवाधिपः ।

बभूव बलसम्पन्नः सर्वमान्यो मडामतिः ॥ ४ ॥

तस्य पत्नी मृता सधो रजो दर्शनमात्रतः ।

द्वितीया च कृता पत्नी समशीला नृपेण ७ ॥ ५ ॥

साऽपि तद्गन् मृता राजन्नेवं पञ्च मृतास्ततः ।

पत्न्योऽभवन् सुदुःखार्तो राजा अलमप्रियोऽभवत् ॥ ६ ॥

(Page भं. ४ अ. १५ पान ४५)

राज्यं निक्षिप्य राजर्षिः प्रधानेषु यथौ वनम् ।

स्वगुरुं श्वेतकेतुं स प्रणम्य पुरतः स्थितः ॥ ७ ॥

श्वेतकेतुः स्वशिष्यं तमासनादिषु मानदम् ।

संस्थाप्य कुशलत्वेन मानयामास उर्षितः ॥ ८ ॥

भोजयित्वा स राजानं मडत् पप्रश्च कारणम् ।

किमर्थं राजशार्दूलं कृतमागमनं त्वया ॥ ९ ॥

वद तत् कारणं मुष्यं तत् करिष्येऽहमादरात् ।

(Page पं. ४ अ. १५ पान ४५)

ममाश्रमे त्वमेकाकी राजयं त्यक्त्वा समागतः ॥ १० ॥

अेवं पृष्टः स राजर्षिस्तं प्राणम्य कृताञ्जलिः ।

जगाद सर्वं वृत्तान्तं पत्नीनाशात्मकं स्वयम् ॥ ११ ॥

तश्छुत्वा गाणपत्यश्च श्वेतकेतुर्मंडातपाः ।

ध्यानेनालोक्य तं भूपं जगाद क्रोधसंयुतः ॥ १२ ॥

श्वेतकेतुरुवाच ।

नृपाधम मडापापिन् शृणु मे वचनं छितम् ।

व्रतं मुष्यं यतुर्थ्यास्ते राजये नष्टे विशेषतः ॥ १३ ॥

यतुर्थाप्रतडीनस्य कर्म सर्वं सुनिष्ठलम् ।

नारकी य भवत्यन्ते स नरो नात्र संशयः ॥ १४ ॥

यतुर्भिः पुरुषार्थैस्त्वं वर्जितो नितरां नृप ।

यतुःपदार्थदातृत्वाय्यतुर्था कथिता बुधैः ॥ १५ ॥

श्वेतकेतुवचः श्रुत्वा कोपयुक्तं मडीपतिः ।

प्राणम्य तमुवायाऽथ लज्जितः षेदसंयुतः ॥ १६ ॥

ब्रह्मप्रिय उवाच ।

अज्ञानेन कृतं विप्र सर्वदस्य व्रतस्य यत् ।

अनाथराणकं तेन क्षमस्व करुणानिधे ॥ १७ ॥

वद मां कीदृशं स्वामिन् व्रतं सर्वार्थदं परम् ।

पूजनं कस्य वा कार्यं विधियुक्तं य तत्र वै ॥ १८ ॥

अेवं पृष्टो मडातेजाः श्वेतकेतुस्तमब्रवीत् ।

माडात्म्यं व्रतमुष्यस्य श्रुत्वा सोऽपि तमब्रवीत् ॥ १९ ॥

ब्रह्मप्रिय उवाच ।

कीदृशोऽयं गणाधीशो व्रतं यस्य मडाद्भुतम् ।

स्वतृपं वद मे तस्य भजिष्यामि तमादरात् ॥ २० ॥

श्वेतकेतुरुवाच ।

शृणु राजन् पुरावृत्तं कथयामि समासतः ।

मदीयं चेष्टितं तेन गणेशं ज्ञास्यसे परम् ॥ २१ ॥

अहं पुरा तपोनिष्ठो बभूवातितरां नृप ।

उद्दालकं प्राणम्यैव पितरं साधने रतः ॥ २२ ॥

ततोऽतितपसा युक्तं दृष्ट्वा मां जनको वयः ।

जगाद स्नेहसंयुक्तः शान्तिदाता मलयशाः ॥ २३ ॥

उद्दालक उवाच ।

पुत्र शान्तर्यमेव त्वं तपस्त्यज्वा मलामते ।

कुरु श्रमं विशेषेण ब्रह्माहमिति धारयन् ॥ २४ ॥

कोऽसि त्वं कुत आयातो कुत्र गच्छसि मां वद ।

चित्ते चिन्तामणिं तात पश्य पश्य विशेषतः ॥ २५ ॥

पितुर्वचनमाकर्ण्य तमहं पुनरब्रवम् ।

वद तात स्वपुत्राय ज्ञानं शान्तिप्रदं मत्तु ॥ २६ ॥

चित्तं य कीदृशं तात तत्र चिन्तामणिः कथम् ।

सोऽपि तिष्ठति विप्रेष कथं ज्ञेयो मलात्मभिः ॥ २७ ॥

वसिष्ठ उवाच ।

अेवं पृष्टो मलायोगी तमारुणिरुवाच उ ।

उर्षेण मलता युक्तो गाणपत्यस्वभाववान् ॥ २८ ॥

उद्दालक उवाच ।

शृणु पुत्र मलाभाग योगशान्तिप्रदायकम् ।

येन त्वं सर्वयोगज्ञो ब्रह्मभूतो भविष्यसि ॥ २९ ॥

चित्तं पञ्चविधं प्रोक्तं क्षिप्तं मूढं मलामते ।

विक्षिप्तं य तथैकाग्रं निरोधं भूमिसंज्ञितम् ॥ ३० ॥

तत्र प्रकाशकर्ताऽसौ हृदि चिन्तामणिः स्थितः ।

साक्षाद्योगेन योगज्ञैर्विष्यते भूमिनाशनात् ॥ ३१ ॥

(Page पं. ४ अ. १५ पान ४६)

चित्तरूपा स्वयं बुद्धिश्चित्तभ्रान्तिकरी मता ।
 सिद्धिर्मायि गणेशस्य मायाभेलक उच्यते ॥ ३२ ॥
 अतो गणेशमन्त्रेण गणेशं भज पुत्रक ।
 तेन त्वं भ्रमभूतत्वं शान्त्या योगेन यास्यसि ॥ ३३ ॥
 धृत्युक्त्वा गणराजस्य ददौ मन्त्रं तथाऽऽरुणिः ।
 ओंकारं स्वपुत्राय नृप ध्यानादिसंयुतम् ॥ ३४ ॥
 तेनाऽहं साधयामि स्म गणेशं सर्वसिद्धिदम् ।
 कृमेण शान्तिमापन्नो योगिवन्दोऽभवत् ततः ॥ ३५ ॥
 अतस्त्वमपि राजेन्द्र भजस्व गणनायकम् ।
 तेनेहपरलोकस्थसुभं प्राप्स्यसि शाश्वतम् ॥ ३६ ॥
 भ्रमणि भ्रमभूतस्त्वं भविष्यसि न संशयः ।
 अवेमुक्त्वा स द्वात्रिंशदक्षरस्थं ददौ मनुम् ॥ ३७ ॥
 विधियुक्तं मनुं राजाऽऽगृह्य स्वगृहमाययो ।
 श्वेतकेतुं प्राणभ्यैव उर्षयुक्तेन येतसा ॥ ३८ ॥
 तत्राऽऽदौ शुक्लपक्षस्था वैशाभी य समागता ।
 यतुर्था तां यकाराऽसौ नागरैर्दुर्षसंयुतः ॥ ३९ ॥
 तेन सर्वत्र घोषश्च प्रतस्य प्रकृतौ मलान् ।
 शौक्लं कार्ष्णं प्रतं यद्गुर्भूमिसंस्था जना नृप ॥ ४० ॥
 राजा स्वस्त्रीसमायुक्तोऽभजत्तं गणनायकम् ।
 पुत्रं राजये समास्थाप्य निवृत्त्या संयुतोऽभवत् ॥ ४१ ॥
 मन्त्रं जज्ञाप विघ्नेशं ध्यात्वा पूजापरायणः ।
 प्रतयुक्तस्तथाऽस्ते स भ्रमभूतो भूवूव ह ॥ ४२ ॥
 भ्रमप्रियेति नामाऽभूत् तदेवं सार्थकं कृतम् ।
 तेन राज्ञा मलाभाग गाणपत्यस्वभावतः ॥ ४३ ॥
 तस्य राजये जनाः सर्वे प्रतपुण्येन भूमिप ।
 कृमेण भ्रमभूतास्तेऽभवन् स्वानन्दके पुरे ॥ ४४ ॥
 उद्दालकश्चेतकेतू गाणपत्यस्वभावतः ।
 अवधूतौ तु विभ्यातौ भूवूवाते मलाप्रभू ॥ ४५ ॥

श्वेतकेतुद्विजेनाऽपि मर्यादा प्रकृता बलात् ।
 सर्वेभ्यः सुभदाऽत्यन्तं तां शृणुष्व विशेषतः ॥ ४६ ॥
 कदाचिदारुणिस्तत्र सस्त्रीकः स्वाश्रमे स्थितः ।
 आजगाम द्विजः कश्चित् सर्वशास्त्रविशारदः ॥ ४७ ॥
 जगाद स्त्रियमेवं स आरुणोः कामविह्वलः ।
 मैथुनाय समागच्छ मया सः सुतुषिणि ॥ ४८ ॥
 तश्छुत्वा श्वेतकेतुं तं कुम्भमारुणिरब्रवीत् ।
 मा कोपं कुरु पुत्र त्वमवृतास्तु स्त्रियो मताः ॥ ४९ ॥
 तश्छुत्वा पितरं प्राह श्वेतकेतु रुषा युतः ।
 अेवं येत् पतिमेकं वृणोति सा कामिनी कथम् ॥ ५० ॥
 अतो वै वेधसा स्वामिन्न कृतं कर्म शाश्वतम् ।
 असमञ्जसकं मत्वा मर्यादां कारयाम्यहम् ॥ ५१ ॥
 अद्यप्रभृति रागोऽस्मृशेधश्च परस्त्रियम् ।
 स्त्रीलत्यां लभतां तत्र पुरुषः स न संशयः ॥ ५२ ॥
 अथवा पुरुषं कञ्चित् पतिं त्यक्त्वा य कामिनी ।
 गच्छेन् मैथुनभावार्यं पतिलत्यां तु सा लभेत् ॥ ५३ ॥
 यद्यहं गणराजस्य भक्तश्चेद्विघ्ननायक ।
 तदा मे वयनं सत्यं भवेत्तत्ते नमो नमः ॥ ५४ ॥
 तदादि संवृता स्त्री सा सेवते भावतः पतिम् ।
 विनायकप्रसादेन तेनेयं स्थापिताऽभवत् ॥ ५५ ॥
 प्रसङ्गात्ते मया प्यातमुद्गलकवियेष्टितम् ।
 माडात्त्यमन्यधुना यतुर्थीसम्भवं शृणु ॥ ५६ ॥
 मडाराष्ट्रे द्विजः कश्चित् परस्त्रीलम्पटोऽभवत् ।
 (Page पं. ४ अ. १६ पान ४७)
 तदर्थं तेन मद्यस्य कृतं पानं विशेषतः ॥ ५७ ॥
 यौर्येण धनमादाय लिंसाकर्मपरायणः ।
 नानापापरतो भूत्वा परस्त्रियमसेवत ॥ ५८ ॥

जगाम शूद्रगेले स अकेदा कामविह्वलः ।
 धनं गृहीत्वा स्वं लब्धं धनं दत्त्वा रराम उ ॥ ५८ ॥
 अेवं किञ्चिद्गते काले शूद्रः स्वगृहमागतः ।
 तेन शस्त्राभिघातेन लतोऽभूत्स द्विजधमः ॥ ६० ॥
 तस्मिन् दिने समायाता यतुर्था दैवयोगतः ।
 तत्र शस्त्राभिघातस्य पीडया संयुतोऽभवत् ॥ ६१ ॥
 अत्रादिभिर्विडीनश्च पञ्चम्यां स ममार उ ।
 ततः स्वानन्दके लोके जगाम भृशपूजितः ॥ ६२ ॥
 वैशाभशुक्लपक्षस्य यतुर्थाव्रतयोगतः ।
 ब्रह्मभूतः स वै जातो मलापापपरायणः ॥ ६३ ॥
 अज्ञानप्रतजेनैव पुण्येनाऽसौ द्विजधमः ।
 ब्रह्मभूतश्च सञ्जातो ज्ञानिनां तत्र का कथा ॥ ६४ ॥
 नाना जना व्रतं कृत्वा ज्ञानतोऽज्ञानतो नृप ।
 बभूवुर्ब्रह्मभूताश्च मया वक्तुं न शक्यते ॥ ६५ ॥
 अेतद् वैशाभशुक्लायाश्चतुर्थ्याः शृणुयात्तु यः ।
 माडात्म्यं प्रपठेद्दाऽपि स लभेदीप्सितं कुलम् ॥ ६६ ॥
 ॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मलापुराणे
 यतुर्थे भाऽे गजाननचरिते वैशाभशुक्लयतुर्थांमाडात्म्यवर्णनं नाम पञ्चदशोऽध्यायः ॥ ४.१५

४.१६ ज्येष्ठशुक्लयतुर्थांमाडात्म्यवर्णनं नाम षोडशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
 दशरथ उवाच ।
 श्रुतं वैशाभमासे वै शुक्लायाः कुलमुत्तमम् ।
 यतुर्थ्या अधुना योगिन् ज्येष्ठशुक्लां वद प्रभो ॥ १ ॥
 वसिष्ठ उवाच ।
 आन्ने शेषपुरे राजन् राजाऽभूत् कर्दमाभिधः ।
 शस्त्रास्त्रनिपुणोऽत्यन्तं नानाधर्मपरायणः ॥ २ ॥
 वशं भूमिऽलं यस्य समुद्रान्तं बभूव उ ।

तेजसा धर्मनीत्या वै ज्यतुवो यशसाऽभवत् ॥ ३ ॥

द्वैवयोगेन तस्याऽभूत् प्रमेडश्चाऽतिदारुणः ।

अग्निवद् दण्डको दंडे पापेन प्रेरितः परः ॥ ४ ॥

तेनातिपीडितो राजा मूर्खितुं न शशाक सः ।

रुरोद कर्दमो भूत्वा सदा दण्डयुतो भृशम् ॥ ५ ॥

नानोपायाः कृतास्तेन शान्तो रोगो अभूव न ।

ततो राजयं परित्यज्य सस्त्रीकः स यथौ वनम् ॥ ६ ॥

वनाद्धनान्तरं गत्वा मङ्गोत्तं भयवर्धनम् ।

सिंहव्याघ्रादियुक्तं च मरणाय रुरोद ७ ॥ ७ ॥

तत्राऽऽजगाम विप्रेन्द्रो भरद्वाजो मडायशाः ।

तं दृष्ट्वा सडसोत्थाय सस्त्रीकः प्रणनाम सः ॥ ८ ॥

स छि भध्वा करपुटं तत्पुरः संस्थितोऽभवत् ।

ततोऽतिदाडसंयुक्तः पपात च रुरोद सः ॥ ९ ॥

तादृशं नृपनाथं स दृष्ट्वा योगीन्द्रसत्तमः ।

ध्यानेनालोक्य राजानमुवाच दयया युतम् ॥ १० ॥

भरद्वाज उवाच ।

शृणु कर्दम राजेन्द्र वयनं मे छितावडम् ।

येन दुःखविडीनस्त्वं भविष्यसि मडामते ॥ ११ ॥

(Page भं. ४ अ. १६ पान ४८)

यतुर्थीप्रतमत्यन्तं नष्टं राजये त्वदीयके ।

तेन पापसमायुक्तस्त्वं जातोऽसि नृपाधमः ॥ १२ ॥

अतस्त्वं जनसंयुक्तो प्रतं कुरु मडामते ।

पुण्येन तेन राजेन्द्र दुःखविडीनो भविष्यसि ॥ १३ ॥

भरद्वाजवचः श्रुत्वा तं पप्रच्छ प्रणम्य सः ।

कर्दमो डर्षसंयुक्तो प्रतस्याऽऽयरणाय च ॥ १४ ॥

कर्दम उवाच ।

भगवन् सर्वतत्त्वज्ञ त्वयाऽऽडमनुकम्पितः ।

प्रतस्य वद मडात्त्रयमधुना तत् करोम्यडम् ॥ १५ ॥

ભરદ્વાજ ઉવાચ ।

સક્રુષ્ટં વરદં કૃષ્ણો ચતુર્થીજં ચ શુકલકે ।
વ્રતં સર્વાર્થદં પૂર્ણં ચતુર્ણાં સાધકં મતમ્ ॥ ૧૬ ॥

સર્વાદૌ તન્નરઃ કુર્યાત્તદા સર્વં નરાધિપ ।
ચતુર્ણાં પુરુષાર્થાનાં દાતૃકર્મકૃલં લભેત્ ॥ ૧૭ ॥

અતો હીનશ્ચતુર્ભિસ્ત્વં સ જનો નરકે નૃપ ।
પતિષ્યસિ ન સન્દેહસ્તદર્થં યત્પ્રમાચર ॥ ૧૮ ॥

એવમુક્ત્વા સ માહાત્મ્યં ચતુર્થીસમ્ભવં નૃપ ।
કથયામાસ ભૂપાય શ્રુત્વા રાજા નનન્દ હ ॥ ૧૯ ॥

પુનઃ પપ્રચ્છ તં વિપ્રં ભરદ્વાજં સ કર્દમઃ ।
ગણેશસ્ય સ્વરૂપં મે વદ સર્વજ્ઞ તે નમઃ ॥ ૨૦ ॥

ભરદ્વાજ ઉવાચ ।

ગણેશસ્ય સ્વરૂપં તુ વક્તું વેદાદિકા નૃપ ।
ન સમર્થાસ્તથાઽપિ ત્વં શૃણુ સારં સુખપ્રદમ્ ॥ ૨૧ ॥

પુરાઽહં તપસા ચુક્તોઽતપં ચ તપ ઉત્તમમ્ ।
સર્વં ચરાચરં રાજન્ મદધીનં બભૂવ હ ॥ ૨૨ ॥

તથાઽપિ તપસોત્રેણાઽસાધયં તુ તપઃ પુનઃ ।
તતોઽતર્જાનભાવે મે મતિર્જાતા સુપુણ્યતઃ ॥ ૨૩ ॥

તપસ્ત્યક્ત્વા તતોઽહં તુ શમી દમપરોઽભવમ્ ।
જડોન્મત્તાદિજે માર્ગે સંસ્થિતો યોગકારણાત્ ॥ ૨૪ ॥

તતઃ હમેણ ભો રાજન્નસત્સ્વાનન્દગોઽભવમ્ ।
તત્ર સમ્પૂર્ણયોગેન શાન્તિં પ્રાપ્નો વિશેષતઃ ॥ ૨૫ ॥

તસ્માદ્ભેદાદિકં સર્વમુત્યન્નં તુ વિશેષતઃ ।
તદ્ દૃષ્ટ્વા ક્ષુભિતોઽત્યન્તં શાન્તિહીનો યથાઽભવમ્ ॥ ૨૬ ॥

તતોઽકસ્માદ્રૈવતો યો મહાયોગી સમાગતઃ ।
આશ્રમે મે ચ તં દૃષ્ટ્વા પ્રણાતોઽહં સુપૂજયન્ ॥ ૨૭ ॥

સ્વાસને સુખમાસીનમબ્રવં તં મહામુનિમ્ ।
અધાઽહં કૃતકૃત્યશ્ચ જાતસ્તે દર્શનિન વૈ ॥ ૨૮ ॥

वद मे योगशान्तिं त्वं योगीन्द्राणां गुरुर्भवान् ।
तिष्ठामि शान्तिगो भूत्वा यथाऽहं योगधारकः ॥ २९ ॥

रैवत उवाच ।

स्वानन्दः पञ्चधा प्रोक्तः सदसत्समनेतितः ।
यतुर्णां यैव संयोगे स्वस्वरूपः प्रकीर्तितः ॥ ३० ॥

अयोगः स्वस्वरूपेण लीनः सर्वत्र सम्मतः ।
तयोर्योगो भरद्वाज योगशान्तिप्रदायकः ॥ ३१ ॥

स्वसंवेधो गकारश्च एकारो योग उच्यते ।
तयोः स्वामी गणेशोऽयं ब्रह्मणस्पतिवाचकः ॥ ३२ ॥

तं भजस्व मलाभाग ततः शान्तिमवाप्स्यसि ।
नान्यथा शतवर्षैस्त्वं भ्रमयुक्तो भविष्यसि ॥ ३३ ॥

अेतद्विष्णुमुष्माद्ब्रह्मन् श्रुत्वा ज्ञानं मलत् पुरा ।
तेनाऽहं शान्तिमापन्नो गाणपत्यश्चरामि वै ॥ ३४ ॥

अेवमुक्त्वा ददौ तस्मै स्वमन्त्रं सिद्धिदायकम् ।
अेकाक्षरं गणेशस्य सविधिं न्याससंयुतम् ॥ ३५ ॥

पूजितो रैवतस्तेन जगाम स्वेच्छया चरन् ।
भरद्वाजो गणेशानमभजन्नान्ययेतसा ॥ ३६ ॥

ततः शान्तिं समापन्नो तथापि भजने रतः ।
(Page भं. ४ अ. १६ पान ४९)

गतेषु दशवर्षेषु विघ्नेशस्तं समाचर्यौ ॥ ३७ ॥

तं दृष्ट्वा पूजयामास भरद्वाजः प्रतापवान् ।
स साम्नामष्टनामार्थस्तोत्रेण प्रणनाम ह ॥ ३८ ॥

ततो मां गाणपत्यं स कृत्वा स्वानन्दगोऽभवत् ।
गणेशस्तं विशेषेणाऽहं भजामि सुभक्तितः ॥ ३९ ॥

अेवमुक्त्वा ददौ तस्मै कर्दमाय मलामनुम् ।
अष्टाक्षरं गणेशस्य विधियुक्तं विधानवित् ॥ ४० ॥

ततश्चान्तर्हितो राजन् भरद्वाजो मलामुनिः ।
कर्दमः स्वगृहे गत्वा ऽर्षयुक्तः पुपूज तम् ॥ ४१ ॥

तत्राऽऽदौ जयेष्ठमासे या नृप शुक्ला समागता ।
 यतुर्था सा कृता तेन नागरैर्लर्षसंयुतः ॥ ४२ ॥
 वरदं सङ्कटं शुक्ले यतुर्थांश्च य कृष्णकिं ।
 न करोति नरो यः स सन्ताऽप्यो नगराद्भ्रुः ॥ ४३ ॥
 प्रकाशितं ततस्तेन सर्वत्र प्रतमुत्तमम् ।
 कृतं भूमितले राजन् यङ्कुः सर्वे जना प्रतम् ॥ ४४ ॥
 प्रमेळुद्गुभनिर्मुक्तो बभूवे राजसत्तमः ।
 कर्दमः स स्वकीयं वै राज्यं पुत्राय सन्ददौ ॥ ४५ ॥
 वाटिकायां स्थितो राजा सस्त्रीको ज्यमजत् सदा ।
 गाणेशं सर्वभावेन सोऽते तन्मयतामयात् ॥ ४६ ॥
 तस्य राज्ये जनाः सर्वे ते कमेण मडामते ।
 अभवन् ब्रह्मभूताश्च प्रतपुण्यप्रभावतः ॥ ४७ ॥
 कथां रम्यां दशरथ अन्यां शृणु सुसिद्धिदाम् ।
 गौऽदृशेऽत्यजः कश्चिद्बभूवे पापकारकः ॥ ४८ ॥
 वने गत्वा जघानाऽसौ द्रव्यलोभी जनान् सदा ।
 योनिलम्पटभावेन दूषितामकरोत् स्त्रियम् ॥ ४९ ॥
 वन ऐकाकिनीं दृष्ट्वा ब्राह्मणीं क्षत्रियां तथा ।
 धृत्वाऽयमत् स वेगेन शूद्रां वैश्यस्त्रियं भलः ॥ ५० ॥
 अवेनानास्वभावेन पापं यके स नित्यशः ।
 ऐकदा ब्राह्मणं कञ्चिद् दृष्ट्वा लन्तुं तमाथयौ ॥ ५१ ॥
 पलायत भयोद्धिग्नो ढाडाकारपरायणः ।
 तस्य नादं समाकर्ण्य पुरुषाः पञ्च आययुः ॥ ५२ ॥
 तैर्लतः शस्त्रघातेन पपात धरणीतले ।
 तस्मिन् दिने समायाता जयेष्ठी शुक्ला यतुर्थिका ॥ ५३ ॥
 स उपोषणयुक्तश्च बभूवे दैवयोगतः ।
 ममार पीडया युक्तः पञ्चम्यां पापवृषकः ॥ ५४ ॥
 अज्ञानप्रतपुण्येन ब्रह्मभूतो बभूव ल ।
 याऽऽलः किं पुनर्भूष ज्ञानिनां चित्रमेव य ॥ ५५ ॥

अेवं नानाविधा राजन् प्रतपुण्यप्रभावतः ।
 छल भुक्त्वाऽपिलान् भोगानन्ते स्वानन्दगा बभुः ॥ ५६ ॥

तत्रैवं कति भूपाल भ्रूयां वक्तुं न शक्यते ।
 अपारमहिमा तस्मादानन्त्यं कथितं द्विजैः ॥ ५७ ॥

छदं ज्येष्ठयतुर्थ्या यन् माडात्स्यं संशृणोति सः ।
 पठेद्वा यो लभेत् सर्वं शुक्लाया मनसीप्सितम् ॥ ५८ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे
 यतुर्थे भाऽः गजाननचरिते ज्येष्ठशुक्लयतुर्थ्यामाडात्स्यवर्णनं नाम षोडशोऽध्यायः ॥ ४.१६
 (Page पं. ४ अ. १७ पान ५०)

४.१७ आषाढशुक्ल यतुर्थ्याचरितवर्णनं नाम सप्तदशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

दशरथ उवाच ।
 वद भ्रमंश्च शुक्लाया आषाढे चरितं मडत् ।
 यतुर्थ्या नैव तृथ्यामि कथां श्रुत्वा सुसिद्धिदाम् ॥ १ ॥

वसिष्ठ उवाच ।
 मैथिले विषये राजन्नगरं गण्डकी मडत् ।
 तत्र राज्यं भद्रसेनश्चकारामिततेजसा ॥ २ ॥

शस्त्रास्त्रनिपुणोऽत्यन्तं परराष्ट्रावमर्दनः ।
 जित्वा भूमण्डलं सर्वं समुद्रवलयोद्धृतम् ॥ ३ ॥

राज्यं चकार धर्मेश नीत्या दण्डेन भूमिप ।
 यज्वा विनीतको मानी द्विजदेवातिथिप्रियः ॥ ४ ॥

वशगाः सर्वराजानः सेवन्ते स्म नराधिपम् ।
 अपारसेनया युक्तं करदा छतरेऽभवन् ॥ ५ ॥

तस्य राज्ये शुका राजन् शलभा मूषकास्तथा ।
 अपारा भक्षयन्ति स्म धान्यं वस्त्रादिकं बलात् ॥ ६ ॥

तेषां नाशार्थमत्यन्तं भद्रसेनः प्रतापवान् ।

अस्त्रैर्यत्परो भूत्वा मारयामास तान् बलून् ॥ ७ ॥
 अञ्चस्त्रेण समन्तात्तान् दग्धानपि य तादृशान् ।
 ददर्श पुनरुत्पन्नास्ततो राजाऽतिविस्मितः ॥ ८ ॥
 यत्र तत्र गृहान्तेषु येरुस्ते शलभादयः ।
 अशक्तः स वने गत्वा बभूव उ सुदुःभितः ॥ ९ ॥
 उपोषणपरो राजा तताप तप उत्तमम् ।
 शिवं स्मृत्वा स तुष्टावापूज्य रौद्रेण भावतः ॥ १० ॥
 गते वर्षे मढायोगी बकदात्म्यः समाययौ ।
 तं देशं दैवयोगेन ददर्शाऽसौ भ्रमनृपम् ॥ ११ ॥
 राजा तं पूजयामास सम्भोज्य नयसंयुतः ।
 पप्रच्छ योगिनं तत्र दुःभयुक्तेन येतसा ॥ १२ ॥
 भद्रसेन स्वाय ।
 स्वामिन् राज्ये मदीये वै भूषकाः शलभाः शुकाः ।
 अत्यन्तं पीडयन्ति स्म जनान्मां भक्षणे रताः ॥ १३ ॥
 तत्रोपायाः कृता विप्राऽभवन् सर्वे सुनिष्कलाः ।
 राज्यं त्यक्त्वा वनेऽहं य संस्थितो दुःभकारणात् ॥ १४ ॥
 शङ्करं सम्भजंस्तत्र दर्शनं ते मढामते ।
 प्राप्तस्तपः प्रभावेण तत्रोपायं वद प्रभो ॥ १५ ॥
 वसिष्ठ उवाच ।
 भद्रसेनवयः श्रुत्वा गाणपत्यो मढायशाः ।
 जगाद बकदात्म्यः स तं भूपं उर्षयन्निव ॥ १६ ॥
 बकदात्म्य उवाच ।
 शिवेन प्रेषितोऽत्राऽहं त्वदर्थं राजसत्तम ।
 शृणु मे परमं वाक्यं दुःभनाशकरं मढत् ॥ १७ ॥
 राज्ये ते भद्रसेनाऽद्य व्रतं नष्टं बभूव उ ।
 यतुर्था संज्ञकं तेन विघ्नयुक्तोऽसि साम्प्रतम् ॥ १८ ॥
 प्रजाः सर्वा भयोद्विशा जाता दुष्टे नराधिपे ।
 राज्यकर्तरि रे पापिन् नरके गच्छसि ह्यतः ॥ १९ ॥

सर्वादौ तद्प्रतं सर्वैः कर्तव्यं नित्यवत्प्रभो ।
 यतुर्णां पुरुषार्थानां दायकं विघ्नहारकम् ॥ २० ॥
 न कृतं येत्तदा सर्वं कृतं कर्म निरर्थकम् ।
 यतुःपदार्थलीनत्वाद्धियास्य मडामते ॥ २१ ॥
 अेवमुक्त्वा यतुर्थ्या यन् माडात्त्यं अकदाल्भ्यकः ।
 कथयामास राज्ञे वै श्रुत्वा तं सोऽब्रवीद्भ्यः ॥ २२ ॥
 भद्रसेन उवाच ।
 कीदृशोऽयं गण्णाधीशो वद तस्य स्वरूपकम् ।
 ज्ञात्वा तं सर्वदेवेशं भजिष्यामि विशेषतः ॥ २३ ॥
 अकदाल्भ्य उवाच ।
 पुरावृत्तं मदीयं यञ्चेष्टितं शृणु भूमिप ।
 तेन त्वं गाणराजस्य ज्ञाने सुनिपुणो भवेः ॥ २४ ॥
 पुराऽऽहं तपसा युक्तो वायुमात्राशनोऽभवम् ।
 (Page भं. ४ अ. १७ पान ११)
 यथायत्नं ततो मत्तेजसा व्याप्तं भयातुरम् ॥ २५ ॥
 तथापि तपसा राजन् युक्तोऽहं तत्र मेऽद्भुतम् ।
 अभूव विश्वरूपस्य दर्शनं सर्वगं परम् ॥ २६ ॥
 तेनाऽहं ज्ञानभावेन संस्थितो योगकारणात् ।
 तपस्त्यक्त्वा विशेषेण जडोन्मत्तादिके रतः ॥ २७ ॥
 शमी दमपरो भूत्वा योगं पूर्णसुभप्रदम् ।
 असाधयं सदाऽत्यन्तं मनोनिग्रहतत्परः ॥ २८ ॥
 अेवं क्रमेण भूपाल सङ्गे अहमणि उच्यते ।
 अहमभूतस्वभावेन संस्थितो षर्षवांस्तदा ॥ २९ ॥
 ततो मयाऽतिमोडेन शून्यं स्वाधीनरूपकम् ।
 दृष्टं तेनाऽभवं आन्तो अहमणि त्वीदृशं कथम् ॥ ३० ॥
 ततोऽहं शरणां शम्भुं गत्वा तं स्तुतवान् स्तवैः ।
 प्रसन्नं शङ्करं दृष्ट्वाऽवदं योगं वद प्रभो ॥ ३१ ॥
 शिव उवाच ।

सत्यासत्यसमानानि सङ्गेन युतानि वै ।
निजाम्बोधतो विद्धि स्वानन्दाद्दुद्भवानि च ॥ ३२ ॥
संयोगे स्वस्वरूपत्वं ज्ञातव्यं वेदवाद्यतः ।
अयोगे सर्वसंयोगो नश्यत्यत्र न संशयः ॥ ३३ ॥
संयोगश्च तथा योगस्तयोर्योगो मङ्गमते ।
योगशान्तिप्रदः प्रोक्तो योगिभिर्योगसेवया ॥ ३४ ॥
योगशान्तिमयं विद्धि गणेशं ब्रह्मनायकम् ।
तं भजस्व विधानेन ब्रह्मभूतो भविष्यसि ॥ ३५ ॥
संयोगश्च गकाराप्यो लकारो योगवाचकः ।
तयोः स्वामी गणधीशः पश्य वेदे विशेषतः ॥ ३६ ॥
अेवमुक्त्वा मङ्गादेवो ददौ मन्त्रं द्विजाय मे ।
अेकाक्षरं गणेशस्य विधियुक्तं सुयोगदम् ॥ ३७ ॥
प्रणम्य शङ्करं भूप गतोऽहं वनमेव च ।
अभजं गणराजं तं ध्यात्वा जपपरायणः ॥ ३८ ॥
ततस्तत्कृपया शान्तिर्भया प्राप्ता विशेषतः ।
तथाऽपि पूजने सक्तस्तं ध्यायामि स्म येतसा ॥ ३९ ॥
ततो मां दर्शयामास रूपं शुण्डाविराजितम् ।
दृष्ट्वा तं प्रणमामि स्म स्तौमि उर्षसमन्वितः ॥ ४० ॥
भक्तिं दत्त्वा गणधीशो ह्यन्तर्धानं यकार मे ।
तदारभ्य मङ्गाभाग गणपत्योऽहमादरात् ॥ ४१ ॥
अेवमुक्त्वा ददौ तस्मै मन्त्रं पञ्चाक्षरं मुनिः ।
अन्तर्धानं गणेशस्य स यकार द्विजोत्तमः ॥ ४२ ॥
अकदात्स्यं गतं दृष्ट्वा राजा उर्षसमन्वितः ।
यकार स्वपुरे राजयं पुनरागत्य धर्मतः ॥ ४३ ॥
ततः स नागरैः सार्धं यकार व्रतमुत्तमम् ।
आषाढे शुक्लपक्षे वै चतुर्थीं सुभक्तितः ॥ ४४ ॥
ततः सर्वत्र तेनैव प्रशस्तं तद्ग्रतं कृतम् ।
शुक्लकृष्णचतुर्थीं व्रतं यदुर्जना नृप ॥ ४५ ॥

शुकाश्च भूषकास्तत्र शलभा नाशमाययुः ।
 धनधान्ययुता लोकाः पुष्टिं लेभुः सुहर्षतः ॥ ४६ ॥
 नानादुःखं परित्यज्यानन्देनैव समावृताः ।
 अन्ते स्वानन्दगाः सर्वे ब्रह्मभूता बभूवुरे ॥ ४७ ॥
 राज्येऽभिषिच्य पुत्रं स्वं सपत्नीको ययौ वनम् ।
 तत्र तं गाणराजं सोऽभजतानन्यभावतः ॥ ४८ ॥
 अन्ते स्वानन्दगो भूत्वा सस्त्रीकोऽजसमुद्भव ।
 ब्रह्मभूतो व्रतस्थास्य प्रसादेन बभूव उ ॥ ४९ ॥
 अन्यच्छृणु यस्मिन् तद्ग्रतजं पुण्यवर्धनम् ।
 आषाढे वरदायाश्च भुक्तिमुक्तिफलप्रदम् ॥ ५० ॥
 (Page भं. ४ अ. १७ पान पर)
 बङ्गदेशे समुत्पन्नो वाणिजः पापकारकः ।
 स्वधर्मं स परित्यज्य दृष्टकर्मरतोऽभवत् ॥ ५१ ॥
 धूतमद्यादिकं नित्यं छिंसयाऽसेवतान्वितः ।
 बलात् धृत्वाऽभुङ्क्त परस्त्रियं वशमनागताम् ॥ ५२ ॥
 तस्य कर्म दुराचारं ज्ञात्वा पित्रा तिरस्कृतः ।
 असङ्गतेन स क्षुब्धो विषं पित्रे ददौ भवः ॥ ५३ ॥
 विषबाधासमायुक्तः स ममार ददाड तम् ।
 ततो मातरमागम्य धनं जग्राड वै बलात् ॥ ५४ ॥
 लोकाः सर्वे ततो ज्ञात्वा येष्टितं दुःखं परम् ।
 तस्य दृष्टस्य ते तत्र व्यथिताः सम्बभूवुरे ॥ ५५ ॥
 जनाः श्रेष्ठा नृपं गत्वाऽऽकथयंस्तद्विशेषतः ।
 येष्टितं क्षुभितो राजा श्रुत्वा तं तत्र चानयत् ॥ ५६ ॥
 शूले नृप नरैः प्रोतो दुर्मतिः स नृपाज्ञया ।
 तद्दिने दैवयोगेनाषाढी शुक्ला बभूव उ ॥ ५७ ॥
 तत्राऽयं जलङ्घीनश्च निराडारः स्थितोऽभवत् ।
 पञ्चम्यां पीडया युक्तो ममार नृप दृष्टधीः ॥ ५८ ॥

अज्ञानप्रतपुण्येन स स्वानन्दगतोऽभवत् ।
महापापी प्रतस्थैव प्रभावेण महीपते ॥ ५८ ॥

स्वानन्दे गणपं दृष्ट्वा ब्रह्मभूतो बभूव उ ।
अेवं प्रतप्रभावेण जना ब्रह्म प्रवेभिरे ॥ ६० ॥

तत्रैवं कति सङ्ख्यातुं शक्यते न कदाचन ।
वर्षायुतैर्महाराजाऽभिलं केनाऽपि योगिना ॥ ६१ ॥

यदि ज्ञानेन सा देवी यतुर्था साधिता भवेत् ।
वरदा तत्र किं चित्रं तस्मै ब्रह्मप्रदा भवेत् ॥ ६२ ॥

छंदमाषाढगायाश्च यतुर्थाश्चरितं पठेत् ।
शृणुयाद्भरदायाश्चेत् स लभेदीप्सितं हुलम् ॥ ६३ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले महापुराणे
यतुर्थे भाऽः गजाननचरिते आषाढशुक्ल यतुर्थाचरितवर्णनं नाम सप्तदशोऽध्यायः ॥ ४.१७

४.१८ श्रावणशुक्लयतुर्थाप्रतकथनं नामाष्टादशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

दशरथ उवाच ।
श्रावणे वरदायाश्च माहात्म्यं वद विस्तरात् ।
न तृप्यामि कथां श्रुत्वा ब्रह्मभूयप्रदां प्रभो ॥ १ ॥

वसिष्ठ उवाच ।
अङ्गदेशे पुरं श्रीमच्छततारं बभूव उ ।
राजा राज्यं यकाराश्चसेनसंज्ञोऽपि तत्र छि ॥ २ ॥

धर्मेश नीतियुक्तेन नानादानपरायणः ।
देवविप्रातिथिप्रेप्सुर्बभूवातिपराङ्गमी ॥ ३ ॥

नानाप्रतपरो राजा यज्वा तेजस्विनां वरः ।
शस्त्रास्त्रैः पृथिवीं सर्वा जिग्ये बलसमन्वितः ॥ ४ ॥

सार्वभौमः स विभ्यातस्त्रिलोकीकीर्तिकारकः ।
राज्ञः सर्वान् वशे यके सेवकान् करदायिनः ॥ ५ ॥

अेवं राज्यं वशं कृत्वा भूतलं स यकार उ ।

ततोऽकस्माज्ज्वरस्तस्य समुत्पन्नोऽतिदाहकः ॥ ६ ॥

ज्वरेण पीडितोऽत्यन्तं निशि निद्रां न याऽलभत् ।

नानोपायांश्चकाराऽसौ ज्वरहीनो बभूव न ॥ ७ ॥

अेवं वर्षे गते पूर्णे सोऽस्थिर्यर्मावशेषितः ।

अत्यन्तदुःभितो राजा विललाप भृशातुरः ॥ ८ ॥

विषेण देहपातार्थमुद्यतोऽभून् महीपतिः ।

जगाम सडसा तत्र देवलो योगिसत्तमः ॥ ९ ॥

(Page भं. ४ अ. १८ पान ५३)

तं दृष्ट्वा प्रणनामाथ पूजयामास आन्धवैः ।

भुक्त्वा तृप्तं जगादेदं वचनं साधुमार्गवित् ॥ १० ॥

अश्वसेन उवाच ।

धन्यं मे जन्म कर्माऽपि पिता माता प्रतादिकम् ।

अधुना सकृदं दानं येन ते दर्शनं मुने ॥ ११ ॥

ज्वरेण पीडितोऽत्यन्तं विषपाने मडामुने ।

तत्परोऽहं प्रपश्याम्यागतं त्वां योगिसत्तम ॥ १२ ॥

मृतोऽहं विषपानेनात्महत्यां न लभे कदा ।

तव दर्शनमात्रेण भुक्तो यास्यामि धाम तत् ॥ १३ ॥

अेवमुक्त्वा रुरोदाऽपि ततस्तं देवलो मुनिः ।

उवाच भावगम्भीरः सर्वशास्त्रार्थतत्त्ववित् ॥ १४ ॥

देवल उवाच ।

राज्ये नष्टं त्वदीये यय्यतुर्थासंज्ञितं प्रतम् ।

तेन त्वं रोगयुक्तोऽसि मृतो गच्छसि नारके ॥ १५ ॥

यतुःपदार्थदं पूर्णं सर्वादीं सम्मतं परम् ।

न कृतं येत् कृत्वैर्दीनं कर्म सर्वं भवेन्नृप ॥ १६ ॥

त्वया यय्य कृतं कर्म नानापुण्यात्मकं महत् ।

यतुःपदार्थदीनं तय्यतुर्थाप्रतदीनकम् ॥ १७ ॥

अेवमुक्त्वा मडायोगी यतुर्थाप्रतसंश्रिताम् ।

कथां संश्रावयामास राजा श्रुत्वा तमब्रवीत् ॥ १८ ॥

अश्रसेन उवाच ।

अहो व्रतस्य माहात्म्यं संश्रुतं परमाद्भुतम् ।

अधुना वद माहात्म्यं गणेशस्य मહामुने ॥ १९ ॥

देवल उवाच ।

गणेश्वरस्य माहात्म्यं मया वक्तुं न शक्यते ।

उपाधिना युतं राजन् वद्विध्यामि स्वरूपकम् ॥ २० ॥

असितान् मे पितुर्वक्त्राच्छ्रुतं तत्ते वदाम्यहम् ।

सर्वसिद्धिकरं पूर्णं ब्रह्मयोगप्रकाशकम् ॥ २१ ॥

पुराऽहं तपसा युक्तोऽभवन्स्तत्र समागतः ।

जैगीषव्यो महायोगी शैवः सङ्गो बभौ ॥ २२ ॥

मया सुसङ्गतो योगी संस्थितः पूजितः स्तुतः ।

ममाश्रमे न किञ्चिन् माऽवदत् सोऽपि महायशाः ॥ २३ ॥

तस्य चिह्नं समालोक्य मनसा धारयाम्यहम् ।

अकर्मकारकश्च स्म देहदक्षिणतत्परः ॥ २४ ॥

ध्यानादिशून्यभावेन तिष्ठति ब्रह्म एव य ।

शान्तियोगेन लीनः स्म तथा योगिस्वरूपधृक् ॥ २५ ॥

ततोऽहं तं गृहे त्यक्त्वा गतः सामुद्रके जले ।

मदीयचित्तगं ज्ञात्वा स तत्रैव समाथयौ ॥ २६ ॥

अहो केनैव मार्गोऽगतोऽयं योगिसत्तमः ।

तापसेन मयाऽऽकाशे गच्छता नावलोकितः ॥ २७ ॥

त्यक्त्वा ततस्तं तत्राहमगमं स्वर्गमाऽलम् ।

तत्रापि जैगीषव्यश्च मया दृष्टो महामते ॥ २८ ॥

एवं नानाविधैर्मार्गैः स्वर्गेषु गतवानहम् ।

मया तेषु महायोगी दृष्टः सम्पूजितोऽमरैः ॥ २९ ॥

ततोऽहं स्माम् महायोगी सौऽतर्धानं चकार ह ।

तद् दृष्ट्वा सिद्धसङ्घांश्चापृच्छं तैः कथितं नृप ॥ ३० ॥

ब्रह्मलोके गतः सोऽपि तत्र तेन गतिर्भवेत् ।

ततोऽहं भेदसंयुक्तः स्वाश्रमं पुनरागमम् ॥ ३१ ॥

तत्रापि गृहमध्येऽसौ मया दृष्टो मडायशाः ।
सम्पूज्य प्राणतो भूत्वाऽवदं योगपरायणः ॥ ३२ ॥

तारयस्व मडायोगिन् संसारान् मां कुशिष्यकम् ।
छलनायां समायुक्तं दयया त्वं दयानिधे ॥ ३३ ॥

जैगीषव्य उवाच ।

हिंसात्मकं कुरुष्व त्वं कर्म मा यत्प्रधारकः ।

(Page पं. ४ अ. १८ पान ५४)

ब्रह्माडमिति बोधेन शमी दमपरो भव ॥ ३४ ॥

यदाज्ञावशगं सर्वं वर्तते तं भजस्व य ।
तेन योगी त्वमेवेळ भविष्यसि न संशयः ॥ ३५ ॥

जैगीषव्यश्चैवमुक्त्वा तत्रैवान्तरधीयत ।

अळं तत्र समासीनो हिंसां त्यक्त्वा तथाऽभवम् ॥ ३६ ॥

ततः स्म पितरः सर्वे मळत् कुर्वन्ति रोदनम् ।

अळो कर्म परित्यज्य देवलो न उपेक्षते ॥ ३७ ॥

अस्मान् कः पुष्यति प्राज्ञो निराधारा वयं कृताः ।

देवलेन न सन्देहः क्षुधाविष्टास्तृषा युताः ॥ ३८ ॥

तान् दृष्ट्वा दुःभितोऽळं वै कर्म कर्तुं समुद्यतः ।

मया दृष्टा ओषधयो मळत् कुर्वन्ति रोदनम् ॥ ३९ ॥

अस्मानळोऽभवयं दत्वा देवलः क्षौर्यमाश्रितः ।

निर्वज्जः पुनरेवाऽसौ छेदयिष्यति दुर्मतिः ॥ ४० ॥

ततोऽळं नितरां भिन्नो ऽयुभयत्रैव सङ्कुटात् ।

विचार्य स्वळिते सक्तः शमी दमपरोऽभवम् ॥ ४१ ॥

सर्वाभयस्वभावेन कर्मणा योगसेवया ।

कमेण सळजे योग्यऽळं ब्रह्मणि परोऽभवम् ॥ ४२ ॥

तत्र स्वाधीनतां दृष्ट्वा शान्तिनीनोऽभवं पुनः ।

अगमं पितरं तत्र योगीन्द्रैर्वन्दितं स्तुतम् ॥ ४३ ॥

तत्राऽसितं प्राणम्यैवाऽपृच्छं ब्रह्म सनातनम् ।

योगशान्तिप्रदं पूर्णं ततो मां सोऽब्रवीद्भयः ॥ ४४ ॥

असित उवाच ।

संयोगाद्धिक्लि पुत्र त्वं स्वसंवेधात्मकात् डिल ।

यतुर्विधं समुत्पन्नं तत्त्यजस्व समाधिदम् ॥ ४५ ॥

अयोगेन च संयोगो दृश्यते योगिभिः कदा ।

संयोगायोगयोर्योगो योगशान्तिप्रदो मतः ॥ ४६ ॥

भजस्व गणराजं त्वं तदर्थं नित्यमादरात् ।

सदा योगस्वरूपं तं शान्तिदं योगिनोऽब्रुवन् ॥ ४७ ॥

संयोगेऽयं गकाराभ्यो णकाराभ्यस्त्वयोगेऽडे ।

तयोर्योगे गणधीशो ज्ञातव्यो विबुधैः सदा ॥ ४८ ॥

अेवमुक्त्वा ददौ मन्त्रं मध्यमेकाक्षरं परम् ।

गाणपत्यः प्रसन्नात्मा पिता मे गणपं भजन् ॥ ४९ ॥

ततस्तं प्रणिपत्यैव गतोऽहं स्वाश्रमे नृप ।

गणेशं पूजयामि स्म ध्यात्वा जपपरोऽभवम् ॥ ५० ॥

ततः स्वल्पेन कालेन शान्तिं प्राप्नोऽहमेव च ।

योगिवन्द्योऽभवं राजस्तथापि गणपं भजे ॥ ५१ ॥

गते वर्षे समायातो गणेशो भक्तवत्सलः ।

स्तुतः सम्पूजितस्तत्र मया लृष्टेन येतसा ॥ ५२ ॥

ततो मां गाणपत्यं स पितृतुल्यं मणोदरः ।

कृत्वा स्वानन्दके धाम्नि गतो ब्रह्मपतिः प्रभुः ॥ ५३ ॥

उक्त्वा दशाक्षरं मन्त्रं ददावेवं नृपाय च ।

अन्तर्धाय स्वमात्मानं देवलः स्वाश्रमेऽगमत् ॥ ५४ ॥

ततः स राजशार्दूलो गणेशभजने रतः ।

तत्राऽऽदौ श्रावणी प्राप्ता वरदा या यतुर्विका ॥ ५५ ॥

तां चकार जनैः सर्वैः पुरवासिभिरादरात् ।

उपोषणसमायुक्तः पञ्चम्यां पारणे रतः ॥ ५६ ॥

ततो दालविनिर्मुक्तो ज्वरलीनो बभूव ह ।

जनाः सर्वे च रोगाद्यैर्लीना जातास्तदद्भुतम् ॥ ५७ ॥

ततस्तेन मणीपृष्ठे विष्यातं तद्ग्रतं कृतम् ।

शुक्लकृष्णभवं यद्गुर्गतं सर्वे धरातले ॥ ५८ ॥

आरोग्यादिसमायुक्ता लृष्टपुष्टा जनाः बभूवुः ।
प्रतस्य पुण्ययोगेन पुत्रपौत्रधनान्विताः ॥ ५९ ॥

(Page पं. ४ अ. १९ पान ५५)

पुत्रे राज्यं परित्यज्य राजा शान्तिपरायणः ।
सस्त्रीक अेकान्ते सोऽभूदभजङ्गणानायकम् ॥ ६० ॥

अन्ते स्वानन्दगो राजा ब्रह्मभूतो बभूवुः ।
कमेण सर्वे लोका वै ब्रह्मभूता बभूवुरे ॥ ६१ ॥

अेवं प्रतस्य माडात्स्यं सर्वसिद्धिप्रदायकम् ।
कथितं ते मडाराज पुनः शृणु कथानकम् ॥ ६२ ॥

गुर्जरे पापकर्माकः क्षत्रियो दुर्बलोऽभवत् ।
भात्यात् प्रारभ्य दृष्टात्मा पापकर्मपरायणः ॥ ६३ ॥

स्त्रीमांसमदिरासक्तो जनानां य पशोस्तथा ।
वधे रतो गुरुं यैव मारयामास मन्दधीः ॥ ६४ ॥

गुरोर्द्रव्यं गृहीत्वा स वनगश्च बभूवुः ।
अेवं नानाविधं पापं यकार नित्यमादरात् ॥ ६५ ॥

अेकदा ज्वरयुक्तः स बभूवुः क्षत्रियाधमः ।
अत्यन्तं व्याकुलो जातो देवशुद्धिं न यास्मरत् ॥ ६६ ॥

दैवयोगेन शुक्ला सा श्रावणे सुसमागता ।
यतुर्था तत्र तेनैवान्नं जलं भक्षितं न य ॥ ६७ ॥

पञ्चम्यां तेन डिञ्चिद्वै भक्षितं त्वन्नमादरात् ।
रोगहीनो बभूवाऽपि पुनः पापं समाचरत् ॥ ६८ ॥

कालेन निधनं प्राप्तं तं नेतुं य समागताः ।
दृष्टं सङ्गृह्य गाणेशा ब्रह्मभूतं प्रयङ्किते ॥ ६९ ॥

अज्ञानप्रतजेनैव पुण्येन क्षत्रियो ययौ ।
स्वानन्दं किं पुनर्ज्ञानिनां कथा का नृपात्मज ॥ ७० ॥

अेवं नाना जनाधाश्च यतुर्थाप्रतपुण्यतः ।
ब्रह्मभूता मया वक्तुं न शक्यास्ते बभूवुरे ॥ ७१ ॥

ઇદં શ્રાવણગાયાશ્ચ વરદાયાઃ પઠેન્નરઃ ।

માહાત્મ્યં શ્ૃણુયાચ્ચેદ્દા સ સર્વં સંલ્લભેત્ કૃલમ્ ॥ ૭૨ ॥

॥ ઠં તત્સદિતિ શ્રીમદાન્ત્યે પુરાણોપનિષદિ શ્રીમન્મૌદ્રલે મહાપુરાણે

ચતુર્થે ખાણ્ડે ગજાનનચરિતે શ્રાવણશુકલચતુર્થાવ્રતકથનં નામાષ્ટાદશોડધ્યાયઃ ॥ ૪.૧૮

૪.૧૯ મલમાસશુકલચતુર્થાચરિતવર્ણનં નામ એકોનવિંશોડધ્યાયઃ

॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥

દશરથ ઉવાચ ।

વદ બ્રહ્મન્ મલે માસે ચતુર્થા યા સમાગતા ।

વરદા ચરિતં તસ્યાઃ સર્વસિદ્ધિપ્રદાયકમ્ ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ ઉવાચ ।

અત્ર તે કથયિષ્યામિ ચેતિહાસં પુરાતનમ્ ।

ચતુર્થા મહિમાયુક્તં શ્રવણાત્ સર્વદં પરમ્ ॥ ૨ ॥

આન્દ્રે રાજા સુષેણશ્ચ ચકાર રાજ્યમુત્તમમ્ ।

નગરે ચમ્પકે ભૂપ શસ્ત્રાસ્ત્રે પારગો મતઃ ॥ ૩ ॥

નીત્યા ધર્મેણ કીર્ત્યા ચ દાનેન યશ આર્જયત્ ।

દેવવિપ્રાતિથિપ્રેપ્સુર્યજવા વ્રતપરાયણઃ ॥ ૪ ॥

જિત્વા ભૂમણ્ડલં સર્વં રાજ્યં ચકાર ધર્મતઃ ।

રાજાનઃ કરદાઃ સર્વે સેવાં ચકુર્મહીપતેઃ ॥ ૫ ॥

તસ્ય રાજ્યે મહા સર્પા બભક્ષુસ્તજ્જનાન્ સદા ।

યત્ર તત્રાડચરન્ ક્ષુબ્ધાઃ સર્પાઃ પરમદારુણાઃ ॥ ૬ ॥

જનૈઃ કુત્ર મહીપાલ પ્રગન્તું નૈવ શક્યતે ।

તથૈવ દુઃખિતૈઃ સ્થાતું વનેષુ ચ ગૃહેષુ ચ ॥ ૭ ॥

રાજા તથૈવ દુઃખાર્તો મહાભયપરાયણઃ ।

(Page ખં. ૪ અ. ૧૯ પાન ૫૬)

નાગાનાં શાન્ત્યે સર્વેઃ પઞ્ચમી સાધિતાડભવત્ ॥ ૮ ॥

તથા સ્મ ન શમં યાન્તિ નાગાઃ પરમદારુણાઃ ।

नानापुण्यानि तीर्थानि जनाश्चक्रुर्विशेषतः ॥ ८ ॥

तथाऽधिकं ययुः कूरा नागाः सर्वत्र भूमिषु ।

राजेन्द्रः भगुरुं तत्र जैमिनिं शरणां ययौ ॥ १० ॥

तं प्राणम्य पुरस्तस्य संस्थितः स कृताञ्जलिः ।

तं मुनिर्मानयामासाऽऽसनदानाद्विशेषतः ॥ ११ ॥

पप्रच्छ विनयेनैव युक्तं किमर्थमागतः ।

सुषेणः स तथोवाच निःश्वस्य मुनिपुङ्गवम् ॥ १२ ॥

सुषेण उवाच ।

स्वामिन् सर्पा अपाराश्च धर्षन्तश्च सदा जनान् ।

न स्थातुं शक्यते तत्र भयसङ्कुलितैर्मुने ॥ १३ ॥

नानोपायाः कृतास्तत्र न शान्तिं लेभिरे ततः ।

तदर्थं त्वां मलाभाग प्रष्टुमत्र समागतः ॥ १४ ॥

वद सर्पगणानां य शान्तये किं करोम्यहम् ।

विप्र नो येत् त्वत्समीपे देहत्यागं करोमि वै ॥ १५ ॥

वसिष्ठ उवाच ।

अेवं पृष्टो मलातेजा जैमिनिस्तमुवाच उ ।

स्वशिष्यं निन्दयन् राजंस्तच्छृणुष्व समाहितः ॥ १६ ॥

जैमिनिरुवाच ।

यतुर्थांशं मलापापिन्नष्टं राजये तव व्रतम् ।

तेन त्वं य मृतैः सर्वैर्नरके प्रपतिष्यसि ॥ १७ ॥

यतुर्णां पुरुषार्थानां दातृत्वाद्भरदा मता ।

तथा सङ्कुटनाशित्वात् सङ्कुष्टी सा प्रकीर्तिता ॥ १८ ॥

यदि व्रतं य सर्वाद्यै न कृतं येन्निरर्थकम् ।

कर्मडीनं यतुर्भिस्तन्नित्यं कार्या ततः प्रभो ॥ १९ ॥

अेवमुक्त्वा यतुर्थ्याश्च मालात्थं मुनिसत्तमः ।

कथयामास तच्छ्रुत्वा सुषेणस्तं तथाऽब्रवीत् ॥ २० ॥

सुषेण उवाच ।

कीदृशोऽयं गणेशानो व्रतं यस्य मलाद्भुतम् ।

वद तस्य स्वरूपं मे भजिष्यामि मडाप्रभुम् ॥ २१ ॥

जैमिनिरुवाच ।

न वक्तुं शक्यते राजन् केनाप्येतत् स्वरूपकम् ।

उपाधिना युतं दृष्टिं वदामि शृणु तत्पतः ॥ २२ ॥

अहं पुरा सुशान्तरथं व्यासं य शरणं गतः ।

मध्यं सङ्कुशितं तेन साक्षान्नारायणेन च ॥ २३ ॥

तदेव त्वां वदिष्यामि स्वशिष्यं च नृपाधमम् ।

यदि तं भजसि ऽयद्ये सर्वसिद्धिप्रदायकम् ॥ २४ ॥

देहदेहिमयं सर्वं गकाराक्षरवाचकम् ।

एकारवाचकं ब्रह्म संयोगायोगरूपकम् ॥ २५ ॥

तयोः स्वामी गणेशस्तु पश्य वेदे मडामते ।

चित्ते निवासकत्वाच्छिन्तामणिवै स कथ्यते ॥ २६ ॥

चित्तरूपा स्वयं बुद्धिर्भ्रान्तिरूपा महीपते ।

सिद्धिस्तत्र तयोर्योगे प्रलभ्येत तयोः पतिः ॥ २७ ॥

येवमुक्त्वा गणेशस्य ददौ मन्त्रं षडक्षरम् ।

सुषेणाय यथान्यायं विधियुक्तं विशेषतः ॥ २८ ॥

ततस्तेनाभ्यनुज्ञातः स्वपुरं स जगाम ह ।

तत्राऽऽदौ मलमासश्च सम्प्राप्तस्तेन भूमिप ॥ २९ ॥

मलमासे गणेशस्य वरदाभ्यं समागतम् ।

सोऽपि शुक्ले यतुर्थांशं व्रतं यके सुभक्तितः ॥ ३० ॥

नागरैर्विधैर्लोकैः समीपग्रामसंस्थितैः ।

तत्कृतं विधिना राजन् सर्वसिद्धिप्रदायकम् ॥ ३१ ॥

ततस्तेन सुषेणेन प्रशस्तं भूमिमाऽऽले ।

इतं ततो जनाः सर्वे यद्कुर्षुर्षसमन्विताः ॥ ३२ ॥

अभवन् व्रतपुण्येन सर्पा अन्तर्हिता बभूवुः ।

लोका रोगादिभिः सर्वे वर्जिता ऽर्षसंयुताः ॥ ३३ ॥

(Page पं. ४ अ. २० पान ५७)

पुत्रपौत्रादिसंयुक्ता धनधान्यसमन्विताः ।

नानासुप्तेषु संसक्ता अबवस्तत्र ते ततः ॥ ३४ ॥
राजा गणपतिं नित्यमभजन्त्रान्ययेत्सा ।
षडक्षरेण मन्त्रेण विधियुक्तेन पूजयन् ॥ ३५ ॥
पुत्रे राजयं विनिक्षिप्य सस्त्रीकः स वनं ययौ ।
तत्र विघ्नेशमेवं सोऽपूजयञ्जपत्त्परः ॥ ३६ ॥
अन्ते स्वानन्दगो भूत्वा ब्रह्मभूतो अबूव उ ।
जनाः सर्वे प्रते संस्थाः शुक्लकृष्णभवे परे ॥ ३७ ॥
स्वान्ते कुमेण ते सर्वे ब्रह्मभूता अबूविरे ।
प्रतस्यैव प्रभावोण न किञ्चिद् दुर्लभं भवेत् ॥ ३८ ॥
अन्यच्छृणु मडीपाल यस्मितं मलमासगम् ।
पुण्यं शुक्लयतुर्थीं श्रवणात् सर्वदं भवेत् ॥ ३९ ॥
उस्तिनापुरवासी य क्षत्रियः कुः सुदारुणः ।
आव्यात् प्रभृति वै सोऽपि पापायारो अबूव उ ॥ ४० ॥
द्रव्यलोभार्थमेवं स्वजनकं स जघान उ ।
परस्त्रीलालसः पूर्णश्रौरकर्मपरोऽभवत् ॥ ४१ ॥
अवे नानाविधं पापं यडेऽसौ दुर्मतिः सदा ।
वने स्थितः कदाचिद्द्वै जनान् जघ्ने मडाभलः ॥ ४२ ॥
अेतस्मिन्नन्तरे तत्र सर्पोऽवै मडीपते ।
दष्टः सोऽपि भयोद्विग्नो गृहे गन्तुं मनो दधे ॥ ४३ ॥
ततो विषेण संव्याप्तो देहस्तेन पपात उ ।
दैवयोगेन तत्राऽसौ जलान्नरहितोऽभवत् ॥ ४४ ॥
शुक्लपक्षे मले मासे यतुर्था सा तिथिस्तदा ।
तेन प्राप्ता तत्र भूप अज्ञानेन प्रतं कृतम् ॥ ४५ ॥
पञ्चम्यां स मृतस्तत्र वने घोरे मडाभलः ।
स्वानन्दे गणपं दृष्ट्वा ब्रह्मभूतो अबूव उ ॥ ४६ ॥
नाना जना प्रतेनैव ब्रह्मभूता अबूविरे ।
उंल भुक्त्वाऽभिलान् भोगानन्ते वक्तुं न शक्यते ॥ ४७ ॥

ॐ यतुर्थीमाडात्स्यं मलमासे शृणोति येत् ।
शुकलपक्षे लभेत् सोऽपि पठेद्वा सर्वमञ्जसा ॥ ४८ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे
यतुर्थे भाऽः गजाननचरिते मलमासशुकलयतुर्थीचरितवर्णनं नाम अकोनविंशोऽध्यायः ॥ ४.१८

४.२० माघकृष्णयतुर्थीमाडात्स्यवर्णनं नाम विंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

दशरथ उवाच ।

संश्रुत्य वरदाया वै माडात्स्यं सर्वदं परम् ।
अत्यन्तं कृतकृत्योऽहं जातो नास्त्यत्र संशयः ॥ १ ॥

नानेन सदृशं किञ्चिद्भूतं सर्वार्थदं परम् ।
धन्यास्ते पुरुषा विप्र यतुर्थीप्रतकारकाः ॥ २ ॥

अधुना सकुटायाश्च माडात्स्यं वद विस्तरात् ।
न तृप्यामि सुधाऽपां कथां श्रुत्वा समासतः ॥ ३ ॥

मुद्रल उवाच ।
अेवं पृष्टो मडायोगी वसिष्ठस्तमुवाच ७ ।
तच्छृणुष्व प्रजानाथ श्रवणानन्ददायकम् ॥ ४ ॥

वसिष्ठ उवाच ।
तव भावं विदित्वाऽहं सन्तुष्टो नृपसत्तम ।
पुण्यवानसि येन त्वं गणेशे लक्ष्मिमानसि ॥ ५ ॥

न ह्यल्पपुण्ययोगेन गणेशस्य मडात्मनः ।
कथायां जायते प्रीतिर्धन्योऽस्यत्र न संशयः ॥ ६ ॥

कथां शृणु मडाभाग यतुर्थीसंश्रितां पराम् ।
कृष्णपक्षे मडापुण्यां सर्वसिद्धिप्रदायिनीम् ॥ ७ ॥

(Page भं. ४ अ. २० पान ५८)

अत्र ते कथयिष्यामि येतिहासं पुरातनम् ।
मडापुण्यप्रदः पूर्णश्रवाणात् पठनाद्भवेत् ॥ ८ ॥

सहस्राण्ये पुरे राजन् शूरसेनो मडीपतिः ।

सभायां गानसंयुक्तो बभूवे भूपसेवितः ॥ ९॥
तत्राऽकस्माद्धिमानं वै पतितं ज्वलनप्रभम् ।
तद् दृष्ट्वा परमाश्चर्यं ज्ञातुं दूतानथोदयत् ॥ १० ॥
दूतैः संज्ञापितो राजा विमानं द्रष्टुमुत्सुकः ।
स ययौ नगरप्रान्ते पुरवासिभिरावृतः ॥ ११ ॥
तत्रेन्द्रं देवयुक्तं स दृष्ट्वा विस्मितमानसः ।
प्रणनाम पदा गत्वा दण्डवत् पृथिवीतले ॥ १२ ॥
पुनरुत्थाय राजाऽसौ कृत्वा करपुटं शनैः ।
उर्षयुक्त उवायेदं वयनं भक्तिसंयुतः ॥ १३ ॥
शूरसेन उवाच ।
धन्यं जन्म वयो दानं पितरौ नगरादिकम् ।
कृतकृत्योऽस्मि देवेन्द्र दर्शनात्ते सखानुगः ॥ १४ ॥
वद कुत्र विभो गन्तुं कुतो व्रजसि वा स्थलात् ।
लालसस्ते विमानं य कथं निपतितं भुवि ॥ १५ ॥
न जाने केन पुण्येन सर्वेषां दर्शनं य ते ।
जातं देवसमूहेन वदाज्ञां किं करोम्यहम् ॥ १६ ॥
विमानचलने यत्नं कुरु त्वं देवनायक ।
केन पापेन ते यानं पतितं तद्गदस्व मे ॥ १७ ॥
अेवं पृष्टो मडातेजा मडेन्द्रस्तमुवाच उ ।
विनीतं भक्तिंसंयुक्तं राजेन्द्र उर्षसंयुतः ॥ १८ ॥
धेन्द्र उवाच ।
कैवर्तको मडापापी नामा विघ्नेशमालजत् ।
मुद्रलेनोपदिष्टश्च नाममन्त्रपरायणः ॥ १९ ॥
सहस्रे तद्दरेणाऽसौ वर्षेषु ब्राह्मणोत्तमः ।
भूमध्यान्निःसृता शुण्डा भृशुण्डी याऽभवन् मुनिः ॥ २० ॥
तस्य दर्शनमात्रेण पुनर्जन्म न विद्यते ।
दर्शनार्थं गतोऽहं तु सम्भूजयेह समागमम् ॥ २१ ॥
अत्रापि पापदुपस्य दृशा वैश्यस्य कुष्ठिनः ।

વિમાનં પતિતં ભૂમૌ તવ દૂતસ્ય માનદ ॥ ૨૨ ॥

યદિ સકુષ્ટિકા રાજંશ્ચતુર્થા કૃષ્ણાપક્ષગા ।

સાધિતા વ્રત ભાવન તસ્યાઃ પુણ્યં પ્રદીયતામ્ ॥ ૨૩ ॥

તદા વિમાનમેવેદં ચલેદત્ર ન સંશયઃ ।

નાન્યથા પુરુષાર્થશ્ચ વિમાનચલનં ભવેત્ ॥ ૨૪ ॥

એતસ્મિન્નન્તરે તત્ર વિમાનં ચ દ્વિતીયકમ્ ।

સમાગતં ગણેશસ્ય દૂતયુક્તં મહાદ્ભતમ્ ॥ ૨૫ ॥

તત્રૈવ નગરે ભૂપ યાણ્ડાલી પાપકારિણી ।

અન્યા કુષ્ઠયુતાડત્યન્તં કૃમિભારસમાકુલા ॥ ૨૬ ॥

પૂયશોણિતદિગ્ધાડ્ગા દુર્ગધેન સમાવૃતા ।

બભૂવ ભિક્ષયા સા વૈરતા જઠરપોષણે ॥ ૨૭ ॥

પૌષકૃષ્ણાતૃતીયાયાં નિશા કિઞ્ચાવશેષિતા ।

મધપાનં તથા તત્ર કૃતં સુષ્વાપ નિર્ભયા ॥ ૨૮ ॥

મધપાનબલેનૈવ નિદ્રાં લેભે તથાડત્યજા ।

ચતુર્થ્યામુદિતે ચન્દ્રે જાતે જાગરિતાડભવત્ ॥ ૨૯ ॥

તતોડપિ ક્ષુધયાડડવિષ્ટા રાત્રી ભિક્ષાર્થમેવ ચ ।

બભ્રામ તત્ર કેનાડપિ દત્તાન્નં બુભુજે ચ સા ॥ ૩૦ ॥

પઞ્ચમ્યાં સા મૃતા તત્ર નૃપ સડ્ગૃહ્ય ગાણપાઃ ।

વિમાનેન ચયુસ્તે વૈ સ્વાનન્દે વ્રતકારિણીમ્ ॥ ૩૧ ॥

ગચ્છન્તી વાયુના સ્મૃષ્ટા વિમાનેન્યજજા નૃપ ।

સ વાયુઃ સહસા ગત્યા સ્મૃશદિન્દ્રવિમાનકમ્ ॥ ૩૨ ॥

વ્રતકારિશરીરસ્ય સ્મૃષ્ટો વાયુઃ સુપુણ્યવાન્ ।

વિમાનં ચાલયામાસ દેવેન્દ્રસ્ય મહાદ્ભુતમ્ ॥ ૩૩ ॥

(Page ખં. ૪ અ. ૨૦ પાન ૫૯)

તદ્ દૃષ્ટ્વા વિસ્મિતાઃ સર્વે દેવા મુનિગણાદયઃ ।

જ્ઞાનદૃષ્ટયા ચ તજ્જ્ઞાત્વા શશંસૂ રાજસત્તમમ્ ॥ ૩૪ ॥

ઇન્દ્રે સ્વર્ગ ગતે દેવૈ રાજા સ્વનગરં યથૌ ।

વિસ્મિતસ્તં પ્રણમ્યૈવ વસિષ્ઠં માં સમાનયત્ ॥ ૩૫ ॥

मया विधियुतं तस्योपदिष्टं मुष्यकं व्रतम् ।
यकार स यथान्यायमङ्गारक्युतं पुरा ॥ ३६ ॥
माघे कृष्णयतुर्थ्यो स कृत्वा व्रतमनुत्तमम् ।
पुनः सम्पूज्य पञ्चम्यां गाणेशं संस्थितोऽभवत् ॥ ३७ ॥
अेतस्मिन्नन्तरे तत्र विमानं सलसाऽऽगतम् ।
गाणेशदूतसंयुक्तं शूरसेनपुरे मलत् ॥ ३८ ॥
विमानाद्गणेशं नाथस्य दूता उत्तीर्य तं नृपम् ।
जगुर्वतप्रभावेण यल राजन् गाणेश्वरम् ॥ ३९ ॥
दूतानां वचनं श्रुत्वा राजा विस्मितमानसः ।
प्रणिपत्य प्रपूज्यैव तानुवाच सुदर्षितः ॥ ४० ॥
शूरसेन उवाच ।
आरभ्य जन्मतो देवा अद्यावधि मया लहात् ।
यत्किञ्चिन्नागरैः सार्धं सदा लुक्तं शुभाशुभम् ॥ ४१ ॥
अधुना तान् परित्यज्य कथं यामि गजाननम् ।
ततस्तं गणेशस्य दूता ङियुः शृणुष्व तत् ॥ ४२ ॥
गाणेशपत्या ङियुः ।
नागरैः सल राजेन्द्र यल त्वं विघ्ननायकम् ।
यथाविधि व्रतस्यैव प्रभावेण मलाभते ॥ ४३ ॥
यथाशास्त्रं व्रतस्यास्य मलिमा डेन गम्यते ।
अतो विश्वस्य योद्गारे समर्थस्तु सुपुण्यतः ॥ ४४ ॥
ततोऽतिदर्षितो राजा यतुर्वर्णजनैः सल ।
नगरस्यैर्विमानं स समारुढ्य स्थितोऽभवत् ॥ ४५ ॥
ततो गाणेशकैस्तत्र विमानं यालितं नृप ।
न ययाल जडीभूतं ध्यानयुक्ता लभूविरे ॥ ४६ ॥
ज्ञात्वा तं कुञ्चिनं त्यक्तुं गाणेशाश्च समागताः ।
तान् प्रणम्य जगादाऽसौ राजेन्द्रो रोदनाकुलः ॥ ४७ ॥
मलापापी य वैशयोऽयं यस्य दृष्टया पपात ल ।

विमानं सुस्नाथस्य तथापि शृणुत प्रियाः ॥ ४८ ॥

किमनेन कृतं पापं मां ततो वदत ङ्यडम् ।

प्रायश्चित्तं कश्चिद्याभ्यनेन गच्छामि संयुतः ॥ ४९ ॥

ततस्तं गणनाथस्य दूता उच्युः प्रदर्षिताः ।

शृणु राजन्नयं वैश्यः पूर्वजन्मनि वाऽवः ॥ ५० ॥

बुधनामा मडापापी आत्वात् प्रारभ्य सर्वदा ।

माता पतिव्रता यास्य शाकिनी परिकीर्तिता ॥ ५१ ॥

दूर्वा नाम पिता यास्य तपस्वी वेदपारगः ।

पत्नी पतिव्रता प्रोक्ता सावित्री कुलजाऽभवत् ॥ ५२ ॥

यौवनस्थः स्त्रियं त्यक्त्वा परस्त्रीलालसोऽभवत् ।

कदाचिद्गौडपुर्यां का वेश्या रूपवती ययौ ॥ ५३ ॥

तां दृष्ट्वा विस्मितोऽत्यन्तं तथा रेमे निरन्तरम् ।

दृत्वा गृहस्थं द्रव्यं स ददौ तस्यै विशेषतः ॥ ५४ ॥

पात्रभूषणं कायं वै दृत्वा परगृहस्थितम् ।

यौर्यमधादिसंयुक्तस्तथा रेमे सुदुर्मतिः ॥ ५५ ॥

कदाचित् स निशायां वै नागतः स्वगृहे नृप ।

तदर्थं मुनिमुष्योऽसौ दूर्वा बभ्राम तत्पुरे ॥ ५६ ॥

जनाः केऽपि न विप्रं त्वकथयस्तं विशेषतः ।

पुत्रस्य दुर्विनीतस्य अरिं क्रोधभीतितः ॥ ५७ ॥

गृहे गृहे स्वपुत्रं स नालभय्य ततो ययौ ।

निशीथे स्वगृहे प्राप्ते पप्रच्छ वनितां द्विजः ॥ ५८ ॥

(Page पं. ४ अ. २० पान ६०)

सोवाय नागतः स्वामिन् पुत्रो मे स्वगृहे प्रभो ।

अेकपुत्रलेखशात् पुनस्तं सो गवेषयत् ॥ ५९ ॥

निशीथे निद्रित लोके जनान् पप्रच्छ मार्गान् ।

वुधः कुत्र प्रदृष्टो मामेकं वदत पुत्रकम् ॥ ६० ॥

अेवं नाना जनास्तेन पृष्टास्तेन जगुः सुतम् ।

ततो भीमोऽत्यजो वृद्धो मिलितस्तं जगाद सः ॥ ६१ ॥

तेनैव कथितं स्पष्टं पुत्रो वेश्यागृहे स्थितः ।
 मधपः किं पृच्छसि त्वं तपस्विन् जातिदूषणम् ॥ ६२ ॥
 तस्य तद्भयनं श्रुत्वा विस्मितो मुनिपुङ्गवः ।
 वेश्यागृहे स्वपुत्रं तं दृष्ट्वावाय मदान्वितम् ॥ ६३ ॥
 किं त्वं मधप वेश्याया गृहे तिष्ठसि दूषक ।
 अधुना देहमुत्सृज्य व्रजस्व यममन्दिरे ॥ ६४ ॥
 पुत्रामनरकात् त्राता पुत्रस्तेन प्रकीर्तितः ।
 नरकप्रदं येवं मे किमर्थं पुत्र आगतः ॥ ६५ ॥
 येवं पितुर्वचः श्रुत्वा बुधः क्रोधसमन्वितः ।
 लत्तया ताडयामास पितरं च पुनः पुनः ॥ ६६ ॥
 वृद्धः क्षुधातुरः सोऽपि मर्मस्थाने प्रदारतः ।
 ममार तं प्रगृह्याऽसौ बुधश्चिक्षेप वै बलिः ॥ ६७ ॥
 प्रभाते स्वगृहे पुत्रमागतं सा बुधं ततः ।
 जननी वेदसंयुक्ता पप्रच्छ कं स्थितं त्वया ॥ ६८ ॥
 गवेषितुं च ते पुत्र पिता त्वां प्रजगाम उ ।
 तमानय मलाभाग ततः स्नानं समाचर ॥ ६९ ॥
 मातुर्वचनमेवं स बुधः श्रुत्वा पुनः पुनः ।
 क्रोधयुक्तः स्वयष्ट्या तां ताडयामास मस्तके ॥ ७० ॥
 मस्तकः स्फुटितस्तस्याः सा ममार तपस्विनी ।
 बलिः प्रक्षिप्य तां वेश्यागृहमागात् स उर्षितः ॥ ७१ ॥
 अदहंस्तौ जनाः सन्तो ब्राह्मणी ब्राह्मणं तथा ।
 पितृगौरवभावेन राजा तं न शशास उ ॥ ७२ ॥
 पुनर्गृहागतं सा तं सावित्री दुःखसंयुता ।
 उवाच किं कृतं स्वामिन् पितुर्मातुर्वधात्मकम् ॥ ७३ ॥
 वेश्यां त्वं मां परित्यज्य किमर्थं गच्छसि प्रभो ।
 सर्वावयवसम्पूर्णा सुन्दरी धर्मपाणिनीम् ॥ ७४ ॥
 यतुरा करजेष्वेव नरदेहः सुदुर्लभः ।

જ્ઞાનકર્માદિસંયુક્તસ્તત્ર બ્રાહ્મણ્યકં કુતઃ ॥ ૭૨ ॥

બ્રાહ્મણત્વં સમાસાદ્ય પાપમિચ્છતિ દુર્મતિઃ ।

નિર્ધિં ત્યજ્ત્વા સ્વહસ્તસ્થં વિષ્ણાભક્ષણલાલસઃ ॥ ૭૬ ॥

તથા કૃતં ત્વયા નાથ તેનાડહં દુઃખિતા ભૃશમ્ ।

કાં ગતિં ચ ત્વયા સાર્ધં ગમિષ્યામિ મહામતે ॥ ૭૭ ॥

એવમાકર્ણ્ય દુષ્ટાત્મા તાં જઘાન સ્વચ્છિતઃ ।

કાષ્ઠૈઃ સા મર્મભેદેન મમાર સ્વર્ગાડભવત્ ॥ ૭૮ ॥

એવં સ્વલ્પે ગતે કાલે બુધોડગાત્ સ્વગુરોહે ।

અચભદ્રુરુપત્નીમેકાકિની તાં સુદુર્મતિઃ ॥ ૭૯ ॥

દારુણાનિ ચ પાપાનિ એવં નાનાવિધાનિ સઃ ।

ચકારાન્તે ગૃહે યામ્યે યાતનાં બુભુજે તતઃ ॥ ૮૦ ॥

ભુક્તભોગઃ સ વૈશ્યોડયં જાતઃ કુષ્ઠસમન્વિતઃ ।

પાપાયરણમન્નાપિ કુરુતે દારુણં મહત્ ॥ ૮૧ ॥

દ્રવ્યલોભાર્થમેવાયં વને ગત્વા દ્વિજાદિકાન્ ।

હન્તિ નિત્યં સતીનાં ચ સ વને દૂષકોડભવત્ ॥ ૮૨ ॥

શૂરસેન અતસ્ત્યજ્ત્વૈનં યાહિ ત્વં ગજાનનમ્ ।

અસ્ય સ્પર્શનં રાજેન્દ્ર સચૈલં સ્નાનમાપતેત્ ॥ ૮૩ ॥

દૂતાનાં વચનં શ્રુત્વા કમ્પિતો રાજસત્તમઃ ।

(Page ખં. ૪ અ. ૨૧ પાન ૬૧)

જગાદ તાન્ પ્રણમ્યૈવ હા હા કૃત્વા સુદારુણમ્ ॥ ૮૪ ॥

શૂરસેન ઉવાચ ।

પાપાનાં ગણના નાસ્તિ પ્રાયશ્ચિત્તં ન વિદ્યતે ।

અધુના તાદૃશં યાત્ર મયા હિં ક્રિયતે ગણાઃ ॥ ૮૫ ॥

કૃપયા સર્વપાપાનાં પ્રાયશ્ચિત્તં મહાદ્ભતમ્ ।

કથ્યતાં તત્ કરિષ્યામિ દેહપાતાવધિં કિલ ॥ ૮૬ ॥

તતસ્તં ગાણપત્યાસ્તેડબ્રુવન્ હર્ષસમન્વિતાઃ ।

ગજાનન ઇતિ પ્રાજ્ઞ શ્રાવયસ્વ જનાધમમ્ ॥ ૮૭ ॥

ચતુર્વેદસમુદ્ભૂતં સારં બ્રહ્મમુખોદ્ગતમ્ ।

यतुर्मुषैश्च सङ्गीतं सुयोगन गजाननम् ॥ ८८ ॥

तेषां वचनमाकर्ण्य शूरसेनः प्रदर्षितः ।

गजाननेति वैश्यस्याऽजपत् कर्णो स सादरः ॥ ८९ ॥

श्रुत्वा पापविनिर्मुक्तो वैश्यः स्वर्णतनुर्यथा ।

कुष्ठलीनः स शोभाभियुक्तो वै दर्षितोऽभवत् ॥ ९० ॥

ततः सर्वैः समायुक्तो नगरस्थैर्विशेषतः ।

यतुराकरञ्जै राज्ञा यथौ विद्मेश मादरात् ॥ ९१ ॥

स्वानन्दे गणपं दृष्ट्वा ब्रह्मभूताश्च जन्तवः ।

बभूवुः स यथा राजा गाणपत्यो बभूवुः ॥ ९२ ॥

ब्रह्मभूतः स राजेन्द्रो प्रतपुण्यप्रभावतः ।

जन्तुभिः सङ्घितश्चातः कोऽयो वर्णयितुं प्रतम् ॥ ९३ ॥

यतुर्विधं जगत् सर्वं सङ्गुष्टं सम्मतं नृप ।

तत्पुण्यं प्रतपुण्येन ब्रह्मभूतो भवेन्नरः ॥ ९४ ॥

एतं माघयतुर्थ्यास्तु सङ्गुष्टयाः संशृणोति यः ।

माडात्म्यं वापि पठति सर्वार्थं लभते परम् ॥ ९५ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

यतुर्थे भाऽः गजाननचरिते माघकृष्णयतुर्थांमाडात्म्यवर्णनं नाम विंशोऽध्यायः ॥ ४.२०

४.२१ ङ्गुनकृष्णयतुर्थांवर्णनं नामैकविंशतितमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

दशरथ उवाच ।

ब्रह्मन् श्रुत्वा य वै माघी सङ्गुष्टीं सुविस्मितः ।

माडात्म्यं सर्वदं पुण्यं सर्वसङ्गुट्टारकम् ॥ १ ॥

ङ्गुने कृष्णपक्षे या यतुर्था सङ्गुटी मता ।

तस्याश्चरित्रमेवं मे कथयस्व कृपानिधे ॥ २ ॥

वसिष्ठ उवाच ।

पौलस्त्यो रावणः प्रोक्तस्तपस्तम्बा सुदारुणम् ।

वरं लब्ध्वा त्रिलोकस्य राज्ञ्यं यङ्के मडाबलः ॥ ३ ॥

પ્રધાનેષુ સમાક્ષિપ્ય રાજ્યં રાક્ષસસત્તમઃ ।
 એકાન્તે નિર્જને ગત્વા ધ્યાનસંસ્થો બભૂવ હ ॥ ૪ ॥
 વેદોપનિષદિ પ્રોક્તં બ્રહ્મ વેદાન્તપારગમ્ ।
 ધ્યાયતિ સ્મ વિચારણો જ્ઞાનયોગપરાયણઃ ॥ ૫ ॥
 એવં બહૌ ગતે કાલે ન લેભે જ્ઞાનમુક્તમમ્ ।
 તદા ખેદસમાયુક્તઃ સોડતિષ્ઠચ્છુકુરં સ્મરન્ ॥ ૬ ॥
 તતઃ શિવેન તત્રૈવ પ્રેષિતો નારદો મુનિઃ ।
 તં દૃષ્ટ્વા નારદં રક્ષઃ પ્રણનામ કૃતાંડજલિઃ ॥ ૭ ॥
 પપ્રચ્છ ખેદસંયુક્તો નારદં યોગિનાં વરમ્ ।
 સ્વામિન્ જ્ઞાનપ્રદં કિઞ્ચિદ્દદસ્વ કરુણાયુતઃ ॥ ૮ ॥
 જ્ઞાનાર્થં ધ્યાનનિષ્ઠોડહં નિત્યં તિષ્ઠામિ ચાદરાત્ ।
 ન લેભે તન્ મહત્ જ્ઞાનં કિં કરોમિ મહામુને ॥ ૯ ॥

(Page ખં. ૪ અ. ૨૧ પાન ૬૨)

નારદ ઉવાચ ।
 શિવેન પ્રેષિતોડહં વૈ ત્વદર્થં રાક્ષસોત્તમ ।
 શ્ણુ જ્ઞાનપ્રદં પૂર્ણં વાક્યં તદ્ભુરુ સાદરઃ ॥ ૧૦ ॥
 ચતુર્વિધં જગદ્બ્રહ્મ સક્રુષ્ટં સમ્મતં બુધૈઃ ।
 તન્નાશાર્યં વ્રતં મુખ્યં સક્રુષ્ટીસંજ્ઞકં કુરુ ॥ ૧૧ ॥
 એવમુક્ત્વા ચતુર્થ્યાઃ સ માહાત્મ્યં નારદોડબ્રવીત્ ।
 તચ્છ્રુત્વા રાવણસ્તં ચાબ્રવીદ્ધર્ષસમન્વિતઃ ॥ ૧૨ ॥
 રાવણ ઉવાચ ।
 કીદૃશોડયં ગણાધીશસ્તસ્ય જ્ઞાનં વદ પ્રભો ।
 યસ્ય વ્રતં ચતુર્ણાં ચ પદાર્થાનાં પ્રદાયકમ્ ॥ ૧૩ ॥
 ન કૃતં ચેચ્ચતુર્ણાં તન્નાશકં નાડત્ર સંશયઃ ।
 સર્વાદૌ સમ્મતં વિપ્ર સર્વસિદ્ધિપ્રદાયકમ્ ॥ ૧૪ ॥
 એવં પૃષ્ઠો મહાયોગી નારદસ્તમુવાચ હ ।
 હર્ષેણ મહતા યુક્તો રાવણં લોકરાવણમ્ ॥ ૧૫ ॥
 નારદ ઉવાચ ।

मडजूज्ञानं कथयितुं गणेशस्य न शक्यते ।
उपाधिना वदित्स्यामि राक्षसाधिप तच्छृणु ॥ १६ ॥
गणः समूहरूपश्च समूहा ब्रह्मवायकाः ।
आख्यान्तरादियोगेऽयं समूहो जायते यतः ॥ १७ ॥
द्वेद्विद्वेदमयं ब्रह्म गकाराक्षरवाचकम् ।
संयोगायोगरूपं यावदाकाराक्षरगं मतम् ॥ १८ ॥
तयोर्योगे गणेशश्च स्वामी सर्वत्र सम्मतः ।
तं भजस्व विधानेन तदा शान्तिमवाप्स्यसि ॥ १९ ॥
अवेवमुक्त्वा गणेशस्य ददौ मन्त्रं दशाक्षरम् ।
रावणाय मढायोगी विधियुक्तं तमब्रवीत् ॥ २० ॥
यदि त्यजसि दैत्येन्द्र तदा भ्रंशमवाप्स्यसि ।
अतो गणेशमन्त्रो न त्याज्यो रक्षः कदाचन ॥ २१ ॥
अवेवमुक्त्वा मढातेजा नारदोऽतर्दधे स्वयम् ।
रावणस्य तदा प्राप्ता सङ्कुष्टी क्वाण्णुनी नृप ॥ २२ ॥
सा कृता तेन उर्षेण विधियुक्तेन कर्मणा ।
प्रतपुण्यप्रभावेण स्फूर्तिः प्राप्ता य तत्क्षणात् ॥ २३ ॥
यकार स ततः शुकवां कृष्णां वै राक्षसाधिपः ।
जनान् विशेषेणाबोधय सः तैर्गणेषु रतः ॥ २४ ॥
ततो ज्ञानं समालम्ब्यं रावणेन मढात्मना ।
ययौ स्वनगरे दैत्यै राज्यं यके मदान्वितः ॥ २५ ॥
दुष्टसङ्गतियोगेन क्रमेण ज्ञानमुत्तमम् ।
नष्टं तस्य सुदुष्टस्य स्त्रीमांसादिपरोऽभवत् ॥ २६ ॥
अहं गणेशरूपश्च नाऽन्यो जगति वर्तते ।
न पापपुण्यभोक्तृत्वं कस्य पूजनमाचरे ॥ २७ ॥
ततो ज्ञानमदेनैव त्यक्तो मन्त्रः सुभाप्रदः ।
प्रतं त्यक्तमिदं पुण्यं पूजा त्यक्ता विशेषतः ॥ २८ ॥
नष्टं ज्ञानं स्थितिर्नष्टा राक्षसो राक्षसोऽभवत् ।
धर्मलोपे रतोऽत्यन्तं यकार कर्मभाण्डनम् ॥ २९ ॥

तेनैव दोषयुक्तोऽभूद्धतो रामेण तत्क्षणात् ।
राक्षसैः स्वजनैः सार्धं तव पुत्रेण धीमता ॥ ३० ॥

दशरथ उवाच ।
अहं वन्धुश्च विप्रेश रावणश्च प्रवर्तते ।
किमिदं भाषसे स्वामिन् कूटउपं भ्रमप्रदम् ॥ ३१ ॥

वसिष्ठ उवाच ।
कल्पे कल्पे स रामो वै तव पुत्रोऽभवत्प्रभुः ।
जघान रावणं वीरो गाणपत्यबलान्वितः ॥ ३२ ॥
अन्यशृणु यस्मिन् त्वं कृत्वाग्ने सङ्गृहीतवम् ।
सर्वपापहरं पूर्णं भुक्तिमुक्तिप्रदायकम् ॥ ३३ ॥
महाराष्ट्रे द्विजः कश्चित् पापकर्मा बभूव ह ।
ब्राह्मणत्वं परित्यज्य याज्ञात्यां निरतोऽभवत् ॥ ३४ ॥

(Page पं. ४ अ. २२ पान ६३)
याज्ञातैर्योनिःसम्बन्धं पुत्रपुत्रीसमुद्भवम् ।
यकार मन्धीः सोऽपि मधमांसपरायणः ॥ ३५ ॥
स कदाचिद्धने संस्थो जनान् हन्तुं समुद्यतः ।
द्रव्यलोभी महापापी परस्त्रीलालसोऽभवत् ॥ ३६ ॥
तत्र कृत्वाग्नेमासे सा यतुर्था कृष्णगाऽऽगता ।
संस्थितः पर्वतद्रोण्यां बभूव ब्राह्मणोऽधमः ॥ ३७ ॥
तत्र कश्चिन्नृपः सैन्यैश्चतुरङ्गैः समागतः ।
तद्भवयात् सोऽपि तत्रैव संस्थितोऽन्नजलैर्विना ॥ ३८ ॥
महत् सैन्यं नृपस्यैव मार्गे गमनकारकम् ।
किञ्चिद्दिवसशेषे तत् सम्पूर्णागतमाभवत् ॥ ३९ ॥
ततः सोऽपि अडिर्वीक्ष्य निःसृतो भयवर्जितः ।
जगाम स्वगृहं चन्द्रोदये दृष्टः क्षुधातुरः ॥ ४० ॥
अभक्षान्नं स्वपुत्रैः स रात्रौ सुप्तो निजालये ।
तत्र सर्पेण दृष्टश्च ममार नृप दुर्मतिः ॥ ४१ ॥

ततो गणेशदूतैः स नीतः स्वानन्दके पुरे ।
दृष्ट्वा विघ्नेश्वरं तत्र ब्रह्मभूतो बभूव ह ॥ ४२ ॥

अज्ञानप्रतपुण्येन विधिहीनेन भो नृप ।
मुक्तश्चतुर्भिरिव स किं पुनर्ज्ञानिनां परम् ॥ ४३ ॥

येतादृशा मडाभागा विधियुक्ता विधिं विना ।
प्रतपुण्यप्रभावेण ब्रह्मभूता बभूविवरे ॥ ४४ ॥

तत्रैवं कति ते भूयां नालं वर्षायुतैरपि ।
भवामि नृप माडात्स्यं सङ्क्षेपेण निरूपितम् ॥ ४५ ॥

एदं क्वाल्गुनमासे या यतुर्थी कृष्णगा मता ।
तस्याः शृणोति माडात्स्यं पठेद्वा सर्वमालभेत् ॥ ४६ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे
यतुर्थे भा०ऽः गजाननचरिते क्वाल्गुनकृष्णयतुर्थीवर्णनं नामैकविंशतितमोऽध्यायः ॥ ४.२९

४.२२ यैत्रकृष्णयतुर्थीचरितवर्णनं नाम द्वाविंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

दशरथ उवाच ।
यैत्रकृष्णयतुर्थी या तां मे वद मडामुने ।
न तृप्यामि गणेशस्य कथां श्रुत्वा सुप्रप्रदाम् ॥ १ ॥

वसिष्ठ उवाच ।
अत्र ते कथयिष्यामि येतिडासं पुरातनम् ।
यतुर्थीमडिमायुक्तं सर्वसिद्धिप्रदायकम् ॥ २ ॥

कलिङ्गे नृपवर्यश्चोग्रसेनो धर्मतत्परः ।
यज्वा दानपरो नित्यं धर्मात्मा शंसितप्रतः ॥ ३ ॥

शस्त्रास्त्रकुशलो धीमान् सत्यवाङ् नीतिसंयुतः ।
जित्वा राजगणान् सर्वाश्चकार राज्यमुत्तमम् ॥ ४ ॥

तस्य राज्ये नृपश्रेष्ठ बभक्षुः सर्वमानवान् ।
अपारास्तत्पुरे व्याघ्राः समागत्य मडाबलाः ॥ ६ ॥

उग्रसेनश्च शस्त्रैस्तान् जघान नृपसंयुतः ।

तथा स्म न शमं यान्ति व्याघ्रा दैवोद्भवया यथा ॥ ६ ॥

लोकाः सम्पीडिता व्याघ्रैर्निन्दुस्तं नृपं तदा ।

पापकर्मा नृपोऽयं वै प्रजाभ्यो दुःखदायकः ॥ ७ ॥

धर्मयुक्तो यदा राजा प्रजास्तत्र सुभे रताः ।

किं कर्तव्यं प्रजाभिश्च दृष्टे राजनि नित्यदा ॥ ८ ॥

स राजर्षिर्दूतमुभाय्छुत्वा दुःखसमन्वितः ।

ययौ वनं प्रधानेषु राज्यं त्यज्त्वा सुदारुणम् ॥ ९ ॥

तत्र गत्वा स अेकान्ते तताप तप उत्तमम् ।

(Page अं. ४ अ. २२ पान ६४)

सूर्यं ध्यात्वा य सौरैस्तं तोषयामास नित्यदा ॥ १० ॥

निराडारपरो राजा गते वर्षे बभूव उ ।

अस्थिर्यर्मावशेषः स तथाऽपि तप आचरत् ॥ ११ ॥

ततो ब्राह्मणार्जुपेण रविस्तं प्रजगाम उ ।

राजा प्रणम्य तं विप्रं हृलैरापूजयत्ततः ॥ १२ ॥

हृलानि भक्षयित्वा स उवाच राजसत्तमम् ।

तपः किमर्थं राजन् ते देहं शोषयसे वद ॥ १३ ॥

उग्रसेनस्ततो विप्रं तमुवाच कृताञ्जलिः ।

दुःखेन भडता युक्तो निःश्वस्य स पुनः पुनः ॥ १४ ॥

उग्रसेन उवाच ।

करोमि नीतियुक्तेन राज्यं धर्मेण नित्यदा ।

तत्र व्याघ्रगणाः क्रूरा नरान् सम्भक्षयन्ति त्भोः ॥ १५ ॥

शान्तयेऽत्र मया तेषां नानोपायाः कृता मुने ।

अपरास्ते भवन्तीड तदर्थं तप आचरम् ॥ १६ ॥

राज्ञो वचनमाकर्ण्य विप्रस्तं पुनरब्रवीत् ।

निन्दयन् सर्वभावेन साक्षाद्भानुः प्रतापवान् ॥ १७ ॥

द्विज उवाच ।

मडापापी त्वमेवासि कर्मदूषणतो नृप ।

यतुर्थीजं व्रतं मुष्यं नष्टं राज्ये सुदुर्मते ॥ १८ ॥

सर्वादौ तत् प्रकर्तव्यं सर्वसिद्धिप्रदायकम् ।
 तदा कर्म कृतं भूप कृलयुक्तं भवेत् सदा ॥ १८ ॥
 यतुःपदार्थं पूर्णं प्रतानामुत्तमं प्रतम् ।
 व्याघ्रास्तदोषभावेन पीडयन्ति य मानवान् ॥ २० ॥
 अवेमुक्त्वा यतुर्थांशं माडात्स्यं द्विजसत्तमः ।
 श्रावयामास तस्मै स श्रुत्वा सोऽभूत् सुविस्मितः ॥ २१ ॥
 जगाद उर्ध्वसंयुक्तास्तं विप्रं ज्ञानदं परम् ।
 कृताञ्जलिः प्रणम्याऽसौ वचनं स्वछितप्रदम् ॥ २२ ॥
 उग्रसेन उवाच ।
 किं त्वं साक्षात् स्वयं भानुस्तपसा तुष्टयेतसा ।
 आगतोऽनुग्रहार्थं मे धन्योऽहं ते प्रदर्शनात् ॥ २३ ॥
 अधुना वद मे ब्रह्मन् गणेशस्य स्वरूपकम् ।
 ज्ञात्वा तं देवदेवशं भजिष्यामि विशेषतः ॥ २४ ॥
 द्विज उवाच ।
 शृणु राजन् गणेशस्य स्वरूपं योगदं परम् ।
 भुक्तिमुक्तिप्रदं पूर्णं धारितं येन्नरेण वै ॥ २५ ॥
 शित्ते चिन्तामणिः साक्षात् पञ्चयित्तप्रयालकः ।
 पञ्चवृत्तिनिरोधेन प्राप्यते योगसेवया ॥ २६ ॥
 असम्प्रज्ञातसंस्थश्च गजशब्दो मडामते ।
 तदेव मस्तकं यस्य देहः सर्वात्मकोऽभवत् ॥ २७ ॥
 भ्रान्तिरूपा मडामाया सिद्धिर्वामाङ्गसंश्रिता ।
 भ्रान्तिधारकरूपा य बुद्धिः सा दक्षिणाङ्गके ॥ २८ ॥
 तयोः स्वामी गणेशश्च मायाभ्यां जेवते सदा ।
 तं भजस्व विधानेन तदा शं लभसे नृप ॥ २९ ॥
 अवेमुक्त्वा गणेशस्य ददौ मन्त्रं दशाक्षरम् ।
 विधियुक्तं ततः सूर्योऽतर्धानं प्रयकार उ ॥ ३० ॥
 राज्ञा स्वनगरे गत्वा प्रधानैरनुमोदितः ।
 कथयामास वृत्तान्तं सर्वेभ्यः सुभदायकम् ॥ ३१ ॥

तत्रादौ यैत्रगा कृष्णा चतुर्थी सडसाऽऽगता ।
 तां यकार विधानेन गाणेशे भक्तिसंयुतः ॥ ३२ ॥
 समीपे नागराः संस्था नरा ग्रामान्तरे स्थिताः ।
 यङ्कुस्ते ङर्षसंयुक्ताः सङ्घुर्षी कष्टदारिणीम् ॥ ३३ ॥
 तत् सर्वत्र प्रतं मुष्यं प्रशस्तं स यकार उ ।
 भयाद्भटेन यङ्कुस्ते जना भूमिस्थिताः परे ॥ ३४ ॥
 ततो व्याघ्रा मडोग्राः स्म सर्वेऽतर्धनिमाययुः ।
 रोगादिभिर्विनिर्मुक्ताश्चिडीदुर्घर्षिता जनाः ॥ ३५ ॥
 (Page पं. ४ अ. २३ पान ६५)
 राजा गाणपतिं नित्यमभजत्रान्ययेतसा ।
 गुरुवृषेण भानुं स पूजयामास नित्यदा ॥ ३६ ॥
 गते काले ततः पुत्रं स संस्थाप्य मडामतिः ।
 राजये निवृत्तिमास्थाय गाणेशमभजत् परम् ॥ ३७ ॥
 अन्ते स्वानन्दगो भूत्वा ब्रह्मभूतो बभूव उ ।
 तस्य राजये जनाः सर्वे कमात्ते मुक्तिमाप्नुवन् ॥ ३८ ॥
 अेवं प्रतस्य मडात्त्यं लेशतः कथितं मया ।
 अन्यच्छृणु मडाभाग पापनाशकरं परम् ॥ ३९ ॥
 द्राविडे भिल्लजातिस्थः क्षत्रियः पापकारकः ।
 भिल्लैः संस्कारडीनश्च सम्बन्धं स यकार उ ॥ ४० ॥
 अेकदा वनसंस्थश्च द्रव्यलोभी दुरात्मवान् ।
 कञ्चित् दृष्ट्वा नरं तत्राऽधावच्छस्त्रप्रधारकः ॥ ४१ ॥
 पपाल सोऽपि दूरं वै नरो भयसमन्वितः ।
 ऋक्षस्तत्र समायातो वने कश्चिन् मडाबलः ॥ ४२ ॥
 तेनैव क्षत्रियः पापी धृतो वेगेन भूमिप ।
 ऋक्षं स तं स शस्त्रेण पातयामास भूतले ॥ ४३ ॥
 भिल्लस्तत्र पपाताऽसौ भृशमृक्षेण पीडितः ।
 निर्जने वनमध्ये स विललापाऽतिदारुणम् ॥ ४४ ॥
 दैवयोगेन सा देवी यैत्री सङ्घुष्टदारिणी ।

तद्दिने तेन सम्प्राप्ता यतुर्था कृष्णपक्षगा ॥ ४५ ॥

जलान्नसंविडीनोऽयं बभूवे पापकारकः ।

यन्द्रोदये कृत्वं तत्र पपात नृप वृक्षतः ॥ ४६ ॥

दृष्टेन क्षत्रियेणैव भक्षितं विकलेन तत् ।

पञ्चम्यां स मृतस्तत्र ब्रह्मभूतो बभूव ह ॥ ४७ ॥

अवेवं नाना जना राजन् प्रतस्थैव प्रभावतः ।

छन्दमुक्त्वाऽभिलान् भोगानन्ते ब्रह्म प्रलेभिरे ॥ ४८ ॥

तत्र ते कति शक्यं न वक्तुं वर्षायुतैरपि ।

नानेन सदृशं किञ्चिद्भ्रतं सर्वार्थदायकम् ॥ ४९ ॥

अज्ञानेन कृतं दुष्टैर्भ्रतं गाणेश्वरं मडत् ।

ब्रह्मभूतकरं प्रोक्तं ज्ञानिनां तत्र का कथा ॥ ५० ॥

छन्दं यैत्रयतुर्था यो माडात्स्यं प्रपठेन्नरः ।

शुक्लोति येभ्य कृष्णायाः स सर्वं प्रलभेद् ध्रुवम् ॥ ५१ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

यतुर्थे भाऽः गजाननचरिते यैत्रकृष्णयतुर्थाचरितवर्णनं नाम द्वाविंशोऽध्यायः ॥ ४.२२

४.२३ वैशाखकृष्णयतुर्थाचरितं नाम त्रयोविंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

दशरथ उवाच ।

वैशाखे कृष्णगाथास्त्वं यतुर्था वद साम्प्रतम् ।

माडात्स्यं मुनिशार्दूल न तृप्यामि समासतः ॥ १ ॥

वसिष्ठ उवाच ।

अगस्त्यो मुनिमुष्यश्च समुद्रशोषणो रतः ।

न शशाक मडातेजा ब्रह्ममाणं शरणं ययौ ॥ २ ॥

ब्रह्मणा नोदितः सोऽपि चकार प्रतमुत्तमम् ।

वैशाखे कृष्णपक्षे स यतुर्था विधिपूर्वकम् ॥ ३ ॥

ज्ञात्वा माडात्स्यमुग्रं स नित्यं मन्त्रपरायणः ।

शौकलं कर्षार्णं प्रतं सर्वैश्चकार मुनिसत्तमैः ॥ ४ ॥

दशरथ उवाच ।

तपस्तेजोयुतः साक्षाद्गस्त्यः सर्वशास्त्रवित् ।
व्रतहीनः कथं सोऽपि कुण्ठितश्च मखाद्युतिः ॥ ५ ॥

वसिष्ठ उवाच ।

शृणु राजन् मलाभाग सम्यक् पृष्टं विद्यक्षाण ।
(Page पं. ४ अ. २३ पान ६६)

अधुना तस्य माहात्म्यं कथयामि समासतः ॥ ६ ॥

अगस्त्यस्तपसा युक्तो बभूवाऽतीव दारुणः ।
न समस्तेन राजेन्द्र ब्राह्मणेषु तपस्विषु ॥ ७ ॥

न व्रतं तेन तदपि कृतमज्ञानभावतः ।
ब्रवीमि कारणं तत्र शृणु संशयनाशनम् ॥ ८ ॥

वेदशास्त्रपुराणेषु कर्म नानाविधं नृप ।
कथितं तस्य सर्वं तु कर्तुं केन प्रशक्यते ॥ ९ ॥

स्वेच्छया कर्मणः कर्ता स्वयं भवति मानवः ।
तत्र मार्गं प्रवक्ष्यामि शृणुष्व सुसमाहितः ॥ १० ॥

नित्यं नैमित्तिकं कर्म द्विविधं शास्त्रमार्गतः ।
तत्रागस्त्यश्चकाराऽसौ नित्यं कर्म महीपते ॥ ११ ॥

अन्यव्रतादिकं सर्वं त्यक्त्वा विधिसमन्वितः ।
तपस्सु तत्परो नान्यदजानात् स तपोधनः ॥ १२ ॥

अतस्तेन व्रतं मुष्यं न धृतं राजसत्तम ।
न समर्थेन शास्त्रेऽन्यच्छृणुष्व कथयामि ते ॥ १३ ॥

गणेशभजनं मुष्यं सर्वेषां नात्र संशयः ।
सर्वसिद्धिकरं प्रोक्तं वेदादिषु विशेषतः ॥ १४ ॥

राजशार्दूल तदपि नराः संस्कारहीनकाः ।
नाभजंस्तं गणेशानं ब्रह्मणां नायकं परम् ॥ १५ ॥

तपसा दग्धपापश्च पुण्यराशिः प्रजायते ।
तदा रुचिर्भवेत्तत्र गणेशे भक्तिसंयुता ॥ १६ ॥

अतोऽयं तपसा युक्तोऽगस्त्यस्तेजस्विनां वरः ।

जातः पात्रं विजानीडि ज्ञाने गाणेशसंज्ञिते ॥ १७ ॥

अगस्त्यः क्रोधसंयुक्तो नृप वातापिरक्षकम् ।

समुद्रं तं शोषयितुं क्षोभयामास योधतः ॥ १८ ॥

तत्राऽतिकुण्ठितो जातस्तदर्थं विस्मितः स्वयम् ।

गत्वा ब्रह्माण्डमानभ्य वयनं स जगाद ७ ॥ १९ ॥

अगस्त्य उवाच ।

तपसा जलधिं ब्रह्मन् शोषयामि न संशयः ।

तत्र मे तपसः शक्तिः कुण्ठिताऽभूत् कथं वद ॥ २० ॥

ब्रह्मोवाच ।

शृणु पुत्र मलाभाग कारणं कथयामि ते ।

नित्यकर्मपरस्त्वं वै सदा तपसि संस्थितः ॥ २१ ॥

गाणेशस्मरणं वत्स पूजनं नित्यमादरात् ।

करोषि तेन भवति कर्म ते सकृदं मुने ॥ २२ ॥

तथापि नित्यवत्तात यतुर्थी प्रतमुत्तमम् ।

कर्तव्यं यत्त्वया त्यक्तां तन्नैमित्तिकमानतः ॥ २३ ॥

यतुर्णां पुरुषार्थानां दायकं शास्त्रसम्मतम् ।

तेन हीनस्त्वमद्यैव कुण्ठितो नात्र संशयः ॥ २४ ॥

अधुना तद्प्रतं मुष्यं कुरु भावसमन्वितः ।

नित्यवत्तन् मलाभाग समाथर विशेषतः ॥ २५ ॥

तदा सकृदहीनस्त्वं यतुष्पदसमन्वितः ।

पूर्वायोगी भवसि वै गाणपत्यमवाप्स्यसि ॥ २६ ॥

ततस्तेन कृतं राजन् प्रतं गाणेश्वरं मडत् ।

पुरुषार्थसमायुक्तस्तेनैव स भवूव ७ ॥ २७ ॥

समुद्रं शोषयामास प्रतपुण्यप्रभावतः ।

अथवां गाणनाथस्य भक्तिं चकार नित्यदा ॥ २८ ॥

ततस्तेन मुनीन्द्रेषु विख्यातं तत् कृतं प्रतम् ।

नित्यवत्ते प्रतं मुष्यं यद्गुः सर्वार्थसिद्धये ॥ २९ ॥

अन्यथ शृणु माहात्म्यं पुण्यदं श्रवणान्तराणाम् ।

अवन्तीनगरे वैश्यो बभूवे पापकारकः ॥ ३० ॥

बाव्यात् प्रारभ्य तेनैव कृतं पापं मडाद्भुतम् ।
मरणावधि राजेन्द्र वक्तुं तत्र प्रशक्यते ॥ ३१ ॥

(Page पं. ४ अ. २३ पान ६७)

मातृडा द्रव्यलोभार्थं पितृडा सम्भूयते ।
गुरुद्रोहं यकारैव ब्रह्मभत्यां समाचरत् ॥ ३२ ॥

ततो लोकैः समाज्ञामो राजा तं निरवासयत् ।
ग्रामाद्गन् समागत्य गुडायां संस्थितोऽभवत् ॥ ३३ ॥

जघान मार्गान् लोकान् श्रुवान्नाविधान् सदा ।
तत्र प्रयोजनेनैव लीनो वा युक्त एव वा ॥ ३४ ॥

ततो बहुधनो जातश्चौराः सम्मिताः परे ।
सह तैस्तत्र तेनैव कृतं दुर्गं सुदुर्गमम् ॥ ३५ ॥

पर्वतद्रोणं तत्र गृहं यङ्के मडाभलः ।
यौरास्तत्र निवासार्थमाययुः सर्वतः स्थिताः ॥ ३६ ॥

तेषां राजा बभूवाऽसौ भार्या तत्र मडीपते ।
समानीताऽतिदुष्टेन पुत्रपुत्रीभिरावृता ॥ ३७ ॥

यथेष्टं रमते तत्र यौरैश्चौर्यपरायणः ।
यकार लेशमात्रं स न पुण्यं दुर्मतिः कदा ॥ ३८ ॥

मार्गे परस्त्रियं धृत्वा स सतीदूषकोऽयमत् ।
काश्चित्तत्र मृता राजन् स्त्रियः सत्यो मडाभयात् ॥ ३९ ॥

सोऽवन्तीपालको लोकै राजेन्द्रो बोधितस्ततः ।
मार्गरोधभयाञ्छौरं तं लन्तुं प्रोद्यतोऽभवत् ॥ ४० ॥

सर्वत्र दशदिक्ष्वेव सैनिकाः प्रेषितास्ततः ।
राज्ञा यङ्कुः प्रयत्नेन शब्दं सर्वत्र तं भलम् ॥ ४१ ॥

ततस्ते सन्धुतं यौरं पुत्रश्चौरैः समन्वितम् ।
राज्ञे निवेदयामासुस्तं दुष्टं वैश्योनिजम् ॥ ४२ ॥

राजा यौरान् जघानापि जनैः शस्त्रधरैर्नृप ।
तं वैश्यं बन्धने क्षिप्त्वा ताऽयन्नित्यदा भलम् ॥ ४३ ॥

ततोऽकस्माच्चतुर्था सा वैशाभी सडसाऽऽगता ।
कृष्णा तत्र च वैश्येन न प्राप्तं त्वन्नभक्षाराम् ॥ ४४ ॥

नित्यताऽनभावेन दुःभितोऽतितरां भवः ।
क्षुधया पीडितोऽत्यन्तं पापी स निशि चैककः ॥ ४५ ॥

ततो दयायुतैस्तत्र राजदूतैश्च भक्षाराम् ।
किञ्चिद्दत्तं विधोरेवोदये वैश्यो भभक्ष सः ॥ ४६ ॥

पञ्चम्यां स मृतस्तत्र बन्धने ताडितो भृशम् ।
गाणेशैर्ब्रह्मभूतः स कृतः स्वानन्दके पुरे ॥ ४७ ॥

येतादृशः सुदुष्टात्मा व्रतपुण्यप्रभावतः ।
ब्रह्मभूतो भभूवाऽपि किं पुनर्नृत्कारिणः ॥ ४८ ॥

येवं व्रतप्रभावेण जना ब्रह्म प्रवेभिरि ।
तेऽत्र वक्तुं न शक्या वै भवन्ति नृपसत्तम ॥ ४९ ॥

छंदं वैशाभमासे वै यतुर्थ्याः संशृणोति येत् ।
कृष्णाया वाऽपि पठति माडात्म्यं लभते परम् ॥ ५० ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे
यतुर्थ्ये भाऽः गजाननचरिते वैशाभकृष्णयतुर्थ्याचरितं नाम त्रयोविंशोऽध्यायः ॥ ४.२३

४.२४ ज्येष्ठकृष्णयतुर्थ्यावर्णनं नाम यतुर्विंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

दशरथ उवाच ।
माडात्म्यं तच्छ्रुतं मुष्यं मया वैशाभके परम् ।
सङ्कष्टीसम्भवं मुष्यं न तृप्तस्तदपि प्रभो ॥ १ ॥

अतो ज्येष्ठे यतुर्थ्या या सङ्कष्टी मुनिसत्तम ।
तस्याश्चरितमेवं मे वद पूर्णं समासतः ॥ २ ॥

वसिष्ठ उवाच ।
निषधेषु मडाभागो नलो नामाऽभवन्नृपः ।
तेजस्वी शास्त्रसम्पन्नः शास्त्रज्ञश्च भभूव ७ ॥ ३ ॥

उपवान् धनसम्पन्नश्चतुरङ्गबलान्वितः ।
 शस्त्रास्त्रैर्भूमिपालांश्च बभौ जित्वा मडाबलान् ॥ ४ ॥
 सामन्ता वशगा यस्य करदा छतरे नृपाः ।
 सार्वभौमो मडाराजः शशास पृथिवीमिमाम् ॥ ५ ॥
 धर्मेश दानशीलेन नीत्या त्यागेन भूमिपः ।
 यशसा पूरयामास त्रैलोक्यं स यराचरम् ॥ ६ ॥
 छन्द्रलोके विधेर्लोकं कैलासे वैष्णवे पदे ।
 यस्य वार्ता प्रयच्छुस्ते धर्मशीलस्य देवपाः ॥ ७ ॥
 त्रिलोकीगमने सक्तः साधुदर्शनतत्परः ।
 देवविप्रातिथिप्रोत्सुर्दानान्धाटीनपालयत् ॥ ८ ॥
 दमयन्ती मडाभागा उपेयाऽप्रतिमा भुवि ।
 भार्या यस्य विशालाक्षी जगन्मोहकरी बभौ ॥ ९ ॥
 गुणा वर्णयितुं नैव शक्यास्तस्य मडात्मनः ।
 पुण्यश्लोकः स वै राजा कलिं जिग्ये मडायशाः ॥ १० ॥
 कदाचिद्धनगेनैव भ्रात्रा कलिवशेन सः ।
 जितो धूतेन राज्यं त्यक्त्वा वनं स जगाम उ ॥ ११ ॥
 तत्राऽपि कलिना मत्स्यमिषेषैव मडासती ।
 प्रेरितेन नलेनाऽसौ त्यक्त्वा नृप वनान्तरे ॥ १२ ॥
 अर्धवस्त्रधरा साऽपि दमयन्ती पितुर्गृहे ।
 नानादुःखसमायुक्ता जगाम नलवर्जिता ॥ १३ ॥
 गृहउपेया वर्षाणि त्रीणि क्मणालालसः ।
 नलो बभ्राम तेजस्वी वने वस्त्रार्धधारकः ॥ १४ ॥
 धर्मशीलं स राजानं कलिना पीडितं परम् ।
 दृष्ट्वा मुनिवरस्तत्र नारदः प्रजगाम उ ॥ १५ ॥
 तं दृष्ट्वा लज्जितो राजा प्रणानाम कृताञ्जलिः ।
 लज्जितं तं समाज्ञाय नारदः स उवाच उ ॥ १६ ॥
 नारद उवाच ।
 मा लज्जां कुरु राजेन्द्र कर्मणां गतिरीदृशी ।

सावधानमना भूत्वा शृणु मे परमं वचः ॥ १७ ॥
तव राज्ये मलाभागे व्रतं नष्टं मलाद्भुतम् ।
यतुर्थीसंज्ञितं तेन राज्यभ्रष्टोऽसि साम्प्रतम् ॥ १८ ॥
सर्वादौ तत् प्रकर्तव्यं यतुर्वर्गकृलप्रदम् ।
न कृतं येन मलाराज कर्म सर्वं निरर्थकम् ॥ १९ ॥
यतुःकृलविहीनस्त्वं भवस्यत्र न संशयः ।
अतोऽवश्यकभावेन कुरु त्वं सर्वसिद्धिदम् ॥ २० ॥
अेवमुक्त्वा मलायोगी नारदः श्रावयन्नृपम् ।
मालात्म्यं व्रतमुप्यस्य यतुर्थ्याः शान्तिकारकम् ॥ २१ ॥
तश्श्रुत्वा विस्मितो राजा नलस्तं प्रत्युवाच उ ।
गणेश्वरस्य मालात्म्यं भजिष्यामि वदस्व मे ॥ २२ ॥
नारद उवाच ।
गणेश्वरस्य मालात्म्यं शान्तियोगकृलप्रदम् ।
वक्तुं न शक्यते राजंस्तथापि शृणु मे वचः ॥ २३ ॥
ब्रह्मा विष्णुश्च शम्भुश्च शक्तिः सूर्योऽमरास्तथा ।
शेषादिनागमुप्यास्तं भजन्ति कुलदैवतम् ॥ २४ ॥
अन्नप्राणादिकाभ्येव ब्रह्माणि नृपसत्तम ।
भजन्ति तं विशेषेण कुलदैवं सनातनम् ॥ २५ ॥
(Page पं. ४ अ. २४ पान ६६)
मलावाक्यादिभिर्वेदास्तं भजन्ति सुयोगदम् ।
मलावाक्यानि राजेन्द्र भजन्ति ब्रह्मनायकम् ॥ २६ ॥
सर्वसिद्धिप्रदा यस्य वामाङ्गे प्रकृतिः परा ।
पञ्चयित्तमयी बुद्धिर्दक्षिणाङ्गे व्यवस्थिता ॥ २७ ॥
स्वानन्दे वसतिर्यस्य सर्वपूजयोऽयमुच्यते ।
सर्वाद्विर्गणनाथश्च विप्रैः सोऽतेषु तिष्ठति ॥ २८ ॥
गणाः समूहरूपाश्चान्तरब्राह्म्यादियोगतः ।
तेषां स्वामी गणेशोऽयं तं भजस्व विधानतः ॥ २९ ॥
अेवमुक्त्वा ददौ तस्मै नृप मन्त्रं षडक्षरम् ।

विधियुक्तं ततः सोऽतर्दधे गाणेशको मुनिः ॥ ३० ॥

ततः स नृपशार्दूलो ध्यात्वा लृष्टि गजाननम् ।

मन्त्रं जज्ञाप भावेन स्वात्मानं निन्दयन् भृशम् ॥ ३१ ॥

ततः कर्कोटकेनैव दृष्टस्तेन बभूव उ ।

विद्वेषस्तं ददौ वस्त्रं नागः पुनः स्वद्वेषदम् ॥ ३२ ॥

तेन संलषितो भूप ऋतुपर्णा जगाम उ ।

तेनैव मानितोऽत्यन्तं विद्वेषो गुणसंयुतः ॥ ३३ ॥

पितुर्गृहे गता नारी दमयन्ती मडासती ।

तद्ग्रतं कारयामास गत्वा तामपि नारदः ॥ ३४ ॥

नलेन दमयन्त्या तज्जयेष्ठमासे समागतम् ।

प्रथमं तद्ग्रतं मुष्यं सङ्कष्टीसंज्ञकं कृतम् ॥ ३५ ॥

त्रीणि वर्षाणि पूर्णानि गुप्तद्वेषेण संस्थितः ।

नलश्चतुर्थीज्जेनैव पुण्येन ज्ञानवान्भूत् ॥ ३६ ॥

ततः श्वशुरमागम्य ऋतुपर्णेन संयुतः ।

स्वात्मानं नागवस्त्रेण पूर्वद्वेषं यकार उ ॥ ३७ ॥

दमयन्त्या युतः सोऽपि श्वशुरेण य सेनया ।

ऋतुपर्णेन राजेन्द्रो गतः स्वनगरे ततः ॥ ३८ ॥

भ्रात्रा सम्मानितोऽत्यन्तं यकार राजयमुत्तमम् ।

विघ्नहीनः स्वभावेन लृष्टपुष्टजनैर्वृतः ॥ ३९ ॥

ततो बहौ गते काले पुत्रं राज्येऽभिषिष्य सः ।

सपत्नीको वने गत्वाऽभजत्तं गणनायकम् ॥ ४० ॥

अन्ते जगाम राजाऽसौ स्वानन्दे गणपं नृप ।

तत्रैव ब्रह्मभूतः स बभूव नलनामकः ॥ ४१ ॥

नलेन सम्प्रदिष्टा ये जना भूमितले ततः ।

शुक्लकृष्णयतुर्थीजं मुष्यं यङ्कुर्वतं नृप ॥ ४२ ॥

ते सर्वे सुप्रसंयुक्ता बुभुजुः सुप्रमुत्तमम् ।

पुत्रपौत्रादिभिर्युक्ता रोगैः संवर्जिता नृप ॥ ४३ ॥

अन्ते ङमेण सर्वे ते ब्रह्मभूता बभूविरे ।
 अेवं कृष्णे जयेष्ठमासे माडात्त्यं सङ्कटीभवम् ॥ ४४ ॥
 कथितं ते नृपश्रेष्ठ पुनस्त्वं शृणु सिद्धिदम् ।
 जयेष्ठकृष्णयतुर्थांश्च सर्वसङ्कटहारकम् ॥ ४५ ॥
 मालवेन्त्यजजः कश्चित् पापकर्मा बभूव उ ।
 वनं गत्वा द्विजादीन् स जघान द्रव्यलोलुपः ॥ ४६ ॥
 अेकाकिनीं स्त्रियं दृष्ट्वा बलेन बुभुजे भलः ।
 सती परनरस्पर्शहीना तत्याज सा तनुम् ॥ ४७ ॥
 अेवं नानाविधं पापं यकार जातिदूषणः ।
 न तस्थक्यं कथयितुं पापभोगभयान् मया ॥ ४८ ॥
 अेकदा वनसंस्थश्च याएडालः शस्त्रधारकः ।
 कञ्चित् पुरुषकं दृष्ट्वाऽघावत् स डननाय तम् ॥ ४९ ॥
 पलायनपरः सोऽपि जगाम भयसङ्कुलः ।
 डाडा कृत्वा पुरोदेशे स ततो निष्कूलोऽभवत् ॥ ५० ॥
 अेतस्मिन्नन्तरे तत्र पुरुषाः शस्त्रधारकाः ।
 राज्ञः समागतास्तत्र श्रुत्वा कोलाडलं तयोः ॥ ५१ ॥
 (Page भं. ४ अ. २५ पान ७०)
 ते धृत्वा ताऽयामासुः पुनस्तं राजसेवकाः ।
 बध्ध्वा राज्ञे ददुर्दुष्टं राजा यिक्षेप बन्धने ॥ ५२ ॥
 तत्रैव दैवयोगेन प्राप्ता जयेष्ठयतुर्थिका ।
 कृता तेनात्रहीनोऽयं बभूवे बन्धनाकुलः ॥ ५३ ॥
 यन्द्रोदये दयायुक्तौ रक्षकैस्तैर्मडामते ।
 अत्रं दत्तं तथा भुक्तं तेन दुष्टेन तत्क्षणात् ॥ ५४ ॥
 राजाज्ञया य तं दुष्टं पञ्चम्यां जघृरादरात् ।
 स मृतोन्त्यजजस्तत्र ब्रह्मभूतो बभूव उ ॥ ५५ ॥
 अेवं नाना जना राजन् प्रतपुण्यप्रभावतः ।
 भुक्त्वा भोगांश्च ते सर्वे ब्रह्मभूता बभूविरे ॥ ५६ ॥
 अपारमाडात्त्ययुतं प्रतं वक्तुं न शक्यते ।

तथाऽपि कथितं भूप माडात्म्यं सङ्गुटीभवम् ॥ ५७ ॥

छंदं ज्येष्ठयतुर्थ्यास्तु कृष्णायाः संश्लोति यः ।

माडात्म्यं वा पठति स लभते स्वेप्सितं कृलम् ॥ ५८ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

यतुर्थे भाऽः गजाननचरिते ज्येष्ठकृष्णयतुर्थीवर्णनं नाम यतुर्विंशोऽध्यायः ॥ ४.२४

४.२५ आषाढकृष्णयतुर्थीवर्णनं नाम पञ्चविंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

दशरथ उवाच ।

आषाढे सङ्गुटी प्रोक्ता यतुर्थी चरितं शुभम् ।

तस्या वद मडायोगिन् सर्वदं पापनाशनम् ॥ १ ॥

वसिष्ठ उवाच ।

अत्र ते कथयिष्यामि येतिहासं पुरातनम् ।

सर्वसिद्धिकरं पूर्णं सेवितं येन्नृपात्मज ॥ २ ॥

वृत्रेण पीडितोऽत्यन्तं मडेन्द्रश्चिन्तयान्वितः ।

वने वसतु सन्नस्तस्त्यक्त्वा राज्यादिकं पुरा ॥ ३ ॥

मुनयः श्रुतिभिर्डीनां ब्रह्मचाराः समन्ततः ।

अतिष्ठस्ते भयोद्विगा वार्णाः सर्वे तथा नृप ॥ ४ ॥

कर्मभाऽनभावेन देवाः परमविह्वलाः ।

उपोषणपरा भूत्वाऽतिष्ठस्ते मरणोन्मुखाः ॥ ५ ॥

गिरेर्गुडासु संस्थास्ते दृष्टुर्मुनिपुङ्गवम् ।

विशेषज्ञं गृत्समदं योगिनां गुरुमागतम् ॥ ६ ॥

तं दृष्ट्वा दण्डवत् सर्वे प्रणम्युश्चेन्द्रमुप्यकाः ।

पप्रच्छुः पूजयित्वा तं स्वासने संस्थितं मुनिम् ॥ ७ ॥

छन्द उवाच ।

दृष्टिर्धन्या जन्म धन्यं पिता माता प्रतादिकम् ।

यज्ञो ज्ञानादिकं मे वै त्वदङ्घ्रिर्दर्शनात् प्रभो ॥ ८ ॥

तव दर्शनमात्रेण कल्याणं नो भविष्यति ।

साक्षाद्योगीश्वरस्यैव सर्वसिद्धिप्रदस्य च ॥ ८ ॥

वृत्रासुरेण दुष्टेन निर्जिता वयमेव च ।

राज्यं त्यक्त्वा वने विप्र तिष्ठामः पशवो यथा ॥ १० ॥

अत्रातिकर्मनाशेनोपोषणेन समन्विताः ।

मरिष्यामो न सन्देहस्तत्र किं दर्शनं भवेत् ॥ ११ ॥

तथाऽपि पुण्ययोगेन प्राप्तं ते दर्शनं परम् ।

वद भ्रष्टमन् दयां कृत्वा वृत्रनाशकरं भडत् ॥ १२ ॥

जगत् सर्वं मलायोगिन् भ्रष्टाचारं कृतं सदा ।

(Page पं. ४ अ. २५ पान ७१)

किं पश्यसि सुसंछारे प्राप्ते योगीन्द्रसत्तम ॥ १३ ॥

वसिष्ठ उवाच ।

अेवं पृष्टो गृत्समदस्तमुवाच दयान्वितः ।

विश्वरक्षणामावार्थं दुष्टनाशकरं वचः ॥ १४ ॥

गृत्समद उवाच ।

राज्यं प्राप्य मलाभाग सुर त्यक्त्वा यतुर्थिका ।

प्रतभ्रष्टोऽसि देवेन्द्र अधुना तद्प्रतं कुरु ॥ १५ ॥

ज्ञानमदेन विघ्नेशमन्त्रस्त्यक्तस्तथा त्वया ।

किं शित्रं राजयडीनत्वे दुर्मते मदलालस ॥ १६ ॥

अेवमुक्त्वा यतुर्थ्या यन् मालात्त्र्यं मुनिसत्तमः ।

कथयामास तस्मै तत् पुनर्मन्त्रं ददौ स्वयम् ॥ १७ ॥

यदृच्छया गते राजन् मुनाविन्द्रेण तत्ततः ।

प्रतं कृतं द्विजैर्देवैर्गाणेशं सम्प्रपूज्य च ॥ १८ ॥

तत्रादौ देवराजेनाषाढी कृष्णा मलातिथिः ।

प्राप्ता यतुर्थिका भूप सा कृता भूतिदायिका ॥ १९ ॥

गणेशं मनसा ध्यात्वा दधीश्वरस्थिञ्च भडत् ।

वञ्च धृत्वा यथौ देवैर्वृत्रं युद्धपरायणः ॥ २० ॥

यतुर्थीप्रतजेनाऽसौ प्रभावेण मलासुरम् ।

कृत्वा युद्धं मलाघोरं वञ्चेणैव जघान तम् ॥ २१ ॥

હત્વા વૃત્રં મહાવીર્યં દેવૈઃ સહ શતક્રતુઃ ।
 સ્વસ્થોઽભૂદમરાવત્યા મુમુદે સ્વજનૈર્નૃપ ॥ ૨૨ ॥
 તતો દેવગણાઃ સર્વે સ્વસ્વસ્થાનેષુ નિત્યશઃ ।
 શુકલકૃષ્ણભવં ચક્રુશ્ચતુર્થાસંહિતં વ્રતમ્ ॥ ૨૩ ॥
 પૃથિવ્યાં સર્વલોકાસ્તદ્વ્રતં ચક્રુવિશેષતઃ ।
 ઇન્દ્રેણ બોધિતં ભક્ત્યા સર્વસિદ્ધિકરં મહત્ ॥ ૨૪ ॥
 મન્વન્તરે ગતે દેવૈશિન્દ્રઃ સ્વાનન્દગોઽભવત્ ।
 દૃષ્ટ્વા વિદ્મેશ્વરં તત્ર બ્રહ્મભૂતો બભૂવ હ ॥ ૨૫ ॥
 ભૂમિસંસ્થા નરાઃ સર્વે ક્રમેણ પ્રચયુર્નૃપ ।
 ગણેશં બ્રહ્મભૂતાસ્તે વ્રતપુણ્યપ્રભાવતઃ ॥ ૨૬ ॥
 એતત્તે કથિતં સ્વલ્પં માહાત્મ્યં વ્રતસમ્ભવમ્ ।
 પુનરન્યચ્છણુષ્વ ત્વં પાપકચ્ચુકનાશનમ્ ॥ ૨૭ ॥
 ગુર્જરે બ્રાહ્મણઃ કશ્ચિદ્ બાલ્યાત્ પાપપરાયણઃ ।
 પરયોનિષુ સંસક્તો જીવઘાતં ચકાર હ ॥ ૨૮ ॥
 એકદા ભગિની યબ્યા તેન દુષ્ટેન ચાઽભવત્ ।
 મધમાંસપરેણાઽપિ ચરતા વનગહરે ॥ ૨૯ ॥
 દ્રવ્યલોભી જઘાનાઽસો દ્વિજાદીશ્ચ વિશેષતઃ ।
 પશુપક્ષિગણાન્ રાજન્ ભ્રષ્ટાચારઃ સુદુર્મતિઃ ॥ ૩૦ ॥
 નિત્યં ચકાર સ ખલો યવનૈઃ સહ ભોજનમ્ ।
 ન શક્યં તન્મયા તસ્ય પાપં વર્ણયિતું પરમ્ ॥ ૩૧ ॥
 એકદા વનમધ્યસ્થો બભૂવે જાતિદૂષકઃ ।
 આષાઢે કૃષ્ણપક્ષે સ ચતુર્થ્યાં પાપકારકઃ ॥ ૩૨ ॥
 દૈવયોગેન તેનૈવ ન પ્રાપ્તં વનગહરે ।
 કિઞ્ચિત્તેનાઽતિદુઃખાર્તસ્તદા બભ્રામ પર્વતે ॥ ૩૩ ॥
 તથાઽપિ નાલભત્ કિઞ્ચિત્ તતો દુઃખપરાયણઃ ।
 અપરાહ્ને પુનઃ સોઽપિ સ્વગૃહં ગન્તુમુત્સુકઃ ॥ ૩૪ ॥
 ન દદર્શ સ તત્રાઽપિ જલાન્નં દૈવયોગતઃ ।
 આજગામ ક્ષુધાર્તઃ સ સ્વગૃહે શોકસંયુતઃ ॥ ૩૫ ॥

यवनजां समाविङ्ग्य निशि चन्द्रोदये नृप ।
बभक्षान्नं सुतैः सार्धं मोक्षितो मायया भृशम् ॥ ३६ ॥

ततो ज्वरयुतोऽकस्माद्भूवे पापनिश्चयः ।
राजन् यवनजातेन न स्पृष्टा पापकारिणी ॥ ३७ ॥

पञ्चम्यां स मृतस्तत्र भृशं दुःखेन पीडितः ।
गाणेशास्तं प्रगृह्यैव ब्रह्मभूतं प्रयङ्किरे ॥ ३८ ॥

अेतादृशा मडापापा उद्धरन्ति व्रतेन वै ।

(Page पं. ४ अ. २६ पान ७२)

अज्ञानकृतपुण्येन तत्र किं वर्णयाम्यहम् ॥ ३९ ॥

विधियुक्तं व्रतं भूप ये कुर्वन्ति नरोत्तमाः ।
दशनेन जनानां ते तारकाः सम्भवन्ति हि ॥ ४० ॥

अेवं व्रतप्रभावेण ब्रह्मभूता बभूवुरे ।
अनन्ताश्चरितं तेषां वक्तुं नैव प्रशक्यते ॥ ४१ ॥

एदमाषाढसङ्कष्टयाश्चरितं यः शृणोति येत् ।
पठेद्वा बभते सोऽपि वाञ्छितं नात्र संशयः ॥ ४२ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे
यतुर्थे भाऽः गजाननचरिते आषाढकृष्णायतुर्थीवर्णनं नाम पञ्चविंशोऽध्यायः ॥ ४.२५

४.२६ आवाणो कृष्णायतुर्थीमाडात्त्यवर्णनं नाम षड्विंशोऽध्यायः

॥ श्रीगाणेशाय नमः ॥

दशरथ उवाच ।
आवाणो कृष्णपक्षे या यतुर्थी सङ्गुटी भवेत् ।
माडात्त्यं वद तस्या मे सर्वेभ्यः सुभदायकम् ॥ १ ॥

वसिष्ठ उवाच ।
एतिडासं प्रवक्ष्यामि आवाणो सङ्गुटीभवम् ।
श्रवाणात् सुभदः पूर्वो भवते पठनात्तथा ॥ २ ॥

चन्द्रवंशे समुत्पन्नो युधिष्ठिरः प्रतापवान् ।

धर्मशीलो वदान्यश्च मान्यान् मानयिता भृशम् ॥ ३ ॥

साक्षाद्भर्मावतारश्च सत्यवाक् करुणायुतः ।

पाण्डुपुत्रो मछातेजाः प्रजापालनतत्परः ॥ ४ ॥

द्रौपद्या भ्रातृभिश्चैव सङ्घितः सर्वसम्मतः ।

कुन्त्या मात्रा मछाभागो विध्यातः सर्वमाण्डले ॥ ५ ॥

कृष्णो यस्य सछायोऽभूत् सछा वृष्णिङ्कुलोद्भवः ।

साक्षात्त्रारायणः श्रीमान् भूभारडरणे रतः ॥ ६ ॥

अेकछा स्वगृडे राजा संस्थितो राजभिर्वृतः ।

राजसूयं मछायङ्गं कृत्वा कृष्णविवर्जितः ॥ ७ ॥

धृतराष्ट्रेण तत्रैव प्रेषितो विदुरः स्वयम् ।

आजगाम स तं दृष्ट्वा मानयामास कुन्तिजः ॥ ८ ॥

भोजितं परमात्रेण विदुरं सछसि स्थितम् ।

तमुवाय मछाभागो ढर्षितः स युधिष्ठिरः ॥ ९ ॥

धन्यं मे जन्म कर्मादि त्वदङ्घ्रियुगदर्शनात् ।

वर्यं पाल्याः सछा तात त्वया धर्मभृता प्रभो ॥ १० ॥

कुशलं स्वजनानां ते डिमर्थं त्वं समागतः ।

वद मे सडलं पूर्णं वृत्तान्तं धृतराष्ट्रम् ॥ ११ ॥

विदुर उवाय ।

सर्वत्र कुशलं वत्स स्वजनेषु मछामते ।

धृतराष्ट्रस्य दुर्भुङ्करादराद्वयनं शृणु ॥ १२ ॥

पुत्रवत्सलभावेन दुर्योधनसमाश्रितः ।

तेनाऽढं प्रेषितो भूप त्वत्समीपे विचक्षाणः ॥ १३ ॥

छञ्छति त्वां विजेतुं स प्रभो धूतेन मन्ध्रीः ।

दुर्योधनो मछापामी कुलड्वलेशविवर्धनः ॥ १४ ॥

डर्णेन प्रेरितोऽत्यन्तं शकुनिना विशेषतः ।

सङ्गतस्ते राज्यडरणे दुःशासनसमन्वितः ॥ १५ ॥

धृतराष्ट्रस्तथा राजन् मन्यते मनसि ध्रुवम् ।

स त्वामाह्वयते लोभी मया यैव युधिष्ठिर ॥ १६ ॥

मा गच्छ दुर्मतिं तात पुत्रपक्षसमाश्रितम् ।
 धृतराष्ट्रे य कुन्त्या त्वं सस्त्रीको भ्रातृभिः कदा ॥ १७ ॥
 वसिष्ठ उवाच ।
 विदुरस्य वयः श्रुत्वा युधिष्ठिरो मढायशाः ।
 (Page पं. ४ अ. २६ पान ७३)
 उवाच तं मढाभागं निःश्वस्य वचनं छितम् ॥ १८ ॥
 युधिष्ठिर उवाच ।
 शृणु तात मदीयं त्वं वाक्यं धर्मयुतं मढत् ।
 राज्ये सुसंस्थितो राजा धृतराष्ट्रो विशेषतः ॥ १९ ॥
 तदाज्ञावशगाः सर्वे वयं भीष्माद्यः डिल ।
 अतो यामि त्वया सार्धं भावि यत्तद्भवविष्यति ॥ २० ॥
 धर्मयुक्तं वयः श्रुत्वा विदुरः पितृमानसः ।
 न किञ्चिद्दुक्तवांस्तत्र तं निःश्वस्य मढायशाः ॥ २१ ॥
 विदुरेण युताः सर्वे सस्त्रीकाः पाण्डवा नृप ।
 समागताश्च द्रौपद्या धृतराष्ट्रे सभास्थितम् ॥ २२ ॥
 तेनाज्ञाभाश्च ते सर्वे भ्रातरः कलले रताः ।
 चिकीडुर्धूतमुग्रं वै दुर्योधनमुष्णैः पुरा ॥ २३ ॥
 शकुनिना मङ्गोत्रेण तपसा साधितं पुरा ।
 धूतं तदेव राजेन्द्र तदधीनं बभूव उ ॥ २४ ॥
 कुमेण राज्यमुग्रं तत् सर्वं जित्वा सुयोधनः ।
 वनवासे पाण्डवान् स स्थापयामास दुर्मतिः ॥ २५ ॥
 द्रौपदी तेन दृष्टेन सभायां सर्वसन्निधौ ।
 समानीता स तां प्राड पत्नी मे भव सुन्दरि ॥ २६ ॥
 पतयः पञ्च कुत्रापि न दृश्यन्ते स्त्रियाः क्वचित् ।
 अस्माकं कुलजं सर्वं यशो नष्टं त्वया भवे ॥ २७ ॥
 भ्राता तां उठसंयुक्तो नग्रां यके मढाभलः ।
 भीष्मादींश्च तिरस्कृत्य दुःशासनसमन्वितः ॥ २८ ॥

पाऽऽवा धर्मरक्षार्थमसदंस्तस्य कर्म तत् ।
 द्रौपद्या संस्मृतः कृष्णो गुमरुपधरो ययौ ॥ २९ ॥
 मायया वस्त्रसंयुक्तां द्रौपदी स पुनः पुनः ।
 यकार य ततः सर्वे क्षुब्धिताः स्वगृहं ययुः ॥ ३० ॥
 द्रौपदी पाऽऽवैः सार्धं ययौ मुक्ता वने तदा ।
 तत्र कृष्णः समायातो बलेन क्रोधसंयुतः ॥ ३१ ॥
 उवाच राजशार्दूलं युधिष्ठिरं प्रतापवान् ।
 कृष्ण उवाच ।
 उत्वा दुर्योधनं तात सपक्षं राज्यकामुकम् ॥ ३२ ॥
 त्वां राजये स्थापयिष्यामि मा गच्छ वनमेव य ।
 ततस्तं धर्मराजस्तु जगाद वयनं उतम् ॥ ३३ ॥
 क्रोधं त्यज मडाभाडो धर्मं रक्ष जनार्दन ।
 धर्मयुक्तं य राजयं मे देहि वृष्णिशुलोद्भव ॥ ३४ ॥
 अवेमुक्तो मडातेजाः कृष्णस्तं प्रत्युवाच उ ।
 कुरु त्वं भ्रातृभिः सार्धं गाणेशोपासनं स्त्रिया ॥ ३५ ॥
 सत्यासत्यसमाना व्यक्तैश्चतुर्धा भभौ प्रभुः ।
 स्वानन्दवासकर्ताऽसावस्माकं कुलदैवतम् ॥ ३६ ॥
 अवेमुक्त्वा ददौ तस्मै प्रभुर्मन्त्रं दशाक्षरम् ।
 स विधिं उर्षसंयुक्तः सर्वसिद्धिकरं परम् ॥ ३७ ॥
 माडात्म्यं प्रतजं तत्र श्रावयामास केशवः ।
 युधिष्ठिरस्य सर्वं वै पुण्यदं भ्रान्तिनाशनम् ॥ ३८ ॥
 यतुर्विधप्रदं पूर्णं सर्वादौ सम्मतं प्रतम् ।
 कृतं येत् कर्म तत् सर्वं सङ्कलं भवति प्रभो ॥ ३९ ॥
 तव राजये प्रतं मुष्यं नष्टं तेन मडामते ।
 राज्यभष्टश्च सञ्जातश्चतुःपदविवर्जितः ॥ ४० ॥
 श्रुत्वा युधिष्ठिरो राजा विस्मितः सुमडायशाः ।
 गाणेशं मनसि ध्यात्वा यकार विधिसंयुतः ॥ ४१ ॥
 तत्रादौ श्रावणे मासे प्राप्ता सङ्कटनाशिनी ।

यतुर्था कृष्णपक्षे तां साधयामास सानुजैः ॥ ४२ ॥

शुकलकृष्णयतुर्थांश्च प्रतं यङ्कुश्च पाण्डवाः ।

(Page पं. ४ अ. २६ पान ७४)

सस्त्रीकास्तेन ते सर्वे वनेषु सुभिन्नोऽभवन् ॥ ४३ ॥

पुनः स्वराज्यकर्तारो बभूवुश्च सुयोधनम् ।

उत्वा सर्वनृपैर्युक्तं कृष्णेन उर्षसंयुतः ॥ ४४ ॥

पुनस्तेन पृथिव्यां तद्विभ्यातं प्रकृतं प्रतम् ।

शुकलकृष्णयतुर्थांश्च यङ्कुः सर्वे जनास्ततः ॥ ४५ ॥

एतु भुक्त्वाऽभिलान् भोगान् पौत्रं राज्येऽभिषिच्य ते ।

पाण्डवा ज्ञानसंयुक्ता बभूः स्वांशेषु सङ्गताः ॥ ४६ ॥

अन्ये जनाः कमेणैव गता गाणेश्वरं पदम् ।

दृष्ट्वा गाणेश्वरं तत्र ब्रह्मभूता बभूवुरे ॥ ४७ ॥

अेवं प्रतस्य मालात्थं कथितं ते नृपोत्तम ।

अन्यच्छृणु मलाभाग मलापुण्यप्रदं परम् ॥ ४८ ॥

कण्टिकाटे कारुकः कश्चिन् मलापापपरोऽभवत् ।

वनेषु शस्त्रधारी जनान् जघान स नित्यदा ॥ ४९ ॥

परस्त्रियं तत्र दृष्ट्वाकिनीं स तथा दरात् ।

अयमद्भटसंयुक्तो बलेन स मलाभलः ॥ ५० ॥

गोवधादिकमेवं स ब्राह्मणानां य डिंसनम् ।

यकार दृष्टभावेन द्रव्यार्थं मांसकारणात् ॥ ५१ ॥

अेवं नित्यं वने गत्वा पापं यङ्के स दुर्मतिः ।

योरो ग्रामे जनान् जघ्ने गृहीत्वाऽर्थं विशेषतः ॥ ५२ ॥

कदाचित् स वने गत्वा गुडायां संस्थितोऽभवत् ।

जनान् उन्तुं मलायोरस्ततो वृष्टिर्बभूव उ ॥ ५३ ॥

अतिवृष्टिप्रभावेन जलैर्नद्यश्च पूरिताः ।

यत्र तत्र जलं पूर्णं गन्तुं मार्गो न विद्यते ॥ ५४ ॥

तत्र वृष्टिभयेनैव संस्थितः क्षुधितो नृप ।

दैवयोगेन सा देवी यतुर्था तिथिराबभौ ॥ ५५ ॥

श्रावणो कृष्णपक्षे सा प्राप्ता तस्या व्रतं शुभम् ।

कृतं तेन सुदृष्टेन ङ्यन्नडीनप्रभावतः ॥ ५६ ॥

चन्द्रोदये समुत्पन्ने जलेनागतमादरात् ।

कृलं य नारिकेलं यत्तद्भ्रमञ्ज अलक्ष सः ॥ ५७ ॥

निशाशेषे बलिः पापी निःसृतस्तत्र याययौ ।

व्याघ्रः सङ्गृह्य तं उत्वा अलक्ष क्षुधितो भृशम् ॥ ५८ ॥

गाणपास्तं सम्प्रगृह्य ययुः स्वानन्दे पुरे ।

यङ्कुरतप्रभावेण तत्र अलममयं ततः ॥ ५९ ॥

महापापी व्रतेनैवाज्ञानजेन नृपात्मज ।

अलमभूतो अमूवाऽथ वर्ण्ये डि मडाद्भुतम् ॥ ६० ॥

नानाजना व्रतेनैव भुक्त्वा भोगान् लृटीप्सितान् ।

ययुः स्वानन्दे वर्णयितुं तत्र न शक्यते ॥ ६१ ॥

०६ श्रावणकृष्णायाम्प्रतुर्थ्या वर्णनं पठेत् ।

माडात्म्यं शृणुयाद्यो वै भुक्तिं मुक्तिं स विन्दति ॥ ६२ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

यतुर्थे भा.३.४ गजाननचरिते श्रावणकृष्णायतुर्थ्यामाडात्म्यवर्णनं नाम षड्विंशोऽध्यायः ॥ ४.२६

(Page पं. ४ अ. २७ पान ७५)

४.२७ भाद्रपदकृष्णायतुर्थ्यामाडात्म्यवर्णनं नाम सप्तविंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

दशरथ उवाच ।

भाद्रकृष्णायतुर्थ्यास्त्वं माडात्म्यं वद भो मुने ।

न तृप्यामि कथां शृण्वन् सर्वसिद्धिप्रदायिनीम् ॥ १ ॥

वसिष्ठ उवाच ।

द्राविडे राजशार्दूलो अमूव परमद्युतिः ।

वीरसेनो यशोयुक्तः सार्वभौमो मडाअलः ॥ २ ॥

नीतिज्ञो नीतियुक्तश्च यके सौराज्यमुत्तमम् ।

सर्वान् राज्ञो वशे कृत्वा करभारेण संयुतान् ॥ ३ ॥

धर्मशीलः सदानन्दं याददाद्भक्तिसंयुतः ।

क्षुधितं न नरं नारीमसदत् सुभकारकः ॥ ४ ॥

पुत्रानिव प्रजाः सर्वाः पालयामास यत्नतः ।

अपुत्रो दैवयोगेन बभूव परवीरडा ॥ ६ ॥

पुत्रार्थं यत्नमत्यन्तं जपडोमादिभिः सदा ।

यकार तीर्थक्षेत्रादि विधाने तादृशोऽभवत् ॥ ६ ॥

अेवं बडौ गते काले पुत्रो नासीन् मडीपते ।

ततोऽतिदुःखितो राजा राज्यं त्यक्त्वा ययौ वनम् ॥ ७ ॥

सस्त्रीकः स वने राजा बभ्राम यत्र तत्र च ।

ततो मडावनं गत्वा पपात क्षुधयान्वितः ॥ ८ ॥

सुमन्तुस्तत्र विप्रर्षिः समिदर्थं समाययौ ।

नृपं दृष्ट्वा दययुक्त आययौ तं निरीक्षितुम् ॥ ९ ॥

वेदवेदाङ्गवित् साक्षात् सर्वशास्त्रप्रवर्तकः ।

पुराणज्ञो मडायोगी व्यासशिष्यः प्रतापवान् ॥ १० ॥

तं दृष्ट्वा सदसोत्थाय प्रणनाम मडामुनिम् ।

वीरसेनः प्रदर्षेण सस्त्रीकः संयुतो नृपः ॥ ११ ॥

करसम्पुटमुत्थाय पुरः कृत्वा मडामुनेः ।

तं जगाद विशेषज्ञं राजा वचनमुत्तमम् ॥ १२ ॥

वीरसेन उवाच ।

धन्यं मे कर्म जन्मादि पिता माता कुलं यशः ।

विद्या व्रतादिकं सर्वं त्वदङ्घ्रियुगदर्शनात् ॥ १३ ॥

राज्यं त्यक्त्वा वने संस्थः पुत्रार्थं पापवानडम् ।

तत्र ते दर्शनं प्राप्तं पूर्वपुण्यकूलोदयात् ॥ १४ ॥

नानायत्नेन विप्रेण पुत्रो मे नाऽभवत्किल ।

त्वत्पुपायमेकं य पश्यामि सुभदायकम् ॥ १५ ॥

वसिष्ठ उवाच ।

अेवं तस्य नृपस्याऽसौ श्रुत्वा वचनमुत्तमम् ।

सन्तुष्टस्तं जगाद्वेदं सुमन्तुर्मुनिसत्तमः ॥ १६ ॥

सुमन्तुरुवाच ।

मा चिन्तां कुरु राजेन्द्र पुत्रस्ते कुलतारकः ।

भविष्यति न सन्देहः शृणु मे वचनं छितम् ॥ १७ ॥

राज्ये नष्टे त्वदीये तय्यतुर्थांशं प्रतं मडत् ।

तेन त्वं पुत्रहीनोऽसि नृपाधम न बुध्यसे ॥ १८ ॥

सर्वादौ तद्प्रतं मुष्यं कर्तव्यं सर्वसिद्धिदम् ।

यतुःपदार्थं सर्वैर्नायेत् सर्वं सुनिष्कलम् ॥ १९ ॥

त्वया कर्म कृतं नानापुण्यदं सर्वसम्मतम् ।

यतुर्भिः पुरुषार्थैर्हीनं यतुर्थाविवर्जितम् ॥ २० ॥

अवेमुक्त्वा नृपायाऽथ माडात्क्यं प्रतं मडत् ।

श्रावयामास तं सोऽपि श्रुत्वा पप्रच्छ भाविकः ॥ २१ ॥

वीरसेन उवाच ।

वद ब्रह्मन् गाणेशस्य ज्ञानं यस्य यतुःप्रदम् ।

प्रतं सर्वादिःसम्मान्यं तं भजिष्यामि नित्यदा ॥ २२ ॥

सुमन्तुरुवाच ।

गाणेशस्य स्वरूपं यद्भक्तुं शक्तो भवेत्तु कः ।

उपाधिंसंयुतं ज्ञानं शृणु राजेन्द्र सर्वदम् ॥ २३ ॥

अहं तपःप्रभावेण पुरा जातो विशेषतः ।

शापानुग्रहणं राजन् समर्थः सर्वमण्डले ॥ २४ ॥

ततोऽतितपसा युक्तोऽभवं तेन मडामते ।

अन्तर्ज्ञानं समुत्पन्नं स दृष्ट्वा विस्मितो ह्यडम् ॥ २५ ॥

(Page पं. ४ अ. २७ पान ७६)

ततो जडादिका नाना भूमिकाः साधयंस्ततः ।

नानाब्रह्मविभेदेषु संस्थितो ब्रह्मधारकः ॥ २६ ॥

अवे कमेण राजेन्द्र आसं स्वानन्दगोऽभवम् ।

तत्र शान्तिःसुप्ते सक्तो ब्रह्मभूतस्वभावतः ॥ २७ ॥

तस्माद्भेदमयं द्रव्यं दृष्ट्वा शान्तो मडामुनिम् ।

व्यासं गत्वा प्रणम्यैवाऽऽपृच्छं तं स्वछितप्रदम् ॥ २८ ॥

ब्रह्मभूतस्वरूपं मे वद शान्तिं मलामुने ।

शिष्योऽहं ते मलाभाग तारयस्व भवार्णवात् ॥ २९ ॥

एति पृष्टो मलायोगी मामुवाच प्रदर्षितः ।

तत्तेऽहं कथयिष्यामि गणेशज्ञानकारकम् ॥ ३० ॥

व्यास उवाच ।

शृणु पुत्र प्रवक्ष्यामि ब्रह्मभूतस्वरूपकम् ।

शान्तीनां शान्तिरूपं तं ज्ञातव्यं योगसेवया ॥ ३१ ॥

स्वत उत्थानकं ब्रह्म उत्थानं परतस्तथा ।

तयोरभेदभावे च ह्यसत् स्वानन्द उच्यते ॥ ३२ ॥

तत्रामृतमयं यत्तत् सद्रूपं स्वस्वरूपकम् ।

तयोरभेदभावे यानन्दः स्वानन्द उच्यते ॥ ३३ ॥

त्रिभिर्हीनं त्रिभिर्युक्तमव्यक्तं ब्रह्म कथ्यते ।

यतुर्णामिव संयोगे स्वानन्दो ब्रह्म उच्यते ॥ ३४ ॥

पञ्चभिर्गतिहीनं यन्मतं यायोगवाचकम् ।

न तत्र कस्यचिद्योगस्ततः कुत्रापि पुत्रक ॥ ३५ ॥

संयोगायोगयोर्योगे योगः शान्तिप्रदायकः ।

स एव गणेशश्च ज्ञातव्यो विबुधैः सदा ॥ ३६ ॥

गणेशः समूहरूपाश्चान्तरभाष्यादियोगतः ।

अत्राद्विब्रह्मरूपास्ते ज्ञातव्या योगसेवया ॥ ३७ ॥

तेषां स्वामी गणेशानस्तं भजस्व विधानतः ।

तदा त्वं ब्रह्मभूतश्च भविष्यसि न संशयः ॥ ३८ ॥

चित्तं पञ्चविधं प्रोक्तं तदेव बुद्धिवाचकम् ।

चित्तं मोहस्वरूपं यत् सिद्धिरूपं वदन्ति च ॥ ३९ ॥

तयोः स्वामी गणेशो मायाभ्यां क्रीडति प्रभुः ।

पञ्चचित्तनिरोधेन लभ्यते चित्तधारकः ॥ ४० ॥

अतश्चिन्तामणिः प्रोक्तो पश्य वेदेषु पुत्रक ।

चित्तं त्यक्त्वा समोहं त्वं भव चिन्तामणिस्ततः ॥ ४१ ॥

अवेमुक्त्वा ददौ मख्यं मन्त्रमेकाक्षरं प्रभुः ।
 सविधिं तं प्राणभ्यैवाऽऽगतोऽहं स्वाश्रमे पुनः ॥ ४२ ॥
 ध्यात्वा गाणपतिं राजन् मन्त्रे जपपरोऽभवम् ।
 ततः स्वल्पेन कालेन शान्तिं प्राप्नोऽहमेव च ॥ ४३ ॥
 तथाऽपि गाणराजं त्वपूजयन्तं विशेषतः ।
 ततो मे दर्शयामास स्वात्मानं विद्मपः प्रभुः ॥ ४४ ॥
 समागतं गाणेशानं दृष्ट्वा विस्मितमानसः ।
 अपूजयं प्रदर्शय तं प्राणभ्य पुनः पुनः ॥ ४५ ॥
 अथर्वोपनिषद्भिः स संस्तुतो गाणनायकः ।
 भक्तिं दत्त्वा स्वकीयां मेऽतर्धानं प्रयकार ह ॥ ४६ ॥
 तदादि गाणपत्योऽहं प्रभजे नित्यमादरात् ।
 तं भजस्व मळाराज ततः सर्वं शुभं भवेत् ॥ ४७ ॥
 अवेमुक्त्वा ददौ तस्मै स मन्त्रं षोडशाक्षरम् ।
 सविधिं मुनिमुष्यः सोऽतर्धानमगमत्ततः ॥ ४८ ॥
 राजाऽतिविस्मितो भूत्वा सपत्नीकः प्राणभ्य तम् ।
 स्वपुरे स समागत्याऽभजत्तं गाणनायकम् ॥ ४९ ॥
 तत्राऽऽदौ भाद्रमासे सा कृष्णा प्राप्ता यतुर्थिका ।
 कृता तेन जनैः सर्वैः पुरवासिभिरादरात् ॥ ५० ॥
 विशेषतस्ततस्तेन प्रशस्तं तद्ग्रतं कृतम् ।
 (Page भं. ४ अ. २७ पान ७७)
 शुक्लकृष्णयतुर्थींश्च यद्भुः सर्वे धरातले ॥ ५१ ॥
 व्रतपुण्यप्रभावेण राजा पुत्रसमन्वितः ।
 बभूवू रोगाडीनास्ते भूमिपैवं जनास्तथा ॥ ५२ ॥
 पुत्रे राजयं परित्यज्य राजा निर्वृत्तिसंयुतः ।
 सपत्नीको गाणेशानमभजन्नित्यमादरात् ॥ ५३ ॥
 अन्ते गाणेशलोके स गत्वा ब्रह्ममयोऽभवत् ।
 ऊमेण सर्वलोकाश्च ब्रह्मभूता बभूवुरे ॥ ५४ ॥

अतत्ते कथितं भूप माडात्म्यं सङ्गुटीभवम् ।
 अन्यच्छृणु यतुर्थ्यास्त्वं पापघ्नं सर्वदं परम् ॥ ५५ ॥
 आन्ध्रे य धीवरः कश्चिद् बभूवे सर्वहिसकः ।
 आख्यात् प्रभृति सोऽत्यन्तं पापकर्मपरायणः ॥ ५६ ॥
 वृथा साक्ष्यपरो भूत्वा कलहं सोऽकरोन् मिथः ।
 लोकाणां लोभशीलश्च यौर्यद्रव्यं समाहरत् ॥ ५७ ॥
 वने गत्वा मडापापी मार्गस्थान् प्रजघान वै ।
 ब्राह्मणान्नादीन् विशेषेण नानापापपरायणः ॥ ५८ ॥
 न तस्य कर्म वक्तुं वै शक्यते पापभीतितः ।
 ग्रन्थबाहुल्यतो भूप परस्त्रीलावसोऽभवत् ॥ ५९ ॥
 भाद्रकृष्णयतुर्थीजे वनमध्यस्थे अकटा ।
 व्रते प्राप्ते मडापापी निराहारो बभूव ह ॥ ६० ॥
 अकस्मात् तत्र सम्प्राप्तो जनसङ्घो मडानृप ।
 भयात्तस्य प्रलीनोऽभूद्गुहायां धीवरः स तु ॥ ६१ ॥
 डिम्बिदिनावशेषे स जनसङ्घो गतोऽभवत् ।
 तदा बहिर्विनिःसृत्य गृहे गन्तुं मनो दधे ॥ ६२ ॥
 न प्राप्तं तेन दृष्टेन डिम्बित्तदपि दारुणः ।
 स्वात्मन्यास्थाय धैर्यं स मार्गसंस्थो बभूव ह ॥ ६३ ॥
 रात्रौ समागतो दृष्टः स्वगृहे राजसत्तम ।
 यन्द्रोदये सुतैः सार्धं भोजनं स यकार ह ॥ ६४ ॥
 पञ्चम्यां सर्पदंशेन मृतः पापेन निश्चयः ।
 गणराजस्य तदपि हृता नेतुं समागमन् ॥ ६५ ॥
 गृहीत्वा धीवरं तेऽयुर्गणाः स्वानन्दके पुरे ।
 गणेशानं स तं दृष्ट्वा ब्रह्मभूतो बभूव ह ॥ ६६ ॥
 व्रतेनाऽज्ञानजेनाऽयं विधिहीनेन भूमिप ।
 ब्रह्मभूतो धीवरश्च सम्भूव वदामि डिम् ॥ ६७ ॥
 अयं नाना जना राजन् ब्रह्मभूता बभूविरै ।
 यतुर्थ्या व्रतपुण्येन वक्तुं नैव प्रशक्यते ॥ ६८ ॥

ॐ भद्रपदे कृष्णयतुर्थीं शृणोति यः ।
माहात्म्यं वाऽपि पठति स षष्ठितमवाप्नुयात् ॥ ६६ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले महापुराणे
यतुर्थे भा.३ गजाननचरिते भद्रपदेकृष्णयतुर्थीमाहात्म्यवर्णनं नाम सप्तविंशोऽध्यायः ॥ ४.२७
(Page पं. ४ अ. २८ पान ७८)

४.२८ आश्विनकृष्णयतुर्थीमाहात्म्यवर्णनं नाम अष्टाविंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

दशरथ उवाच ।
माहात्म्यं यद्गदं ब्रह्मन्नाश्विने कृष्णके मडत् ।
यतुर्थीं विशेषेण न तृप्तोऽहं भवामि वै ॥ १ ॥
वसिष्ठ उवाच ।
इतिहासं प्रवक्ष्यामि सर्वसिद्धिप्रदायकम् ।
अत्र तेन महाराज शृणु तृप्तो भविष्यसि ॥ २ ॥
पार्वतीशङ्कराभ्यां य तपसाऽऽराधितोऽभवत् ।
दिव्यवर्षसहस्रेण गणेशः पुत्रतां गतः ॥ ३ ॥
कार्तिकेयस्तथा जातः स्ववीर्यात् स्नेहकारकः ।
न तथा प्रीतिरुत्पन्ना गणेशे य तयोरभूत् ॥ ४ ॥
कार्तिकेयो गणेशानं स्पर्धते नित्यमादरात् ।
विवाहो मे पुरा पश्चात्तवापि स्म भविष्यति ॥ ५ ॥
अयं स्पर्धयतोर्वीक्ष्य पुत्रयोः पार्वतीशिवौ ।
विचारं यत्कृतस्तत्र विवाहार्थं मलामते ॥ ६ ॥
अयं विघ्नेश्वरः साक्षाद्ब्रह्मरूपो न संशयः ।
क्षोभितश्चेत् पदभ्रष्टं करिष्यति विशेषतः ॥ ७ ॥
साक्षात् पुत्रं समुत्पन्नं स्कन्धं सन्त्यज्य विघ्नपम् ।
ज्येष्ठं विवाहयेच्चैद्वा सेनानीः कोपितो भवेत् ॥ ८ ॥
त्यक्त्या स्वपुत्रं सेनान्यं विवाहो नैव शोभते ।

अतः कपटरूपेण कर्तव्यं कार्यमुत्तमम् ॥ ८ ॥
 ततः शिवो गणेशानं स्कन्दं यैवाऽब्रवीद्भयः ।
 धराप्रदक्षिणां कृत्वा य आदौ सुसमागतः ॥ १० ॥
 पूर्वं विवाहकं तस्य करिष्यामि न संशयः ।
 ततस्तं गणानाथस्तु जगाद वयनं छितम् ॥ ११ ॥
 ज्येष्ठं मां किं परित्यज्य प्रभो वदसि शङ्कर ।
 वेदहीनं तथा मेऽस्तु भवदाज्ञां करोम्यहम् ॥ १२ ॥
 स्थूलदेहधरोऽहं मे वाहनं मूषको मतः ।
 पृथ्वीप्रदक्षिणां कर्तुं न शक्नोमि सदाशिव ॥ १३ ॥
 अेवमुक्त्वा गणाधीशः स्वगृहे संस्थितोऽभवत् ।
 जगाम स्कन्द आरुढ्य मयूरं वर्षसंयुतः ॥ १४ ॥
 पृथ्वीप्रदक्षिणायां स रतः स्कन्दः स वेगवान् ।
 यकार मायया तत्र गणेशः कौतुकं भङ्गत् ॥ १५ ॥
 सम्पूज्य पार्वतीं शङ्करं यकार प्रदक्षिणाम् ।
 उवाच शङ्करं तत्र विवाहो मे विधीयताम् ॥ १६ ॥
 प्रदक्षिणा कृता येन पितुर्मातुः सदाशिव ।
 पृथ्वीप्रदक्षिणा तेन कृता शास्त्रे न संशयः ॥ १७ ॥
 श्रुत्वा गणपतेर्वाक्यं कम्पितः शङ्करोऽब्रवीत् ।
 करोमि ते विवाहं वै क्रोधं मा कुरु पुत्रक ॥ १८ ॥
 तत ऐकान्तगं शम्भुं पार्वती प्रेमविह्वला ।
 उवाच कार्तिकेयं किं त्यक्त्वा दुषिष्टेः स मानितः ॥ १९ ॥
 ततस्तां शङ्करो वाक्यं जगाद शृणु पार्वति ।
 अयं कुद्भश्च सर्वस्वं हरत्यत्र न संशयः ॥ २० ॥
 अतः स्नेहं परित्यज्य रक्ष धर्मं सनातनम् ।
 नाऽयं पुत्रो भङ्गादेवि ब्रह्मभूतः समागतः ॥ २१ ॥
 अेवमुक्त्वा सतीं शम्भुविवाहमकरोत्ततः ।
 गणेशस्य विधानेन लुब्धयेनाविदूयता ॥ २२ ॥

सिद्धे विवाहके पूर्णे कार्तिकेयः समागतः ।
 तत्र विघ्नकरो विघ्नं चकार परमाद्भुतम् ॥ २३ ॥
 नारदः सलसाऽऽगत्य कार्तिकेयमुवाच उ ।
 विवाहकृत्यमेतस्य पित्रा मात्रा कृतं पुरा ॥ २४ ॥
 त्वां वञ्चयित्वा सेनानीः कृतं कर्म जुगुप्सितम् ।
 नावलोक्यं मुपं मातुः पितृश्चापि त्वया कदा ॥ २५ ॥
 अवेवमुक्त्वा गतो विप्रो नारदः कलहप्रियः ।
 (Page पं. ४ अ. २८ पान ७९)
 स्कन्दो निःश्वस्य तस्मात् स यथौ श्रीशैलपर्वतम् ॥ २६ ॥
 ज्ञात्वा पुत्रस्य वृत्तान्तं पार्वतीशङ्कराविभम् ।
 शोधार्थं तत्र शैले तौ गतौ ज्ञात्वा पपाव सः ॥ २७ ॥
 कौञ्चे स्कन्दं स्थितं ज्ञात्वा पार्वतीशङ्करौ नृप ।
 शोकसंविग्नचित्तौ तौ विलापं चकतुः पुरा ॥ २८ ॥
 तत्राऽऽजगाम विप्रेन्द्रो मुद्रलः सर्वमुद्रलः ।
 तं दृष्ट्वा सलसोत्थाय पूजयामासतुर्मुनिम् ॥ २९ ॥
 सुभासीनं मलाभाग उवाच शोकसङ्कुलः ।
 भगवन् सर्वतत्त्वज्ञ वद मां शोकनाशनम् ॥ ३० ॥
 स्कन्दसंयोगदं पूर्णमुपायं तं करोम्यहम् ।
 रुरोद पार्वती तत्र ततस्तौ मुनिरब्रवीत् ॥ ३१ ॥
 मुद्रल उवाच ।
 शम्भो शृणु मलाभाग त्वं साक्षात् सर्ववित् प्रभुः ।
 विद्यारुपेयमाद्या सा शक्तिः सर्वार्थदायिनी ॥ ३२ ॥
 तथापि कथयामि त्वां पुत्रौ शास्त्रे प्रकीर्तितौ ।
 द्विविधौ तौ त्वया प्रामौ त्वत्समो नैव दृश्यते ॥ ३३ ॥
 योगाभ्यासेन विघ्नेशो ब्रह्मणं नायकस्तव ।
 पुत्रः समाधिजः प्रोक्तस्ततश्चिन्तामणिः स्मृतः ॥ ३४ ॥
 देहः शक्तिमयस्तत्रात्मा त्वं पुरुष उच्यसे ।
 ताभ्यां योगबलेनैव क्रियते ब्रह्मपुत्रकः ॥ ३५ ॥

अर्धनारीश्वरस्त्वं य तस्माज्जतो गजाननः ।
 ब्रह्मभूतपदस्थाऽसौ पालको नात्र संशयः ॥ ३६ ॥
 भिन्ना शक्तिरियं जाता भिन्नस्त्वं देवधारकः ।
 भिन्नभावात् समुत्पन्नः पुत्रस्ते स्कन्दे अथ य ॥ ३७ ॥
 देवसौष्यकरः प्रोक्तः स्कन्दः सर्वत्र सम्मतः ।
 शान्तिसौष्यकरश्चैव गणेशः पुत्रभावात् ॥ ३८ ॥
 तत्र त्वं भिन्नभावेन मोहितोऽसि न संशयः ।
 स्कन्दं स्नेहेन शम्भो त्वमधिकं मन्यसे सदा ॥ ३९ ॥
 न तथा ब्रह्मणि श्रद्धाऽधिका विश्वेश्वरेऽधुना ।
 तेन विघ्नसमायुक्तो जातोऽसि य भजस्व तम् ॥ ४० ॥
 ब्रह्मणि स्नेहभावेन विषयान्निन्दयन् स्थितः ।
 तदा विषयतापास्ते स्वयं वश्या भवन्ति वै ॥ ४१ ॥
 विघ्नेश्वरमनादृत्य स्कन्दं विवाहसंयुतम् ।
 आदौ पश्यामि शक्त्या वै सन्धृतं मानसे त्वया ॥ ४२ ॥
 तद्वैव निष्कलं सर्वं कृतं विघ्नकरेण ते ।
 वियोगश्च समुत्पन्नस्तस्मात्तं शरणं प्रज ॥ ४३ ॥
 अथमुक्त्वा मुद्गलस्तं जगाम स्वेच्छया यरन् ।
 शिवः शक्त्या युतः स स्म मन्यते सत्यमेव तत् ॥ ४४ ॥
 त्यक्त्वा स्कन्दभवं स्नेहं विघ्नेशमभजत् सदा ।
 तत्रादौ सङ्घटी प्रामाऽऽश्विनी तां तौ प्रयङ्क्तुः ॥ ४५ ॥
 मायां भ्रान्तिकरीं सर्वां भिन्नभावप्रमोहतः ।
 त्यक्त्वा शिवश्च शक्तिश्च शान्तिस्थौ तौ अब्रूवतुः ॥ ४६ ॥
 कस्य पुत्रश्च का माता पिता को भ्रमदायकम् ।
 कृतं विघ्नेश्वरेणैव तमावां शरणं गतौ ॥ ४७ ॥
 ततो विघ्नेश्वरेणैव कृतं कौतुकमादरात् ।
 बुद्धिभेदः कृतस्तत्र स्कन्दस्य नृप तय शृणु ॥ ४८ ॥
 त्यक्तौ मयाऽतिमूढेन पार्वतीशङ्करावहो ।
 ज्येष्ठं गणपतिं नित्यं स्पर्धयामि मडाप्रभुम् ॥ ४९ ॥

शक्त्या शिवेन विघ्नेशस्तपसाऽऽराधितोऽभवत् ।
 सोऽयं पुनस्वर्गप्रेषा बभूव वरदानतः ॥ ५० ॥
 स्वानन्दवासकारी स सिद्धिबुद्धिपतिः स्वयम् ।
 (Page पं. ४ अ. २९ पान ८०)
 योगशान्तिस्वर्गपोऽयं न जानामि सुमूर्ध्वत् ॥ ५१ ॥
 अेवं विचार्य स्कन्दः स यथौ कैलासमादरात् ।
 आदौ प्रणम्य विघ्नेशं पूजयामास भक्तितः ॥ ५२ ॥
 अथर्वशिरसा तं स ततः स्तुत्वा सदाशिवम् ।
 उमां सम्भूज्य तुष्टाव प्रणामाऽथ दण्डवत् ॥ ५३ ॥
 सम्मानितः स तैः स्कन्दोऽतिष्ठत्तद्भक्तिसंयुतः ।
 तदाज्ञावशगो भूत्वा शान्तियोगपरोऽभवत् ॥ ५४ ॥
 विवाहार्थं शिवेनाऽसौ प्रेरितस्तमुवाच उ ।
 स्त्रियं बन्धकरीं नाथ नेच्छामि गणपे रतः ॥ ५५ ॥
 अत्याग्रहयुतः स्कन्दोऽभजत्तं गणनायकम् ।
 मायासुभं परित्यज्य तन्निष्ठः स बभूव उ ॥ ५६ ॥
 अेवं सङ्कुटारिण्या यतुर्थ्या भङ्गिमाद्भुतः ।
 कथितः शान्तिदः सर्वसम्मेलनकरोऽभवत् ॥ ५७ ॥
 अन्यच्छृणु मडाभाग चरित्रं पापनाशनम् ।
 वङ्गदेशे द्विजः कश्चित् पापकर्मा बभूव उ ॥ ५८ ॥
 त्यक्त्वा ब्राह्मणमार्गं स मद्यपानरतोऽभवत् ।
 यवनीं स समादाय यवनोऽभून् मडाबलः ॥ ५९ ॥
 वक्तुं न शक्यते तस्य कर्म पापमयं भलत् ।
 कथने परदोषाणां दोषी भवति मानवः ॥ ६० ॥
 कदाचिज्जवरसंयुक्तो बभूवे जातिदूषणः ।
 तत्राश्विनभवा प्राप्ता नृप कृष्णा यतुर्थिका ॥ ६१ ॥
 तत्र तेन जलान्नं य भक्षितं न भयान्नृप ।
 सुपक्वानां तन्दूलानां पीतं चन्द्रोदये जलम् ॥ ६२ ॥

ततो भडौ गते काले ममार यवनो द्विजः ।
सङ्गृह्य भ्रमभूतं तं गाणेशाश्चक्रिरे नृप ॥ ६३ ॥
अेतादृशा मडापापा व्रतपुण्यप्रभावतः ।
भ्रमभूता भववुश्च डा कथा विधिकाशिराम् ॥ ६४ ॥
अेवं नाना जना राजन् लुक्त्वा भोगान् यथेप्सितान् ।
भ्रमभूतं ते गतास्तनु मया वक्तुं न शक्यते ॥ ६५ ॥
धममाश्विनजायास्तु माडात्स्यं यः शृणोति वा ।
पठेत् स कृष्णसङ्कष्ट्याः सर्वार्थं लभते नरः ॥ ६६ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे
यतुर्थे भाषे गजाननचरिते आश्विनकृष्णयतुर्थीमाडात्स्यवर्णनं नाम अष्टाविंशोऽध्यायः ॥ ४.२८

४.२८ कार्तिककृष्णयतुर्थीमाडात्स्यवर्णनं नाम अेकोनत्रिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगाणेशाय नमः ॥
दशरथ उवाच ।
कार्तिके कृष्णपक्षे या यतुर्थी सङ्कटी मता ।
माडात्स्यं वद तस्यास्त्वं सर्वपापहरं परम् ॥ १ ॥
वसिष्ठ उवाच ।
अत्र ते कथयिष्यामि येतिडासं पुरातनम् ।
मडाराष्ट्रे मडातेजा राजाऽभूत् कर्दमाभिधः ॥ २ ॥
वेदवेदार्थतत्त्वज्ञः स्वधर्मनिरतोऽभवत् ।
लोकान् सङ्गृह्य षष्ठांशं पालयन् पुत्रकान् यथा ॥ ३ ॥
अपारसेनया युक्तश्चतुरङ्गप्रमोदया ।
पूर्वाकोशः कुबेराभो भभौ शस्त्रास्त्रपारगः ॥ ४ ॥
स्वभलेन नृपान् सर्वान् वशान् कृत्वा मडाभलः ।
यकार वशगां पृथ्वीं समुद्रान्तां विशेषतः ॥ ५ ॥
(Page भं. ४ अ. २८ पान ८१)
करदा धतरे सर्वे राजानः सेवका धव ।
सामन्ताश्च मडाराज तस्याज्ञावशवर्तिनः ॥ ६ ॥

पुण्यवान् धर्मशीलश्च नानादानपरायणः ।
 देवविप्राऽतिथिप्रोप्सुः स्वदारनिरतोऽभवत् ॥ ७ ॥
 यज्वा विनीतकस्तीर्थकारकः परवीरुडा ।
 नानागुणयुतः सोऽपि मया वक्तुं न शक्यते ॥ ८ ॥
 स अेव यक्ष्मणाऽत्यन्तं पीडितः पापवृषिणा ।
 शोकाकुलोऽभवद्राजा अस्थिशेषो बभूव ७ ॥ ९ ॥
 नानोपायाः कृतास्तस्य शान्तये न य सोऽभवत् ।
 शान्तस्ततो मडाराजस्तीर्थयात्रापरोऽभवत् ॥ १० ॥
 नानातीर्थानि राजाऽसौ यकार तदपि ङ्यडो ।
 पीडया नैव मुक्तोऽभूत्ततो दुःषितमानसः ॥ ११ ॥
 देवार्थनरता विप्राः कृतास्तेन मडात्मना ।
 तथापि रोगसंयुक्तोऽधिको राजा बभूव ७ ॥ १२ ॥
 ततः शान्तिधरो राजा वैराग्ये निदधे मनः ।
 राज्यं त्यक्त्वा प्रधानेषु सस्त्रीकः स वनं ययौ ॥ १३ ॥
 बभ्राम वनगो भूत्वा यत्र तत्र मडीपतिः ।
 ततो मडुणकं विप्रमदर्शद्योगिसत्तमम् ॥ १४ ॥
 तद् दृष्ट्वा निपपातोर्व्यां रुरोद भृशमेव सः ।
 ततस्तं मुनिमुष्योऽसौ जगाद दयया युतः ॥ १५ ॥
 मडुणक उवाच ।
 श्णु राजन् मडाभाग येन त्वं रोगपीडितः ।
 अबवस्तददधं सर्वं कथयामि नृपाधम ॥ १६ ॥
 मुष्यं नष्टं य राज्ये ते यतुर्थीसंज्ञितं व्रतम् ।
 तेन त्वं पापसंयुक्तो नरके गच्छसि ध्रुवम् ॥ १७ ॥
 सर्वादौ तद्प्रतं कार्यं नित्यवद्राजसत्तम ।
 सर्वसिद्धिकरं पूर्णं यतुर्विधङ्गवप्रदम् ॥ १८ ॥
 तद्प्रतेन विडीनस्त्वं नानाधर्मपरायणः ।
 यतुःपदार्थडीनत्वान्निष्कलोऽसि नृपाधम ॥ १९ ॥
 अेवमुक्त्वा य माडात्म्यं यतुर्थीसम्भवं मुनिः ।

श्रावयामास तस्मै तच्छ्रुत्वा सोऽपि तमब्रवीत् ॥ २० ॥

कर्दम उवाच ।

धन्यं मे जन्म कर्मादि त्वद्दृष्टियुगदर्शनात् ।

प्रतस्य श्रवणाद्भ्रुवो कृतकृत्यो न संशयः ॥ २१ ॥

ध्यानघे गणेशस्य स्वरूपं वद विस्तरात् ।

सर्वदृवाधिदेवं तं भजिष्यामि निरन्तरम् ॥ २२ ॥

मङ्गलक उवाच ।

गणेशस्य स्वरूपं कथयितुं शक्यते न तत् ।

तथाप्युपाधिसंयुक्तं वदामि शृणु कर्दम ॥ २३ ॥

पुराऽहं पत्रभक्षः संस्तपसे संस्थितोऽभवम् ।

अद्भुतकाले गते उस्तो विद्धो मे कण्ठकेन च ॥ २४ ॥

तदा पत्ररसस्तस्मादस्रवत् किञ्चिदप्यहो ।

दृष्ट्वा विस्मितचित्तोऽहं नृत्यं याकरवं तदा ॥ २५ ॥

अहो देहाद्गतं कुत्र रुधिरं मे स्वभावजम् ।

पत्रभक्षाणामावेन रसः स्रवति उस्ततः ॥ २६ ॥

ततो नृत्यस्य वेगेन कम्पितं स यथाचरम् ।

मदीयतपसा युक्तं देवाः शङ्करमाययुः ॥ २७ ॥

शङ्करः सर्वदिवैश्चागत्य मामब्रवीद्भयः ।

किं नृत्यसि मलाभाग पश्य मे कौतुकं महत् ॥ २८ ॥

धृत्युक्त्वा त्रुटिका तेन कृता तत्र रसस्य मे ।

भस्मरूपं कृतं भूपाऽभवत् तेनातिविस्मितः ॥ २९ ॥

त्यक्त्वा नृत्यं मलेशानं प्रणम्य स्तुतवान् क्षणात् ।

अन्तर्धाय स्वमात्मानं शङ्करः स गतोऽभवत् ॥ ३० ॥

(Page पं. ४ अ. २९ पान ८२)

मया मनसि राजेन्द्र सन्धृतं शङ्करात् परम् ।

विद्यते न तथा कर्तुमन्यथा कर्तुमीश्वरः ॥ ३१ ॥

दर्शयित्वा तपोरूपमतो भस्म कृतं महत् ।

रसस्य सर्वगः सोऽपि ब्रह्माकारः प्रदृश्यते ॥ ३२ ॥

त्यक्त्वा विषणुं मडेशस्य भजने निरतोऽभवम् ।
 कुमेण योगयुक्तोऽडं तपस्त्यक्त्वा शमे रतः ॥ ३३ ॥
 जडादिका मया योगभूमयः कुमितास्ततः ।
 कुमेण सडजे संस्थोऽभवं वै मोडवर्जितः ॥ ३४ ॥
 यत्र तत्र मडीदेशे भ्रान्तोऽडं योगधारकः ।
 सडजं भ्रुम मोडेन डीनं दृष्टं मया ततः ॥ ३५ ॥
 स्वाधीनं सडजं भ्रुम न योग्यं शान्तिदे परे ।
 तेनाऽडं भ्रुमणिं भ्रान्तः सूर्यं य शरणं गतः ॥ ३६ ॥
 प्रणम्य सौरमार्गेण स्तोत्रेण प्रस्तुतो मया ।
 प्रसन्नो माऽवदत्तत्र वरं वरय येऽसितम् ॥ ३७ ॥
 ततोऽडमवदं सूर्यं वद शान्तिप्रदं प्रभो ।
 सडजं मोडडीनत्वात् स्वाधीनं नैव शान्तिदम् ॥ ३८ ॥
 ततो मामभ्रवीत् सूर्यः प्रसन्नो भक्तिचन्त्रितः ।
 गणेशं भज भावेन तदा शान्तिमवाप्स्यसि ॥ ३९ ॥
 असख्यक्तिश्च सत् सूर्यः समो विषणुर्मडाभुने ।
 सडजः शङ्करः प्रोक्तस्तेषां योगे गणेश्वरः ॥ ४० ॥
 यतुणां चैव संयोगे स्वानन्दः परिकीर्तितः ।
 अयोगः पञ्चभिर्डीनस्तत्र निर्माधिको भवौ ॥ ४१ ॥
 संयोगे मायया युक्तो योगे मायाविवर्जितः ।
 तयोर्योगे शान्तिदः स गणेशो भ्रुमनायकः ॥ ४२ ॥
 शित्तडुपा मडाभुद्धिः पञ्चधा परिकीर्तिता ।
 शित्तमोडप्रदा सिद्धिस्ताभ्यां डीडति विद्वपः ॥ ४३ ॥
 शित्तं मोडयुतं विप्र त्यक्त्वा योगेन शान्तिदम् ।
 शिन्तामणिं भजस्व त्वं योगिवन्द्यो भविष्यसि ॥ ४४ ॥
 अेवमुक्त्वा ददौ मन्त्रं प्रभुर्मुख्यं षडक्षरम् ।
 स विधिं तं नमस्कृत्य स्वाश्रमेऽडं समागमम् ॥ ४५ ॥
 तत्र विद्वेश्वरं भक्त्या भजं तं नित्यमादरात् ।
 ततः स्वल्पेन शान्तिस्थोऽभवं योगस्य सेवया ॥ ४६ ॥

तथापि गाणराजं सम्भूज्य मन्त्रपरायणः ।
 अमजं तेन सन्तुष्टः प्रत्यक्षं प्रययौ स्वयम् ॥ ४७ ॥
 मया सम्भूजितो भक्त्या स्तुतो नानाविधैः स्तवैः ।
 मलयं दत्त्वा दृढां भक्तिमन्तर्धानं यकार उ ॥ ४८ ॥
 तदारभ्य मडीपाल गाणपत्योऽहमादरात् ।
 भजामि तं गणेशानं स्वच्छन्देन मडामते ॥ ४९ ॥
 अवेमुक्त्वा ददौ तस्मै कर्दमाय षडक्षरम् ।
 मन्त्रं विधियुतं विप्रो गणेशकृपया युतः ॥ ५० ॥
 अन्तर्धानं यकारापि मडान् मङ्गुलाको मुनिः ।
 राजा उर्ध्वसमायुक्तः स्वगुणं प्रत्यपद्यत ॥ ५१ ॥
 तत्राऽऽदौ कार्तिके मास्यागता कृष्णा यतुर्थिका ।
 तां यकार पुरस्थैश्च जनैर्ऽर्धयुतो नृप ॥ ५२ ॥
 ततो भूपेन विप्यातं कृतं व्रतमनुत्तमम् ।
 शुक्लकृष्णयतुर्थीजं व्रतं यङ्गुर्जना भुवि ॥ ५३ ॥
 रोगहीनः स राजर्षिरभजद्राणायकम् ।
 जना वन्द्यत्वहीनाश्चाऽभजंस्ते भावसंयुताः ॥ ५४ ॥
 पुत्रे राजयं परित्यज्य सस्त्रीकः स वनं ययौ ।
 तत्र विद्वेश्वरं भक्त्याऽभजन्मानन्ययेतसा ॥ ५५ ॥
 अन्ते स्वानन्दगो भूत्वा ब्रह्मभूतो बभूव उ ।
 (Page भं. ४ अ. ३० पान ८३)
 कुमेण भूमिसंस्थास्ते ब्रह्मभूता बभूविरै ॥ ५६ ॥
 अवे व्रतस्य माहात्म्यं कथितं ते नृपोत्तम ।
 अन्यत्त्वं शृणु भावेन परं कार्तिकसम्भवम् ॥ ५७ ॥
 यादालः कोऽपि पापात्मा हिंसायां तत्परोऽभवत् ।
 जघान ब्राह्मणानन्यान् जन्तून् वनसमाश्रितान् ॥ ५८ ॥
 परस्त्रियं वने दृष्ट्वाऽयमत्तां उठसंयुतः ।
 अवे नानाविधं पापं यकार दूर्भतिः सदा ॥ ५९ ॥

कदाचित् कार्तिके मासि चतुर्थ्यां वनमाश्रितः ।
 कृष्णायां तत्र सर्पेण दष्टः पापपरायणः ॥ ६० ॥
 ततोऽतिभयसंयुक्तः स्वगृहं प्रत्यपद्यत ।
 तत्रोपायाः कृता नाना स्वजनैर्विषडारकाः ॥ ६१ ॥
 तथापि विषबाधा य न जडौ तं सुदुर्मतिम् ।
 ततश्चन्द्रोदये किञ्चित् सावधानो बभूव च ॥ ६२ ॥
 तत्रात्रं भक्षयित्वा स पुनस्तद्गरेण य ।
 व्याकुलः पतितस्तत्र गतयेष्टोऽत्यजोऽभवत् ॥ ६३ ॥
 पञ्चम्यां स मृतः पापी ब्रह्मभूतो बभूव च ।
 व्रतपुण्यप्रभावेन तदद्भुतमिवाऽभवत् ॥ ६४ ॥
 अत्र नानाविधा राजन् व्रतपुण्यप्रभावतः ।
 बभूविरै ब्रह्मभूता मया वक्तुं न शक्यते ॥ ६५ ॥
 अतस्ते कथितं सर्वं माडात्म्यं कार्तिके नृप ।
 सङ्गृह्या यस्तु पठति शृणोतीप्सितमालभेत् ॥ ६६ ॥
 ॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे
 यतुर्थे भाऽः गजाननचरिते कार्तिककृष्णायतुर्थांमाडात्म्यवर्णनं नाम अडेनत्रिंशोऽध्यायः ॥ ४.२६

४.३० मार्गशीर्षकृष्णायतुर्थांमाडात्म्यवर्णनं नाम त्रिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
 दशरथ उवाच ।
 मार्गशीर्षे य कृष्णायाश्चतुर्थ्यां वद मानद ।
 माडात्म्यं सर्वदं स्वामिन् येन तृप्तो भवाम्यहम् ॥ १ ॥
 वसिष्ठ उवाच ।
 षट्तिहासं पुरावृत्तं कथयामि सविस्तरम् ।
 राजा बभूव तेजस्वी हरिश्चन्द्रः प्रतापवान् ॥ २ ॥
 अयोध्यायां स्थितः सोऽपि नानाधर्मपरायणः ।
 सदा सद्गुणसंयुक्तो यज्वा कर्मपरायणः ॥ ३ ॥
 यद्यच्च याचते विप्रस्तद्दाति स उर्षतः ।

तस्य पुत्र्येन तुल्यं तु न बभूव धरातले ॥ ४ ॥
 ततश्छलयितुं योगी विश्वामित्रः समाययौ ।
 सर्वराज्यं नृपस्यैव जगृहे दानमार्गतः ॥ ५ ॥
 राज्यभ्रष्टं नृपं कृत्वा परप्रान्ते गतं पुनः ।
 नानामिषेण तं तत्राश्छलयन् मुनिसत्तमः ॥ ६ ॥
 ततः सोऽपि नृपोऽत्यन्तं धर्मयुक्तो बभूव च ।
 न यथावातिदुःभेन संयुक्तः परमार्थवित् ॥ ७ ॥
 तत्रैकदा यतुर्था सा मार्गशीर्षे समागता ।
 कृष्णा नृपः क्षुधायुक्तो बभूव तृषया युतः ॥ ८ ॥
 छलितो मुनिनाऽत्यन्तं ततश्चन्द्रोद्योऽभवत् ।
 तत्रात्रं भक्षयामास राजेन्द्रो दैवयोगतः ॥ ९ ॥
 पञ्चम्यां बुद्धिसम्भेदो विश्वामित्रस्य याऽभवत् ।
 तज्ज्ञात्वा विस्मितो योगी विद्यथार स्वयेतसि ॥ १० ॥
 (Page भं. ४ अ. ३० पान ८४)
 ततस्तेन प्रतं तत्र ज्ञातं राज्ञा कृतं मडत् ।
 प्रत्यक्षं वरदो भूत्वा हरिश्चन्द्रमुवाच ॥ ११ ॥
 कुरु राज्यं मडाबुद्धे शृणु मे परमं वचः ।
 तव राज्ये यतुर्थाजिं प्रतं नष्टं बभूव च ॥ १२ ॥
 तेन त्वं पीडया युक्तः प्रजातोऽसि नृपाधम ।
 अलं सङ्क्षुभितो वाऽपि तदर्थं नात्र संशयः ॥ १३ ॥
 सर्वादौ तद्प्रतं कार्यं यतुःपादप्रदं नृप ।
 नित्यवन्नात्र सन्देहः सर्वसिद्धिप्रदायकम् ॥ १४ ॥
 त्वया नानाविधं पुण्यं कृतं विधियुतं मडत् ।
 तत्सर्वं निष्कलं जातं प्रतलीनप्रभापतः ॥ १५ ॥
 जनैः सर्वैर्मडाराज नरके त्वं पतिष्यसि ।
 त्वया कृतं प्रतं मुप्यमधुनाऽज्ञानतो मडत् ॥ १६ ॥
 तेनाऽलं प्रीतिसंयुक्तः कृतो वै राजसत्तम ।
 तत् कुरुष्व मडीपाल जनैः सौप्यमवाप्स्यसि ॥ १७ ॥

अवेमुक्त्वा ददौ तस्मै मन्त्रमष्टाक्षरं मुनिः ।
 सविधिं गणनाथस्य सोऽपि तं पुनरब्रवीत् ॥ १८ ॥
 उरिश्चन्द्र उवाच ।
 गणेशस्य स्वरूपं मे वद सर्वज्ञ ते नमः ।
 प्रतस्यैव प्रभावं त्वं विधियुक्तं मलामुने ॥ १९ ॥
 विश्वामित्र उवाच ।
 गणेश्वरस्य माहात्म्यं शृणु सङ्क्षेपतो नृप ।
 अेक अवे गणेशोऽयं सर्वे तस्य गणाः स्मृताः ॥ २० ॥
 मनोवाणीमयं विश्वं तदेव गणवाचकम् ।
 नानाभावासमायुक्तं मया वक्तुं न शक्यते ॥ २१ ॥
 मनोवाणीविडीनं यत्रानाब्रह्मप्रवाचकम् ।
 गणरूपं तु विज्ञेयं वेदे पश्य महीपते ॥ २२ ॥
 सिद्धिर्भ्रान्तिकरी प्रोक्ता बुद्धिर्भ्रान्तिधरा नृप ।
 ताभ्यां कीडति विघ्नेशश्चित्ते चिन्तामणिः स्थितः ॥ २३ ॥
 तं भजस्व विधानेन तदा शान्तिमवाप्स्यसि ।
 राज्यकर्ताऽपि वन्द्यस्त्वं योगिनां प्रभविष्यसि ॥ २४ ॥
 चित्तं पञ्चविधं प्रोक्तं तत्र मोडश्च पञ्चधा ।
 समोऽहं चित्तमुत्सृज्य चिन्तामणिर्भविष्यसि ॥ २५ ॥
 अवेमुक्त्वा प्रतस्यैव माहात्म्यं मुनिपुङ्गवः ।
 श्रावयामास तस्मै तत्तत्तन्तर्हितोऽभवत् ॥ २६ ॥
 विश्वामित्रं गतं ज्ञात्वा राजा डर्षसमन्वितः ।
 अयोध्यायां यथौ वेगात् प्रधानैरनुमोदितः ॥ २७ ॥
 नागरैः सह राजाऽपि यकार प्रतमुत्तमम् ।
 शुक्लकृष्णायतुर्थांशं गणेशभजने रतः ॥ २८ ॥
 सर्वत्रैवं प्रशस्तं तद् प्रतं यकार डर्षितः ।
 भूमिसंस्था जनाः सर्वे प्रतं यकुर्विशेषतः ॥ २९ ॥
 नानेन सदृशं किञ्चित् सर्वदं प्रतमुत्तमम् ।

ततो रोगादिभिर्दीनो बभूवे उर्धसंयुतः ॥ ३० ॥

राजा गणपतिं नित्यमभजन्नान्ययेत्सा ।

पुत्रे राजयं विनिक्षिप्य सस्त्रीकश्च यथौ वनम् ॥ ३१ ॥

तत्रैव गणराजं सोऽभजत् सुतपसा युतः ।

शान्तिं प्राप्नो विशेषेणोऽभवद्योगी स पार्थिवः ॥ ३२ ॥

अन्ते स्वानन्दगो भूत्वा गणेशे लीनतां गतः ।

अेवं प्रतस्य माडात्स्यं कथितं तेऽजन्मन ॥ ३३ ॥

जनाः सर्वे ङमेणैव ब्रह्मभूता बभूवुरे ।

यतुर्थाप्रतजेनैव पुण्येन परमेण ते ॥ ३४ ॥

अन्यच्छृणु मडीपाल मालवे नगरं मडत् ।

कर्णा नाम य तत्रोऽऽसीद्देश्या नरविमोछिनी ॥ ३५ ॥

लोकान् सा ङवभावेन मोडयामास तत्क्षणात् ।

नाना जनाः स्वधर्मं त्यक्त्वाऽभवन् वै तदात्मकाः ॥ ३६ ॥

(Page भं. ४ अ. ३१ पान ८५)

स्वस्वस्त्रियं परित्यज्य तन्निष्ठास्ते बभूवुरे ।

मधमांसरताः सर्वे नराधिप कृतास्तथा ॥ ३७ ॥

ब्राह्मणोऽप्येवं ते भ्रष्टा जाता विशेषतः ।

यौर्यादिकर्मसंयुक्ताः किं वदामि मडाभते ॥ ३८ ॥

कथने परदोषाणां दोषी भवति मानवः ।

अेतादृशी तु सा वेश्या पापकृपाऽतिदारुणा ॥ ३९ ॥

नानाजनैर्युता राजन्नरके कृतनिश्चया ।

न विरामं यकाराऽपि नराणां मोडने कदा ॥ ४० ॥

अेकदा ज्वरसंयुक्ता मार्गशीर्षे बभूव य ।

यतुर्थ्या कृष्णपक्षे साऽभवद्दाडेन पीडिता ॥ ४१ ॥

पञ्चम्यां सा मृता तत्र ब्रह्मभूता बभूव ङ ।

प्रतस्यैव प्रभावेण पतितानां सडायिनी ॥ ४२ ॥

अेवं नाना जना राजन् ब्रह्मभूता बभूवुरे ।

तत्र ते कति वै ब्रूयां नावं वर्षायुतैरपि ॥ ४३ ॥

मार्गशीर्षयतुर्थ्या यन् माडात्स्यं कथितं परम् ।
पठनात् श्रवणात् सर्वसिद्धिदं भवति ह्यहो ॥ ४४ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे
यतुर्थे भा.३ गजाननचरिते मार्गशीर्षकृष्णयतुर्थांमाडात्स्यवर्णनं नाम त्रिंशोऽध्यायः ॥ ४.३०

४.३१ पौषकृष्णयतुर्थांमाडात्स्यवर्णनं नामैकत्रिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

दशरथ उवाच ।

पौषकृष्णयतुर्थ्यास्तु माडात्स्यं वद भो गुरो ।
न तृप्यामि कथां शृण्वन् सर्वसिद्धिकरीं पराम् ॥ १ ॥

वसिष्ठ उवाच ।

धृतिडासं प्रवक्ष्यामि पुरातनभवं मडान् ।
राजा वीरसहो नाम अब्रूवे हस्तिनापुरे ॥ २ ॥

अलवात्रीतियुक्तश्चाभवच्छस्त्रास्त्रपारगः ।
धर्मशीलो वदान्यः स मान्यान् मानयिता बृशम् ॥ ३ ॥

नानादानरतश्चापि वान्ध्यदोषयुतोऽभवत् ।
तदर्थं यत्नमास्थाय देवसेवापरोऽभवत् ॥ ४ ॥

ब्राह्मणैः पुत्रकामार्थं पुत्रीयामिष्टिमाडरत् ।
नैव लेभे स तदपि पुत्रं वंशविवर्धनम् ॥ ५ ॥

तीर्थक्षेत्रादिकस्थाने नानाधर्मनिकारयत् ।
स्वयं पूजापरो भूत्वा न लेभे सन्ततिं ततः ॥ ६ ॥

ततोऽतिदुःखितो राजा त्यक्त्वा राज्यं वने ययौ ।
सस्त्रीको भ्रममाणः स शीतोष्णैः पीडितोऽभवत् ॥ ७ ॥

मडावनान्तरं गत्वा दुःभशोकसमन्वितः ।
सिंहव्याघ्रादिकां दृष्ट्वा भयहीनश्चत्वार ६ ॥ ८ ॥

तत्राऽऽजगाम योगीन्द्रस्त्रितो नाम मडामुनिः ।
तं दृष्ट्वा प्राणनामाऽऽदौ कृताञ्जलिपुटः स्थितः ॥ ९ ॥

तेन पृष्ट उवाचाऽसौ निजं सर्वं मलायशाः ।
रुरोद तं मलायोगी जगाद करुणायुतः ॥ १० ॥

त्रित उवाच ।

राज्ये ते नृपशार्दूल सर्वसिद्धिकरं व्रतम् ।
नष्टं यतुर्थाजं पूर्णं तेन वन्द्योऽसि निश्चितम् ॥ ११ ॥

सर्वादौ तत् प्रकर्तव्यं यतुर्वर्गङ्गलप्रदम् ।
तदा कर्म कृतं सर्वं यतुःपादप्रदं भवेत् ॥ १२ ॥

नानाधर्मपरस्त्वं वै जनास्तथैव मानद ।

(Page भं. ४ अ. ३१ पान ८६)

ङ्गलडीनप्रभावेण पतिष्यन्ति च रौरवे ॥ १३ ॥

अेवमुक्त्वा यतुर्थास्तु माडात्स्यं मुनिसत्तमः ।
श्रावयामास सम्पूर्णां ततस्तं त्वध्रवीनृपः ॥ १४ ॥

वीरसह उवाच ।

गणेशस्य माडात्स्यं वद मे करुणानिधे ।
अेतादृशं व्रतं यस्य तं भजिष्यामि नित्यदा ॥ १५ ॥

त्रित उवाच ।

गणेशस्य स्वरूपं यद्भक्तुं शक्यं कथं भवेत् ।
उपाधियुक्तं भावेन कथयामि शृणुष्व तत् ॥ १६ ॥

अहं पुरा तपोयुक्तः शापानुग्रहणो क्षमः ।
अेको द्वितश्च मे राजन् भ्रातरौ विधया युतौ ॥ १७ ॥

ताभ्यां यज्ञार्थमेवालं गतो राज्ञो मलात्मनः ।
अभवं कारयित्वा तं स्वगृहे गन्तुमुत्सुकः ॥ १८ ॥

दक्षिणापशुभिर्युक्तं विपुलैर्मार्गसंस्थितम् ।
भ्रातरौ लोकासंयुक्तौ कूपे क्षिप्त्वा प्रजग्मतुः ॥ १९ ॥

जलडीने हि कूपेऽहं पतितः भेदसंयुतः ।
तत्र मानसिकं यज्ञं प्रयकार छितावहम् ॥ २० ॥

आजग्मुस्तत्र देवाद्या उविर्भागार्थमाधरात् ।
मया सम्पूजिताः सर्वे तृप्ताः संदर्षिता बभूवुः ॥ २१ ॥

अमरा ष्ठितं सर्वे वरं मध्यं ददुर्नृप ।
 ततः कूपाय्य मां सर्वे बलिः क्षिप्त्वा प्रजग्मिरे ॥ २२ ॥
 ततोऽहं याययित्वाऽन्यं नृपं गोभिः समन्वितः ।
 उर्षेण स्वाश्रमं गत्वा संस्थितस्तप आयरन् ॥ २३ ॥
 ततोऽतितपसा ज्ञानं सर्वगं लभवत्ततः ।
 तपस्त्यक्त्वा च योगेन प्राभवं भूमिसाधकः ॥ २४ ॥
 जडोन्मत्तपिशायाद्या भूमयः साधिता मया ।
 अन्ते ब्रह्मगतोऽतिष्ठे समात्माऽहं स्वशान्तिदे ॥ २५ ॥
 स्वाश्रमे उर्षयुक्तोऽहं ततो मुद्रल आगतः ।
 धर्मशीलो वदान्यश्च मान्यान् मानयिता भृशम् ॥ २६ ॥
 योगीन्द्रैर्वन्दितो नित्यं तं दृष्ट्वा प्रणतोऽभवम् ।
 पूजयित्वा सुविश्रान्तं तमपृच्छं कृताञ्जलिः ।
 शान्तियोगं वद स्वामिन् शान्तिभ्यः शान्तिदायकम् ॥ २७ ॥
 मुद्रल उवाच ।
 असख्यक्तिश्च सत्सूर्यः समो विषणुर्महामुने ।
 अव्यक्तः शङ्करस्तेषां संयोगे गणपोऽभवत् ॥ २८ ॥
 संयोगे मायया युक्तो गणेशो ब्रह्मनायकः ।
 अयोगे मायया लीनो भव ते मुनिसत्तम ॥ २९ ॥
 संयोगायोगयोर्योगे योगो गणेशसंज्ञकः ।
 शान्तिभ्यः शान्तिदः प्रोक्तो भज तं भक्तिसंयुतः ॥ ३० ॥
 अवेमुक्त्वा गणेशस्य ददौ मन्त्रं स मुद्रलः ।
 ओकाक्षरं विधियुतं ततः सोऽतर्हितोऽभवत् ॥ ३१ ॥
 ततोऽहं गणराजं तमभजं सर्वभावतः ।
 तेन शान्तिसमायुक्तश्चरामि ल्यङ्कुतोभयः ॥ ३२ ॥
 न गणेशात् परं ब्रह्म न गणेशात् परं तपः ।
 न गणेशात् परं कर्म ज्ञानं न गणपात् परम् ॥ ३३ ॥
 न गणेशात् परो योगो भक्तिर्न गणपात् परा ।
 तस्माद्य सर्वपूजयोऽयं सर्वादौ सिद्धिदायकः ॥ ३४ ॥

गणेशानं परित्यज्य कर्म ज्ञानादिकं चरेत् ।
 तत्सर्वं निष्कलं याति भस्मनि प्रभुतं यथा ॥ ३५ ॥
 सर्वास्त्यज्त्वा गणेशानं भजतेऽनन्ययेतसा ।
 सर्वसिद्धिं लभेत् सद्यो ब्रह्मभूतः स कथ्यते ॥ ३६ ॥
 अथमुक्त्वा त्रितस्तस्मै ददौ मन्त्रं दशाक्षरम् ।
 विधियुक्तं ततः साक्षादन्तर्धानं चकार च ॥ ३७ ॥
 (Page पं. ४ अ. ३१ पान ८७)
 राजा वीरसखो राजन् उषतः स्वपुरं ययौ ।
 प्रधानैर्नागरैः सर्वैर्मानितः संस्थितोऽभवत् ॥ ३८ ॥
 तत्रादौ पौषगां कृष्णां चतुर्थीं तां समागताम् ।
 यकार स्वपुरस्थैः स विधियुक्तां सुदर्षितः ॥ ३९ ॥
 प्रशस्तं तद् व्रतं तेन कृतं सर्वत्र भूमिप ।
 शुक्लकृष्णचतुर्थीञ्च व्रतं यदुर्जना भुवि ॥ ४० ॥
 ततः पुत्रं मडाशूरं नीतिज्ञं धर्मसंयुतम् ।
 लेभे नानागुणैर्युक्तं जनाः संदर्षिता भवुः ॥ ४१ ॥
 रोगादिभिर्विनिर्मुक्ता लृष्टाः पुष्टाश्च तेऽभवन् ।
 यत्र तत्र चतुर्थीञ्च माडात्म्यमवदन् जनाः ॥ ४२ ॥
 पुत्रं राजये समास्थाप्य राजा निर्वृत्तिधारकः ।
 सस्त्रीको गणनाथं तमभजद्भावसंयुतः ॥ ४३ ॥
 अन्ते ब्रह्ममयः सोऽपि बभूव व्रतपुण्यतः ।
 कृमेण भूमिसंस्थास्ते ब्रह्मभूता बभूविरे ॥ ४४ ॥
 अथ व्रतस्य माडात्म्यं कथितं ते नृपोत्तम ।
 अचर्य्शु माडाभाग पापनाशकरं भदत् ॥ ४५ ॥
 गौडे कश्चिद् वशिष् पापी लोभयुक्तो बभूव च ।
 द्रव्यार्थं पितरं सोऽपि जघान विषदोषतः ॥ ४६ ॥
 मातरं स तथा दृष्टो मार्गे नानाजनांस्तथा ।
 वशिष्ठो विषयोगेन मारयामास नित्यदा ॥ ४७ ॥
 अथ बहुधनो जातः परस्त्रीलालसोऽभवत् ।

मधमांसपरो दृष्टो सतीसङ्गेषु लालसः ॥ ४८ ॥

नानामिषेण दृष्टः स्म सतीर्यमति वेगतः ।

परस्त्रियस्ततो राज्ञा धृतोऽसौ ताडितोऽभवत् ॥ ४९ ॥

निगडैर्बद्ध ओवाऽसौ संस्थितो राजवेश्मनि ।

द्वैवयोगेन पौषी सा प्राप्ता कृष्णा यतुर्थिका ॥ ५० ॥

तस्यामन्नादिभिर्हीनः स्थितो दुःखसमन्वितः ।

यन्द्रोदये रक्षकैर्यदत्तमन्नमभक्षयत् ॥ ५१ ॥

पञ्चम्यां राजदूतैः स शूलप्रोतो ममारुह ।

ब्रह्मभूतः स वै जातो व्रतपुण्यप्रभावतः ॥ ५२ ॥

अवेमज्ञानसंयुक्ता ज्ञानयुक्ता बभूविवरे ।

ब्रह्मभूता व्रतस्यैव प्रभावेण मडामते ॥ ५३ ॥

तत्रैव कति ते राजन् कथयामि विशेषतः ।

न वक्तुं शक्यते तस्माद्दुक्तं संक्षेपतो मया ॥ ५४ ॥

एदं पौषस्य सङ्गुष्ट्या माडात्म्यं संशृणोति यः ।

पठेद्वा तस्य शुभं भविष्यति निरन्तरम् ॥ ५५ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

यतुर्थे भाऽः गजाननचरिते पौषकृष्णयतुर्थीमाडात्म्यवर्णनं नामैकत्रिंशोऽध्यायः ॥ ४.३९

(Page पं. ४ अ. ३२ पान ८८)

४.३२ माडात्म्यवर्णनं नाम द्वात्रिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

दशरथ उवाच ।

मलमासे च सङ्गुष्ट्याश्चतुर्थ्यां वद मानद ।

माडात्म्यं प्रीतिदं पूर्णं न तृप्तोऽहं कृपानिधे ॥ १ ॥

वसिष्ठ उवाच ।

आन्प्रदेशे मडाराजो बभूवे रैवतान्तरे ।

धर्मदत्त इति ध्यातो नानाधर्मपरायणः ॥ २ ॥

यज्वा विनीतकोऽत्यन्तं नीतिज्ञोऽभिलतोषकृत् ।

षष्ठांशग्राहकः सोऽपि प्रजापालनतत्परः ॥ ३ ॥

जलोदरयुतोऽकस्मादभवन् मानदायकः ।

सार्वभौमोऽतिपापेन गृहीतः सर्वशास्त्रवित् ॥ ४ ॥

नानोपायाः कृतास्तस्य शान्तये नृपसत्तम ।

तथाऽपि रोगनिर्मुक्तो न बभूव महीपतिः ॥ ५ ॥

तुलादानादिकान्येव मलादानानि पीडितः ।

यकार रोगयुक्तस्तदध्यत्यन्तमजायत ॥ ६ ॥

परिभ्रमन् स तीर्थानि यकार विधिसंयुतः ।

देवताऽऽराधनं राजा नाऽभवद्रोगवर्जितः ॥ ७ ॥

ततोऽतिदुःखितो राजा जलेनैवात्मघातनम् ।

विषेण कर्तुमुद्युक्तो नानाजनैः सुविह्वलैः ॥ ८ ॥

ततोऽकस्मान् मलायोगी याष्टावकः समाययौ ।

तद्गुह्ये तं नमस्कृत्य पूजयामास बान्धवैः ॥ ९ ॥

भोजितं तं प्रणाम्यैव कृत्वा करपुटं नृपः ।

धर्मदत्त उवाचाऽसौ विनयावनतोऽभवत् ॥ १० ॥

धर्मदत्त उवाच ।

धन्योऽस्यनुगृहीतोऽस्मि सङ्गलो मे भवोऽभवत् ।

तव दर्शनतो विप्र साक्षाद्योगीश्वरस्य तु ॥ ११ ॥

आत्मघातेऽहमुद्युक्तस्तत्र ते दर्शनं भवत् ।

प्राप्तं पुण्यसमूहेन नरको न भविष्यति ॥ १२ ॥

वसिष्ठ उवाच ।

येवं वदन्तमानन्दयुक्तो योगीन्द्रसत्तमः ।

उवाच तं मळाराजं दयया करुणानिधिः ॥ १३ ॥

अष्टावक उवाच ।

किमर्थं देहघाते त्वमुद्युतोऽसि मलामते ।

रोगदुःखनिर्मुक्तो भविष्यसि न संशयः ॥ १४ ॥

तव राज्ञे महीपाल यतुर्थीमुष्यकप्रतम् ।

नष्टे तेन मङ्गोत्रेण पापेन संयुतो भवान् ॥ १५ ॥

राजा राष्ट्रकृतं पापं त्वया प्राप्तं तथैव तत् ।
 त्वमपि व्रतसंहीनः पतितोऽसि नृपाधम ॥ १६ ॥
 सर्वाद्यै तद्ग्रतं कार्यं यतुर्वर्गकृलप्रदम् ।
 तदा कर्म कृतं राजन् कृलयुक्तं भवेत् किल ॥ १७ ॥
 त्वया धर्मयुतं कर्म कृतं नानाविधं तथा ।
 यतुःपदार्थंहीनं तद्भूय उ जनेः कृतम् ॥ १८ ॥
 सर्वैः सद्य जने राजन्नरके त्वं पतिष्यसि ।
 तदर्थं व्रतराजं तत् कुरु सर्वसमन्वितः ॥ १९ ॥
 अवेवमुक्त्वा यतुर्थ्या यन् माडात्थ्यं मुनिसत्तमः ।
 श्रावयामास तस्मै स करुणायुतयेतसा ॥ २० ॥
 श्रुत्वा मुष्यं स माडात्थ्यं धर्मदत्तः सुविस्मितः ।
 उवाच तं छि योगीन्द्रं उर्षयुक्तेन येतसा ॥ २१ ॥
 धर्मदत्त उवाच ।
 पूर्वपुण्यं मडन् मेऽस्ति कथनाय न शक्यते ।
 मयेदृशं व्रतं विप्र श्रुतं तेन मडाद्भुतम् ॥ २२ ॥
 अधुना विघ्नराजस्य स्वरूपं मे दयानिधे ।
 कथयस्व सदा देवं भजिष्यामि मडाप्रभुम् ॥ २३ ॥
 न सामान्यं चरित्रं तत्तस्य देवाधिपस्य यत् ।
 यस्येदृशं व्रतं मुष्यं सर्वसिद्धिप्रदं भवेत् ॥ २४ ॥
 अष्टावक्र उवाच ।
 धर्मदत्त मडाभाग शृणु त्वं गाणपस्य यत् ।
 यस्येदृशं व्रतं मुष्यं सर्वसिद्धिप्रदं भवेत् ॥ २५ ॥
 (Page पं. ४ अ. ३२ पान ८९)
 निर्गुणं गजवाच्यं यद्ब्रह्म मस्तकमेव च ।
 तस्य देवः सगुणकं ब्रह्म योगे गजाननः ॥ २६ ॥
 सिद्धिर्भ्रान्तिस्वरूपा सा बुद्धिर्भ्रान्तिधराऽभवत् ।
 ताभ्यां क्रीडति विघ्नेशो मायाभ्यां परमार्थतः ॥ २७ ॥
 स्वसंवेद्येन योगेन लभ्यते दर्शनं मडत् ।

तेन स्वानन्दवासी स कथ्यते योगिभिः प्रभुः ॥ २८ ॥

संयोगेऽयं गकारः सो योगेऽयं च षकारकः ।

तयोः स्वामी गणेशानः शान्तियोगेन लभ्यते ॥ २९ ॥

पञ्चधा चित्तवृत्तिर्या तस्यां मोहस्तु पञ्चधा ।

समोहं चित्तमुत्सृज्य लभ्यते चित्तचालकः ॥ ३० ॥

तेनाऽयं गणेशनाथस्तु चिन्तामणिरिति स्मृतः ।

तं भजस्व मलाभागे तदा शान्तो भविष्यसि ॥ ३१ ॥

अेवमुक्त्वा ददौ तस्मै मन्त्रं मालात्मकं प्रभुः ।

सविधिं धर्मदत्ताय ततः सोऽतर्द्धितोऽभवत् ॥ ३२ ॥

राजाऽपि उर्षसंयुक्तो बभूवात्तिरसं ततः ।

धन्यमात्मानमेवं स्म मन्यते भाग्यगौरवात् ॥ ३३ ॥

तत्रादौ मलमासे या चतुर्थी कृष्णपक्षगा ।

समागता जनै राजा तां यकार विधानतः ॥ ३४ ॥

ततस्तेन प्रतं मुष्यं तत् सर्वत्र प्रकाशितम् ।

ततो जना प्रतं यकुर्भूमिस्था यत्र तत्र ते ॥ ३५ ॥

ततो रोगविनिर्मुक्तो धर्मदत्तो बभूव उ ।

जनाः सर्वे तथा हृष्टा बभूवु रोगवर्जिताः ॥ ३६ ॥

नित्यं गणपतिं राजाऽभजय्यानन्यमानसः ।

गणेशप्रीतये नानादानानि स ददौ सदा ॥ ३७ ॥

ततो राजये स्वपुत्रं स संस्थाप्यैकान्तसंस्थितः ।

सस्त्रीको गणेशाय तमभजद्दधानमार्गतः ॥ ३८ ॥

अन्ते जगाम विघ्नेशं तल्लीनः स बभूव उ ।

जनाः सर्वे कमेणैते ब्रह्मभूता बभूविरि ॥ ३९ ॥

अेवं प्रतस्य मालात्म्यं सर्वसिद्धिप्रदायकम् ।

कथितं ते महीपाल शृण्वन्त्यत्वं कथानकम् ॥ ४० ॥

गान्धारदेशवासीयः क्षत्रियः पापकारकः ।

बभूव स परद्रव्यहारकश्चौर्यमार्गतः ॥ ४१ ॥

धूतमधरतो नित्यं परस्त्रीलम्पटोऽभवत् ।
 गोमांसभक्षणे सक्तो मिथ्यावाक् साक्ष्यपूरकः ॥ ४२ ॥
 नानाभेदैः सुदुर्बुद्धिः कलङ्कं यत्र तत्र वै ।
 यकार सर्वदा राजन् हिंसाकर्मपरायणः ॥ ४३ ॥
 ततो राज्ञा मडापापी वने निष्कासितो भवात् ।
 जघान मार्गगांस्तत्र जन्तूनां विधान् भवः ॥ ४४ ॥
 द्विजदीनां वधे सक्तः स्त्रीभालवधकारकः ।
 अयं नानाविधं पापं नित्यमेव यकार सः ॥ ४५ ॥
 ततो द्रव्ययुतोऽत्यन्तं बुभुजे भोगमुत्तमम् ।
 लृटीप्सितं स दृष्टात्मा नानाचौरसमन्वितः ॥ ४६ ॥
 कदाचित् पर्वतद्रोणीं मलमासे स आश्रितः ।
 यतुर्थ्यां कृष्णपक्षस्य हिंसार्थं लोभसंयुतः ॥ ४७ ॥
 ततो मानवमेकं तु मार्गस्थं स ददर्श ह ।
 निःसृत्याधवदत्यन्तं शस्त्रहस्तो वधाय वै ॥ ४८ ॥
 पपाल कुरकर्माणं दृष्ट्वा तं सोऽपि भीतितः ।
 क्रोशमात्रं ततो दृष्टः पपात पदव्युत्थमात् ॥ ४९ ॥
 पतितं तं समाज्ञाय नरः क्रोधसमन्वितः ।
 पाषाणेन मडादृष्टे मारयामास मस्तके ॥ ५० ॥
 मस्तकः स्फुटितस्तत्र क्षत्रियस्य नराधिप ।
 तेन स व्याकुलोऽत्यन्तं गतयेष्टो भवूव ह ॥ ५१ ॥
 (Page भं. ४ अ. ३३ पान ९०)
 रात्रौ यन्द्रोदये किञ्चित् सावधानोऽभवत् कुधीः ।
 पायसं भक्षयामास स्वल्पं दुग्धसमन्वितः ॥ ५२ ॥
 ततो ममार पञ्चम्यां गतः स्वानन्दके पुरे ।
 तत्र दृष्ट्वा गणेशानं ब्रह्मभूतो भवूव ह ॥ ५३ ॥
 अयं व्रतप्रभावेण पापकर्मा स क्षत्रियः ।
 ब्रह्मभूतो भवूवाऽपि किं पुनर्ज्ञानतः कृतम् ॥ ५४ ॥
 नानाजना व्रतेनैव भुङ्क्वा भोगान् लृटीप्सितान् ।

अलभूता बलवुश्च कथितुं तत्र शक्यते ॥ ५५ ॥

छंदं कृष्णयतुर्थ्या यन् माडात्म्यं मलमासके ।

शृणोति यस्तु पठति स छिन्तितमवाप्नुयात् ॥ ५६ ॥

॥ ॐ तन्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

यतुर्थ्ये भाऽः गजाननचरिते मलमासकृष्णपक्षयतुर्थ्या-

माडात्म्यवर्णनं नाम द्वात्रिंशोऽध्यायः ॥ ४.३२

४.३३ शमीमूलयतुर्थ्यात्रितायराणवर्णनं नाम त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

दशरथ उवाच ।

शमीमूले य यस्तिष्ठेय्यतुर्थ्या मुनिसत्तम ।

सङ्कष्ट्यां तस्य माडात्म्यं वद मे करुणानिधे ॥ १ ॥

वसिष्ठ उवाच ।

छतिडासं प्रवक्ष्यामि पुरातनभवं नृप ।

सर्वसिद्धिकरं पूर्णं श्रवणात् पठनामृशाम् ॥ २ ॥

पाञ्चाले ब्राह्मणः कश्चिदत्रिगोत्रसमुद्भवः ।

पूर्वकर्मविपाकेन कुष्ठयुक्तो बलव ७ ॥ ३ ॥

नानाक्षतसमाकीर्णः प्रस्रवत् पूयशोणितः ।

डीटकैः सर्वतो व्याप्तो ल्यन्धः कुञ्जोऽभवन्नृप ॥ ४ ॥

तं दृष्ट्वा तादृशं पुत्रं पिता परमदुःभितः ।

अत्रिं जगाम शरणं तं पप्रच्छ प्रणम्य सः ॥ ५ ॥

तेनापि कथितं राजन् शमीमूले स्थितो भवेत् ।

यतुर्थ्या सङ्कटीं कुर्यात्तदा पापात् प्रमुच्यते ॥ ६ ॥

ततः सोऽपि स्वपुत्रं तं शमीमूले महीपते ।

समानाथ्यं बभन्वैव दाम्ना सर्वार्थसाधकः ॥ ७ ॥

सूर्योदयात् समाह्वयं यावच्चन्द्रोदयोऽभवत् ।

तावत्तत्र मडारोगी सोऽतिष्ठद्धन्धनाकुलः ॥ ८ ॥

ततः पित्रा समानीतः स्वगृहे सोऽपि तत्क्षणात् ।

नेत्रयुक्तो बभूवाऽथ रोगादिभिर्विवर्जितः ॥ ९ ॥

कुब्जताडीनरूपं तं संस्थितं विगतज्वरम् ।
तद् दृष्ट्वा परमाश्चर्यं विप्राः सर्वे विसिस्मिरे ॥ १० ॥

ततः सोऽपि गणेशानमभजन्त्रित्यमादरात् ।
यतुर्थ्यां कृष्णपक्षे वै शमीमूले स्म तिष्ठति ॥ ११ ॥

अन्ते शान्तिसमायुक्तो ब्रह्मभूतो बभूव उ ।
अेवं तिष्ठेच्छमीमूले सोऽसाध्यं कुरुते वशम् ॥ १२ ॥

अन्यच्छृणु मडीपाल माडात्म्यं सर्वसिद्धिदम् ।
योरः कश्चिन् मडान् पापी नगरे स गतोऽभवत् ॥ १३ ॥

स्फोटयित्वा गृहं डिञ्चितेन तत्र प्रविश्य सः ।
धनं गृहीत्वा निर्यातो नरैर्दृष्टः पपाल सः ॥ १४ ॥

जनैः कोलाडलस्तत्र कृतः परमदारुणः ।
श्रुत्वा राज्ञो ययुर्दूताः शस्त्रउस्ता मडाबलाः ॥ १५ ॥

(Page भं. ४ अ. ३३ पान ९१)

ज्ञात्वा वृत्तान्तमुग्रं ते धाविताः क्रोधसंयुताः ।
वेगेन तं मडायौरं जघ्नुः शस्त्रप्रदारतः ॥ १६ ॥

छिन्नाङ्गं पतितं यौरं दूताः सङ्गृह्य दारुणाम् ।
तं बबन्धुः शमीवृक्षे ततो राजानमाययुः ॥ १७ ॥

समागता यतुर्थ्या सा तत्राऽकस्मान् मडीपते ।
कृष्णा सोऽपि मडायौरो शमीमूलस्थितोऽभवत् ॥ १८ ॥

पञ्चम्यां क्षतडीनाङ्गं यौरं सर्वत्र शोभनम् ।
सञ्जातं राजदूतास्ते ज्ञात्वा राज्ञे न्यवेदयन् ॥ १९ ॥

राजा तत्र समागम्य तं प्रणम्य पुरःस्थितः ।
अेतस्मिन्नन्तरे तत्र विमानं सडसाऽऽगतम् ॥ २० ॥

तं तत्रागृह्य निक्षिप्य गणान् शुड्ढाविराजितान् ।
तान् प्रणम्य स पप्रथ्य राजर्षिर्गन्तुमुत्सुकान् ॥ २१ ॥

मडासेन उवाच ।

भो भो गणपतेर्दूताः किमनेन कृतं भडत् ।

वदेत करुणायुक्तास्तद्भयं करवामले ॥ २२ ॥

गाणेशा ङायुः ।

कृष्णपक्षे यतुर्थ्या यः शमीमूले जपेन्मनुम् ।

तिष्ठेत् सूर्योदयाधावत्तथा यन्द्रोदयो भवेत् ॥ २३ ॥

निराहारः स विघ्नेशं पूजयेत् व्रतकारकः ।

पश्चाद्विप्रांश्च सम्भोज्य स्वयं भुञ्जोत वाग्यतः ॥ २४ ॥

रात्रौ जागरणं कुर्यात् पञ्चम्यां पूजनं पुनः ।

प्रकुर्यात् गाणराजस्य स ऽप्सितमवाप्नुयात् ॥ २५ ॥

इलयुक्तः सद्येव भवत्यत्र न संशयः ।

अन्ते स्वानन्दगो भूत्वा ब्रह्मभूतः स जायते ॥ २६ ॥

अवेमुक्त्वा गता दूताश्चौरेश सखिता नृप ।

यौरो विघ्नेश्चरं दृष्ट्वा ब्रह्मभूतो बभूव ह ॥ २७ ॥

ततो राजा मलाभागो गाणेशभजने रतः ।

स यतुर्थ्या शमीमूले तिष्ठन्नियमसंयुतः ॥ २८ ॥

ततो राजा गतिं लेभे त्रिलोक्यां व्रतपुण्यतः ।

ब्रह्मादीनां सभायां स गत्वाऽतिष्ठत् स्वयेच्छया ॥ २९ ॥

पुनः स्वनगरे राजा यम्पावत्यां जगाम ह ।

अवे सर्वत्रगो भूत्वा रराजे राजमण्डले ॥ ३० ॥

अन्ते सर्वजनै राजा नगरस्थैर्मलामते ।

जगाम विघ्नराजं तं ब्रह्मभूतो बभूव ह ॥ ३१ ॥

ठं ते मुप्यमालात्त्रयं शमीमूलस्थितेर्मलत् ।

यतुर्थ्या कथितं राजन् सङ्गृह्यां सर्वसिद्धिदम् ॥ ३२ ॥

शृणुयाद्यः पठेद्वा स सद्येव इलं लभेत् ।

ऽप्सितं गाणराजस्य प्रसादान्नात्र संशयः ॥ ३३ ॥

अवे नाना जना राजन्नान्धयोषादिवर्जिताः ।

बभूवुश्चरितं तेषां मया वक्तुं न शक्यते ॥ ३४ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मलापुराणे

यतुर्थ्ये भाऽः गजाननचरिते शमीमूलयतुर्थ्याप्रतायराणवार्णनं नाम त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः ॥ ४.३३

(Page ખં. ૪ અ. ૩૪ પાન ૯૨)

૪.૩૪ વસિષ્ઠદશરથસંવાદસમાપ્તિવર્ણનં નામ ચતુસ્ત્રિંશોઽધ્યાયઃ

॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥

દશરથ ઉવાચ ।

શ્રાવણાદિષુ માસેષુ લઙ્ગાદીન્ યસ્તુ ભક્ષતિ ।
તસ્ય વિધિયુતં વિપ્ર માહાત્મ્યં વદ સર્વદમ્ ॥ ૧ ॥

વસિષ્ઠ ઉવાચ ।

મનોર્વેવસ્વતસ્યૈવ પુત્ર ઇક્ષ્વાકુસંજ્ઞકઃ ।
રાજ્યલોભી કનિષ્ઠઃ સન્ પ્રતં ચકાર સિદ્ધિદમ્ ॥ ૨ ॥

બભક્ષ શ્રાવણે કૃષ્ણસક્રુષ્ટ્યાં પચ્યખાદ્યજાન્ ।
લડુકાન્ સમ ભાવેન વ્રતસાધનતત્પરઃ ॥ ૩ ॥

દધિભક્ષણમાત્રં સ ભાદ્રે કૃષ્ણે ચકાર હ ।
આશ્વિને નિર્જલં તદ્વચ્ચકાર વ્રતમદ્ભુતમ્ ॥ ૪ ॥

કાર્તિકે દુગ્ધભુક્ રાજાઽતિષ્ઠત્ સ્વનિયમે રતઃ ।
માર્ગશીર્ષે જલં પીત્વાઽભજત્તં ગણનાયકમ્ ॥ ૫ ॥

પૌષે ગોમૂત્રમાત્રં તુ વ્રતં પીત્વા સમાચરત્ ।
માઘે શુકલતિલાન્ રાજા બભક્ષ વ્રતકારણાત્ ॥ ૬ ॥

ફાલ્ગુને શર્કરાયુક્તં માનવોઽભક્ષયદ્ ધૃતમ્ ।
ચૈત્રે તદ્વત્ પચ્યગવ્યં પૂજયિત્વા વિનાયકમ્ ॥ ૭ ॥

વૈશાખે પદ્મબીજં સ બભક્ષ વ્રતધારકઃ ।
જ્યેષ્ઠે ધૃતં ગવાં ભક્ષંશ્ચકાર વ્રતમુત્તમમ્ ॥ ૮ ॥

આષાઢે મધુમાત્રં સ બભક્ષ નિયમે રતઃ ।
ચન્દ્રોદયે ગણેશાનં પૂજયિત્વા વિધાનતઃ ॥ ૯ ॥

તતસ્તસ્ય વ્રતસ્યૈવ પ્રભાવેણ મહામતે ।
સુદ્યુમ્નો મનુપુત્રો ય ઇલો જ્યેષ્ઠોઽભવત્રુપ ॥ ૧૦ ॥

તતો મુનિભિરાદ્યં તં રાજાનં સ ચકાર હ ।
મનુરિક્ષ્વાકુમેવં તુ સાર્વભૌમં મહાદ્યુતિમ્ ॥ ૧૧ ॥

अेवं त्वसाध्यकं राजन्निश्छेद्वै यद्वि मानवः ।
 धर्ममार्गेण तत् सोऽपि लभते नात्र संशयः ॥ १२ ॥
 अेवं नाना जना राजन् प्रतपुण्यप्रभावतः ।
 लब्ध्वाऽन्ते ब्रह्मभूताश्च बभूवुर्भूमिमाऽऽले ॥ १३ ॥
 अतस्त्वं राजशार्दूल पापशृपोऽसि साम्प्रतम् ।
 तव राज्ये प्रतं नष्टे नृपाधम न बुद्ध्यसे ॥ १४ ॥
 जनैः सऽ प्रतं तस्मात् कुरुष्व त्वं भविष्यसि ।
 पुत्रयुक्तश्च विघ्नेशमन्ते गच्छसि निश्चितम् ॥ १५ ॥
 मुद्रल उवाच ।
 प्रणाम्य तं दशरथो मडाराजो जगाम ह ।
 स्वपुरे जनसंयुक्तश्चकार प्रतमुत्तमम् ॥ १६ ॥
 ततो भूपेन सर्वत्र प्रशस्तं तद्प्रतं कृतम् ।
 यक्षुः सर्वजना भूमौ प्रतं गाणेश्वरं मडत् ॥ १७ ॥
 प्रतपुण्यप्रभावेण विष्णुः साक्षाद्भूव ह ।
 यतुर्धाऽऽत्मानमाभज्य पुत्रस्तस्य मडात्मनः ॥ १८ ॥
 रामश्च भरतो राजा लक्ष्मणः शत्रुसूदनः ।
 पुत्राश्चत्वार अेवं ते बभूवुर्बलसंयुताः ॥ १९ ॥
 अन्ते जगाम विघ्नेशं दशरथः प्रतापवान् ।
 लोका द्युभविडीनाश्च ब्रह्मभूता बभूवुरे ॥ २० ॥
 वसिष्ठर्षेर्दशरथस्येवं विप्रस्य धीमतः ।
 संवादं प्रतडेत्तु तु यः शृणोति पठेन्नरः ॥ २१ ॥
 तस्मै विघ्नेश्वरः साक्षाद्दाति इलमुत्तमम् ।
 पुत्रपौत्रादिसंयुक्तं धनधान्यसमन्वितम् ॥ २२ ॥
 नानारोगविडीनत्वमैश्वर्यादियुतं मडत् ।
 अन्ते गाणपतौ लीनं करोत्यत्र न संशयः ॥ २३ ॥
 यतुर्थाश्चरितं पूर्णं कथितं ते प्रजापते ।
 श्रोतुमिच्छा पुनः किं ते वर्तते वद साम्प्रतम् ॥ २४ ॥
 ॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्ते पुराणोपनिषदि श्रीमन्मोद्रले मडापुराणे

यतुर्थे भा०ऽऽऽऽ गजाननचरिते वसिष्ठदशरथसंवा०दसमाप्तिवर्णनं नाम यतुस्त्रिंशोऽध्यायः ॥ ४.३४
(Page पं. ४ अ. ३५ पान ६३)

४.३५ यतुर्थ्युद्यापननिर्मुपाणं नाम पञ्चत्रिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

दक्ष उवाच ।

उद्यापनं प्रतस्यास्य वद त्वं मुनिसत्तम ।
येन साङ्गं कृलं सर्वं लभते प्रतकारकः ॥ १ ॥

मुद्रल उवाच ।

उद्यापनं प्रजानाथ प्रतस्याद्यौ मतं बुधैः ।
अथवा वर्षमध्ये तत् कर्तव्यं प्रतकारिण ॥ २ ॥

अथवा भाद्रमासे वै शुक्लायां च प्रजापते ।
उद्यापनं प्रकर्तव्यं कृष्णायां माघमासके ॥ ३ ॥

मडामाङ्गपकं कुर्यात् कदलीस्तम्भमण्डितम् ।
नानाशोभासमायुक्तं विभवे सति मानद ॥ ४ ॥

वित्तशाह्यं न कुर्यात् स यथाविभवमाचरेत् ।
छत्राऽऽदृशादिभिः शोभां दीपमालाविराजितम् ॥ ५ ॥

मणिमुक्तादिभिः पूर्णां भूषणैश्च विशेषतः ।
यत्र तत्र यथायोग्यं प्रकुर्याद्प्रतकारकः ॥ ६ ॥

मध्याह्नसमये तस्याः शुक्लायाः कथितं प्रभो ।
चन्द्रोदये च कृष्णायाश्चतुर्थ्याः पूजनं चरेत् ॥ ७ ॥

गोमयेन प्रलिप्याऽथ धान्यराशिं प्रकल्पयेत् ।
तन्मध्येऽष्टदलं पद्मं कुर्यात्तद्गुणैः स्वयम् ॥ ८ ॥

तत्र संस्थाप्य सौवर्णं कलशं ताम्रजं तथा ।
शौभ्यं वा मृन्मयं दक्ष वस्त्रयुग्मेन वेष्टयेत् ॥ ९ ॥

तस्योपरि सुवर्णस्य पात्रं स्थाप्य मडामतिः ।
वस्त्रं ततो गणेशस्य चन्द्रं कुर्याद्विद्यक्षाणः ॥ १० ॥

तत्र गणपतेश्चैव मूर्तिर्धातुविनिर्मिता ।

सर्वावयवसंयुक्ता भूषणै रोजिता भवेत् ॥ ११ ॥

द्विजोत्तमश्च संस्थाप्य पूजयेत्तां यथाविधि ।

ब्राह्मणान् वरयेच्छुद्धानेकविंशतिसङ्घ्यकान् ॥ १२ ॥

गाणानां त्वेति मन्त्रस्य जपं कुर्याद्विशेषतः ।

ततो ङोमं प्रकुर्वीत सङ्घं वा तदर्धकम् ॥ १३ ॥

अष्टोत्तरशतं वाऽपि तथा जपदशांशकम् ।

गीतवाद्यपुराणानि वेदाध्ययनमेव च ॥ १४ ॥

नानाशास्त्रप्रवादांश्च कुर्वन्तु ब्राह्मणास्ततः ।

यत्र तत्र गाणेशस्य कथाः सङ्गृथयन्तु ते ॥ १५ ॥

ततः पूर्णाङ्गुतिं कुर्याद्भ्रसोर्धारां स पातयेत् ।

भविदानं ततः कुर्यात्ततो वायनकं यरेत् ॥ १६ ॥

ऐकविंशतिपञ्चान्नैरेकविंशतिसङ्घ्यकैः ।

नैवेद्यैर्ब्राह्मणान् सम्भोजयार्थयेत्तान् विशेषतः ॥ १७ ॥

दक्षिणां विपुलां दत्त्वा सपत्नीकान् प्रतोषयेत् ।

योषिदभ्यः कञ्चुकीर्दद्याद्भूषणानि मङ्गामतिः ॥ १८ ॥

कृष्णायां च यतुर्थ्यां स चन्द्रार्थाय प्रदापयेत् ।

शुक्लायां तत्तथा दक्ष यरेच्चन्द्रार्धवर्जितम् ॥ १९ ॥

आदौ स तिथये दद्यात् पश्चाद्विघ्नेश्वराय वै ।

ततश्चन्द्राय तन् मन्त्रैरर्घ्यं मन्त्रसमन्वितम् ॥ २० ॥

तिथीनां मातृरूपे त्वं देवि सर्वार्थदायिनि ।

गृडाणार्घ्यं मया दत्तं यतुर्थ्यै ते नमो नमः ॥ २१ ॥

गजानन नमस्तुभ्यं नानासिद्धिप्रदायिने ।

गृडाणार्घ्यं बुद्धिपते मया दत्तं शुभप्रद ॥ २२ ॥

अत्रिगोत्रसमुद्भूत गाणेशप्रीतिवर्धन ।

गृडाणार्घ्यं मया दत्तं रोडिण्यामृतधारक ॥ २३ ॥

कृष्णपक्षे सदा रात्रौ भोजनं स समाचरेत् ।

शुक्लपक्षे च पञ्चम्यां ब्राह्मणादींस्तु भोजयेत् ॥ २४ ॥

यतुर्थ्यां जागरं कुर्यात् गाणेशकथयान्वितः ।
पञ्चम्यां पूर्ववत् पूज्य नैवेद्याधैर्मंडामतिः ॥ २५ ॥

दीनान्धकृपणोत्थश्च दधादन्नादिकं तथा ।
(Page पं. ४ अ. ३६ पान ८४)
ब्राह्मणोभ्यो विशेषेण दक्षिणां द्यापयेन्नरः ॥ २६ ॥

सर्वान् सम्भोज्य दानेन तोषयेद्देवसान्निधौ ।
गाणेशदृढभक्तिं स याचयेत्तेभ्य आदरात् ॥ २७ ॥

ततः सोपस्करां मूर्तिं दधात् स्वगुरवे स्वयम् ।
अेकविंशतिविप्रेभ्यः कलशान् द्यापयेत्ततः ॥ २८ ॥

सन्तोष्योदारधीः सर्वान् स भावेन क्षमापयेत् ।
ततो गणपतिं नित्यं भजेतानन्ययेतसा ॥ २९ ॥

अेवमुद्यापनं कुर्याद्प्रतस्यास्य मंडामतिः ।
स सम्पूर्णाङ्गं लुक्त्वा ब्रह्मभूतो भविष्यति ॥ ३० ॥

वक्तुं न शक्यते दक्ष माडात्स्यं य प्रतोद्भवम् ।
सोद्यापनं विशेषेण कथितं ते यथामति ॥ ३१ ॥

ॐ यतुर्थीं दक्ष चरितं संशृणोति येत् ।
पठेद्वा तस्य विघ्नेशो मानसेप्सितदो भवेत् ॥ ३२ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मंडापुत्राणे
यतुर्थ्ये भाऽः गजाननचरिते यतुर्थ्युद्यापननिर्घणं नाम पञ्चत्रिंशोऽध्यायः ॥ ४.३५

४.३६ लोभासुरवरप्राप्तिवर्णनं नाम षट्त्रिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगाणेशाय नमः ॥

दक्ष उवाच ।
माडात्स्यं यश्श्रुतं मुष्यं यतुर्थीसम्भवं मडत् ।
कृतकृत्यश्च तेनाऽहं सञ्जातो मुनिसत्तम ॥ १ ॥

अधुना वद माडात्स्यं लोभासुरनिर्बर्हणे ।
गजाननस्य योगीश चरित्रं सर्वसिद्धिदम् ॥ २ ॥

मुद्रल उवाच ।

षतिहासं प्रवक्ष्यामि पुरातनभवं प्रभो ।
 सर्वसिद्धिप्रदं दक्ष श्रवणेन न संशयः ॥ ३ ॥
 अेकदा शैलवर्ये तु कैलासे शङ्करः स्थितः ।
 पार्वत्या स्वगणैः सार्धं देवैर्मुनिभिरावृतः ॥ ४ ॥
 तत्राऽऽजगाम पौलस्त्यः कुबेरो निधिसंयुतः ।
 प्राणम्य गिरिजायुक्तं शङ्करं पुरतः स्थितः ॥ ५ ॥
 समीपे शङ्करस्यैव गत्वा यामरसंयुतः ।
 असेवत मडात्मानं भक्तियुक्तेन येतसा ॥ ६ ॥
 अकस्मादैवयोगेन दृष्ट्वा पर्वतनन्दिनीम् ।
 रुपेणाप्रतिमां सर्वावयवैः शोभनैर्युताम् ॥ ७ ॥
 साक्षान् मायामयीं शक्तिं मोडयुक्तो अबभूव ७ ।
 कामबाणाभिभूतः सन्नपश्यत्तां सुविह्वलः ॥ ८ ॥
 सकामदृष्टिसंयुक्तं पश्यन्तं तं धनाधिपम् ।
 दृष्ट्वा कोपसमायुक्ता अबभूवे शङ्करप्रिया ॥ ९ ॥
 क्रोधेन वक्रनेत्रं सा ज्वालयामास तत्क्षणात् ।
 कुबेरस्य मडादेवी सोऽपि शोकाकुलोऽभवत् ॥ १० ॥
 अतिविह्वलगात्रत्वात् प्रास्कन्दद् वीर्यमुत्तमम् ।
 धनपस्थाऽत्र पुत्रोभूत् पपात शोभया युतः ॥ ११ ॥
 ततः स लज्जया युक्तः प्राणनाम मलेश्वरीम् ।
 नियम्यात्मानमानिन्धं तुष्टाव विविधैः स्तवैः ॥ १२ ॥
 ततः सा शङ्करेणैव सान्त्विता जगदम्बिका ।
 पिङ्गाक्षं तं यकाराऽपि पुत्रभावाप्रदर्शिनी ॥ १३ ॥
 जगदम्बा लोभनार्थं कुबेरोऽभूत् समुद्यतः ।
 मातृगामिस्वरुपत्वात् पुत्रस्तस्य प्रतापवान् ॥ १४ ॥
 (Page पं. ४ अ. ३६ पान ८५)
 लोभ एव समाख्यातं नाम तस्य द्विजैस्ततः ।
 सङ्गृह्य तं गृहं देवो धनदः प्रजगाम ७ ॥ १५ ॥
 कुबेरभवने संस्थं लोभं तं नारदो मुनिः ।

ज्ञात्वा जगाम पाताले वीणागानपरायणः ॥ १६ ॥

तारं पातालसंस्थं तं दानवानां छितैषिणम् ।

धन्द्रेण निर्जितं ज्ञात्वा नारदः प्रययौ मुनिः ॥ १७ ॥

तारः समुत्थितो विप्रं प्राणनाम मुदा युतः ।

पप्रच्छाऽऽपूज्य वृत्तान्तं दानवानां छितावडम् ॥ १८ ॥

तार उवाच ।

धन्द्रेणाऽऽहं जितो विप्र दानवा मर्दिता भृशम् ।

अधुना किमु कुर्यां तद्दद मे मुनिसत्तम ॥ १९ ॥

नारद उवाच ।

अलकायां कुबेरस्य पुत्रोऽभूद्भीर्यपाततः ।

लोभस्तत्र समागत्य हर त्वं पुत्रमादरात् ॥ २० ॥

तं पालय मलाभागे तेन ते वाञ्छितं मडत् ।

भविष्यति न सन्देहो मम तस्माद्भयः कुरु ॥ २१ ॥

अेवमुक्त्वा मलायोगी नारदोऽतर्हितोऽभवत् ।

तारः स्म ङर्षितोऽत्यन्तं मेने स कृतकृत्यताम् ॥ २२ ॥

मायया दानवाधीशस्त्वलकायां जगाम ह ।

गृहीत्वा लोभकं पुत्रं सुप्तं स्वगृहमागमत् ॥ २३ ॥

लोभं केनचिदागत्य हृतं ज्ञात्वा घनाधिपः ।

न शोकं मानसे सोऽपि प्रयुक्ते दृर्निमित्तजम् ॥ २४ ॥

तारः पुत्रं समानीय पालयामास ङर्षतः ।

बालक्रीडनकैर्युक्तं तं दृष्ट्वा विस्मितोऽभवत् ॥ २५ ॥

उत्पाट्य बालकैर्वृक्षान् रेमे लोभः प्रतापवान् ।

तलप्रडारवेगेन दारुणां बिभित्ते शिलाम् ॥ २६ ॥

अेवं नानाविधं कर्मास्य दृष्ट्वा दानवोत्तमाः ।

ङर्षयुक्ता बभूवुस्ते मेनिरे कृतकृत्यताम् ॥ २७ ॥

ततः पञ्चमवर्षं स यकार प्रतबन्धनम् ।

वेदानध्यापयामास शुक्लशिष्यैर्मलाबलः ॥ २८ ॥

स आसुरीं मलाभायां सर्वदिवविमोछिनीम् ।

विधामभ्यस्य लोभस्तु शस्त्रास्त्रे पारगोऽभवत् ॥ २९ ॥

ततः प्रणम्य विपेन्द्रं शुङ्गं सर्वविदांवरम् ।

पप्रच्छ सर्वदं पूर्णमुपायं लोभ आदरात् ॥ ३० ॥

ततः पञ्चाक्षरीं विधां ददौ तस्मै मडामुनिः ।

शैवीं विधियुतां लोभस्तं प्रणम्य ययौ वनम् ॥ ३१ ॥

तत्र गत्वा तपस्तेपे शिवं ध्यात्वा मडासुरः ।

जपं यकार भावेन निराडारपरायणः ॥ ३२ ॥

भस्माङ्गलेपसंयुक्तः शैवमार्गपरायणः ।

तोषयामास यत्नेन शङ्करं सर्वदं परम् ॥ ३३ ॥

अयं तपसि लोभः स संस्थितो बहुवासरम् ।

ततस्तस्य शरीरेऽपि वल्मीको ववृधे मडान् ॥ ३४ ॥

दिव्यवर्षसलस्रेण प्रसन्नः शङ्करः प्रभुः ।

आययौ तं वरं दातुं पार्वत्या सल शूलभृत् ॥ ३५ ॥

समागतं मडेशानं न बुबोध स दानवः ।

ततस्तं जलमासिष्य शम्भुः शक्तं यकार ल ॥ ३६ ॥

ततः शम्भुं समालोक्य लर्षयुक्तेन येतसा ।

जगाद तं प्रणम्यादावुत्थितो दानवाधिपः ॥ ३७ ॥

लोभासुर उवाच ।

धन्यं मेऽद्य तपो मन्त्रो धन्यौ मे जनकौ प्रभो ।

जन्म ज्ञानादिकं सर्वं येन दृष्टो मडेश्वरः ॥ ३८ ॥

किं स्तौमि त्वां मडेशान साक्षाद्भ्रष्टम सनातनम् ।

तथापि स्तौमि देवेश त्वदर्शनस्फुरन्मतिः ॥ ३९ ॥

नमस्ते विश्वनाथाय सर्वान्तर्यामिणे नमः ।

(Page पं. ४ अ. ३७ पान ६६)

शङ्कराय शिवायैव ल्यनन्तगुणाराशये ॥ ४० ॥

त्रिनेत्राय मडादेव शक्तियुक्ताय शम्भवे ।

निर्गुणाय गुणानां ते थालकाय नमो नमः ॥ ४१ ॥

अमेयशक्तये तुभ्यं गिरीशाय वृषध्वज ।

स्रष्ट्रे पात्रे य संलत्रे त्रिधाऽपाय वै नमः ॥ ४२ ॥
 अकर्तुमन्यथा कर्तुं कर्तुं शक्ताय ते नमः ।
 सदा मोहविहीनाय मृडाय सततं नमः ॥ ४३ ॥
 स्वाधीनाय परेशाय सलजे भेलकारिणे ।
 शूलखस्ताय देवानां पतये ते नमो नमः ॥ ४४ ॥
 कैलासवासिने तुभ्यं भस्मलेपकराय वै ।
 द्विगम्भराय सर्वेभ्यः सर्वदाय नमो नमः ॥ ४५ ॥
 अवेवं स्तुत्वा मडेशानं तूष्णीं भावेन संस्थितः ।
 लोभासुरः प्रसन्नात्मा साश्रुकः स कृताञ्जलिः ॥ ४६ ॥
 तमुवाच मडादेवो वरं वृणु ष्टीप्सितम् ।
 दास्यामि तपसा स्तोत्रेण तुष्टो दानवोत्तम ॥ ४७ ॥
 त्वया कृतमिदं स्तोत्रं मम प्रीतिविवर्धनम् ।
 भविष्यति न सन्देहो भुक्तिमुक्तिप्रदायकम् ॥ ४८ ॥
 यः पठिष्यति दैत्येन्द्र श्रावयिष्यति वा नरः ।
 श्रोष्यते स लभेत् सद्यो वाञ्छितं मत्प्रियः सदा ॥ ४९ ॥
 श्रुत्वा शङ्करवाक्यं स तं जगाद मडासुरः ।
 उर्षेणोत्सुल्लनेत्रश्च भक्त्या विनयसंयुतः ॥ ५० ॥
 लोभासुर उवाच ।
 वरदोऽसि यदि त्वं य तदा भक्तिं य ते दृढाम् ।
 देहि राज्यं मडादेव ब्रह्माण्डस्य विशेषतः ॥ ५१ ॥
 नानैश्वर्यसमायुक्तमारोग्यादिसमन्वितम् ।
 मनसीप्सितमेवं मे सिद्ध्यतु त्वदनुग्राहात् ॥ ५२ ॥
 मनोवाणीमयं यथ्य तस्मान् मृत्युर्न मे भवेत् ।
 सदानन्दसमायुक्तं मां कुरुष्व कृपानिधे ॥ ५३ ॥
 लोभासुरस्य वाक्यं वै श्रुत्वा यदितमानसः ।
 शङ्करस्तपसा बद्धस्तथेति तमुवाच ॥ ५४ ॥
 अन्तर्थाय स्वमात्मानं कैलासस्थो बभूव ॥
 लोभासुरः प्रसन्नात्मा स्वगृहं प्रत्यपद्यत ॥ ५५ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे
यत्तुर्थे भा३ः गजाननचरिते लोभासुरवरप्राप्तिवर्णनं नाम षट्त्रिंशोऽध्यायः ॥ ४.३६

४.३७ लोभासुरस्थेन्द्रपदप्राप्तिवर्णनं नाम सप्तत्रिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

लोभासुरः समागत्य पितरं मातरं ततः ।

प्राण्य सुदुष्टः सर्वान् यथायोग्यं यकार ७ ॥ १ ॥

महिषासुरपुत्रीं स उवाच रूपाशालिनीम् ।

तृषणां गुणयुतां सोऽपि तथा संदर्षितोऽभवत् ॥ २ ॥

अेवं नाना विभोगेन सुदृष्टानन्दकारकः ।

अभूव अलसंयुक्तो मदेन भृशमोहितः ॥ ३ ॥

मह्यां समागतः सोऽपि दानवैः परिवारितः ।

नगरं निर्ममे तत्र सदा विषयवर्धनम् ॥ ४ ॥

यकार नाम तस्यापि सुभदं दानवेशितः ।

ततो दिग्बन्धः समायाता नाना दैत्यगणाः पुरे ॥ ५ ॥

(Page पं. ४ अ. ३७ पान ७७)

ततो लोभोऽसुरैः सर्वैः स्वयं गत्वा मडामुनिम् ।

शुक्लं समानयत्तत्र प्राण्य भावसंयुतः ॥ ६ ॥

शुक्लेण प्रेरिता दैत्या गतास्तत्र मडापुरे ।

देवान्तकश्च वृत्रश्च अविर्जृम्भः प्रतापवान् ॥ ७ ॥

नरान्तकः प्रलेतिश्च लेतिर्विप्रश्चितिस्तथा ।

धत्याद्या अडवश्चान्ये मिलिता अभवन् प्रभो ॥ ८ ॥

ब्राह्मणैः कारयामास ततः शुक्लोऽभिषेचनम् ।

दैत्यादीनां मडाराज्ये स्थापयामास तं मुनिः ॥ ९ ॥

सर्वे संदृष्टकास्तत्र अभूवुर्दानवोत्तमाः ।

ततः स्वस्वगृहेष्वेतेऽगमन् धोषकरा भृशम् ॥ १० ॥

ततो बळौ गते कालेऽसुरो लोभः प्रतापवान् ।
 आह्वयामास दूतैस्तान् दानवान् बलसंयुतान् ॥ ११ ॥
 आज्ञामात्रेण तस्यैव समाजग्मुर्बलान्विताः ।
 असुरा भयदाः सर्वेऽसुरं लोभं प्रजापते ॥ १२ ॥
 लोभासुरोऽसुरान् सर्वान् सम्प्रपूज्य यथाविधि ।
 उवाच तान् मडावाक्यं उर्षयन् दानवोत्तमः ॥ १३ ॥
 लोभासुर उवाच ।
 विप्रचित्यादिकाः सर्वे शृणुध्वं मे वयो छितम् ।
 भवतां पुण्ययोगेन जेष्यामि सकलं जगत् ॥ १४ ॥
 यदीच्छा भवतां वृद्धाः श्रेष्ठा अत्रैव सङ्गताः ।
 तदाऽऽज्ञा मे प्रकर्तव्या करोमि बलसंयुतः ॥ १५ ॥
 अेवं तस्य वयः श्रुत्वा उर्षिता दानवोत्तमाः ।
 जगुस्तं भावगम्भीरं साधु साधु त्वयेरितम् ॥ १६ ॥
 जेष्यामस्तत्प्रसादेन देवान् विष्णुपुरोगमान् ।
 पराङ्मतुला तेन विद्यते जगति प्रभो ॥ १७ ॥
 ततोऽतिउर्षिताः सर्वे शुङ्कं तत्र समानयन् ।
 तेनाज्ञामा मडाभागाः सज्जस्ते प्रबलूविरे ॥ १८ ॥
 गजासुरो विप्रचित्तिर्देवान्तरान्तरान्तकौ ।
 प्रतापवांश्च तारो वै प्रउतिर्दित्तिरेव च ॥ १९ ॥
 बलिर्जृम्भस्तथाऽन्ये वै दंशिता अबवंस्तदा ।
 स्वस्वसेनायुताः सर्वे नानावाहनगा बभुः ॥ २० ॥
 पदातयोऽप्यसङ्ख्याता अश्वारोडास्तथाऽपरे ।
 पशुसंस्थाः भगाराडा अपाराश्च समाययुः ॥ २१ ॥
 गजारोडा रथाऽद्वा नानावाहनसंस्थिताः ।
 मडासुराः शस्त्रसंयुक्ता लोभासुरमाययुः ॥ २२ ॥
 तैः समेत्य मडाबाहुर्लोभः संउर्षितोऽभवत् ।
 पृथिवीजयनार्थाय कालकम्पनकारकः ॥ २३ ॥
 अेतादृशा मडावीरा यत्रातिष्ठन् सुनुशिताः ।

तैर्युद्धं नृपशाईलाः किं कर्तारोऽल्पमानवाः ॥ २४ ॥

नृपाः केचिन् मृतास्तत्र सऽग्रामे दारुणो प्रभो ।

केचित्तान् शराणं जग्मुः पलायनपरा ययुः ॥ २५ ॥

अेवं सप्तसमुद्रान्तां पृथ्वीं जित्वा मडाभलाः ।

असुरा उर्षिताः सर्वे सार्वभौमा बभूवुरे ॥ २६ ॥

ये मृतास्तत्सुतास्तैस्ते स्थापिताः करदायिनः ।

पलायिताश्च तत्स्थाने स्थापिता दानवोत्तमाः ॥ २७ ॥

शराणं ये गतास्तेऽपि स्थापिता उर्षसंयुताः ।

वरं तस्य समाज्ञाय शेषस्तांश्च समाययौ ॥ २८ ॥

वार्षिकं करभारं स कृत्वा दत्त्वा मडाधनम् ।

साम्ना तैः पूजितः सोऽपि स्वगृहे नागराऽययौ ॥ २९ ॥

ततोऽतिउर्षिता दैत्या ययुः स्वर्गं सुशोभनम् ।

लोभासुरेण संयुक्ता मडाभाया मडाभलाः ॥ ३० ॥

धन्द्रः सुरगणैः सार्धं दंशितो वज्रधारकः ।

(Page पं. ४ अ. ३८ पान ९८)

भृडस्पतिं प्राणभ्यैवं जगाद स्वमतं प्रभुः ॥ ३१ ॥

धन्द्र उवाच ।

लोभासुरः समायातो दानवैर्बलवत्तरैः ।

तेन योद्धुं गमिष्यामि त्वदाज्ञावशातः प्रभो ॥ ३२ ॥

धन्द्रस्य वयनं श्रुत्वा निःश्वस्य मुनिपुङ्गवः ।

जगाद तं मडेन्द्रं भृडस्पतिः स प्रतापवान् ॥ ३३ ॥

गुरुरुवाच ।

शैवेन वरदानेन युक्तोऽसौ दैत्यनायकः ।

नानाउपधरः सोऽपि जेतुं नैव प्रशक्यते ॥ ३४ ॥

अतः सर्वं परित्यज्य विषणोश्च शराणं सुर ।

गच्छ सोऽपि मडाभुद्धिः कश्चिदिति उदितं मडत् ॥ ३५ ॥

गुरोर्वयनमाकर्ण्य सुरेन्द्रः शोकसंयुतः ।

सुरेन्द्रैः सडितः सोऽपि विदुषुण्ठमगमत्तदा ॥ ३६ ॥

देवस्थानानि सर्वाणि दृष्ट्वा शून्यानि सर्वतः ।

दैत्या उर्षयुताः सर्वे प्रवेशं चक्रुश्शसा ॥ ३७ ॥

दैत्यराजोऽमरावत्यां लोभः सर्वसमन्वितः ।

गत्वाऽऽसने मडेन्द्रस्य समारुढो बभौ स्वयम् ॥ ३८ ॥

सर्वान् सम्मान्य दैत्येन्द्रो ददौ नानापदानि सः ।

दैत्येन्द्रास्तत्र संस्थास्ते मुमुक्षुर्भागकारकाः ॥ ३९ ॥

गन्धर्वास्तं मडादैत्यमप्सरोग्भिः समन्विताः ।

सिषेविरे प्रजापाल विद्याप्राधाः समादृताः ॥ ४० ॥

देवोद्यानेषु दैत्येन्द्रा बभ्रुर्मुर्षसंयुताः ।

यत्र तत्र मडाभागा व्यडरंस्ते यथासुभम् ॥ ४१ ॥

लोभासुरं प्राणभ्यैव संस्थिता विगतज्वराः ।

अवदन्न समः कश्चिल्लोभेन भुवनेषु य ॥ ४२ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

यतुर्थे भाऽः गजाननचरिते लोभासुरस्येन्द्रपदप्राप्तिवर्णनं नाम सप्तत्रिंशोऽध्यायः ॥ ४.३७

४.३८ विष्णुपराजयो नामाष्टत्रिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

एन्द्रः सुरगणैः सार्धं बृहस्पतिपुरोगमः ।

वैकुण्ठे विष्णुमानस्य गत्वा तुष्टाव तं स्तवैः ॥ १ ॥

ततस्तुष्टो हरिः प्राड मडेन्द्रं मान्यभावतः ।

स्थीयतां देवतैः सर्वैः किं कार्यं समुपस्थितम् ॥ २ ॥

त्यक्त्वाऽमरावतीं तात किमर्थं यागतो भवान् ।

स्त्रिया डीनः पदा देवैर्वद दृग्भं मडाद्भुतम् ॥ ३ ॥

एन्द्र उवाच ।

किं वदामि जगत्याल सर्वज्ञं त्वां मडामते ।

तथापि शृणु वृत्तान्तं शोकदं देवकारितम् ॥ ४ ॥

लोभासुरश्च शैवेन वरेण बलदर्पितः ।

दानवेन्द्रैर्महाबाहुर्थो त्वं स ङ्यागतोऽधुना ॥ ५ ॥

गुरुणा बोधिताः सर्वे वयं प्राप्ता जनार्दन ।

त्यक्त्वा राज्यादिकं सर्वं विचारं कुरु सर्वथा ॥ ६ ॥

दैत्योऽमरावतीसंस्थो देवस्थानानि माधव ।

प्रददाति च दैत्येभ्यः स्वर्गराज्यं करोति सः ॥ ७ ॥

त्वं पालकः श्रुतौ प्रोक्तस्तस्माच्छरणमागतान् ।

रक्ष लोभासुरं उत्वा देवानामीश्वरो भवान् ॥ ८ ॥

तेषां तद्वचनं श्रुत्वा विष्णुः कोपसमन्वितः ।

(Page पं. ४ अ. ३८ पान ६६)

जगाद देवराजं तं महाबाहुर्विचक्षणः ॥ ९ ॥

श्रीहरिरुवाच ।

उनिष्यामि महादैत्यं लोभं दानवसंयुतम् ।

मा कुरुष्व वृथा चिन्तां कुरु राज्यं मयार्पितम् ॥ १० ॥

अवेमुक्त्वा महेन्द्रं स देवेन्द्रैः सल माधवः ।

वेगेनारुह्य गरुडं ययौ ताममरावतीम् ॥ ११ ॥

समागतं महाविष्णुं महासैन्यसमाकुलम् ।

ज्ञात्वा दूतमुष्मात् सर्वे दानवाः सज्जका ययुः ॥ १२ ॥

लोभः क्रोधसमाविष्ट आययौ योद्धुमादृतः ।

स्थाऽऽढः स्वयं साक्षान् मृत्युऽपोऽयमुच्यते ॥ १३ ॥

लोभं दृष्ट्वाऽसुराः सर्वे भयभीताः समन्ततः ।

महाकायं महावीर्यं कालकालं प्रदुद्रुवुः ॥ १४ ॥

पलतस्तान् समाश्रास्य विष्णुर्युद्धोद्यतोऽभवत् ।

तेन सार्धं ययुः सर्वे महेन्द्राद्याश्च दंशिताः ॥ १५ ॥

समागतं रमानाथं रणभूमौ प्रतापवान् ।

लोभः क्रोधसमाविष्टो योऽद्यत् सोऽसुरांस्ततः ॥ १६ ॥

ततो युद्धं समभवद्देवानां दानवैः सल ।

तुमुलं शस्त्रसङ्घातैर्मारयन्तः परस्परम् ॥ १७ ॥

अन्योन्यं ते जयं सर्वे दानवाः सुरनायकाः ।

धृच्छन्तो न जयं तत्राप्लवन् दक्ष उतोधिमाः ॥ १८ ॥

रक्तौघैः सम्प्रवृत्ता स्म नदी परमभीतिदा ।

विश्रामं निशि यङ्कुर्न क्रोधावेशैः परस्परम् ॥ १९ ॥

दिनत्रयं मडाघोरं युद्धं दारुणारूपकम् ।

तत्र प्रवृत्तं क्रोधेन युक्ता देवाः समाययुः ॥ २० ॥

गणा विषणोश्च सङ्कुब्धस्ताथा देवेन्द्रमुष्यकाः ।

नानास्त्रैर्दानवान् सर्वान् ममर्दुः सर्वतः प्रभो ॥ २१ ॥

ततो डाडारवं कृत्वा दानवा भयसंयुताः ।

न लेभिरे यशो दैत्याः पलायन्त समन्ततः ॥ २२ ॥

ततो ऽर्षयुता देवा नादं यङ्कुः सुदारुणम् ।

जय विषणो मडाभाग वदन्ति स्म परस्परम् ॥ २३ ॥

ततोऽतिक्रोधसंयुक्ता दानवेन्द्राः समाययुः ।

विप्रचित्तिमुभास्तत्र शरवृष्टिं प्रयङ्किरे ॥ २४ ॥

तेषां आणैः सुराः सर्वे छिन्नाङ्गाः पतिता मृगे ।

तद् दृष्ट्वा क्रोधयुक्ताश्च देवेन्द्रास्तान् प्रदुद्रुवुः ॥ २५ ॥

अभवत् द्रुद्धयुद्धं य नियतं रोमलर्षणम् ।

तेषां मध्येऽथ डिञ्चित्वां कथयामि समासतः ॥ २६ ॥

धन्द्रेण युयुधे तत्र गजासुरः प्रतापवान् ।

अग्निना य स्वयं तारो वायुना विप्रचित्तिकः ॥ २७ ॥

वरुणेन ययौ तत्र बलिः क्रोधसमन्वितः ।

कुबेरेण प्रभेतिश्च मद्नेन च लेतिकः ॥ २८ ॥

सूर्येण युयुधे क्रोधात् स प्रतापी नरान्तकः ।

देवान्तको विषणुना स क्रोधयुक्तः समाययौ ॥ २९ ॥

शृभः सोमेन दैत्येशो युयुधे अवसंयुतः ।

यमेनैव मडाबाहुर्वृत्रश्च युयुधे भृशम् ॥ ३० ॥

नानाद्रुद्धभवं युद्धं यङ्कुर्देवेन्द्रकैः सल ।

दैत्येन्द्रा अवगर्विष्ठा वर्णनाय न शक्यते ॥ ३१ ॥

अडोरान् रता युद्धे न विरामं प्रयच्छिरे ।
 नानाशस्त्रास्त्रवर्षेण ववृषुस्ते परस्परम् ॥ ३२ ॥
 दिवसास्तत्र पञ्चैव गतास्तेषां प्रयुध्यताम् ।
 नाप्राप्यत जयो देवैर्देवैः परमद्गुणैः ॥ ३३ ॥
 ततोऽतिकोपसंयुक्तः स प्रतापी गजसुरः ।
 छन्दं सङ्गृह्य शिक्षेप मडापर्वतमस्तके ॥ ३४ ॥
 मूर्च्छितो देवराजः स ततो देवाः पलायिताः ।
 (Page पं. ४ अ. ३८ पान १००)
 अेवं द्रन्द्ररतैर्देवैर्वेन्द्रा मूर्च्छिताः कृताः ॥ ३५ ॥
 डा डा कृत्वा ततः सर्वे देवसैन्यं दिशो दश ।
 पपाल तन् मडाश्चर्यं दृष्ट्वा विष्वक्शुकोप उ ॥ ३६ ॥
 यङ्कं प्रगृह्य शिक्षेप मडाभाळुः स दारुणम् ।
 दैत्यसैन्ये ततस्तेन डा दैत्या अनेकशः ॥ ३७ ॥
 केषाञ्चिन्मस्तकेष्वेतदपतद्दारुणां मडत् ।
 चिच्छेद उस्तपादादीन् दानवानामितस्ततः ॥ ३८ ॥
 ततो दैत्येन्द्रकाः सर्वे आययुस्ते जनार्दनम् ।
 शस्त्रास्त्रैः सर्वतो दुष्टा मारयामासुरेव तम् ॥ ३९ ॥
 नारायणस्ततः कोपसंयुक्तोऽतिप्रतापवान् ।
 गजसुरं स विव्याध बाणैर्दशभिरावृतम् ॥ ४० ॥
 तं मूर्च्छितं यकाराऽसौ ततो देवान्तकं हरिः ।
 सभभिस्ताऽयामास पातयामास भूतले ॥ ४१ ॥
 अेवं सर्वान् मडाविष्वक्शुः दानवेन्द्रान् सुदारुणान् ।
 विव्याध मूर्च्छितांश्चके शरवर्षैः सभन्ततः ॥ ४२ ॥
 ततो डाडारवं कृत्वाऽपलत्तत् सैन्यमुल्बलाम् ।
 दानवानां भयार्तं वै दशदिक्षु विशेषतः ॥ ४३ ॥
 ततो लोभः सभायातः क्रोधयुक्तो जनार्दनम् ।
 जगाद वयनं सोऽपि मोहयुक्तो मडासुरः ॥ ४४ ॥
 लोभ उवाच ।

सम्यक् कृतं त्वया विष्णो येन मे दर्शनं गतः ।
 अधुना त्वां न मुञ्चामि श्रुवयुक्तं कदाचन ॥ ४५ ॥
 नामरुपात्मकेभ्यश्च मरणं नैव मे भवेत् ।
 ज्ञात्वा किमर्थमायातो ज्ञानहीनो यथा नरः ॥ ४६ ॥
 गदां गृहीत्वैवमुक्त्वा ताडयामास केशवम् ।
 पपात मूर्च्छया विष्णुस्ततः सैन्यं व्यमर्दयत् ॥ ४७ ॥
 मुहूर्तमात्रकालेन सावधानो बभूव च ।
 पपाल देवराजैः स त्यक्त्वा सङ्ग्राममण्डलम् ॥ ४८ ॥
 प्रहस्य दानवान् सर्वान् सावधानानथाऽकरोत् ।
 लोभासुरः प्रसन्नात्मा तैः सार्धं स्वपुरेऽगमत् ॥ ४९ ॥
 स्तुतो बन्दिजनैस्तेभ्यो दत्त्वा दानानि उर्षितः ।
 धन्द्रासने समासीनो रेजे दानवसत्तमः ॥ ५० ॥
 ॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मङ्गापुराणे
 यतुर्थे भाऽः गजाननचरिते विष्णुपराजयो नामाष्टत्रिंशोऽध्यायः ॥ ४.३८

४.३९ लोभासुरब्रह्माण्डजयो नामैकोनचत्वारिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।
 ततोऽतिदुःभितो विष्णुर्देवेन्द्रैश्च समन्वितः ।
 त्यक्त्वा विदुण्डमेवं स ययौ शम्भुं शरण्यकम् ॥ १ ॥
 गत्वा कैलासके दक्ष शिवं नत्वा जनार्दनः ।
 स्तुत्वा वृत्तान्तमेवं स कथयामास विस्तरात् ॥ २ ॥
 श्रुत्वा मधेश्वरो विष्णुं स देवं स्वपुरागतम् ।
 सान्त्वयामास युक्तैश्च नानादृष्टान्तदर्शनैः ॥ ३ ॥
 शिव उवाच ।
 मा चिन्तां कुरु विष्णो त्वं सर्वज्ञा जगदीश्वर ।
 तपःपुण्यं मङ्गोत्रं यत्तेन त्वं स पराजितः ॥ ४ ॥
 तपः कृतं य लोभेन क्लं तस्य जनार्दन ।

भुक्त्वा मश्चिन्ते नाथ डालस्तत्र प्रतीक्ष्यताम् ॥ ५ ॥

(Page पं. ४ अ. ३९ पान १०१)

देवैः सड मडाविषणो मत्समीपे स्थिरो भव ।

मदीयभक्तियुक्तो ङ्यागमिष्यत्यत्र नैव सः ॥ ६ ॥

येवमुक्त्वा वयो विषगुं शङ्करः शोकसंयुतः ।

देवैस्तेन समायुक्तोऽतिष्ठत् डैलासपर्वते ॥ ७ ॥

अथ लोभासुरं सर्वैः संस्थितं दानवैर्वृतम् ।

छन्द्रासने मडाभाडुं तमूयुर्दानवोत्तमाः ॥ ८ ॥

विप्रश्चित्याद्या ङयुः ।

लोभ लोभ मडाभाग शङ्कु नो वयनं छितम् ।

विषगुर्देवगणैः सर्वैः डैलासे शङ्करं ययौ ॥ ९ ॥

अस्माकं शङ्करः सोऽपीष्टदेवः पूज्य आदरात् ।

शत्रून् रक्षति नः शम्भुर्भविष्यति विपक्षगः ॥ १० ॥

अधुना शङ्करस्यास्य भावार्थं प्रेष्यतां मडान् ।

दूतः सर्वार्थसूडाः कस्ततः क्षेमं भविष्यति ॥ ११ ॥

शिवो यद्वि स देवानां पक्षगो भवति प्रभो ।

तदा शम्भुं प्रजेष्यामस्तपोभलसमन्विताः ॥ १२ ॥

न ते शम्भुर्वरस्यैव दाता जानीछि मानद ।

कर्मणां कृलदातारः कृता देवाश्च कर्मणा ॥ १३ ॥

कर्माधीनं जगत् सर्वं सदेवासुरमानुषम् ।

कर्माज्ञावशगं दैत्य कर्मणा त्वं मडाप्रभुः ॥ १४ ॥

देवाः कर्मकृलं लोभाददते न विशेषतः ।

तदैश्वर्यविडीनास्ते पतन्ति स्वपदात् छिल ॥ १५ ॥

अतस्त्यक्त्वा स्वसन्देहं त्यज शम्भुं विपक्षगम् ।

कुरु कर्माश्रयं त्वं वै तेन क्षेमं भविष्यति ॥ १६ ॥

छत्युक्त्वा दानवेन्द्रास्ते विरामं यङ्कुरञ्जसा ।

लोभासुरस्ततस्तेषां वयने निरतोऽभवत् ॥ १७ ॥

गजासुरं मडावीर्यं प्रेषयामास सत्वरम् ।

कैलासे शङ्करस्यैव भावार्थं भावधारकः ॥ १८ ॥

गत्वा शम्भुं मडादित्यः प्रणाम्य प्रत्युवाच सः ।
वयनं लोभदित्येन प्रेषितं सामपूर्वकम् ॥ १९ ॥

गजासुर उवाच ।

मडादेव नमस्तुभ्यं शङ्कु मे वयनं छितम् ।
लोभासुरेण देवेश प्रेषितोऽहं विशेषतः ॥ २० ॥

तेन सङ्घुथितं वाक्यं तच्छृणुष्व सुभाप्रदम् ।
त्वं साक्षादीश्वरः पूर्वोऽस्माकं पूज्यो निरन्तरम् ॥ २१ ॥

विष्णुर्देववरः स्वामिन्नागतस्ते प्रसन्निधौ ।
अस्माकं शत्रुदेवाऽसौ तं त्यज त्वं सदाशिव ॥ २२ ॥

वयं भक्तास्त्वदीयाश्चास्माकं मित्रं तदेव ते ।
मित्रं शत्रुस्तथा शम्भो पालयस्वादराद्धि नः ॥ २३ ॥

नो येत् सङ्ग्रामभावेन जेष्यामस्त्वां न संशयः ।
कर्मणा त्वं समर्थश्चेत् सञ्जातो भुङ्क्ष्व विष्टपम् ॥ २४ ॥

कर्मणा लोभकः शम्भो सर्वैश्वर्ययुतोऽधुना ।
तस्मादस्मान् मडाभाग रक्ष ते भक्तिसंयुतान् ॥ २५ ॥

तस्य तद्भयनं श्रुत्वाऽब्रवीन्निःश्वस्य शङ्करः ।
गुजासुरे स्वयं साम्ना वयनं छितकारकम् ॥ २६ ॥

शिव उवाच ।

गजासुर मडालोभं वद मे वयनं छितम् ।
गत्वा तं दानवेन्द्रं त्वं सर्वासुरसमन्वितम् ॥ २७ ॥

कैलासं विष्णुना त्यक्त्वा सलितोऽहं स्वदेवपैः ।
गच्छामि यत्र कुत्रापि न त्यजामि जनार्दनम् ॥ २८ ॥

कर्मणा त्वं समर्थश्चेत् सञ्जातो भुङ्क्ष्व विष्टपम् ।
सर्वं चराचरं तेऽभूत् स्वाधीनं नात्र संशयः ॥ २९ ॥

अेवमुक्त्वा सुदुर्बुद्धिं शङ्करः सुरनायकैः ।
जगाम पर्वतोद्देशे त्यक्त्वा कैलासमात्मनः ॥ ३० ॥

(Page भं. ४ अ. ४० पान १०२)

मडावने मडेशानः पर्वतद्रोणिमाश्रितः ।

द्वैर्विषशुभुमैः सर्वैः पशुवत् कालयालकः ॥ ३१ ॥

गजासुरः सभां गत्वा जगाद सकलैर्युतम् ।

लोभासुरं स वृत्तान्तं श्रुत्वा संदर्षितोऽभवत् ॥ ३२ ॥

ततः स सत्यलोके य विदुषेहे शङ्करालये ।

दानवान् स्थापयामास नानादेवपदेषु वै ॥ ३३ ॥

धन्द्रासनं परित्यज्य यथौ भूम्यां मडासुरः ।

स्वपुरे दानवेन्द्रैश्चावसद्भोगपरायणः ॥ ३४ ॥

न ममर्श निजात्मानं गर्वितः केवलं स तु ।

स्त्रीभांसमदिरादिष्वसंसक्तोऽभूत् सुदुर्मतिः ॥ ३५ ॥

धन्यमात्मानमेवं स मन्यते स्म कृतार्थकम् ।

ब्रह्माण्डं वशगं मेऽभून्न मत्तः श्रेष्ठ ऐककः ॥ ३६ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

यतुर्थे भाऽः गजाननचरिते लोभासुरब्रह्माण्डजयो नामैकोनचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४.३६

४.४० गजाननप्रादुर्भावो नाम यत्वारिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्गल उवाच ।

ततो बडौ गते काले दानवा बलदरिपिताः ।

जगुर्लोभासुरं तत्र लोभयुक्ता विशेषतः ॥ १ ॥

दानवेन्द्रा उचुः ।

देवा लोभासुर स्वाभिन्नस्माकं शत्रवो मताः ।

सुराश्चासुरवर्याणां वेदे प्रोक्ता विचारय ॥ २ ॥

शस्त्रास्त्रैर्वसुधास्ते न मरिष्यन्ति कर्त्तव्यम् ।

अमरा वेदशास्त्रेषु कथिता नात्र संशयः ॥ ३ ॥

कर्मात्रा देवताः स्वाभिन् क्षते कर्मणि तत्क्षणात् ।

मरिष्यन्ति मडाभाग तदर्थं यत्नमाचर ॥ ४ ॥

जित्वा ब्रह्माण्डगोलं किं संस्थितोऽसि मडासुर ।

न कृतार्थस्त्वमेवैव कदा ज्वत्सु शत्रुषु ॥ ५ ॥

छिदर्यकशिपुर्जित्वा पुरा देवगणान् स्वयम् ।

राज्यं यकार सर्वत्र भुवनेषु न संशयः ॥ ६ ॥

ततो देवैः प्रयत्नेन निर्मितो नृलरिः प्रभो ।

तेन उत्वा सुराधीशं देवाः स्वस्थानगा बभुः ॥ ७ ॥

अतस्त्वं दैत्यराजेन्द्र छितं कुरु विशेषतः ।

तदा चिरं मडाराज सुभयुक्तो भविष्यसि ॥ ८ ॥

तेषां वयनमाकर्ण्य लोभासुरः सुमन्धीः ।

आज्ञापयत्ततो दैत्यो दैत्येन्द्रान् कर्मभाडने ॥ ९ ॥

ततो गजासुराद्याश्च निर्गता क्रोधसंयुताः ।

यत्र तत्र द्विजान् धृत्वा जघृर्यज्ञान् विशेषतः ॥ १० ॥

यज्ञवृक्षांस्तथा गाश्च तीर्थानि यत्र तत्र ते ।

जघृर्भ्रमञ्जुरत्यन्तं कर्मभाडनकारणात् ॥ ११ ॥

भ्रमञ्जुः क्रोधसंयुक्ता देवताऽऽयतनानि ते ।

स्वधर्मस्थं जनं दृष्ट्वा जघृर्दानवसत्तमाः ॥ १२ ॥

सर्वत्र दानवाधीशैर्लोभासुरस्य मूर्तयः ।

जनैः पूजयाः कृता दक्ष तदाधारं भ्रूव उ ॥ १३ ॥

न स्वाडा न स्वधा कुत्र भ्रूव प्रलये यथा ।

न वषट्कारगं कर्म त्रासितं भूमिभाडलम् ॥ १४ ॥

लोभासुरयुतं सर्वैः कर्म तैः प्रतिपादितम् ।

ततो डाडारवैर्युक्ता भ्रूवुर्मानवाः प्रभो ॥ १५ ॥

भ्राह्मणा वनगा भ्रूत्वा डेयिन् मरणानिश्चयाः ।

(Page भं. ४ अ. ४० पान १०३)

यकुः कर्म तथा भ्रष्टा भ्रूवुर्भ्रलवो द्विजाः ॥ १६ ॥

अेवं भ्रूौ गते काले देवाः परमदुःभिताः ।

उपवासपराः सर्वे भ्रूवुस्ते प्रजापते ॥ १७ ॥

ततोऽतियत्नसंयुक्ता विचारं यकुञ्जसा ।

लोभासुरविनाशाय न प्रापुस्ते दिवौकसः ॥ १८ ॥

ततोऽतिदुःखिताः सर्वे किं कुर्म इति विह्वलाः ।
 सन्तस्थुः पर्वतोद्देशे गुमभावेन देवपाः ॥ १९ ॥
 तत्राऽऽजगाम योगीन्द्रो रैभ्यः सर्वप्रियङ्करः ।
 अवधूतः स्वरूपेण साक्षाद्भिद्येश्वरो यथा ॥ २० ॥
 तं प्रणम्य शिवाद्यास्ते पप्रच्छुर्लोभनाशकम् ।
 उपायं दीनभावेन सास्थियर्मावशेषिताः ॥ २१ ॥
 ततोऽतिकरुणायुक्तो रैभ्यः सर्वार्थकोविदः ।
 जगाद तान् सुरेन्द्रान् स दीनान् दृष्ट्वा विशेषतः ॥ २२ ॥
 रैभ्य उवाच ।
 शृणुध्वं विष्णुशम्भवाद्या मुनयस्तत्त्वभाविताः ।
 लोभासुरो मलापापी दुर्जयो नात्र संशयः ॥ २३ ॥
 विघ्नराजं तदपि वै भजध्वं भक्तिसंयुताः ।
 तेनाऽयं सुजयो देवा भविष्यति विशेषतः ॥ २४ ॥
 स्वयं साक्षाद् बुद्धिपतिर्बुद्धिं सञ्चालयिष्यति ।
 गजाननस्य मन्त्रं वै जपध्वं विधिपूर्वकम् ॥ २५ ॥
 अवेमुक्त्वा मलायोगी रैभ्यः स्वस्वच्छन्दगोऽभवत् ।
 शिवाद्यो मलाभागा उर्षिताः सम्भ्रमूविरे ॥ २६ ॥
 गजाननस्य मन्त्रं ते जपुस्तपःपरायणाः ।
 सविधिं ध्यानसंयुक्तास्तोषयामासुरन्वडम् ॥ २७ ॥
 निराडारप्रभावेण सन्तुष्टो भक्तिभाविताः ।
 शतवर्षेषु देवेशानाययौ स गजाननः ॥ २८ ॥
 दृष्ट्वा गजाननं ते तु उर्षिता देवनायकाः ।
 देवा मुनिगणाः सर्वे पुपूजुः स्नेहसंयुताः ॥ २९ ॥
 कृत्वा करपुटं भक्त्या तुष्टुवुस्तं गजाननम् ।
 पुनरुत्थाय ते सर्वे प्रणोमुस्तं गजाननम् ॥ ३० ॥
 देवर्षय उच्युः ।
 गजानन नमस्तुभ्यं सर्वेषां भीजरूपिणे ।

स्तुत्वा विघ्नेश्वरं ते तु प्राणमुस्तं पुनः पुनः ।
तानुवाच गणधीशो ङर्षयन् सर्वभाववित् ॥ ४५ ॥

गजानन उवाच ।

स्तोत्रं भवत्कृतं देवा ईश्वरा भुनयश्च मे ।
सर्वसिद्धिप्रदं पूर्णं भविष्यति निरन्तरम् ॥ ४६ ॥

यद्यद्विच्छति तत्तद्वै दास्यामि भक्तियन्त्रितः ।
पठनाच्छ्रवणादस्य सन्तुष्टोऽहं विशेषतः ॥ ४७ ॥

वरदोऽहं वृणुत वो दास्यामि वरमीप्सितम् ।
तपसा भक्तिभावेन स्तोत्रेण तुष्टिमागतः ॥ ४८ ॥

गजाननवचः श्रुत्वा ङर्षिता देवतर्षयः ।
प्रत्यूथिरे प्राणभ्येदं वचनं सर्वसौष्यदम् ॥ ४९ ॥

देवर्षय उचुः ।

लोभासुरेण भो स्वामिन् त्रासितं भुवनत्रयम् ।
वयं कर्मविडीनत्वाद्गुपोषणयुताः कृताः ॥ ५० ॥

अतस्त्वं जडि दैत्येशं सर्वाज्यं गजानन ।
तव भक्तिं दृढां देहि लोभडीनां विशेषतः ॥ ५१ ॥

तेषां वचनमाकर्ण्य गजानन उवाच तान् ।
मा भयं कुरुत प्राज्ञा ङनिष्यामि मडासुरम् ॥ ५२ ॥

लोभडीना मदीया या भक्तिर्वश्च भविष्यति ।
अधुना दानवेन्द्रं तं जेष्यामि य न संशयः ॥ ५३ ॥

मुनीन् देवानेवमुक्त्वाऽभवत्तत्रैव संस्थितः ।
सर्वेषां कार्यसिद्ध्यर्थं गजाननः प्रतापवान् ॥ ५४ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे
यतुर्थे भाऽः गजाननचरिते गजाननप्रादुर्भावो नाम यत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४.४०

४.४१ शुक्रोपदेशवर्णनं नामैक्यत्वारिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

दूतं गजाननस्तत्र प्रेषयामास शङ्करम् ।

स गत्वा दैत्यपं दक्ष जगाद शृणु तद्रथः ॥ १ ॥

शिव उवाच ।

शृणु लोभासुर त्वं मे वचनं छितकारकम् ।

करिष्यसि यदा साम्ना भविष्यसि तदा सुभी ॥ २ ॥

गजाननः स्वयं साक्षाद्ब्रह्मणां नायकः स्मृतः ।

स आगतः सुरैः सर्वैर्देवैर्द्रुमुनिभिर्वृतः ॥ ३ ॥

नगरप्रान्तभागे ते दशयोजनदूरतः ।

संस्थितेन च दैत्येश प्रेषितोऽहं विशेषतः ॥ ४ ॥

मदीयवरदानेन निर्भयोऽसि छि मानद ।

अतस्त्वदीयरक्षार्थं प्रेषयामास मां प्रभुः ॥ ५ ॥

ब्रह्माणं वशमानीय त्वं सर्वेशोऽसि साम्प्रतम् ।

देवान् पशुसमानांश्च कृत्वा दैत्यैर्निरन्तरम् ॥ ६ ॥

अधुना वैरमुत्सृज्य स्नेहं कुरु मडामते ।

देवाः स्वपदगाः सन्तु ब्राह्मणाः कर्मकारिणः ॥ ७ ॥

गजाननस्य वर्तस्व मित्रभावेन दानव ।

भुङ्क्व भोगान् मडाभाग नोयेत्त्वां स हनिष्यति ॥ ८ ॥

(Page भं. ४ अ. ४१ पान १०५)

शिवस्य वचनं श्रुत्वा क्रोधयुक्तो मडासुरः ।

जगाद तं तिरस्कृत्य मडादेवं मदान्वितः ॥ ९ ॥

लोभासुर उवाच ।

कोऽसौ गजाननः शम्भो त्वं भेदकर येव य ।

मोडयस्यधुना मां किं देवानां पक्षगः पुरः ॥ १० ॥

अधुना त्वां मडादेव हन्मि क्रोधसमन्वितः ।

किं करोमि च दूतस्त्वं गच्छ देवं गजाननम् ॥ ११ ॥

वद वाङ्मयं मदीयं त्वं उनिष्यामि सहैवकम् ।
 गजाननं न सन्देहः पश्य मे पौरुषं मडत् ॥ १२ ॥
 अेवं निर्भर्त्सितः शम्भुः क्रोधारुणविलोचनः ।
 जगाद तं मडादैत्यं विशेषज्ञः सुदुर्मतिम् ॥ १३ ॥
 शिव उवाच ।
 मृत्युयोगेन पापिष्ठ त्वं युतोऽसि न संशयः ।
 गजाननं तेन लोभ निन्दसि ब्रह्मनायकम् ॥ १४ ॥
 शिवः पुनः सुदुर्बुद्धिमेवमुक्त्वा ययौ प्रभुम् ।
 गजाननं प्राणभ्यादौ वृत्तान्तं सञ्जगौ पुनः ॥ १५ ॥
 तदाकार्यं वयः कूरं गजाननः प्रतापवान् ।
 क्रोधसंरक्तचक्षुः सन् परशुं त्वक्षिपत्ततः ॥ १६ ॥
 अनन्तादित्यसङ्काशः परशुः कालभीतिदः ।
 आययौ दैत्यपुर्या वै ज्वालामालाभिरावृतः ॥ १७ ॥
 तेजोमयं मडास्त्रं तद् दृष्ट्वा दैत्यगणाः परम् ।
 भयभीता ययुस्तं ते डाडाकाररवाकुलाः ॥ १८ ॥
 दानवेन्द्रैः सभासंस्थं लोभं दृष्ट्वा सुभं वयः ।
 जगुर्दारुणरूपं यत् सर्वेभ्यो भयदायकम् ॥ १९ ॥
 नागरा उचुः ।
 किं स्थितोऽसि मडादैत्य लोभ ज्वालामालाकुलम् ।
 अस्त्रं समागतं कूरं दाडयामास दानवान् ॥ २० ॥
 तेषां तद्भयनं श्रुत्वा भयदर्षसमन्वितः ।
 जगाद दानवाधीशान् मडाडोपयुतोऽसुरः ॥ २१ ॥
 लोभासुर उवाच ।
 गजाननोऽमरैः सार्धं समायातो न संशयः ।
 समर्थो दृश्यते नूनं यस्यास्त्रभलमीदृशम् ॥ २२ ॥
 तस्य तद्भयनं श्रुत्वा दानवेन्द्रा मडाभलाः ।
 उचुः प्राञ्जलयः सर्वे मा भयं कुरु सत्तम ॥ २३ ॥
 गजाननं उनिष्यामः पश्यति त्वयि मानद ।

अेवमुक्त्वा ययुः सर्वे दंशिता योद्धुमादृताः ॥ २४ ॥

ततस्तेर्यमसङ्गुशैर्दृष्टं तेजोमयं मडत् ।

अस्त्रं ब्रह्मपते कूरं प्रलयस्य प्रकाशकम् ॥ २५ ॥

ददाड दानवांस्तत्र सर्वतस्तीक्ष्णतेजसा ।

डाडाकाररवाः सर्वे पपलुर्भयविह्वलाः ॥ २६ ॥

दानवेन्द्रैस्ततो दक्ष मेधास्त्रं मोषितं मडत् ।

जलौघैः सर्वतो मेधा ववृषुर्दरुणं परम् ॥ २७ ॥

जलं सर्वं मडास्त्रं तच्छोषयामास तत्क्षणात् ।

मेघस्थं ते ततो मेधा निस्तेजस्का अब्रूविरे ॥ २८ ॥

दैत्येन्द्रान् दैत्यमुभ्यांश्च ज्वालया परशुस्तदा ।

ददाड य ततो भीता पपलुर्भयं तत्र ते ॥ २९ ॥

तद् दृष्ट्वा परमाश्चर्यं स लोभासुर आययौ ।

स्थाडुडो मडातेजास्तन्निवृत्त्यर्थमादृतः ॥ ३० ॥

पश्यतो दैत्यराजस्य ज्वालाडकस्मात् समागता ।

स्थं साश्रुं ददाडाडपि ततः शस्त्राणि सर्वतः ॥ ३१ ॥

ततः पपाल दैत्येन्द्रः कविं लोभासुरो ययौ ।

तं प्रणम्य मडाभागं पप्रच्छ विनयान्वितः ॥ ३२ ॥

लोभासुर उवाच ।

स्वामिन् गजाननो देव आगतः स मडाबलः ।

(Page पं. ४ अ. ४१ पान १०६)

दाडयामास शस्त्रेणाडनिवार्येण स्थं स मे ॥ ३३ ॥

तन्निवृत्त्यर्थमेवालं न पश्यामीड किञ्चन ।

अतस्ते शरणं नाथ प्राप्तोडलं रक्ष मां मुने ॥ ३४ ॥

मनोवाणीमयं सर्वं तस्मान् मृत्युर्न मे भवेत् ।

नामडुपधरः सोडपि कथं मां धक्ष्यति प्रभो ॥ ३५ ॥

यदि मे मरणं प्राप्तमेवं तर्ह्यस्तु साम्प्रतम् ।

देवानां शरणं नाथ न गमिष्यामि कर्डित् ॥ ३६ ॥

अतो वद मडाभाग उपायं डितदायकम् ।

त्वदाधारं य योगीन्द्रं जुवनं मे प्रवर्तते ॥ ३७ ॥

धृति तस्य वयः श्रुत्वा शुक्रः सर्वज्ञमुप्युक्तः ।

लोभासुरं भयोद्धिग्रं तं जगाद प्रदर्शयन् ॥ ३८ ॥

शुक्र उवाच ।

मा कुरुष्व भयं वत्स शृणु मे वचनं हितम् ।

तत् समाचारं दैत्येन्द्र ततः क्षेमं भविष्यति ॥ ३९ ॥

गजाननः प्रसन्नात्मा यद्विच्छति मडासुर ।

तदेव सत्यरूपं वै भविष्यति न संशयः ॥ ४० ॥

ब्रह्मणां नायकः प्रोक्तो गच्छ तं विनयान्वितः ।

नाऽयं देवाधिपो दैत्य सुरासुरमयः प्रभुः ॥ ४१ ॥

अेवं तस्य वयः श्रुत्वा लोभस्तं पुनरब्रवीत् ।

निःश्वस्य देवपैः सार्धं कथं योद्धुं समाययौ ॥ ४२ ॥

मध्यस्थश्चेन् मडाभागं तं गच्छामि शरण्यकम् ।

न लज्जा तेन मे स्वामिन् संशयं छिन्धि हृत्स्थितम् ॥ ४३ ॥

शुक्र उवाच ।

देवैरुपं मद्ब्रह्म देव्यात्मा वेदभाषितम् ।

तयोर्योगे मडादैत्य बोधोऽसि पदवाचकः ॥ ४४ ॥

बोधनाशे विदेहाभ्यं ब्रह्म सौभ्यं प्रकीर्तितम् ।

सुसिद्धिदं तदेव त्वं विजानीहि गजाननम् ॥ ४५ ॥

सर्वेषां बीजरूपं यत्तस्य बीजं न विद्यते ।

तदेव गजशब्दाभ्यं ब्रह्म वेदे प्रकीर्तितम् ॥ ४६ ॥

गजचिह्नेन गच्छन्ति योगिनो हि गजाननम् ।

तेन नाम्ना समाभ्यातो मुनिभिस्तत्त्वदर्शिभिः ॥ ४७ ॥

यथा मुष्णस्य चिह्नेन ज्ञायते मानवादिभिः ।

गजचिह्नेन तद्ब्रह्म ज्ञायते योगिभिः सदा ॥ ४८ ॥

तेनैव स्थापितं विश्वं बोधरूपं मडामते ।

स्वस्वधर्मयुतं पूर्णं तत्राऽयं संस्थितोऽभवत् ॥ ४९ ॥

पाताले दानवानां य राज्यं स्वर्गे दिवौकसाम् ।

पृथिव्यां मानवानां वै त्रिविधं रचितं पुरा ॥ ५० ॥

यदा देवा मडाभाग लोभयुक्ता मदान्विताः ।

पातालस्थान् दैत्यगणाञ्जघ्नुर्मूलविनाशकाः ॥ ५१ ॥

तदाऽयं देवघारी य दैत्येभ्यो वरदोऽभवत् ।

देवानां विघ्नसन्धाता गणेशः सर्वभाववित् ॥ ५२ ॥

ततो दैत्यगणाः सर्वे भलयुक्ता सुरेन्द्रकान् ।

जघ्नुर्वीरश्रिया राजन् विघ्नडीनप्रभावतः ॥ ५३ ॥

यदा दैत्या मडालोभ लोभयुक्ता विशेषतः ।

देवानां ज्जुवनाशार्थमभवन् कर्मभाऽऽनात् ॥ ५४ ॥

तदा विघ्नेश्वरः साक्षाद्देवं धृत्वा य दानवान् ।

हत्वा स्वस्थानगान् देवानकरोद्धर्मपालकः ॥ ५५ ॥

सुराऽसुरादयः सर्वे स्वस्वधर्मरता यदा ।

तदाऽयं ब्रह्मरूपः संश्रिते चिन्तामणिर्भौ ॥ ५६ ॥

चित्तरूपा स्वयं बुद्धिर्भान्तिरूपा मडामते ।

सिद्धिस्ताभ्यां गणाधीशः भेलति ब्रह्मनायकः ॥ ५७ ॥

स्वसंवेधात् मनस्तस्य दर्शनं जायते यतः ।

(Page पं. ४ अ. ४२ पान १०७)

तेनाऽयं गणपः स्वानन्दवासी कथ्यते बुधैः ॥ ५८ ॥

अतस्तस्यैव दैत्येन्द्र शराणां सुषुप्तं भवेत् ।

अन्यथा सकलं हत्वा मरिष्यसि न संशयः ॥ ५९ ॥

गजाननस्य दैत्येश शस्त्रं ब्रह्ममयं ह्यतः ।

तस्मै कुरु नमो भक्त्या शान्तरूपं भविष्यति ॥ ६० ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

यतुर्थे भाऽः गजाननचरिते शुक्रोपदेशवर्णनं नामैक्यत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४.४१

४.४२ लोभासुरशान्तिवर्णनं नाम द्वियत्वारिंशोऽध्यायः

श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

शुक्रस्य वयनं श्रुत्वा लोभासुरः प्रणम्य तम् ।
तथेति प्रतिपाद्यैव सकविः शरणां ययौ ॥ १ ॥

नगरप्रान्तभागे तच्छस्त्रं गजाननस्य च ।
समीपसंस्थान् जज्वाल दानवादीन् समास्थितम् ॥ २ ॥
तं प्रणम्य मडादित्यो लोभः परशुमुत्तमम् ।
कृताञ्जलिः प्रतुष्टाव भयभीतः समन्ततः ॥ ३ ॥

लोभासुर उवाच ।
नमस्ते शस्त्रराजाय शस्त्राणां ब्रह्मरूपिणे ।
नानाशस्त्राणि शस्त्रेश त्वदाधाराणि ते नमः ॥ ४ ॥

प्रलयानलसङ्घाशं स्वरुपं धरते नमः ।
अनन्तवीर्ययुक्ताय भास्करामिततेजसे ॥ ५ ॥

दृश्यादृश्यमयायैव सर्वदुर्षडराय ते ।
धर्मसंस्थापनार्थाय नानारूपधराय च ॥ ६ ॥

साक्षाद्गजाननस्यैव यद्दीर्यं नियतात्मकम् ।
तदेव त्वं मडाशस्त्रं किं ते स्तौमि नमो नमः ॥ ७ ॥

शरणागतपालाय सदा स्वानन्दसंस्थितः ।
रक्ष मां भयभीतं भोः परशो ते नमो नमः ॥ ८ ॥

अेवं लोभासुरं संस्तुवन्तं तं तु मडाबलम् ।
काव्येन शस्त्रराजं तच्छान्तिरुपधरे बभौ ॥ ९ ॥

गत्वा गजाननस्यैव उस्तगं तद्भ्रूव उ ।
लोभासुरः स शुक्रेणाऽऽययौ विद्वेश्वरं ततः ॥ १० ॥

समागतं मडादित्यं दृष्ट्वा देवर्षयोऽभवन् ।
विस्मिता उर्षिताः सर्वे परस्परमुपेक्षणाः ॥ ११ ॥

गजाननं प्राणम्यैव लोभासुरः प्रतापवान् ।
काव्येन पूजयामास भक्तियुक्तो विशेषतः ॥ १२ ॥

प्रणम्य तं पुनर्दित्यः कृत्वा करपुटे प्रभुम् ।
गजाननं भावसंयुक्तस्तुष्टाव प्रदर्षितः ॥ १३ ॥

लोभासुर उवाच ।

नमस्ते गजवङ्त्राय नानासिद्धिप्रदायिने ।
 बुद्धियालकवेषाय ब्रह्मालो वै नमो नमः ॥ १४ ॥
 उरेभ्याय सदा स्वानन्दवासिने मडात्मने ।
 परात्परतरायैव विज्ञेशाय नमो नमः ॥ १५ ॥
 सुरासुरप्रियकर सुरासुरमयाय ते ।
 लोभयुक्तान् विधर्मस्थान्नाशनाय नमो नमः ॥ १६ ॥
 देवानां पालकायैव दैत्यानां रक्षकाय ते ।
 सर्वेषां दर्पडन्त्रे वै गणेशाय नमो नमः ॥ १७ ॥
 लम्बोदराय देवेश दैत्येश मूषकध्वज ।
 अनादये च सर्वेषामादिभूपाय ते नमः ॥ १८ ॥
 आदिमध्यान्त डीनायादिमध्यान्तस्वरूपिणे ।
 ब्रह्मेशाय मडेशानां पालकाय नमो नमः ॥ १९ ॥
 ब्रह्मत्स्यो ब्रह्मदात्रे च सदा शान्तिधराय ते ।
 (Page पं. ४ अ. ४२ पान १०८)
 शान्तीनां शान्तिभूपाय नमो योगाय वै नमः ॥ २० ॥
 अेकदन्ताय सर्वेश वडतुण्डाय ते नमः ।
 मडोदराय पूर्णाय पूर्णानन्दाय ते नमः ॥ २१ ॥
 सर्वेषां मूलभीजाय मात्रे पित्रे नमो नमः ।
 जयेष्ठराजाय जयेष्ठानां पालकाय नमो नमः ॥ २२ ॥
 भीजभूषं गणधीश जगतां ब्रह्मालां गजम् ।
 शिङ्गेन लव्यसे तेन गजानन नमोऽस्तु ते ॥ २३ ॥
 भोधडीनाय भूपाय सदा साङ्ग्यमयाय च ।
 विदेहाय नमस्तुभ्यं प्रत्यक्षं भूषधारिणे ॥ २४ ॥
 यं स्तोतुं न समर्थाश्च वेदा योगिशिवाद्यः ।
 तं किं स्तौमि गणधीश नमस्ते वरदो भव ॥ २५ ॥
 त्वदर्शनजमाडात्स्यात् संस्तुतोऽसि मडाप्रभो ।
 तेन मेऽभयदो भूत्वा रक्ष दासं विशेषतः ॥ २६ ॥
 अेवं स्तुत्वा मडालोभः प्रणानाम गजाननम् ।

तमुवाय दयासिन्धुर्भक्तं भक्तप्रपालकः ॥ २७ ॥

गजानन उवाच ।

वरं वृणु मडालोभ ददामि मनसीप्सितम् ।

प्रसन्नोऽहं विशेषेण भक्त्या काव्यप्रदत्तया ॥ २८ ॥

त्वया कृतमिदं स्तोत्रं सर्वसिद्धिकरं भवेत् ।

पठतः शृण्वतश्चैव लोभ तं नैव पीडय ॥ २९ ॥

पुत्रपौत्रादिसंयुक्तो भुक्त्वा भोगान् मनेप्सितान् ।

अन्ते स्वानन्दलोके स ब्रह्मभूतो भविष्यति ॥ ३० ॥

यः स्तौति मामनेनैव स मे मान्यो न संशयः ।

सदा सुरस्वभावेन लीनः सोऽपि भविष्यति ॥ ३१ ॥

त्वां हन्तुं क्रोधसंयुक्त आगतोऽहं न संशयः ।

शरणागतमेवं तु दानवोत्तम हन्मि न ॥ ३२ ॥

गजाननवचः श्रुत्वा लोभो उर्षसमन्वितः ।

उवाच तं मडाभुद्धिर्भावेन ब्रह्मनायकम् ॥ ३३ ॥

लोभासुर उवाच ।

गजानन वरं मे त्वं देहि सम्पूर्णादायक ।

तव भक्तिस्वरूपं य गाणपत्यप्रियात्मताम् ॥ ३४ ॥

स्थानं देहि विशेषेण प्रभो वृत्तिं य शाश्वतीम् ।

कार्यं कथय सर्वेश करिष्यामि गजानन ॥ ३५ ॥

गजानन उवाच ।

मदीया भक्तिराधा ते भविष्यति मडामते ।

गाणपत्येषु ते स्नेहो वृद्धिं यास्यति नित्यदा ॥ ३६ ॥

स्वस्थाने त्वं स्थिरो भूत्वा तिष्ठ मे भक्तिसंयुतः ।

यत्र मे स्मरणं नास्ति पूजनं वाऽसुरोत्तम ॥ ३७ ॥

आदौ कर्मादिषु प्राज्ञ तत् समाहर नित्यदा ।

यथा देवाः प्रिया मे तु तथा त्वमपि लोभक ॥ ३८ ॥

मम भक्ताश्च ये दैत्य तान् रक्षस्व विशेषतः ।

मदीयभक्तिरूपं तु लोभ वर्धय तेषु वै ॥ ३९ ॥

अवेमुक्तः प्रभुं लोभस्तं प्रणम्य गजाननम् ।

काव्येन सङ्घितः सोऽपि स्वपुरं प्रयथौ प्रभो ॥ ४० ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

यतुर्थे भाऽः गजाननचरिते लोभासुरशान्तिवर्णनं नाम द्विचत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४.४२

(Page पं. ४ अ. ४३ पान १०८)

४.४३ देवमुनिङ्कृतस्तुतिवर्णनं नाम त्रिचत्वारिंशोऽध्यायः

श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

शान्तिरुपधरं लोभं दृष्ट्वा देवर्षयोऽमलाः ।

गजाननं निजं नाथं उर्षिता नेमुरादरात् ॥ १ ॥

गजाननं पूजयित्वा विधानेन सुरर्षयः ।

पुनः प्राणम्य तं सर्वे तुष्टुवुः करसम्पुटैः ॥ २ ॥

विदेडरुपं भवबन्धुदारं सदा स्वनिष्ठं स्वभुप्रदं तम् ।

अमेयसाङ्ग्येन य लभ्यमीशं गजाननं भक्तियुता भजामः ॥ ३ ॥

मुनीन्द्रवन्द्यं विधिबोधलीनं सुबुद्धिदं बुद्धिधरं प्रशान्तम् ।

विकाललीनं सकलान्तगं वै गजाननं भक्तियुता भजामः ॥ ४ ॥

अमेयरुपं हृदि संस्थितं तं ब्रह्मालम्बकं भ्रमनाशकारम् ।

अनादिमध्यान्तमपाररुपं गजाननं भक्तियुता भजामः ॥ ५ ॥

जगत्प्रमाणां जगदीशमेवमगम्यमाद्यं जगदादिनीनम् ।

अनात्मनां मोडप्रदं पुराणं गजाननं भक्तियुता भजामः ॥ ६ ॥

न भूर्न रुपं न जलं प्रकाशं न तेजसिस्थं न समीरणस्थम् ।

न भे गतं पञ्चविभूतिनीनं गजाननं भक्तियुता भजामः ॥ ७ ॥

न विश्वगं तैजसगं न प्राज्ञं समष्टिव्यष्टिस्थमनन्तगं न ।

गुणैर्विनीनं परमार्थभूतं गजाननं भक्तियुता भजामः ॥ ८ ॥

गुणेशगं नैव य भिन्दुसंस्थं न देडिनं बोधमयं न दुष्टिदम् ।

संयोगीनाः प्रवदन्ति तत्स्थं गजाननं भक्तियुता भजामः ॥ ९ ॥

अनागतं नैव गतं गणेशं कथं तदाकारमयं वदामः ।

तथापि सर्वं प्रभुदेहसंस्थं गजाननं भक्तियुता भजामः ॥ १० ॥

यदि त्वया नाथ कृतं न किञ्चित्तदा कथं सर्वमिदं विभाति ।

अतो मलात्मानमचिन्त्यमेव गजाननं भक्तियुता भजामः ॥ ११ ॥

सुसिद्धिदं भक्तजनस्य देवं स कामिकानामिह सौप्यदं तम् ।

अकामिकानां भवबन्धछारं गजाननं भक्तियुता भजामः ॥ १२ ॥

सुरेन्द्रसेव्यं ङ्यसुरैः सुसेव्यं समानभावेन विराजयन्तम् ।

अनन्तवाहं मुषकध्वजं तं गजाननं भक्तियुता भजामः ॥ १३ ॥

सदा सुपानन्दमये जले य समुद्रजे येक्षुरसे निवासम् ।

द्वन्द्वस्य पानेन य नाशरूपे गजाननं भक्तियुता भजामः ॥ १४ ॥

यतुःपदार्या विविधप्रकाशास्त एव उस्ताः स यतुर्भुजं तम् ।

अनाथनाथं य मलोदरं वै गजाननं भक्तियुता भजामः ॥ १५ ॥

महाभुमावृढमकालकालं विदेहयोगेन य लभ्यमानम् ।

अमायिनं मायिकमोहदं तं गजाननं भक्तियुता भजामः ॥ १६ ॥

रविस्वरूपं रविभासडीनं हरिस्वरूपं हरिबोधडीनम् ।

शिवस्वरूपं शिवभासनाशं गजाननं भक्तियुता भजामः ॥ १७ ॥

मडेश्वरीस्थं य सुशक्तिडीनं प्रभुं परेशं परवन्द्यमेवम् ।

अयालकं यालकबीजभूतं गजाननं भक्तियुता भजामः ॥ १८ ॥

शिवादितेवैश्च भगैः सुवन्द्यं नरैर्लतावृक्षपशुप्रभूमिः ।

यरायरैर्लोकविडीनमेवं गजाननं भक्तियुता भजामः ॥ १९ ॥

मनोवयोडीनतया सुसंस्थं निवृत्तिमात्रं ङ्यजमव्ययं तम् ।

तथापि देवं पुर आस्थितं तं गजाननं भक्तियुता भजामः ॥ २० ॥

वयं सुधन्या गाणपस्तवेन तथैव नत्यार्थनतस्तवैव ।

(Page भं. ४ अ. ४३ पान ११०)

गाणेशरूपाश्च कृतास्त्वया तं गजाननं भक्तियुता भजामः ॥ २१ ॥

गजाप्यबीजं प्रवदन्ति वेदास्तदेव चिह्नं य योगिनस्त्वाम् ।

गच्छन्ति तेनैव गजाननस्त्वं गजाननं भक्तियुता भजामः ॥ २२ ॥

पुराणवेदाः शिवविष्णुकाधाऽमराः शुकाधा गाणपस्तवे वै ।

विकुण्ठिताः किं य वयं स्त्वाम गजाननं भक्तियुता भजामः ॥ २३ ॥

मुद्रल उवाच ।

अेवं स्तुत्वा गणेशानं नेमः सर्वे पुनः पुनः ।

तानुत्थाप्य वयो रभ्यं गजानन उवाच ७ ॥ २४ ॥

गजानन उवाच ।

वरं भूत मलाभागा देवाः सर्षिगणाः परम् ।

स्तोत्रेण प्रीतिसंयुक्तः परं दास्यामि वाञ्छितम् ॥ २५ ॥

गजाननवयः श्रुत्वा उर्षयुक्ताः सुरर्षयः ।

जगुस्तं भक्तिभावेन साश्रुनेत्राः प्रजापते ॥ २६ ॥

देवर्षय उचुः ।

गजानन यदि स्वामिन् प्रसन्नो वरदोऽसि भोः ।

तदा भक्तिं दृढां देहि लोभनीनां त्वदीयकाम् ॥ २७ ॥

लोभासुरस्य देवेश कृता शान्तिः सुभप्रदा ।

तदा जगद्विदं सर्वं वरयुक्तं कृतं त्वया ॥ २८ ॥

अधुना देवदेवेश कर्मयुक्ता द्विजादयः ।

भविष्यन्ति धरायां वै वयं स्वस्थानगास्तथा ॥ २९ ॥

स्वस्वधर्मरताः सर्वे गजानन कृतास्त्वया ।

अतःपरं वरं यायामले द्रुण्डे कमप्यलो ॥ ३० ॥

यदा ते स्मरणं नाथ करिष्यामो वयं प्रभो ।

तदा सङ्कुटलीनान् वै कुरु त्वं नो गजानन ॥ ३१ ॥

अेवमुक्त्वा प्रणोमुस्तं गजाननमनामयम् ।

स तानुवाच प्रीतात्मा भक्त्यधीनस्वभावतः ॥ ३२ ॥

गजानन उवाच ।

यद्यश्च प्रार्थितं देवा मुनयः सर्वमञ्जसा ।

भविष्यति न सन्देहो मत्स्मृत्या सर्वदा हि वः ॥ ३३ ॥

भवद्भूतमदीयं वै स्तोत्रं सर्वत्र सिद्धिदम् ।

भविष्यति विशेषेण मम भक्तिप्रदायकम् ॥ ३४ ॥

पुत्रपौत्रप्रदं पूर्णं धनधान्यविवर्धनम् ।

सर्वसम्पत्करं देवाः पठनाच्छ्रवणात्प्राणाम् ॥ ३५ ॥

मारणोऽभ्याटनादीनि नश्यन्ति स्तोत्रपाठतः ।

परकृत्यं य विप्रेन्द्रा अशुभं नैव बाधते ॥ ३६ ॥

सङ्ग्रामे जयदं यैव यात्राकाले इलप्रदम् ।

शत्रून्भ्याटनकाद्येषु प्रशस्तं तद्भविष्यति ॥ ३७ ॥

कारागृहगतस्यैव बन्धनाशकरं भवेत् ।

असाध्यं साधयेत् सर्वमनेनैव सुरर्षयः ॥ ३८ ॥

अेकविंशतिवारं यैकविंशति दिनैवधिम् ।

प्रयोगं यः करोत्येव स भवेत् सर्वसिद्धिभाक् ॥ ३९ ॥

धर्मार्थकाममोक्षाणां ब्रह्मभूयस्य दायकम् ।

भविष्यति न सन्देहः स्तोत्रं मद्भक्तिवर्धनम् ॥ ४० ॥

अेवमुक्त्वा गाणाधीशस्तत्रैवान्तरधीयत ।

देवाः सर्षिगाणाः सर्वेऽभवन् पित्रा एव प्रभो ॥ ४१ ॥

गजाननस्य मूर्तिस्तैः स्थापिता सिद्धिदा ततः ।

नैरृते कोणभागे स्म दशनिन सुभप्रदा ॥ ४२ ॥

तत्रैव संस्थिता देवा मुनयो भक्तिसंयुताः ।

अंशेन स्वाधिकारेषु स्वाश्रमेषु गता बभूवुः ॥ ४३ ॥

ततः स्वधर्मसंयुक्ता बभूवुर्मानवा भुवि ।

यथायोग्यं जगत् सर्वं बभूवे उर्षितं विधे ॥ ४४ ॥

(Page पं. ४ अ. ४४ पान १११)

अेतद्गजाननस्यैव चरितं पापनाशनम् ।

भुक्तिमुक्तिप्रदं दक्ष कथितं ब्रह्मदं परम् ॥ ४५ ॥

यः पठेत् पाठयेद्वापि शृणुते श्रद्धयान्वितः ।

स षष्ठितङ्गलं भुक्त्वा ब्रह्मभूतो भविष्यति ॥ ४६ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

चतुर्थे भा०ऽ गजाननचरिते देवमुनिकृतस्तुतिवर्णनं नाम त्रिंशत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४.४३

४.४४ सिन्दूरशिवसमागमो नाम यतुश्चत्वारिंशोऽध्यायः

श्रीगणेशाय नमः ॥

दक्ष उवाच ।

धन्योऽहं मुद्रल स्वामिंस्त्वत्सङ्गान्नात्र संशयः ।
लोभशान्तिकरं चित्रं श्रुतं भक्त्या चरित्रकम् ॥ १ ॥

न तृभोऽहं गजानस्यस्य सुधापानं धृत्वा प्रभो ।
वद क्षेत्रस्य मालात्त्रयमधुना तस्य सर्वदम् ॥ २ ॥

गजाननस्य भक्त्यर्थमवतारान् धृतान् वद ।
सङ्क्षेपोऽहं मलाभागे सर्वज्ञोऽसि य ते नमः ॥ ३ ॥

सूत उवाच ।

दक्षस्य वचनं श्रुत्वा मुद्रलो ष्षसंयुतः ।
जगाद तं मलाभागे मलाभागो दयान्वितः ॥ ४ ॥

मुद्रल उवाच ।

अवतारा अनन्ताश्च गजाननस्य मानद ।
भक्तानां कार्यसिद्ध्यर्थं कथनं नैव शक्यते ॥ ५ ॥

तथापि शृणु दक्ष त्वमवतारचरित्रकम् ।
गजाननस्य कथयामि समासेन सर्वदम् ॥ ६ ॥

पार्वत्या शङ्करेणैवाऽऽराधितो गणनायकः ।
दिव्यवर्षसहस्रेण प्रसन्नो वरदोऽभवत् ॥ ७ ॥

ताभ्यां सम्भूजितो देवः स्तुतः संयाचितोऽभवत् ।
त्वं पुत्रो भव नौ स्वामिन् संसारोत्तारणाय वै ॥ ८ ॥

तथेति प्रतिपाद्याऽसौ गणेशोऽतर्द्धे स्वयम् ।
पुत्रः सिन्धुवधायाभून् मयूरेश इति स्मृतः ॥ ९ ॥

उत्वा सिन्धुं मलावीर्यं गतः स्वानन्दके पुरे ।
अत्र नानाऽवतारान् स धार शिवयोगुडे ॥ १० ॥

अष्टकोट्यवताराश्च गणेशस्य प्रकीर्तिताः ।
शिवपुत्राश्च ते ज्येष्ठाः कार्यार्थं त्वंशभावतः ॥ ११ ॥

केचिच्छिवात् सुमुद्भूताः केचिच्छक्तैर्मलात्मनः ।

उभयोर्योगतः केचित् कलांशा अभवन् पराः ॥ १२ ॥

यादृशं सङ्घटं प्राप्तं तदर्थं संस्मृतो विभुः ।

तावत् कलांशयोगेन पुत्रोऽभूत् सुभद्रायकः ॥ १३ ॥

कृत्वा कार्यस्य संसिद्धिं पुनः स्वानन्दगोऽभवत् ।

तद्वियोगेन सन्तप्तौ शिवौ किल अभूवतुः ॥ १४ ॥

अन्ये नानाऽवताराश्च कश्यपादिगृहेऽशतः ।

धृता गजाननेनैव वक्तुं नैव प्रशक्यते ॥ १५ ॥

एतिहासं प्रवक्ष्यामि सर्वसिद्धिप्रदायकम् ।

गजाननावतारेण युक्तं शृणु प्रजापते ॥ १६ ॥

येकदा निद्रितं शम्भुर्ब्रह्माणं प्रययौ प्रभुः ।

किञ्चित् कार्यार्थमेवं तमुत्थाप्य स्वगृहेऽगमत् ॥ १७ ॥

स उत्थितो मडाजृम्भां यकार कोधसंयुतः ।

तस्माज्जातः पुमानेको रक्तवर्णः सुशोभनः ॥ १८ ॥

सुवासभडुलेनैव युक्तः काम एवापरः ।

तं दृष्ट्वा विस्मितो ब्रह्मा जगाद स मडाबलम् ॥ १९ ॥

ब्रह्मोवाच ।

कोऽसि त्वं पुरुषश्रेष्ठ किमर्थं ध्यागतो वद ।

एवं पृष्टः स तं देवं जगाद मेघनिःस्वनः ॥ २० ॥

पुमानुवाच ।

जृम्भायास्ते समुत्पन्नः पुत्रोऽहं देवनायक ।

स्थानं नामादिकं देहि भक्षणां विविधं पितः ॥ २१ ॥

ततोऽतिदर्षितो ब्रह्मा पुत्रं दृष्ट्वा मडाद्भुतम् ।

एदौ तस्मै विशेषेण वरांस्ताम् शृणु मानद ॥ २२ ॥

सुवासभडुलं रक्तं वपुस्ते तेन सिन्दुर ।

नाम नानाविधान् भोगान् भुङ्क्व सर्वत्रगः स्वयम् ॥ २३ ॥

न बलेन समस्ते वै भविष्यति यराचरे ।

ब्रह्माऽऽजयसंयुक्तो भव पुत्र ममाज्ञया ॥ २४ ॥

यद्यद्विच्छसि तत्तत्ते सङ्गलं प्रभविष्यति ।

कोषाद्यालिङ्गसे यं त्वं भस्मसात्तं करिष्यसि ॥ २५ ॥

अवेनं नानावरान् दत्त्वा संस्थितं प्रपितामहम् ।
तं प्राणाम्य स सिन्दूरो जगामास्तुत्य भूतले ॥ २६ ॥

शौनक उवाच ।

तपोहीनाय दाताऽसौ ददौ सन्दुर्लभान् वरान् ।
किं कारणं वद प्राज्ञ संशयो मे मडान् वृष्टि ॥ २७ ॥

सूत उवाच ।

धृष्ट्यासङ्कल्पसिद्ध्यर्थं तपस्तपति यो नरः ।
विपुले सोऽपि तपसि मृतो यदि भवेन् मुने ॥ २८ ॥

अन्यस्मिन् जन्मनि प्राज्ञः क्लययुक्तः प्रजायते ।
स्वल्पश्रमेण देवोऽपि वरं ददाति निश्चितम् ॥ २९ ॥

अेतत्ते कथितं सर्वं संशयच्छेदनं वयः ।
अधुना शृणु संवादं प्रकृतं यं पुरा भवम् ॥ ३० ॥

वियारं मार्गमध्ये स गत्वा सिन्दूर आकरोत् ।
तपोहीनायाऽपि देवो मे ददाति वरं कथम् ॥ ३१ ॥

अतोऽहं वञ्चितो नूनं विधिना नात्र संशयः ।
लिङ्गयित्वा मृतं कुर्वे तं सत्यत्वदिदृक्षया ॥ ३२ ॥

निःसंशयं भवेदेवं विचार्य सिन्दुरासुरः ।
आययौ ब्रह्मणः सोऽपि समीपे कोषसंयुतः ॥ ३३ ॥

गर्जयित्वा विधातारमालिङ्गितुं प्रयङ्गमे ।
तद् दृष्ट्वा परमाश्चर्यं ब्रह्मोवाच सुदारुणम् ॥ ३४ ॥

ब्रह्मोवाच ।

मद्भरस्य प्रभावेन मां हन्तुं समुपागतः ।
अतो दैत्योऽसि दृष्ट त्वमभाग्यान्नात्र संशयः ॥ ३५ ॥

पुत्रस्नेहेन रे दृष्ट वरा दत्ताः सुदुर्लभाः ।
अतो गजाननस्त्वां वै हनिष्यति कुलाधम ॥ ३६ ॥

अवेमुक्त्वा पपावाऽसौ विकुण्ठे शरणं ययौ ।
नारायणं य सिन्दूरस्तमनु प्रययौ ष्वलः ॥ ३७ ॥

नारायणाय वृत्तान्तं कथयामास विस्तरात् ।
सोऽपि श्रुत्वा विनिःश्वस्याऽभवत् सम्पूज्य संस्थितः ॥ ३८ ॥

अेतस्मिन्नन्तरे तत्र सिन्दूरश्च समागतम् ।
जगाद विष्णुमव्यक्तं वयः क्रोधसामन्वितः ॥ ३९ ॥

सिन्दूर उवाच ।
विष्णो रक्ष विधातारं मां शास्त्रा प्रसमागतम् ।
उनिष्यामि त्वया सार्धं पश्य मे पौरुषं परम् ॥ ४० ॥

विष्णुरुवाच ।
अहं सत्त्वगुणश्चायं वेदाध्ययनतत्परः ।
आवां उत्वा मडादैत्य न यशस्ते भविष्यति ॥ ४१ ॥

त्वदधीनौ य सिन्दूर आवां जानीहि मानद ।
शङ्करः सर्वसंघर्ता स यशस्ते हरिष्यति ॥ ४२ ॥

विष्णोर्वयनमाकर्ण्य त्यक्त्वा विष्णुं यतुर्भुभम् ।
जगाम शङ्करं सद्यः कैलासे युद्धलावसः ॥ ४३ ॥

ध्यानस्थं शङ्करं दृष्ट्वा विचारमकरोद्भृदि ।
अमुं नग्नं तपोयुक्तं डिमर्थं उन्मि भूर्भवत् ॥ ४४ ॥

(Page पं. ४ अ. ४५ पान ११३)
वामाङ्गे संस्थितां नारीं रुपेणाप्रतिमां पराम् ।
तां गृहीत्वा गमिष्यामि स्वेच्छया कीडानोत्सुकः ॥ ४५ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे
यतुर्थे भा०ऽऽ गजाननचरिते सिन्दूरशिवसमागतो नाम यतुश्चत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४.४४

४.४५ शिवविचारवार्त्तनप्रसङ्गो नाम पञ्चयत्वारिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्गल उवाच ।
अेवं निश्चितसङ्कल्पः सिन्दूरो गिरिजा ततः ।
गृह्योद्गीय ययौ सद्यो मूर्च्छितां भयविह्वलाम् ॥ १ ॥
तस्य श्वसनवेगेन पतिता नन्दिमुष्यकाः ।

गणः पुनः समुत्थाय ङाङाकारं प्रयङ्किरे ॥ २ ॥

उस्तगा पार्वती तत्र सावधाना बभूव ७ ।

सस्मार गणं देवं दैत्यपाशनियन्त्रिता ॥ ३ ॥

गौर्युवाच ।

गजानन ज्ञानविदारकारिन् न मां य जानासि परावमर्शाम् ।

गणेश रक्षस्व न येच्छरीरं त्यजामि सद्यस्त्वयि भक्तियुक्ता ॥ ४ ॥

विघ्नस्य शत्रोऽसुरसङ्घलन्तर्विघ्नेश डेरम्भ मडोदरप्रिय ।

मां रक्ष दैत्यात्वयि भक्तियुक्तां लम्बोदर प्रेमविवर्धनाय्युत ॥ ५ ॥

किं सिद्धिबुद्धिप्रसरेण मोडयुक्तोऽसि किं वा निशि निद्रितोऽसि ।

किं लक्षलाभार्थवियारयुक्तः किं मां य विस्मृत्य सुसंस्थितोऽसि ॥ ६ ॥

किं भक्तसङ्गेन य देवदेव नानोपयारैश्च सुयन्त्रितोऽसि ।

किं मोदकाद्यैर्गणपाऽऽवृतोऽसि नानाविदारेषु य वङ्गुणः ॥ ७ ॥

स्वानन्दभोगेषु परिप्लुतोऽसि दासीं य विस्मृत्य मडानुभाव ।

अनन्तलीलासु सलालसोऽसि किं भक्तारक्षार्थसुसङ्कटस्थ ॥ ८ ॥

अडो गणेशामृतपानदक्षामरैस्तथा वाऽसुरपैः स्मृतोऽसि ।

तदर्थनानाविधिसंयुतोऽसि विसृज्य दासीं त्वमनन्यभावाम् ॥ ९ ॥

रक्षस्व मां दीनतमां परेश सर्वत्र चित्तेषु य संस्थितस्त्वम् ।

प्रभो विलम्बेन विनायकोऽसि ब्रह्मेश किं देव नमो नमस्ते ॥ १० ॥

भक्ताभिमानीति य नाम मुष्यं वेदे बभूवात्र न किं मडात्मन् ।

आगत्य उत्वा दितिञ्च सुरेश मां रक्ष दासीं हृदि पादनिष्ठाम् ॥ ११ ॥

अडो न दूरं बत किञ्चिदेव कथं न बुद्धीश समागतोऽसि ।

सञ्चिन्त्य देवं प्रजडामि ते ङि यशः करिष्ये विपरीतमेव ॥ १२ ॥

रक्ष रक्ष दयासिन्धोऽपराधान् मे क्षमस्व य ।

क्षणे क्षणे वयं दास्यो रक्षितव्या विशेषतः ॥ १३ ॥

स्तुवन्त्यामेव पार्वत्यां शङ्करो ङोधसंयुतः ।

बभूव गणपानां वै श्रुत्वा ङाडारवं विधे ॥ १४ ॥

गणेशं मनसा स्मृत्वा वृषारुढः समाययौ ।

क्षणेन दैत्यराञ्च तं दृष्ट्वा डमरुणा त्वङ् ॥ १५ ॥

ततः सोऽपि शिवं वीक्ष्याऽऽविऽगितुं धावितोऽभवत् ।
शिवस्य शूलकादीनि शस्त्राण्याकुण्ठितानि वै ॥ १६ ॥

(Page पं. ४ अ. ४५ पान ११४)

तद् दृष्ट्वा परमाश्चर्यं भयभीतो मधेश्वरः ।
सस्मार गाणपं सोऽपि निर्विघ्नार्थं प्रजापते ॥ १७ ॥

पार्वत्याः स्तवनं श्रुत्वा स गजानन आययौ ।
ब्राह्मणस्य स्वरूपेण तयोर्मध्ये प्रयुद्धयतोः ॥ १८ ॥

गाणेशेन कृतं तत्र कौतुकं परमाद्भुतम् ।
पपात गुप्तपुत्रश्च परशुर्दैन्यवक्षसि ॥ १९ ॥

तेनाहतं मडादैत्यं व्याकुलं वीक्ष्य विघ्नपः ।
ततस्तं ब्राह्मणः प्राह शृणु दैत्य वयो छितम् ॥ २० ॥

जगज्जनिमिमां शक्तिं मुञ्च नो येच्छिवः स्वयम् ।
गुप्तपुत्रेण सद्यस्त्वां मारयिष्यति निश्चितम् ॥ २१ ॥

अहं शम्भुं करिष्यामि त्वदाज्ञावशवर्तिनम् ।
भार्या तस्य परित्यज्य कुरु राज्यं त्रिलोक्यगः ॥ २२ ॥

तथेति सिन्दुरेणैव कृतं सोऽपि शिवं वयः ।
जगाद ङस्यवदनो दैत्याधीनो भव प्रभो ॥ २३ ॥

ब्रह्मलब्धवरं दैत्यं न जेतुं तं क्षमो भवान् ।
मधेशशक्तिं सऽगृह्य कालस्य क्रमणं कुरु ॥ २४ ॥

तथेति शङ्करेणोक्तं ददौ शक्तिं शिवाय सः ।
दैत्यः कैलासगो भूत्वा ननन्द विजयी ततः ॥ २५ ॥

ततः कैलासमेवं स त्यक्त्वा भूलोकगोऽभवत् ।
दैत्यस्त्रिभुवनं जित्वा जगदीशो बभूव ह ॥ २६ ॥

अन्तर्धानं यकाराऽसौ गाणेशो द्विजपुत्रधृक् ।
तत् दृष्ट्वा पार्वती तत्र शोकयुक्ता बभूव ह ॥ २७ ॥

अहो ब्राह्मणरूपेणाऽऽगतोऽयं गाणनायकः ।
भोगयित्वा स मां शम्भो त्वां संरक्ष्य ययौ पुनः ॥ २८ ॥

તતસ્તૌ પાર્વતીશમ્ભૂ પરલીવનગૌ પ્રભૂ ।
 બભૂવતુશ્ચ વિદ્નેશં તપસા હૃદિ ચિન્તકૌ ॥ ૨૯ ॥
 તતાપ તપ ઉગ્રં સ સસ્ત્રીકઃ શકુરસ્તતઃ ।
 ગતે વર્ષશતે પૂર્ણે તં ગજાનન આચયૌ ॥ ૩૦ ॥
 ગણેશ ઉવાચ ।
 વરં વૃણુ મહાદેવ યત્તે ચિત્તે પ્રવર્તતે ।
 દાસ્યામિ તપસા તુષ્ટો વાઙ્છિતં પ્રાહ શકુરમ્ ॥ ૩૧ ॥
 તતસ્તં શકુરો નત્વા સ્તુત્વા નાનાવિઘ્નૈઃ સ્તવૈઃ ।
 પાર્વત્યા પૂજ્ય વિદ્નેશં પ્રણમ્ય પ્રત્યુવાચ હ ॥ ૩૨ ॥
 શિવ ઉવાચ ।
 વરદોડસિ ગણાધીશ તદા મે ત્વં સુતો ભવ ।
 યાવજ્જીવનપર્યન્તં તિષ્ઠ નાથ નમોડસ્તુ તે ॥ ૩૩ ॥
 ત્વયા નાનાડવતારાશ્ચ ધૃતા મદીયવેશ્મનિ ।
 તે સર્વે સ્વલ્પકાંશસ્થા બભૂવુર્ગણનાયક ॥ ૩૪ ॥
 તાદૃશં મા કુરુ સ્વામિન્ વસ નિત્યં ચ મે ગૃહે ।
 તત્રાડહં ત્વાં ભજિષ્યામિ પુત્રભાવેન વિદ્મપ ॥ ૩૫ ॥
 સંસારે પુત્રભાવેન મૂર્તૌ ત્વાં કુલદૈવતમ્ ।
 હૃદયે યોગયુક્તોડહં ભજિષ્યામિ ગજાનન ॥ ૩૬ ॥
 તથેતિ ગણનાથસ્તં જગાદાન્તર્દધે પુનઃ ।
 કૈલાસમાગતઃ શમ્ભુઃ શોકયુક્તો વિશેષતઃ ॥ ૩૭ ॥
 તતઃ કિઙ્ચિદ્ગતે કાલે પાર્વતી સ્નાનમાચરત્ ।
 નગ્ના તત્ર મહેશાનઃ સહસા સમુપાગતઃ ॥ ૩૮ ॥
 લજ્જિતા તં નિરીક્ષ્યૈવ જગદમ્બા સ્વકેશતઃ ।
 દેહં સઞ્છાદયામાસ શકુરો ગૃહગોડભવત્ ॥ ૩૯ ॥
 તતઃ કદાચિત્સા દેવી સખીભ્યાં સંસ્થિતાડભવત્ ।
 ઉવાચ તાં સખી તત્ર જયા ચ વિજયા પરા ॥ ૪૦ ॥
 જયાવિજયે ઊચ્યતુઃ ।
 ગણા નન્દિમુખાઃ સર્વેડસ્મદીયા નાત્ર સંશયઃ ।

शिवं यद्वि निरुद्धयैव तिष्ठामश्चेच्छिवात्मकाः ॥ ४१ ॥

(Page पं. ४ अ. ४६ पान ११५)

अतः कं य मडादिवि स्वकीयं वशगं गणाम् ।

कुरु त्वं सा ततः शक्तिस्तथेति प्रत्युवाच ते ॥ ४२ ॥

स्वाङ्गान् मलं समाङ्घ्र्य कृत्वा तं पुरुषाङ्गतिम् ।

पुनः सञ्ज्वययामास पार्वती तं जगात् ७ ॥ ४३ ॥

द्वारे तिष्ठ मडाभाडो मडाज्ञावशगः सदा ।

मडाज्ञया विना पुत्र मा प्रवेश्यस्त्वया नरः ॥ ४४ ॥

अहं स्नानार्थमत्रैव संस्थिता कालपर्यये ।

पतिर्मे तत्र रे वत्स त्वागतोऽपि भवेत् स्वयम् ॥ ४५ ॥

केनापि कथितं तत्राऽतो मा कुरु य तादृशम् ।

स्वामिनं शङ्करं पुत्र निषेधस्य मडाज्ञया ॥ ४६ ॥

तथेति तां प्राणभ्याऽऽदौ द्वारसंस्थो बभूव सः ।

पुरुषः सा सभ्रीभ्यां य मुदिता संस्थिताऽभवत् ॥ ४७ ॥

येतस्मिन्नन्तरे तत्र गणायुक्तः शिवो यथौ ।

तं न्यषेधत् स्ववेगेन बोधितोऽपि प्रजापते ॥ ४८ ॥

ततोऽतिकोपसंयुक्तः शङ्करः प्रबभूव ७ ।

तज्ज्ञात्वा सा सभ्रीभ्यां य मुदिता संस्थिताऽभवत् ॥ ४९ ॥

ततोऽतिकोधसंयुक्तो गणान्त्रिभुभान् शिवः ।

आज्ञापयथ्य युद्धाय हन्तव्योऽयं न संशयः ॥ ५० ॥

ततस्ते शस्त्रसङ्घातैर्जघ्नुस्तं क्रोधसंयुताः ।

पार्वत्या तेज उग्रं यन्निक्षिप्तं पुरुषे तदा ॥ ५१ ॥

तेजसा शस्त्रसङ्घाता मोघा जाता विशेषतः ।

मुसलेन जघानाऽसौ गणान् सर्वान् मडाबलः ॥ ५२ ॥

ततः पलायनं यकुर्गणाः सर्वे भयान्विताः ।

ततः स्कन्दं शिवः कुङ्कुः प्रेषयामास दारुणम् ॥ ५३ ॥

कुण्ठितास्त्रो भयोद्भिन्नः सेनानीस्ताऽितो भृशम् ।

पपाल य ततः शम्भुः सस्माराऽमरमुष्यकान् ॥ ५४ ॥

ब्रह्मा विष्णुश्च देवेन्द्रो यमाधाः सर्व आगताः ।
प्रणिपत्य मछेशानं संस्थिताश्चाऽभवन् पुरः ॥ ५५ ॥

तान् शिवः कथयामास वृत्तान्तं ते ततो ययुः ।
छन्द्रादयः सगन्धर्वा युयुधुः पुरुषेण य ॥ ५६ ॥

पलायनं तेऽपि यङ्कुः कुण्डितास्त्रा भयातुराः ।
ताडिता मुसलेनैव शङ्करः क्षोभितोऽभवत् ॥ ५७ ॥

ततस्तत्र विचारं ते यङ्कुः सर्वे सुरेन्द्रकाः ।
विष्णुमुभ्याः शिवेनैव मुनिभिश्च प्रजापते ॥ ५८ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे
यतुर्थे भाऽः गजाननचरिते शिवविचारवर्णनप्रसङ्गो नाम पञ्चयत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४.४५

४.४६ शक्तिमलमाडात्त्यवर्णनं नाम षट्त्रयत्वारिंशोऽध्यायः

श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।
विचार्य देवपैः सर्वैः प्रेषयामास शङ्करः ।
ब्रह्माणं ब्राह्मणैः सार्धं स्नेहार्थं सोऽपि तं ययौ ॥ १ ॥

तं दृष्ट्वा गृह्य पुरुषो मुसलं सोऽपि दारुणम् ।
आययौ तं निरीक्ष्यैव पपाल स पितामहः ॥ २ ॥

वयं सर्वे द्विजाः पुत्र शस्त्राडीनाः समागताः ।
शृणु वाक्यं विचारज्ञ पलन्तस्ते तमश्रुवन् ॥ ३ ॥

तथापि न बुभुधैव पुरुषस्तं विलोक्य सः ।
ब्रह्मा जगाम शम्भुं तं वृत्तान्तमवदत्ततः ॥ ४ ॥

ततो विष्णुयुतः शम्भुः क्रोधानलविलोचनः ।
सङ्ग्रामाय ययौ तत्र मुसलं सोऽपि याददे ॥ ५ ॥

(Page पं. ४ अ. ४६ पान ११६)

आगत्यैव न्यङ्गुलम्भुं दृष्ट्ये यमसन्निभः ।
शूलं पपात तद्दस्तास्थिवश्च व्याकुलोऽभवत् ॥ ६ ॥

ततस्तं गदया विष्णुर्योधयामास दारुणम् ।
 ततस्त्रिशूलघातेन शिरश्चिच्छेद शङ्करः ॥ ७ ॥
 ममार पुरुषस्तत्र श्रुत्वा सा पार्वती पुनः ।
 कोपयुक्ता य कोटीः सा शक्तीस्ता नव निर्ममे ॥ ८ ॥
 तथाऽऽज्ञामा मडादेव्यः संडर्तुं सकलं जगत् ।
 प्राप्ता आलोक्य देवास्ते लयभीता बभूविरे ॥ ९ ॥
 शङ्करेण द्विजास्तत्र प्रेषिता नारदादयः ।
 अन्तरिक्षयराः सर्वे प्राणेषुः पार्वतीं ततः ॥ १० ॥
 रक्ष रक्ष जगत्सर्वं जगदम्ब त्वदुद्वेगम् ।
 तुष्टुवुस्तामथोवाच मुनीन् क्रोधयुता सती ॥ ११ ॥
 पार्वत्युवाच ।
 मम पुत्रः किमर्थं तैर्हतः सर्वैः सुरेश्वरैः ।
 सञ्ज्वं संडरिष्यामि कुरुध्वं येन संशयः ॥ १२ ॥
 तथेति प्रतिपादैव गतास्ते शङ्करं पुनः ।
 शक्तयस्तम्बिताः सर्वाः शिवः सर्वैः समाययौ ॥ १३ ॥
 युद्धे मृतस्य बालस्य मस्तकं त्वप्सरोगणाः ।
 जगृहुस्तत्र तं दृष्ट्वा शिरोडीनं सुदुःभितः ॥ १४ ॥
 शिवस्ततो गणान् प्राड यः पूर्वं दृश्यते त्वया ।
 तमानयत उत्वा वै तस्य मस्तकमत्र यत् ॥ १५ ॥
 ततो गजासुरः प्राभः सडसा नारदेरितः ।
 ङन्तुं देवगणान् सर्वान् मडाबलपराडमः ॥ १६ ॥
 ततश्च क्षोभिताः सर्वे पलायन्त दिशो दश ।
 शूलघातेन शम्भुस्तं मारयामास तत्क्षणात् ॥ १७ ॥
 तस्य मस्तकयोगेन पुरुषं ते दिवौकसः ।
 योजयित्वा प्रजनाथ सञ्ज्वं यङ्किरे नरम् ॥ १८ ॥
 सर्वे हतोद्यमा जातास्ततो ब्रह्मा समागतः ।
 ज्वयामास तं तत्र सञ्ज्वो न बभूव ह ॥ १९ ॥
 ततो विष्णुः स्वयं तत्र ज्वयामास विद्यया ।

सञ्जो न बभूवाऽपि द्युःभितोऽतिततोऽभवत् ॥ २० ॥

ततः शिवः स्वयं तत्र ज्ञवयुक्तं यकार तम् ।

सञ्जो न ददृशैव द्युःभितोऽतितरं तदा ॥ २१ ॥

ततो विघ्नेश्वरं सर्वे तुष्टुवुः कार्यसिद्ध्ये ।

अथर्वशिरसा दक्ष शङ्कराद्याः सुरेश्वराः ॥ २२ ॥

प्रार्थयामासुरत्यन्तं निर्विघ्नं कुरु विघ्नप ।

अधुना विश्वमेवेदमकाले लयमेष्यति ॥ २३ ॥

गणेशस्मरणेन स्म बुद्धिःप्राप्ता द्विवौकसाम् ।

वेदमन्त्रेण देवास्ते तारमावाडयन्ति य ॥ २४ ॥

ओङ्कारस्तत्र मन्त्रेणाऽऽकर्षितः सडसाऽऽगतः ।

शवं प्रविश्य सन्तस्थौ ततः सोऽभवदुत्थितः ॥ २५ ॥

ततो ज्ञानयुता देवा जाता विघ्नविहीनकाः ।

तं दृष्ट्वा गजवक्त्रं वै प्राणवं प्राणवाङ्मतिम् ॥ २६ ॥

तुष्टुवुर्देवदेशं नानास्तोत्रैः प्रजापते ।

पुपूजुस्तं य सार्वाद्यौ पूजयं यकुः स्वमूलकम् ॥ २७ ॥

दक्ष उवाच ।

साक्षाद्योङ्काररूपश्च गणेशोऽयं न संशयः ।

स कथं मलजः शङ्करैर्त्यमस्तकधारकः ॥ २८ ॥

अेनं मे संशयं ब्रह्मगच्छेत्तुमर्हसि साम्प्रतम् ।

श्रुत्वा कथां मडारभ्यां ज्ञानयुक्तो भवाम्यहम् ॥ २९ ॥

मुद्रल उवाच ।

सती दक्षगृहे तात दग्धा सा शैलजाऽभवत् ।

डिमायले स्वयं शम्भुस्तताप तप उत्तमम् ॥ ३० ॥

तत्र सा पार्वती देवी शुश्रूषायां प्रजापते ।

(Page पं. ४ अ. ४७ पान ११७)

निरता तां निरीक्ष्यैव शम्भुः सस्मार पूर्वगाम् ॥ ३१ ॥

ममाज्ञावशगा देवी नेयं दक्षगृहे गता ।

अतोऽहं न वृणोम्येतां पुनः शैलसुतां कदा ॥ ३२ ॥

तारकासुरभीर्तेर्देवैः कामः प्रार्थितस्ततः ।
 स यथौ शङ्करस्थानं मोढितुं मद्यसंयुतः ॥ ३३ ॥
 तं प्रज्वाल्य मण्डेशानस्त्यक्त्वा डिमगिरिं यथौ ।
 अन्यत्र सा ततो देवी भेद्युक्ता बभूव ७ ॥ ३४ ॥
 मनसि ज्ञानमार्गोऽज्ञात्वा शम्भुवियेष्टितम् ।
 तपसा संयुता भूत्वा वनगा शिवमार्ययत् ॥ ३५ ॥
 गते वर्षशते शम्भुः प्रसन्नो न बभूव ७ ।
 ततः सा विघ्नराजं य सस्मार ध्यानसंयुता ॥ ३६ ॥
 वर्षेऽशौकेन डेरम्भः प्रसन्नश्च बभूव ७ ।
 शिवबुद्धिप्रभेदं स यकार बुद्धिधारकः ॥ ३७ ॥
 ततो दयायुतः शम्भुस्तां यथौ द्विजदुपधृङ् ।
 शङ्करं निन्दयामास नानावाक्यैः समीपगः ॥ ३८ ॥
 तच्छ्रुत्वा कम्पिता देवी बोधयामास शास्त्रवैः ।
 येष्टितैस्तं ततः सोऽपि पुनर्निन्दां यकार ७ ॥ ३९ ॥
 स्थानं त्यक्त्वा ततो देवी तं जगाम द्विजं पुनः ।
 तिरस्कृत्य शिवस्तां स्वं दर्शयामास रुपकम् ॥ ४० ॥
 ततः सा तं प्रणम्यैव तुष्टाय विविधैः स्तवैः ।
 गणेशं मनसा ध्यात्वा प्रार्थ्यं तं सिद्धिदो भव ॥ ४१ ॥
 ततः प्रसन्नभावेन शङ्करः प्रददौ वरम् ।
 विस्मितस्तां निरीक्ष्यैव तपसा कर्षितां प्रभुः ॥ ४२ ॥
 शिव उवाच ।
 वृणोमि त्वां मण्डादेवि वश्योऽहं ते सदाऽनघे ।
 तपसा भक्तिभावेन न वियोगो भविष्यति ॥ ४३ ॥
 धूलिधूसरितं तेंडगं शिरोभूय्य जटान्वितम् ।
 अतो मलस्तवाङ्गस्य सर्वपूज्यो भविष्यति ॥ ४४ ॥
 धृत्युक्त्वा शङ्करस्तत्रान्तर्धानं प्रयकार सः ।
 पार्वती प्रेमसंयुक्ता स्वगृहं वै जगाम ७ ॥ ४५ ॥
 स्वभक्तस्य शिवस्यैव रक्षणार्थं वयो मङ्त् ।

गौरीमलाङ्गसम्भूतो बभूव उ गजाननः ॥ ४६ ॥

गणेशान्न परः कोऽपि सर्वपूज्यो मडामते ।

गणेशवरदानेन सत्यवाक्याः शिवाद्यः ॥ ४७ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

यतुर्थे भाऽः गजाननचरिते शक्तिमलमाहात्म्यवर्णनं नाम षट्यत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४.४६

४.४७ गणेशात्मक्ताधीनत्ववर्णनं नाम सप्तयत्वारिंशोऽध्यायः

श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

अन्यच्छृणु यरित्रं तु गजमस्तकधारणे ।

मडेश इति विख्यातो राजा धर्मयुतोऽभवत् ॥ १ ॥

तस्य गेडे गुरुः साक्षाज्जगाम कीर्तिमोहितः ।

राज्ञा सम्मानितः सोऽपि नृपाय य ददौ वरम् ॥ २ ॥

भृङ्गस्पर्तिरुवाच ।

प्रणतस्ते मडीपाल मूर्धा मे प्रभविष्यति ।

सर्वपूज्यो विशेषेण गतोऽभूत् स्वगृडे गुरुः ॥ ३ ॥

ततः कदाचिद्राजर्षिर्नारदं मार्गसंस्थितम् ।

अवमत्य ययौ सोऽपि तं शशाप नृपाधमम् ॥ ४ ॥

नारद उवाच ।

मदेन राजशार्दूल मामनादृत्य गच्छसि ।

(Page पं. ४ अ. ४७ पान ११८)

अतोऽसुरस्य योनौ त्वं पतिष्यसि न संशयः ॥ ५ ॥

काले सोऽपि ममाराऽथ गजयोनौ बभूव उ ।

गजासुर इति प्यातो नरकुञ्जरवेषभृत् ॥ ६ ॥

गजासुरेण शम्भोस्तपः कृतं य विशेषतः ।

मन्त्रं जज्ञाप शैवेनातोषयन्नियमे रतः ॥ ७ ॥

सहस्रेषु गतेष्वेव वर्षेषु वरदः शिवः ।

जगाद वृणु दैत्येश यत्ते मनसि वर्तते ॥ ८ ॥

स वप्रे राज्यमुग्रं मे द्देलि लोकरयस्य च ।
अलं सर्वातिगं शम्भो आरोग्यं सर्वपूज्यताम् ॥ ८ ॥
अन्ते मोक्षं च मे द्देलि तथेति शङ्करोऽब्रवीत् ।
मस्तकः सर्वपूज्यस्ते भविष्यति गजासुर ॥ १० ॥
अतो गजासुरस्यैव मस्तकं गाएपेन तत् ।
धृतं वयो रक्षाणार्थं शङ्कुरस्य बृहस्पतेः ॥ ११ ॥
अन्यश्चृणु प्रजनाथ ष्टिडासं पुरातनम् ।
कदायिच्छङ्कुरेणैव पूजितो गाएनायकः ॥ १२ ॥
ददौ शिवाय निर्मात्यं मूर्तिसंस्थश्च विधुपः ।
स्वप्ने तस्य स माडातयं कथयामास विस्तरात् ॥ १३ ॥
श्रीगाणेश उवाच ।
अेकनिष्ठतया शम्भो भक्त्याऽऽलं पूजितस्त्वया ।
प्रसन्नोऽलं स्वमूर्तिस्थः शृणु मे वचनं छितम् ॥ १४ ॥
निर्मात्यं मे गृडाए त्वं सर्वसिद्धिप्रदं शिव ।
येनेदं मस्तके पुष्पं धृतं मान्येन भक्तितः ॥ १५ ॥
सर्वपूज्यः स वै भावी सर्वातिगायशोधरः ।
ततः सौंदतर्दधे द्दुष्टिः शिवो जागरितोऽभवत् ॥ १६ ॥
उस्ते पुष्पं समालोक्य विस्मितः शङ्करोऽभवत् ।
विचारं स चकारैव किमिदं देवभाषितम् ॥ १७ ॥
सर्वपूज्यो गाएाधीशो नान्यो ब्रह्माएऽमएऽले ।
अतो मे भक्तिमाडातयं परीक्षार्थं ददौ प्रभुः ॥ १८ ॥
ततः शिवेन निर्मात्यं न धृतं मस्तके स्वके ।
पूजायां स्थापितं दक्ष मडाभक्तेन सर्वदम् ॥ १९ ॥
ततोऽत्रिसम्भवस्तत्र द्दुर्वासाः सडसाऽऽययौ ।
दर्शनार्थं मडेशस्य शिवेन भृशमानितः ॥ २० ॥
शिवो विचारमकरोदयं योगी सयोगवित् ।
वर्णाश्रमविडीनश्च मतः साक्षाद्विनायकः ॥ २१ ॥
अतो निर्मात्ययोग्योयं ददौ तस्मै सदाशिवः ।

निर्माव्यं विघ्नराजस्य कथयित्वा यशो मडत् ॥ २२ ॥
तं प्रणम्य मडायोगी दुर्वासाः प्रययो प्रभुम् ।
यथेच्छं वियरन् मार्गे ददृशं देवनायकम् ॥ २३ ॥
विचारं मनसा योगी यकार स्वडितावडम् ।
सर्वपूजयो गणेशाद्धै नान्यो भवति निश्चितम् ॥ २४ ॥
वयं भक्ता गणेशस्य भजाभोऽनन्ययेतसः ।
अतो निर्माव्ययोग्योऽडं नैव शङ्करवत् कदा ॥ २५ ॥
अयं देवपतिः साक्षाद्विन्द्रः सत्त्वगुणान्वितः ।
योग्योऽयं नैव सन्नेडस्तं यथौ मुनिसत्तमः ॥ २६ ॥
तं दृष्ट्वा मधवा नत्वा स्थित औशवते प्रभुः ।
आज्ञां कुरु मडाभाग मुने दासोऽस्मि ते जगौ ॥ २७ ॥
ततः सोऽपि प्रसन्नात्मा ददौ तस्मै मडामुनिः ।
निर्माव्यं गणनाथस्य माडात्तयं प्रोच्य सादरः ॥ २८ ॥
धन्द्रो राज्यश्रिया युक्तो गृहीत्वा गजमस्तके ।
निर्माव्यमिन्द्रः संस्थाप्य यथौ मार्गमवस्थितः ॥ २९ ॥
निर्माव्यस्थापमानेन भ्रष्टोऽभूद्देवनायकः ।
गता सत्त्वमयी लक्ष्मीर्गजस्तेजोयुतोऽभवत् ॥ ३० ॥
(Page पं. ४ अ. ४७ पान ११९)
तिरस्कृत्य मडेन्द्रं तं गजो डत्वा सुरान् परान् ।
यथौ वने प्रजानाथ स्वच्छन्दश्च भभूव सः ॥ ३१ ॥
ततोऽतितापसंयुक्त धन्द्रो डीनः श्रियाऽभवत् ।
द्वैत्यराजा भुभुजिरे सङ्गृह्य स्वर्गमागताः ॥ ३२ ॥
ततो भडौ गते काले गुरुणा भोषितः सुरः ।
द्वैवैः सड गणेशानं तोषयामास नित्यदा ॥ ३३ ॥
गते वर्षसडस्रे तु गणेशस्तं यथौ तदा ।
पूजितः संस्तुतस्तेन प्रसन्नो वरदोऽभवत् ॥ ३४ ॥
श्रीगणेश उवाच ।
मा कुरुष्व मडेन्द्र त्वं मम निर्माव्यदूषणम् ।

भक्त्यधीनः स्वभावेन प्रसन्नोऽलं कृतस्त्वया ॥ ३५ ॥

समुद्रतनया लक्ष्मीर्भविष्यति सुसिद्धिदा ।

तां प्राप्य पूर्ववद्देवाः श्रिया युक्ता भविष्यथ ॥ ३६ ॥

पूजाकृतकृतं यथ्य निर्मात्ये संस्थितं भवेत् ।

तस्य वन्दनमात्रेण सकृदो जायते नरः ॥ ३७ ॥

भावेनाऽऽगृह्य निर्मात्यं मस्तके धारितं यद्वि ।

पुनस्तच्छुद्धभूमौ वै स्थापयेद्वा जले सुर ॥ ३८ ॥

गर्ते यत्र मनुष्यस्य पादस्पर्शा न वै भवेत् ।

तदा क्लययुतः सोऽपि मद्रूपो जायते नरः ॥ ३९ ॥

सदा दृग्भयुतं त्वाऽलं पुरा कर्तुं समुद्यतः ।

गुरुणा बोधितं मत्वाऽपराधं ते सङ्गम्यलम् ॥ ४० ॥

मामेव शरणं देवमागतं संविचिन्त्य वै ।

बहुकालेन देवेश क्रोधलीनोऽलमागतः ॥ ४१ ॥

अेवमुक्त्वा गणाधीशो गतः स्वानन्दके पुरे ।

धन्द्रो राज्यश्रिया युक्तो बभूवे स प्रजापते ॥ ४२ ॥

सदा निर्मात्यभावज्ञो गणेशभजने रतः ।

निर्विघ्नेन मलेन्द्रश्चाऽऽमरणं राज्यमाकरोत् ॥ ४३ ॥

अधुना शृणु वृत्तान्तमैरावतगजस्य य ।

धन्द्रं त्यक्त्वा वने गत्वा यथार स्वेच्छयेरितः ॥ ४४ ॥

उस्तिनीभिः सदा मोलयुक्तः परमदुर्जयः ।

बुभुजे विविधान् भोगान् मदेनैव समन्वितः ॥ ४५ ॥

ततः स्वल्पेन कालेन गणेशो जठरे गतः ।

पार्वत्या वरदानेन तस्य दैत्यः शिरोऽलरत् ॥ ४६ ॥

मस्तकेन विहीनश्च बभूव गणनायकः ।

तादृशोऽवातरत्तत्र विष्णुः शोकपरोऽभवत् ॥ ४७ ॥

जनार्दनश्चेष्टितं ज्ञात्वा ध्यानेन यथौ वने ।

अैरावतशिरश्छित्वा योजयामास तत्क्षणात् ॥ ४८ ॥

तत्रोद्गारे समावाख्य मन्त्रेण श्रुवसंयुतम् ।
 यकार विघ्नराजं स देवास्ते उर्षिता बभूवुः ॥ ४८ ॥
 दैत्येन तच्छिरस्यक्तं नर्मदायां प्रजापते ।
 तत्र कुण्डं समुत्पन्नं गणेशमखिमन्वितम् ॥ ५० ॥
 तत्र या दृषदो रक्ता नर्मदायां समास्थिताः ।
 यत्र तत्र गणेशास्ते बभूवुः सर्वसिद्धिदाः ॥ ५१ ॥
 दक्ष उवाच ।
 कथं रेवाजले संस्था दृषदो मुनिसत्तम ।
 गणेशास्तन्ममाऽऽयक्ष्व धन्या सा सरितां वरा ॥ ५२ ॥
 मुद्रल उवाच ।
 ब्रह्मकमण्डलूत्यन्नाश्चतस्रो नद्ये येव य ।
 गङ्गा य यमुना दक्ष नर्मदा तु सरस्वती ॥ ५३ ॥
 गङ्गाया मखिमानं तं सर्वत्रातुलमुत्तमम् ।
 ज्ञात्वा सा नर्मदा देवी सन्तप्ता येतसाऽभवत् ॥ ५४ ॥
 ततस्तया तपस्तप्तं शङ्करस्य मखात्मनः ।
 शतवर्षे गते शम्भुः प्रसन्नो वरदोऽभवत् ॥ ५५ ॥
 तथा सम्पूजितः शम्भुः स्तुतो ज्ञात्वा मनेप्सितम् ।
 (Page पं. ४ अ. ४८ पान १२०)
 तस्या जले शिवाः सर्वे दृषदश्च कृतास्तदा ॥ ५६ ॥
 ततो गङ्गासमं तेजो बभूव सरितः प्रभोः ।
 नर्मदायास्तथा सापि न सन्तोषयुताऽभवत् ॥ ५७ ॥
 पुनस्तताप तीव्रं सा तपो विघ्नेश्चरे रता ।
 गतेषु वै सडस्रेषु वर्षेषु वरदोऽभवत् ॥ ५८ ॥
 स्तुतः सम्पूजितः सोऽपि उदीप्सितवरं ददौ ।
 रक्तवर्णा गणेशाना दृषदो जलगाः कृताः ॥ ५९ ॥
 ततः साऽतीव मखात्मयुता जाता सरिद्धरा ।
 दशनिन जनानां वै गङ्गास्नानकृत्वप्रदा ॥ ६० ॥
 यस्यास्तीरे जले संस्था दृषदः शङ्करात्मिकाः ।

रक्ता गाणेशरुपास्तत् साम्यगा डा भवेन्नदी ॥ ६१ ॥

मडिमानं वार्णयितुं रेवायाः कः क्षमो भवेत् ।

गाणेशशिवसंयुक्ता यत्र तत्र मडानदी ॥ ६२ ॥

अेतत्ते कथितं सर्वं विस्तराद्गणपस्य वै ।

येष्टितं सर्वपापघ्नं सर्वसंशयनाशनम् ॥ ६३ ॥

आदौ दक्ष गाणेशस्य दैत्यमस्तकधारणम् ।

अैरावतस्य तद्द्रुवै भक्तामाडात्स्यरक्षाणात् ॥ ६४ ॥

शिरश्छेदादिकं तस्य यस्त्रिं तद् भृडस्थतेः ।

निर्माव्यस्य य रक्षार्थं माडात्स्यं गाणपाश्रितम् ॥ ६५ ॥

भक्तवयः समाबद्धो गाणेशः किं प्रजापते ।

न करोति मडाभाग भक्ताधीनस्ततः स्मृतः ॥ ६६ ॥

येन स्वशिरसश्छेदः कृतो भक्तस्य कारणात् ।

मलजो गजवक्त्रश्च बभूवे भक्तिभोडितः ॥ ६७ ॥

अेतत्ते कथितं सर्वं येष्टितं परमाद्भुतम् ।

प्रकृतं शृणु दक्ष त्वं गजाननचरित्रकम् ॥ ६८ ॥

पार्वती प्रेमसंयुक्ता पूजयामास तं सुतम् ।

देवा डर्षयुताः सर्वे जग्मुः स्वं स्वं निवेशनम् ॥ ६९ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

यतुर्थे भा०ऽऽ गजाननचरिते गाणेशभक्ताधीनत्ववर्णनं नाम सप्तम्यत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४.४७ ॥

४.४८ सिन्दूरवधो नामाष्टयत्वारिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगाणेशाय नमः ॥

मुद्गल उवाच ।

अेकदा नारदो योगी सिन्दूरसुरमागमत् ।

पूजितस्तेन तं विप्रो डर्षयुक्तो जगाड उ ॥ १ ॥

नारद उवाच ।

डैलासे शङ्करस्यैव बभूवे पुत्र उत्तमः ।

गाणेशस्तपसा तुष्टः सिद्धिबुद्धिपतिः स्वयम् ॥ २ ॥

देवैः सम्प्रार्थितः सोऽपि त्वां उनिष्यति निश्चितम् ।
 अतो यत्नपरो दैत्य भव गच्छामि मानद ॥ ३ ॥
 अेवमुक्त्वा मढायोगी नारदः स्वेच्छया यरन् ।
 गतः सोऽपि भयोद्विशो अबूवासुरनायकः ॥ ४ ॥
 अेतस्मिन्नन्तरे तत्र प्रधानं सडसाऽऽगतम् ।
 विचार्य तेन दैत्येन्द्रो ययौ उन्तुं सुरान् पुरा ॥ ५ ॥
 समागतं विलोक्यैव पलायन्तेन्द्रमुष्यकाः ।
 ब्रह्माणं शरणं सर्वे भयभीता द्विवीकसः ॥ ६ ॥
 सिन्दूरः कोपसंयुक्त आथयौ तत्र मानद ।
 ब्रह्मा उंसं समारुढ्य देवैः पपाल तत्क्षणात् ॥ ७ ॥
 विदुषे स गतो विषुं दैत्यस्तत्र समागतः ।
 (Page पं. ४ अ. ४८ पान १२१)
 ततो विषुः शिवं देवैर्ययौ सत्वर अेव य ॥ ८ ॥
 तत्राऽपि स ययौ दैत्यः शम्भुर्देवैर्गणेश्वरम् ।
 तुष्टाव दैत्यनाशार्थं ततः स वरदोऽभवत् ॥ ९ ॥
 सिन्दूरमाथयौ तत्र प्रभुः परशुधारकः ।
 गजाननो मूषकाऽडको भूत्वा प्रतापवान् ॥ १० ॥
 तं दृष्ट्वा योद्धुमायान्तं सिन्दूरः क्रोधसंयुतः ।
 जगाद स्वमदेनैव युक्तः परमदुर्जयः ॥ ११ ॥
 सिन्दूर उवाच ।
 किमर्थं रणभूमौ त्वमागतोऽसि गजानन ।
 बालभावेन मां मूर्ध न जनासि सुरेरितः ॥ १२ ॥
 मरुवासेन यलन्ति स्म मेरुमन्दरकादयः ।
 तलप्रडारवेगेन ब्रह्माण्डं शतधा भवेत् ॥ १३ ॥
 शिवादयः सुरेशाश्च भयभीताः समागताः ।
 तान् दृष्ट्वाऽपि गणाधीश योद्धुं कथमुपागतः ॥ १४ ॥
 बालभावेन संयातं न त्वां उन्मि गजानन ।
 त्वत्प्रेरकान् सुरांश्चाहं उनिष्यामि न संशयः ॥ १५ ॥

क्रोधेनाडं यं यं कञ्चिदालिङ्गामि गजानन ।
 स भस्मसाद्भवेन्नूनं किं कश्चिदसि मां वद ॥ १६ ॥
 अेवं श्रुत्वा गण्णाधीशो दैत्येशस्य वयो मडत् ।
 स उवाच प्रडस्याऽथ सिन्दूरं लोडपीडकम् ॥ १७ ॥
 श्रीगजानन उवाच ।
 दैत्याधम मडाभाडो मां न वेत्सि प्रभाविणम् ।
 स्वानन्दवासिनं पूर्णं ब्रह्मभूतं विशेषतः ॥ १८ ॥
 अेवमुक्त्वा विराड्रूपं धधार स गजाननः ।
 उस्ताभ्यां मर्दयित्वा तं मस्तके विभुरालिपत् ॥ १९ ॥
 ब्रह्मणो रक्षाणार्थं स वयः सिन्दूरधारकः ।
 गजाननो बभूवापि भक्तेशो भक्तिभावितः ॥ २० ॥
 सिन्दूरं मर्दितं दृष्ट्वा देवा उर्षसमन्विताः ।
 तुष्टुवुस्तं प्रपूजयैव भक्तिनम्रात्मकन्धराः ॥ २१ ॥
 देवा उच्युः ।
 गजाननाय पूर्णाय साङ्ग्यरूपमयाय ते ।
 विदेडेन य सर्वत्र संस्थिताय नमो नमः ॥ २२ ॥
 अमेयाय य डेरम्भाय ते परशुधारक ।
 भूषकवाडनायैव विघ्नेशाय नमो नमः ॥ २३ ॥
 अनन्तविभवायैव परेषां पररूपिणे ।
 गुडाग्रजाय देवाय शिवपुत्राय ते नमः ॥ २४ ॥
 पार्वतीनन्दनायैव देवानां पालकाय ते ।
 सर्वेषां पूज्यदेडाय गणेशाय नमो नमः ॥ २५ ॥
 स्वानन्दवासिने तुभ्यं शिवस्य कुलदैवत ।
 विष्ण्वादीनां विशेषेण कुलदेवाय ते नमः ॥ २६ ॥
 योगाकाराय सर्वेषां योगशान्तिप्रदाय य ।
 ब्रह्मेशाय नमस्तुभ्यं ब्रह्मभूयप्रदाय ते ॥ २७ ॥
 सिद्धिबुद्धिपते नाथ सिद्धिबुद्धिप्रदायिने ।
 मायिने मायिकेभ्यश्च मोडदाय नमो नमः ॥ २८ ॥

लम्बोदराय वै तुभ्यं सर्वोदरगताय च ।
 अमायिने च मायाया आधाराय नमो नमः ॥ २९ ॥
 गजः सर्वस्य बीजं यत्नेन यिहिन विघ्नप ।
 योगिनस्त्वां प्रजानन्ति तदाकारा भवन्ति ते ॥ ३० ॥
 तेन त्वं गजवङ्गश्च किं स्तुमस्त्वां गजानन ।
 वेदाद्यो विकुण्डाश्च शङ्कराद्याश्च देवपाः ॥ ३१ ॥
 शुकाद्यश्च शेषाद्याः स्तोतुं शक्ता भवन्ति न ।
 तथापि संस्तुतोऽसि त्वं स्फूर्त्या त्वदर्शनात्मना ॥ ३२ ॥
 गजाननं प्रणोमुस्तमेवमुक्त्वा शिवाद्यः ।
 स तानुवाय प्रीतात्मा भक्तिभावेन तोषितः ॥ ३३ ॥
 (Page भं. ४ अ. ४९ पान १२२)
 श्रीगजानन उवाच ।
 भवद्भृतमिदं स्तोत्रं मदीयं सर्वदं भवेत् ।
 पठते शृण्वते देवा ब्रह्मभूयप्रदायकम् ॥ ३४ ॥
 वरं वृणुत देवेशास्तुष्टिं स्तोत्रेण यागतः ।
 दास्यामि सकलाभीष्टं भवतां यच्छिकीर्षितम् ॥ ३५ ॥
 शिवाद्य उच्युः ।
 यद्दि प्रसन्नभावेन वरदोऽसि गजानन ।
 तदा तिष्ठ गृहे शम्भोः सर्वदा विघ्ननाशनः ॥ ३६ ॥
 त्वां दृष्ट्वा विघ्नहीनाश्च भविष्यामो निरन्तरम् ।
 प्रत्यक्षं योगरूपं च पश्यामस्तेन सार्थकाः ॥ ३७ ॥
 मुद्रल उवाच ।
 गजाननस्तानुवायाऽथ तथेति सुरेश्वरान् ।
 स्वलोकं कल्पयामास तत्रैव शिवपार्श्वगम् ॥ ३८ ॥
 दशयोजनसाहस्रविस्तारस्तस्य मानद ।
 गणाः कुमुदमुष्याश्च कल्पिता मोदकाद्यः ॥ ३९ ॥
 तिष्ठति स्वर्गलोकेषु तदादि गणनायकः ।
 गणेशलोक एवाऽसौ अबूवे भुक्तिमुक्तिदः ॥ ४० ॥

सकामास्तं समागम्य पतन्ति पृथिवीतले ।
निष्कामास्तस्य दहे ते अन्ते लीना भवन्ति हि ॥ ४१ ॥
अेतत्ते कथितं सारं गजाननचरित्रकम् ।
शिवपुत्रत्वभावेन ब्रह्मेशोऽयं भवतु ॥ ४२ ॥
यः शृणोति नरो भक्त्या पठेद्वा तस्य सिद्धिदम् ।
भविष्यति प्रजानाथ तथा नानासुभप्रदम् ॥ ४३ ॥
॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे
यतुर्थे भा३ः गजाननचरिते सिन्धूरवधो नामाष्टयत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४.४८

४.४८ गाणेशनिर्मात्यमाडात्त्यवर्णनं नामैकोनपञ्चाशत्तमोऽध्यायः

॥ श्रीगाणेशाय नमः ॥
दक्ष उवाच ।
निर्मात्यस्य य माडात्त्यं श्रुतं यत् परमाद्भुतम् ।
विस्तरेण पुनः स्वामिन् वद तस्य चरित्रकम् ॥ १ ॥
मुद्गल उवाच ।
पराशरगृहे देवो भवतु ॥ गजाननः ।
पुत्रभावेन तस्यापि चरितं कथितं पुरा ॥ २ ॥
पराशरेशैव तत्र स्थापिता मूर्तिरादरात् ।
गजाननस्य भो दक्ष सर्वदाऽभूत् सुसेविता ॥ ३ ॥
नित्यं तत्रैव देवेशा ब्रह्मविष्णुशिवाद्यः ।
रात्रौ गजाननं ते सम्पूजयन्ति सुसिद्धिदम् ॥ ४ ॥
गजासुरवधादक्ष प्रारभ्य भक्तिसंयुताः ।
स्वर्गपुष्पोपकारार्थैः सुप्रसन्नाननाम्बुजाः ॥ ५ ॥
कदाचित् तत्र राजर्षिर्मृगयासक्त आयथो ।
सैन्येन स्वप्रधानैश्च संवृतो वीरभद्रकः ॥ ६ ॥
स आगत्य गाणेशानं पूजयन् भक्तिसंयुतः ।
तत्रैव निशि संस्थोऽभूद्गाणपत्यो मडायशाः ॥ ७ ॥
उषःकाले समागत्य स पुपूज गजाननम् ।

पुष्पाणि दृष्टवान् सोऽभूत् तत्र स्वर्गोद्भवानि य ॥ ८ ॥

सुवासभलुवान्येव मन्दाराधानि भूमिपः ।

विस्मितो मानसे भूत्वाऽभवत्तत्रैव संस्थितः ॥ ९ ॥

देवालये पिथायाऽसौ भूपःसंस्थाप्य रक्षकान् ।

सैन्ययुक्तो जजगार देवदर्शनवालसः ॥ १० ॥

(Page पं. ४ अ. ४९ पान १२३)

ततो देवेन्द्रमुप्याश्च रात्रौ देवाः समाययुः ।

तद् दृष्ट्वा गुह्यपेण पुपूजुस्तं गजाननम् ॥ ११ ॥

पूजयित्वा गताः सर्वे राजा तत्र समागतः ।

पूजां दृष्ट्वा मलाभागो विस्मितोऽभूत् पुनः पुनः ॥ १२ ॥

ततः स्वगुरवे गत्वा पप्रच्छ विनयान्वितः ।

देवदर्शनकाङ्क्षी कृताञ्जलिः स विशेषतः ॥ १३ ॥

वीरभद्र उवाच ।

स्वामिन् देवगणैः पूजयितुं यात्र गजाननम् ।

नित्यमायान्ति तान् द्रष्टुमिच्छामि वद कारणम् ॥ १४ ॥

शिवशर्मावाच ।

निर्माव्यसम्भवानि त्वं पुष्पाणि यत्र तत्र य ।

आच्छाद्य महीपाल तेषां ते दर्शनं भवेत् ॥ १५ ॥

तथेति वीरभद्रेण कृतं देवालये पुनः ।

देवाः समागता रात्रावज्ञानेनायरंस्ततः ॥ १६ ॥

निर्माव्यस्पर्शमात्रेण पुण्यडीना बभूविरै ।

पूजां कृत्वा पुनर्गन्तुमिच्छां यकुः सुरेश्वराः ॥ १७ ॥

ततोऽतिवेगानैश्च देवैर्देवेन्द्रसत्तमैः ।

विचारेण समाज्ञातं कारणं गतिभेदेन ॥ १८ ॥

पादस्पर्शः कृतोऽस्माभिर्निर्माव्ये गणपस्य य ।

अतो गतिविडीनैश्च किं कर्तव्यं विशेषतः ॥ १९ ॥

ततो राजा समायातः पूजार्थं देवसन्निधौ ।

निर्माव्यमार्जनं कृत्वा ददर्शा देवमुप्यकान् ॥ २० ॥

तान् प्राणम्य मडाभक्त्या तुष्टाव विविधैः स्तवैः ।
प्रसन्नास्ते च राजानमूयुः शम्भवाद्यः सुराः ॥ २१ ॥

शिवाद्य ऋयुः ।
राजंस्त्वया कृतं कर्म स्वार्थभावेन दुःखदम् ।
देवानां तत्र योपायं कुरु गतिप्रदायकम् ॥ २२ ॥

ततो राजा भयोद्विग्नः स्वगुरुं प्रणिपत्य तम् ।
पप्रच्छ यत्ने तेषामुपायं पुण्यदं परम् ॥ २३ ॥

गुरुणा बोधितो राजा वृद्धिं ध्यात्वा गजाननम् ।
गणेशपूजया जातं पुण्यपुष्पं ददौ तदा ॥ २४ ॥

अगाधपुण्ययोगेन देवा गतियुताः कृताः ।
विष्ववाद्यो जगुस्तं ते वरं वृणु महीपते ॥ २५ ॥

अमोघं दर्शनं प्रोक्तमस्माकं शास्त्रसम्मतम् ।
अतो मनेप्सितं भूप दास्यामो नात्र संशयः ॥ २६ ॥

ततो राजा च ब्रह्माधानुवाच स कृताञ्जलिः ।
गणेशे दृढभक्तिर्मेऽस्तु भवत्कृपया परा ॥ २७ ॥

ततस्ते विस्मिताः सर्वे प्रार्थयित्वा गजाननम् ।
दृढुर्भक्तिं गणेशाने ब्रह्मभूतपदप्रदाम् ॥ २८ ॥

गताः स्वर्गेषु देवास्ते राजा तत्र समास्थितः ।
राज्यं पुत्रे विनिक्षिप्य बाले प्रधानसंयुते ॥ २९ ॥

नित्यं गजाननं भक्त्याऽभजदनन्ययेतसा ।
अन्ते स्वानन्दगो भूत्वा भजते गणनायकम् ॥ ३० ॥

अेवं निर्माल्यमाडात्स्यं सङ्क्षेपेण निरूपितम् ।
पठनाच्छ्रवणान्त्रय्यो भुक्तिमुक्तिफलप्रदम् ॥ ३१ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे
यतुर्थे भा०ऽऽ गजाननचरिते गणेशनिर्माल्यमाडात्स्यवर्णनं नामैकोनपञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥ ४.४९

(Page भं. ४ अ. ५० पान १२४)

४.५० विद्यासुराश्रमगमनं नाम पञ्चाशत्तमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

पार्श्वेण मुनिना पूर्वं दीपवत्सलया सः ।

पत्न्या परमसत्या वै तपसाऽऽराधितो विभुः ॥ १ ॥

दशवर्षसहस्रेषु गणेशो वरदोऽभवत् ।

स्तुतः सम्पूजितस्तेन नानास्तोत्रैः प्रजापते ॥ २ ॥

ताभ्यां पुत्रो भव स्वामिन् वृतस्त्वन्नौ वरो मडान् ।

तथेति गणराजस्तौ कथयित्वा यथौ पुरम् ॥ ३ ॥

ततः कदाचिद्दर्विर्नारदस्त्वन्द्रमाययो ।

पूजितः सुरनाथेन जगाद वचनं छितम् ॥ ४ ॥

नारद उवाच ।

छिमवत्यां छिमप्रान्ते राजा मदसमन्वितः ।

अभिनन्दन येवाऽसौ यज्ञं करोति दुर्मतिः ॥ ५ ॥

ब्राह्मणान् स समानीय प्रोवाच बलगर्वितः ।

यज्ञमिन्द्रेण डीनं मे कुरुध्वं यत्नसंयुताः ॥ ६ ॥

नो येत् सर्वान् डनिष्यामि डोधयुक्तो मडर्षयः ।

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा तथेति ब्राह्मणा जगुः ॥ ७ ॥

अध शो वा कश्चिन्ति यज्ञं भयसमन्विताः ।

ब्राह्मणा नात्र सन्देहो यथेच्छसि तथा कुरु ॥ ८ ॥

येवमुक्त्वा मडायोगी नारदः प्रयथौ ततः ।

विकुण्ठे स मडाविष्णुं ततः स्वच्छन्दगोऽभवत् ॥ ९ ॥

धन्द्रः डोधसमाविष्टः सस्मार कालरूपिणाम् ।

भगवन्तं मडाकायमिन्द्रं स प्रयथौ प्रभुः ॥ १० ॥

तं प्रणम्य प्रतुष्टाव कथयामास दृग्भदम् ।

वृत्तान्तं प्रार्थयामास यज्ञविध्वंसनाय तम् ॥ ११ ॥

कालस्तथेति तं तुष्टः कथयित्वा यथौ धराम् ।

धारयामास मनसि कालः कलयतां प्रभुः ॥ १२ ॥

कालाधीनं जगत् सर्वं सदा कालेन लुज्यते ।
 कालं योगबलेनैव जयन्त्यत्र छि योगिनः ॥ १३ ॥
 तत्रादौ कर्मसंशुद्धा योगनिष्ठा भवन्ति य ।
 अतः कर्मविनाशार्थं यतिष्येऽहं विशेषतः ॥ १४ ॥
 कर्महीना नराः सर्वे मलिनाः सम्भवन्ति य ।
 नेश्यन्ति योगमाद्यं ते भविष्यन्ति मदात्मकाः ॥ १५ ॥
 जन्ममृत्युयुताः सर्वे मदधीना न संशयः ।
 छन्द्रेण प्रेरितस्तत्र यशस्र नैव करोम्यहम् ॥ १६ ॥
 विचार्य कालं इति स आसुरं रूपमादधे ।
 विद्वद्रूपेण तं भूपं ययौ ऋषिसमन्वितः ॥ १७ ॥
 यज्ञं बभञ्ज वेगेन ब्राह्मणांस्ताऽयन् पुरा ।
 ततो नानास्थले दृष्टो ङ्यगमद्विद्वद्रूपधृक् ॥ १८ ॥
 कर्मभाऽनभावेन यथाऽऽ बलमोहितः ।
 सर्वत्र कर्मलोपाय विद्वेनापीऽय मानवान् ॥ १९ ॥
 ततः सोऽपि मडावेगो जनान् कालेन मोहयन् ।
 भ्रामयामास विप्रान् योगिनो नानास्वरूपधृक् ॥ २० ॥
 प्रातःकालं यकाराऽसौ निशीथं सायमादरात् ।
 मध्याह्नं कारयामास नानाभ्रमकरः सदा ॥ २१ ॥
 यकार रात्रिरुपं स दिवसं कर्मभाऽऽकः ।
 रात्रिं दिवसरुपां तां वक्तुं नैव प्रशक्यते ॥ २२ ॥
 लोकान् भ्रमयुतान् सर्वान् कर्महीनांश्चकार सः ।
 यन्द्रमाच्छाद्य कालस्तु सूर्यं नक्षत्रकाटिकान् ॥ २३ ॥
 ततोऽतिभयसंयुक्ता देवा भ्रान्ता बभूवुरे ।
 कर्महीनप्रभावेण योषोषणपरायणाः ॥ २४ ॥
 न समर्था बभूवुस्ते कालं यलयितुं प्रभुम् ।
 कालाधीनाः सुराः सर्वे सृष्टिस्थितिलयात्मकाः ॥ २५ ॥
 ततो वसिष्ठमुष्याश्च ब्रह्मणां शरणं ययुः ।

(Page पं. ४ अ. ५० पान १२५)

तेन सार्धं य वैकुण्ठं जग्मुः कालभयान्विताः ॥ २६ ॥

विषगुना शङ्करं जग्मुर्ब्रह्मिणा भयसङ्कुलाः ।
स्तुत्वा नानाविधैः स्तोत्रैः शशंसुः कालयेष्टितम् ॥ २७ ॥

शिवेन संयुताः सर्वे विघ्नेशं तुष्टुवुः प्रभुम् ।
तपसा ध्यानयुक्तेन तोषयामासुरादरात् ॥ २८ ॥

गते वर्षशते काले परमात्मा गजाननः ।
वरदस्तान् ययौ देवान् भोधयामास तापसान् ॥ २९ ॥

ततस्तैः संस्तुतो देवः प्रार्थितो विघ्ननाशने ।
तथेति प्रतिपाद्यैव पार्श्वपुत्रो बभूव सः ॥ ३० ॥

दीपवत्सलया युक्तः पार्श्वः परमयोगवित् ।
पुरा तताप धोरं स तपो विघ्नेश्वरं स्मरन् ॥ ३१ ॥

प्रगतेषु स वर्षेषु सल्लस्रे गणनायकः ।
प्रसन्नस्तं ययौ तेन पूजितः संस्तुतोऽभवत् ॥ ३२ ॥

स वप्रे मे भव स्वामिन् पुत्रः परमदारकः ।
संसारे पुत्रवात्सल्याद्भजिष्यामि सल्लस्त्रिया ॥ ३३ ॥

भूर्तो देवस्वभावेन लृद्ये योगमार्गतः ।
भजिष्यामि त्रिधा द्रुण्डे त्वां सर्वत्र विशेषतः ॥ ३४ ॥

नानाकर्मपरोऽलं वै तव देव गजानन ।
पिता जातश्च तेन त्वं तारको मे भविष्यसि ॥ ३५ ॥

तथेति विघ्नराजस्तमुवाचांऽतर्द्धि प्रभुः ।
विघ्नासुरविनाशाय बभूवे देवधारकः ॥ ३६ ॥

दीपवत्सलिकायाः स जठरे सङ्गतो विभुः ।
स्तनपानादिकं सर्वं स यकारातितोषितः ॥ ३७ ॥

पञ्चवर्षात्मको बालो बभूव मुनिवेशमनि ।
तदा देवर्षयः सर्वे तं ययुर्भक्तिसंयुताः ॥ ३८ ॥

शम्भ्वाद्यान् स सुरान् वीक्ष्य वसिष्ठादिमुनीश्वरान् ।
पार्श्वः सम्भ्रमसंयुक्तस्तान् पुपुज यथाविधि ॥ ३९ ॥

उवाच प्रेमसंयुक्तो धन्यं मे जन्म कर्म य ।
 येन देवगणाः सर्वे मुनयो गृहमागताः ॥ ४० ॥
 आङ्गां कुरुत देवेशा दासोऽहं भवतां द्विजाः ।
 करिष्यामि न सन्देहो भवत्स्मृतिभलेन वै ॥ ४१ ॥
 देवर्षय ऋषुः ।
 तव भाग्यभलेनैव सुतः स्वानन्दगोऽभवत् ।
 गजाननः स्वयं सर्वे प्रार्थयामो हिताय तम् ॥ ४२ ॥
 विघ्नासुरेण दुष्टेन जगद्भ्रष्टं कृतं मुने ।
 तस्य नाशार्थमेवं त्वं कुरु यत्नं मडामते ॥ ४३ ॥
 श्रुत्वा तेषां वचः क्रूरं मुनिः शोकयुतोऽभवत् ।
 अतस्मिन्नन्तरे तत्र स गजानन आययौ ॥ ४४ ॥
 तं दृष्ट्वा सडसोत्थाय नेभुः सर्वे सुरेश्वराः ।
 मुनयस्तुष्टुवुर्द्वेवं प्रार्थयामासुरादरात् ॥ ४५ ॥
 तेषां लुटि स्थितं ज्ञात्वा शस्त्रहस्तश्चतुर्भुजः ।
 भूषकोपरि संस्थो यो ययौ उन्तुं मडासुरम् ॥ ४६ ॥
 ॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे
 यतुर्थे भाऽः गजाननचरिते विघ्नासुराश्रमगमनं नाम पञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥ ४.५०
 (Page भं. ४ अ. ५१ पान १२६)

४.५१ विघ्नराजावतारवर्णनं नामैकपञ्चशत्तमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
 मुद्रल उवाच ।
 केनाऽपि विघ्नदैत्यस्य स्थानं न ज्ञायते सदा ।
 कालस्य गणानाथस्तु ययौ तस्याऽश्रमं प्रभुः ॥ १ ॥
 गुप्तद्वारं विघ्नमङ्गुशेन समानयत् ।
 तद् दृष्ट्वा परमाश्चर्यं देवाः सर्वे विसिस्मिरे ॥ २ ॥
 ततस्तं स मडाकालः प्रावमत्य गजाननम् ।

અન્તર્ધાય સ્વમાત્માનમગ્નિરૂપો બભૂવ હ ॥ ૩ ॥

ત્રૈલોક્યસંસ્થિતં જ્ઞાત્વા તેજસ્તત્ત્વસમાશ્રિતમ્ ।

વિદ્ધં ગજાનનઃ કુદ્ધો વાયુઃ સંહારકોડભવત્ ॥ ૪ ॥

તતઃ કાલઃ સ્વયં દક્ષાડભવદાકાશતત્ત્વગઃ ।

વાયુસ્થં ગણનાથં સ કર્ષયામાસ દારુણઃ ॥ ૫ ॥

આકાશસ્થં મહાકાલં જ્ઞાત્વાડહકુરધારકઃ ।

ગજાનનશ્ચ તં કુદ્ધોડકર્ષયત્ પ્રલયં પ્રભુઃ ॥ ૬ ॥

તતો વિદ્ધો મહત્તત્ત્વં સમાશ્રિત્ય ગજાનનમ્ ।

તાડયામાસ સડકુદ્ધઃ કાલઃ કલયતાં પ્રભુઃ ॥ ૭ ॥

તતો ગજાનનઃ કુદ્ધઃ પ્રધાનરૂપધારકઃ ।

મહત્તત્ત્વસ્થમેવં તં કર્ષયામાસ દારુણમ્ ॥ ૮ ॥

તતોડભવત્ સોડપિ મહત્તત્ત્વં ત્યજ્ત્વા ગુણેશગઃ ।

પ્રધાનં હન્તુમારેભે કાલઃ પરમદુર્જયઃ ॥ ૯ ॥

તતો ગજાનનઃ સાક્ષાદ્દિન્દુબ્રહ્મસ્થિતોડભવત્ ।

યતુષ્પાદમર્યો શક્તિં હન્તું ચિક્ષેપ સોડતકમ્ ॥ ૧૦ ॥

ગુણેશાન્ન પરઃ કાલસ્તતઃ ખણ્ડિતવિક્રમઃ ।

કાલો માયાં યતુષ્પાદાં નિરીક્ષ્ય ત્રાસિતોડભવત્ ॥ ૧૧ ॥

શક્તિં દૃષ્ટ્વા મહાઘોરાં કાલગર્વહરાં પરામ્ ।

શરાણં ગણરાજં સ યયૌ કાલઃ પ્રજાપતે ॥ ૧૨ ॥

સમાગતં મહાવિદ્ધં દેવા મુનિગણાસ્તતઃ ।

વિસ્મિતાશ્ચાડભવન્ સર્વે જયેતિ ગણપં જગુઃ ॥ ૧૩ ॥

વિદ્ધાસુરઃ પ્રણમ્યાદૌ પુપૂજ હ ગજાનનમ્ ।

તદ્ દર્શનજબોધેન તુષ્ટાવ સ કૃતાગ્જલિઃ ॥ ૧૪ ॥

વિદ્ધાસુર ઉવાચ ।

નમસ્તે ગણનાથાય ગજાનનસ્વરૂપિણે ।

યોગાય યોગનાથાય યોગિભ્યો યોગદાયિને ॥ ૧૫ ॥

અનાકારાય સાકારરૂપાય તે નમો નમઃ ।

નાનાભેદવિહીનાય ભેદાનાં પતયે નમઃ ॥ ૧૬ ॥

विघ्नेशाय परेशाय कालमीतिडराय ते ।

उरम्बाय परेषां वै परात्पर नमो नमः ॥ १७ ॥

अनादये ष्यनाथाय सर्वेषामादिमूर्तये ।

भक्तेशाय सदा भक्तवाञ्छितप्रद ते नमः ॥ १८ ॥

स्वानन्दवासिने तुभ्यं मूषकध्वजिने नमः ।

मूषकोपरिसंस्थाय द्रुष्टिद्विराजय ते नमः ॥ १९ ॥

आदिमध्यान्तलीनायादिमध्यान्तस्वरूपिणे ।

गजवङ्गाय वै तुभ्यं सर्वपूज्याय ते नमः ॥ २० ॥

सिद्धिबुद्धिस्वरूपाय सिद्धिबुद्धिप्रदाय य ।

सिद्धिबुद्धिपते तुभ्यं मङ्गोदर नमो नमः ॥ २१ ॥

अमेयमायातिगमूर्तयेऽपि ते सदा सुशान्तिप्रदपूर्णमूर्तये ।

मनोवयोलीनमयाय तेजसे मनोवयोर्युक्तकलाय ते नमः ॥ २२ ॥

अज्ञानदोषेण कृतोऽपराधो उरम्भ तं क्षन्तुमिच्छामि त्वम् ।

रक्षस्व मां भक्तियुतं दयाभ्ये श्रेष्ठं वरं देहि परेशपाल ॥ २३ ॥

अधुना हि मया बुद्धं स्वरूपं ते गजानन ।

योगाकारमयोऽसि त्वं ततोऽहं निर्जितस्त्वया ॥ २४ ॥

त्वां विना का समर्थः स्यात् कालं कलयतां प्रभुम् ।

जेतुं धन्यः कृतो नाथ पादपद्मस्य दर्शनात् ॥ २५ ॥

(Page पं. ४ अ. ५१ पान १२७)

अवे स्तुत्वा मलाविघ्नः प्रणनाम गजाननम् ।

तमुत्थाप्य जगादेदं वचनं सर्वदः परः ॥ २६ ॥

श्रीगजानन उवाच ।

त्वया कृतं मदीयं वै स्तोत्रं सर्वप्रदं भवेत् ।

कालस्य न भयं तेषां पठतां शृण्वतां सदा ॥ २७ ॥

यद्यद्विच्छति तत्तद्वै दास्यामि स्तोत्रपाठतः ।

महायोगप्रदं यास्तु स्तोत्रं मत्प्रीतिवर्धनम् ॥ २८ ॥

हन्तुं त्वां क्रोधसंयुक्त आगतोऽहं न संशयः ।

वाञ्छितं वृषु नो ङन्मि अधुना शरणाधिर्नम् ॥ २९ ॥

महाकाल उवाच ।

भक्तिं देहि त्वदीयां मे सुदृढां तां गजानन ।

दास्येतेषां मां नाथ रक्षस्व त्वत्समीपगम् ॥ ३० ॥

ब्रह्मेश कार्यं कथय तत् करिष्यामि यन्त्रितः ।

स्थानं भक्षय्युतं देहि तत्र तिष्ठामि नित्यशः ॥ ३१ ॥

मन्नामपूर्वकं नाम कुरु त्वं ते गजानन ।

सर्वसिद्धिकरं नाथ पूर्णयोगप्रदं परम् ॥ ३२ ॥

जगाद गणराजस्तु ततस्तं भक्तमुत्तमम् ।

निर्विकल्पं मनस्तस्य ज्ञात्वा भक्तप्रपालकः ॥ ३३ ॥

श्रीगजानन उवाच ।

मदीया भक्तिरथला भविष्यति तवाऽनघ ।

यद्यद्विच्छसि तत्तत्ते सकृद्वं यास्तु सर्वदा ॥ ३४ ॥

मत् समीपे गणो भूत्वा तिष्ठ त्वं बलसंयुतः ।

महाविघ्नस्वरूपेण नानाविघ्नगणैर्वृतः ॥ ३५ ॥

विघ्नराजेति मन्नाम भविष्यति सुसिद्धिदम् ।

ब्रह्मभूयकरं पूर्णं वाञ्छितार्थप्रदायकम् ॥ ३६ ॥

यत्र मे स्मरणं नास्ति कर्मादौ पूजनं तथा ।

तत् सर्वं भुक्ष्व विघ्नं त्वं भ्रंशयित्वा सुरेन्द्रकान् ॥ ३७ ॥

शिवविषण्णमुष्ण देवा अन्ये मुनिमुष्ण नराः ।

शेषाद्या नागराजस्ते नानाजन्तव एव य ॥ ३८ ॥

अलङ्कारेण संयुक्ता भवन्ति यद्दि तेऽसुर ।

तदा तान् भ्रंशयित्वा त्वं भुङ्क्ष्व भोगान् यथेप्सितान् ॥ ३९ ॥

मद्भक्तिकारिणः सर्वे त्वया पाल्या विशेषतः ।

तेषां निर्विघ्नभावेन पुरो भावपरो भव ॥ ४० ॥

एवमुक्तवान्तर्दधेऽसौ गजाननः प्रतापवान् ।

विघ्नो विघ्नैः समायुक्तः शान्तरूपो बभूव ह ॥ ४१ ॥

देवा मुनिमुष्णः सर्वे स्वस्वस्थानं ययुस्ततः ।

सपत्नीकस्तत्र पार्श्वो मूर्च्छितोऽभूत् प्रजापते ॥ ४२ ॥

तयोर्दृष्टिं गण्णाधीशः प्रकटोऽभूद्भयोऽभवत् ।

मां चिन्तामणिरूपं ते पश्य तात दृष्टिं स्थितम् ॥ ४३ ॥

मूर्त्तौ पूजनमात्रेण दृष्टिं ध्यानेन मानदौ ।

सन्तुष्टौ जनकौ नित्यं संशयो न भविष्यथः ॥ ४४ ॥

यदा मे स्मरणं तातौ मडाकार्ये करिष्यथः ।

द्रक्ष्यथो मां न सन्देहो योगशान्तौ भविष्यथः ॥ ४५ ॥

अेवमुक्त्वांतर्दधे सोऽपि गणेशो दृष्टिं रूपधृक् ।

तौ स्वस्थौ मूर्तिमास्थाप्य निरन्तरमपूजताम् ॥ ४६ ॥

एति ते गणराजस्य कथितं चरितं मत् ।

अंशा गजाननस्यैते अवतारा विधे स्मृताः ॥ ४७ ॥

वरेण्यपुत्रभावेन भभूव उ गजाननः ।

कस्मिन् काले वधार्थाय सिन्दूरस्य न संशयः ॥ ४८ ॥

कल्पभेदानुसारेण नानारूपधरः प्रभुः ।

गजाननो ह्यभूद्दर्शयितुं वापि न शक्यते ॥ ४९ ॥

(Page भं. ४ अ. पर पान १२८)

एत्याद्या भडवो भेदा गजाननस्य सिद्धिदाः ।

तांश्च ज्ञातुं कोर्हति वर्णयितुं वा प्रजापते ॥ ५० ॥

सङ्क्षेपेण मया तुभ्यं कथितं पापनाशनम् ।

चरितं विघ्नराजस्य भुक्तिमुक्तिफलप्रदम् ॥ ५१ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

यतुर्थे भाष्ये गजाननचरिते विघ्नराजवतास्वर्णनं नामैकपञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥ ४.५१

४.पर चरित्रमाडात्म्यवर्णनं नाम द्विपञ्चाशत्तमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

दक्ष उवाच ।

गजाननस्य क्षेत्रं मे वद कुत्र प्रतिष्ठितम् ।

माडात्म्यं तस्य विप्रेश सङ्क्षेपेण सुसिद्धिदम् ॥ १ ॥

मुद्रल उवाच ।

दृशा-न्ते नैरुते कोणे देवैर्मुनिभिरादरात् ।

स्थापितो गणनाथश्च गजवङ्गनायतासृक् ॥ २ ॥

द्वीपेषु स्वस्वभासेषु विभुर्नैरुतकोणगः ।

पूज्यते मानवैः सर्वैर्देवैश्च मुनिभिस्तथा ॥ ३ ॥

भाद्रशुक्लयतुर्थ्या तैः स्थापितो गणनायकः ।

मध्याह्नसमये दक्ष पुरा सोत्सववर्धिनी ॥ ४ ॥

तस्यां यात्रां प्रकुर्वन्ति जना भक्तिपरायणाः ।

त्रिलोकस्था विशेषेण नानासिद्धिप्रवृद्धये ॥ ५ ॥

दशयोजनविस्तारो विभुः क्षेत्रस्य मध्यगः ।

भूषकश्चतुरस्रस्य पुरतस्तिष्ठति प्रभोः ॥ ६ ॥

सिद्धिस्तस्याऽपि वामाङ्गे दक्षिणाङ्गे च बृद्धिका ॥

अष्टदिक्षु प्रजानाथ सिद्धयोऽष्टौ व्यवस्थिताः ॥ ७ ॥

अष्टमातृगणः पश्चात्ततोऽष्टौ भैरवा मताः ।

दशदिक्षु च दिक्पालाः सशस्त्राः संस्थिताः प्रभोः ॥ ८ ॥

शिवविष्णुमुष्मा देवा वामाङ्गे संस्थिता विभोः ।

काश्यादिमुष्यक्षेत्राणि गङ्गाद्याश्च तथोत्तरे ॥ ९ ॥

मुनयः शेषकाद्याश्च पृष्ठभागे व्यवस्थिताः ।

भक्ता मुद्रलमुष्याश्च पुरतः संस्तुवन्ति तम् ॥ १० ॥

त्रिलोकेषु च ये भुष्यास्ते सर्वे तत्र संस्थिताः ।

अंशेन देवसेवार्थं स्वाधिकारेषु मानद ॥ ११ ॥

तीर्थेषु स्नानकर्तारः समुद्रे भक्तिसंयुताः ।

स्वस्वनाम्नाङ्घ्रितेष्वेव स्वल्पदेउधरा अपि ॥ १२ ॥

परस्परं बोधयन्तो गजाननचरित्रकम् ।

नृत्यन्ति ते उसन्त्येव देवयेष्टापरायणाः ॥ १३ ॥

गणेशतीर्थं वै तत्र गजाननसुसिद्धिदम् ।

तत्र स्नानं प्रकुर्वन्ति ये नरास्ते प्रजापते ॥ १४ ॥

कृतकृत्या न सन्देहो मनेप्सितकृत्वप्रदं ।
 तत्र यात्रां प्रकुर्वन्ति यतुर्विधकृत्वप्रदाम् ॥ १५ ॥
 धन्यास्ते पुरुषा लोके कृतकृत्या भवन्ति वै ।
 वसन्ति ये यत्र कुत्र गजाननपरायणाः ॥ १६ ॥
 ब्रह्मभूताश्च ते प्रोक्ता दर्शनात् पापनाशनाः ।
 अन्यदेवस्य ये भक्ता मृताः क्षेत्रे भवन्ति येत् ॥ १७ ॥
 ते तस्य लोकमासाधे भोगान् भुञ्जन्ति शाश्वतान् ।
 तदन्ते गणनाथं वै गच्छन्ति ब्रह्मसिद्धये ॥ १८ ॥
 तत्र सिद्धिं गता नाना नरा नार्यश्च भो विधे ।
 तेषां चरित्रकं पूर्णं मया वक्तुं न शक्यते ॥ १९ ॥
 (Page भं. ४ अ. पर पान १२८)
 यात्रामात्रेण तत्रैव यतुर्विधकृत्वं लभेत् ।
 मरणे ब्रह्मभूतश्च नरो भवति निश्चितम् ॥ २० ॥
 सङ्क्षेपेण मया तुभ्यं कथितं क्षेत्रगं मडत् ।
 माहात्म्यं विस्तरैर्लौक्ये कोऽपि नार्हति निश्चितम् ॥ २१ ॥
 षट् गजाननस्यापि चरितं सर्वसिद्धिदम् ।
 भविष्यति मडाभाग सर्वसौभ्यकरं तथा ॥ २२ ॥
 नानाप्यानसमायुक्तं कथितं ते प्रजापते ।
 यः शृणोति नरो भक्त्या पठेद्वा तस्य सिद्धिदम् ।
 भविष्यति मडाभाग सर्वसौभ्यकरं तथा ॥ २३ ॥
 नानेन सदृशं किञ्चित् पावनं ब्रह्मदायकम् ।
 विद्यते सर्वशास्त्रेषु भुक्तिमुक्तिप्रदायकम् ॥ २४ ॥
 स्वर्णभारसदस्त्राणि नित्यं यो वै ददाति येत् ।
 तदस्य श्रवणान् मर्त्यो लभते नात्र संशयः ॥ २५ ॥
 गौदानानि नरो यस्तु ददाति भक्तिसंयुतः ।
 नित्यं सदस्त्रशो दक्ष कृत्वा प्राप्नोति शाश्वतम् ॥ २६ ॥
 नानादानानि यो दद्याद्ब्रह्मलोकैभ्यो यथाविधि ।
 तेषां पुण्यकृतं भुक्त्वा पतति मानवो भुवि ॥ २७ ॥

अस्य श्रवणमात्रेण भुक्त्वा भोगान् मनेप्सितान् ।
अन्ते स्वानन्दगो भूत्वा ब्रह्मभूतो भवेन्नरः ॥ २८ ॥

नानाथज्ञादिकं कर्म कुरुते मानवः सदा ।
नास्य श्रवणमात्रेण कलांशमपि तत् क्वलम् ॥ २९ ॥

जन्ममृत्युप्रदान्येव कर्माणि सकलानि च ।
एतं सर्वप्रदं प्रोक्तमन्ते ब्रह्मप्रदायकम् ॥ ३० ॥

सङ्क्षेपेण प्रजानाथ कथितं सुभदं परम् ।
गजाननस्य माहात्म्यं किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥ ३१ ॥

सूत उवाच ।
येवमुक्त्वा मढायोगी मुद्गलो विरराम ङ ।
श्रुत्वा दक्षोऽपि संलृष्टो बभूव मुनिसत्तम ॥ ३२ ॥

मथाऽपि कथितं सर्वं माहात्म्यं पूर्वासिद्धिदम् ।
तुभ्यं विप्रर्षियुक्ताय यथा मुद्गलभाषितम् ॥ ३३ ॥

धन्योऽहं कृतकृत्योऽहं भवतां सङ्गमेन वै ।
गणेशामृतधारायां प्रवृत्तः सर्वभावतः ॥ ३४ ॥

गणेशान्न परं किञ्चित् सर्वार्थै तेन स स्मृतः ।
सर्वपूज्यश्च विप्रर्षे ब्रह्मेशो ब्रह्मदः परः ॥ ३५ ॥

श्रुतं त्वया मढाभाग ब्राह्मणैः शास्त्रकोविदैः ।
अधुना किं य ते विप्र एच्छा श्रोतुं वदस्व ताम् ॥ ३६ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मढापुणारे
यतुर्थे भाऽः गजाननचरिते यस्त्रिमाहात्म्यवर्णनं नाम द्विपञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥ ४.पर
॥ इति यतुर्थः भाऽः समाप्तः ॥

॥ इति श्रीमुद्गलपुराणे यतुर्थः भाऽः समाप्तः ॥

Proofread by Yash Khasbage

——
MudgalapurAna Khanda 4 Gajananacharitam

pdf was typeset on September 18, 2023

——
Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

